

அரண்மன

கலை இலக்கியக் காலாண்டுப் பதிவு

நிலைதன் சங்கீத்
சிறுகதைப்போட்டி முடிவுகள்

சிறிச் சார்னாட்டின்

அரண்மன

ப்ரேம்ரமேஷ்
கட்டுரை

சுரேஷ்குமார் இந்திரஜித்

ஜி. முருகன்

பெருமாள்முருகன்

பாவண்ணன்

நா. விசுவநாதன்

ரிஷி

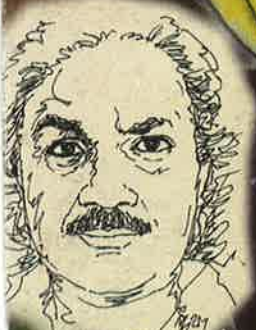
ரிஷயசிருங்கர்

லஷ்மி யணிவண்ணன்

யவனிகா ஸ்ரீராம்

பா. சத்யமோகன்

மகுடேசுவரன்

ம வாகுதேவன் நாயரின்

பஞ்சதந்தன்

தினாக்கதை

புத்தகங்களை
அத்தியாவசியப் பெருட்களின்
பட்டியலில் சேர்த்த
காதலை

23

ஆண்டுகள்

தற்போது
வாசகர்களின்
வசதியைக் கருதி
மேலும்
விரிவாக்கப் பூட்டுள்ளது

விஜயா பதிப்பகம்

20 ராஜவீதி கோயமுத்தூர் 641 001

நீராவியம்

3

அஞ்சலி

தஞ்சை ப்ரகாஷ்

Garden Marx Lional Prakash

10 06 1933 - 27 07 2000

நல்ல இலக்கிய ரசிகர்களாகிய உங்களுக்கு ஒரு வார்த்தை.
சம்பகாலத்தில் படைப்புகளைவிட படைப்புகளைப் பற்றிய வெறும் பேச்சு சளசளப்பு

அதிகமாகிவிட்டது தமிழ் இலக்கிய உலகில்!

இந்த விரசம் தமிழர்களால் புரிந்துகொள்ளப்படாமலே இருந்து வருகிறது.
நல்ல படைப்பு பேச்சற்ற மெளனத்தை உண்டாக்க வேண்டும். அந்த மெளனத்தை எட்டுவதில் நானும்,
ரசிகர்களாகிய நீங்களும் ஒன்றிணையும் தருணம்தான் இந்த நாவல் முகூர்த்தம்.

எனது சளசளப்பு கூட அவசியமில்லைதான்.

வாழ்க்கையை இலக்கியத்திலும் தேடும் உன்னதமான கணங்களுக்காக உங்களை வாழ்த்தி விடைபெறும்

- தஞ்சை ப்ரகாஷ்

(தனது 'கரமுண்டார் வுடு' நாவலின் முன்னுரைமில்)

ஆரண்யம்
முன்றாம் இதழ்
சித்திரை வைகாசி ஆனி
2000கி 2030தி

ஆசிரியர்கள்
கதேசமித்திரன்
ஸ்ரீபதி பத்மநாபா

தனி இதழ்	ரூ.	40
ஆண்டுச் சந்தா	ரூ.	150
இரண்டாண்டுச் சந்தா	ரூ.	250
ஆயுள் சந்தா	ரூ.	1000

சந்தாத் தொகை
Tharu Publication, Coimbatore

என்ற பெயரில் பணவிடை அல்லது
வரைவோலையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.
காசோலை என்றால் ரூ. 10 சேர்த்து
அனுப்பவேண்டும்

விளம்பரக் கட்டணம்:

பல வண்ணங்கள்

பின்னட்டை : ரூ. 5000

உள்ளட்டை : ரூ. 4000

கருப்பு வெள்ளை

உள்ளட்டை : ரூ. 2500

முழுப்பக்கம் : ரூ. 1000

அரைப்பக்கம் : ரூ. 500

இலக்கியம் / சினிமா சார்ந்த தரமான
சுயவெளியீட்டுப் புத்தகங்களுக்கு இலவச
விளம்பரம் வெளியிட ஒரு பிரதி அனுப்பி
வைக்கவும். பதிப்பக விளம்பரங்களுக்கு
20% கழிவு உண்டு.

நூல் விமர்சனத்துக்கு ஒரே ஒரு பிரதி
அனுப்பினால் போதும்

முன் அட்டை ஓவியம்

ஓவியர் சந்ருவின் வாழைப்பூ

வடிவங்களுள் ஒன்று

ஆரண்யம்
தரு வெளியீடு

370 ராமச்சந்திரா லேஅவுட்
சிங்கப்பூர் பிளாசா அருகில்
ராம் நகர், கோயமுத்தூர் 641 009
E-mail: aranyam@hotmail.com

கா ள் க ளி ல் ல ரா து ம ண் ட ப ம்

தமிழ் எழுத்துச் சூழலில், இரு நிலைப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் காணப்படுவதும் அவர்களுக்கிடையே உரசல் கூட நடந்துவிட்டது என்கிற அளவுக்கு அந்நியப்பட்டு விவகரித்திருப்பதும் இன்றைய வழக்காக இருக்கிறது. ஒரு பக்கம் தீவிரமாக எப்போதெங்குமான எழுத்துக்களை முயன்றுகொண்டிருப்பவர்கள்; மறுபக்கம் விப்பாரிகளாகிப்போய்விட்ட இப்போதெங்கு மட்டுமே செல்லுபடியாகிற எழுத்துக்களை எழுதுபவர்கள். இவர்கள் அவர்களைத் தண்டித்தகாதவர்களைப்போல் பார்த்து முகம் கனிப்பதும், அவர்களோ தமிழின் மிக முக்கியமான இலக்கிய முயற்சிகள் செய்கிறவர்களைப்போலப் போகவை உட்போகித்து காசு பண்ணாத தொழிலாளர்கள் என்பதாக ஏனாமாசப் பார்ப்பதும் நடந்தேறிகிறது.

இதனால்தான் கோவை ஞானியோடு குமுதம் ஏற்பாடு செய்திருந்த கலந்துரையாடலில் ராஜேஷ் குமார் 'நான் பத்து இலக்கியங்களையாவது படைப்பேன்' என்று குரூரைக்கும்போது அது ஏதோ போனாலும் போகிறது என்று தன் பணம் கொட்டும் நேரத்தைக் கொஞ்சம் அதற்கும் ஒதுக்கித் தொலைக்கிறேன் என்பதுபோன்ற தொனியை எட்டுகிறது.

மற்றொரு குமுதம் பேட்டியில் பாலகுமாரன், தான் இலக்கியம் நோக்கித் திரும்பியதற்கு சுப்ரமணிய ராஜூ, ஞானக்கூத்தன், நா. முத்துசாமி முதலானவர்கள் காரணம் என்பதாகவும், இந்துமதியின் நட்பு கிடைத்தபோது அவரது புகைப்படம் பெரிய பத்திரிகைகளில் வருவதைப் பார்த்து நாமும் எழுதலாமே என்று 'ஜனரஞ்சக' எழுத்துக்குள் நுழைந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். (சிறிய தொனியை வலித்துக்கொண்டிருந்த நான் பெரிய கப்பலுக்குள் நுழைந்துவிட்டதாக உணர்ந்தேன் என்கிற அவரது உவமை ஏற்கனவே பிரபலமாயானது).

ஒரு பக்கம் என்றைக்குமான நிலைப்பாடு; மறுபக்கம் பணம் மற்றும் தற்காலிகப் புகழ். புதியவர்களை, என்றைக்கும் நிலைக்கக்கூடிய தீவிர எழுத்தை (Serious Writing) மேற்கொள்ள இந்த அவசர உலகின் மீடியாக்கள் அனுமதிப்பதில்லை என்கிற ஒரே குற்றச்சாட்டை மட்டும் எதற்காக நீண்ட காலமாக கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்?

இரண்டு 'ஜனரஞ்சக' எழுத்தாளர்களுக்குள் எழுத்தை முன்னிட்டு ஒருபோதும் உரசல் நேர்ந்ததில்லை. அதற்குக் காரணம் அவர்களது நேரக்கம் என்னவென்பதை அவர்கள் துல்லியமாக உணர்ந்து வைத்திருப்பதுதான்.

ஆனால் தீவிர எழுத்தாளர்களுக்குள் ஒருபோதும் ஒத்த கருத்து நிலவ இயலாத நிதர்சனம் காணப்படுகிறது. கருத்து மேதாக்களில் இலக்கியம் பண்படத்தான் செய்யும் - நேரக்கம் இலக்கியமாக இருக்கிற வரைக்கும், இது சாதாரண வாசகனுக்குத் தெரியும் என்று கொள்ளமுடியுமா? இரண்டு எழுத்தாளர்களுக்குள் பூசல் எழுதும்போது சாதாரண வாசகன், 'இவன் எழுதுவதும் புரிவதில்லை; அவன் எழுதுவதும் புரிவதில்லை, இதில் யார் என்ன சொன்னால் என்ன?' என்கிற நிலைப்பாட்டை எடுக்கிறான்.

அதற்குக் காரணம், வாசகனை இலக்கியத்திலிருந்து அந்நியப்படுத்தி வைத்திருப்பதுதான். இலக்கியம் என்பது கால்களில்லாத மண்டபம் என்பதுபோல சாதாரண மனிதனின் எட்டுதலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு மாயப் புனைவு ஏற்படுத்தப்பட்டு விட்டது. அதை யார் செய்திருந்தாலும் அதை அங்கீகரித்த தவறான நாம் செய்துவிட்டோம்.

இப்போதைய மக்களுக்கு எட்டுகிற 'மாத நாவல்' வடிவில் 'செம்பருத்தி' என்று ஒரு இதழ் சமீபத்தில் வெளிவந்தது. ஐ. நாகராஜனின் 'குறத்தி முடுக்கு' அதில் வெளியாகியிருந்தது. அது நமது ஆகாய மண்டபத்தின் மூலையில் முளைத்த ஒரு கால் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

மண்ணில் உண்மையின் கால்கள் இறங்கும்போது, பொய்மையின் கால்கள் ஓட்டம் கொள்ளாதா? நம் கால்கள் மண்ணைத் தொட்டும், தலை எப்போதும் இருக்கிற இடத்தில் இருக்கத்தானே போகிறது!

உள்ளடக்கம்

சிறுகதை

அசதா 22

கதேசமித்திரன் 34

ஜி முருகன் 60

கரேஷ்குமார் இந்திரஜித் 65

கவிதை

யவனிகா ஸ்ரீராம் 06

ரிஷி 20

புத்தகன் 30

பா சத்தியமோகன் 31

லக்ஷ்மி மணிவண்ணன் 39

ரிஷ்யசிசுங்கர் 49

பார்த்துஹரன் 52

குட்டி ரேவதி 58

மகுடேகவரன் 63

நா விசுவநாதன் 68

கட்டுரை

பிரேம் : ரமேஷ் 14

ஆர் ஆர் சீனிவாசன் 32

பெருமாள் முருகன் 69

தொடர் : கவிதை ரசனை

விக்கிரமாதித்யன் 40

மொழிபெயர்ப்பு

பாலச்சந்திரன் கள்ளிக்காடு 50

- ஸ்ரீபதி பத்மநாபா

நூல் விமர்சனம்

எம்.ஜி.கரேஷ் - பிரம்மராஜன் 25

என்.டி.ராஜ்குமார், பிரம்மராஜன் - பழமலய 26, 27

நாஞ்சில் நாடன் - சேதுபதி 29

சிறப்புப் பகுதி : gallery

வாழைப்பூ 54

சந்ரு

திரைக்கதை

பெருந்தச்சன் - எம் டி வாகதேவன் நாயர் 71

ஒவியங்கள்

ஆதிமுலம் மருது சந்ரு ஜீவா ரகு ஷாராஜ் ஸ்ரீபி

With best compliments from

S P Thiagarajan

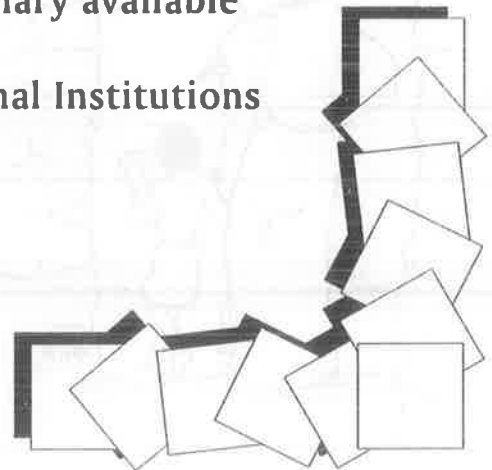
Stationary Merchant

452, 100 feet road
gandhipuram
coimbatore 641 012
Phone # 490765

Dealers in all kinds of Note books for Schools and Colleges

All kinds of Quality Stationary available

Special Offers for Educational Institutions

ஃபிபதர்ஸ்-ஆரண்யம் இணைந்து நடத்திய
நிலேதன்-சங்கீத் சீயுகதைப் போட்டி
முடிவுகள்

முதலிடம்
ரூ 2000
சுந்தல்
அசதா

இரண்டாமிடம்
ரூ 1000
முடியாக் கதையான்று...
அனாமிகா

மூன்றாமிடம்
ரூ 500
அதன் பப்பாளி
பா சத்திய மோகன்

நடுவர்

எழுத்தாளர் நூஞ்சில் நாடன்

ஆரண்யம் பிரசுரத்திற்குத் தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள்
முதலாம் குனோனிங் யுத்தம்
அமிர்தம் சூர்யா

இரை
பானுமதி பால்கோ

அனிதா சில அறிமுகங்கள்
ஜே ஆர் வி எட்வர்ட்

பாழ்
சூர்யராஜன்

சுவடு
சுப்பு அருணாச்சலம்

எந்த ஆற்றோர நாகரீகம்
 உனக்கு தனங்கள் தந்ததோ
 அந்தக் குன்றுகளை ஆரத் தழுவி
 என் பச்சையம் பூக்கிறது
 உன் உடல் மேவி யுகமாய் ஓடியும்
 இப்பிரபஞ்ச விளிம்புகளை
 என் தூரிகை வரைய முடியவில்லை
 வானம் தீட்டும் யோனி வண்ணங்கள்
 குழைத்து ஒரு மலர் பூத்திருக்குமென்
 புதர்ச்சரிவுகளில்
 அர்த்தமும் சாரமும் அற்ற ஒரு சொல்லை
 ஆதிக் குகையில் இருந்து மீட்க வரும்படி
 உன் இதழ்களால் ஊதி ஒரு நெருப்பைச் சம்பவிப்பாய்
 குதிராத இளம் சோளக் கதிரைப் போன்று
 பாலொளி மிகுந்த உன் சருமம் செம்மையடைகையில்
 கரும் ரேகை படர்ந்த கூழாங் கற்களைப் போல்
 உன் கண்கள் தளது வெடிப்பினுள் சில அரவங்கள்
 கொண்டு மின்னுவதைக் காண்பேன்
 நீ கவிழ்கிறாய் என் கண்ணீர் துவட்டி
 கத, கதப்பாக்கும் உன் மார்புகள் வியர்க்க மேலும்
 பசையுற்ற உன் இதழின் பரிமளம் ததும்பத் ததும்ப
 தசைத்த உன்யோனி தேடி ஓடுங்குகிறது
 நீட்சியுறும் பிரபஞ்ச அறிதலாரவார கூச்சல்கள்
 பாயும் நதிசொல்லும் சாட்சியாய்
 நான் என் முனை சிவக்க நீலம் பாரித்ததையும்
 அதைப் பார்த்த விருட்ச வேர்கள் அடிபெயர்ந்ததையும்
 அவ்வளத்தினூடே உனது ஒரு சொல்
 நெருப்பாய் ஊர்ந்து போனதையும்

ந | டு | க் | க | ங் | க | ள்

ஓவியர்கள் : சுரராஜ்

யவனிகா பூர்ராம்

ப | அ | ம் | பு
 வ | ள | ர் | ப் | பு

எல்லா இல்லங்களின் புகைக் கூண்டு வழியாக
 கசிந்து வரும் கனவுகள் அலையும்
 நடுநிசியில் நான் ஒரு கனவை விசாரித்தேன்
 அது கருத்த இருளாய் இருந்தது
 பழ மரங்களின் வழியே இறங்கி வந்ததால்
 அதன் உடலில் மெல்லிய மணம் வீசியது
 அது தனக்கு ஒரு கொழுத்த பறவையின் மாமிசம்
 வேண்டுமெனக் கேட்டது
 தான் ஒரு பாம்பு வளர்ப்பதாகவும்
 நீர் கொள்ளாத பெரும் பாத்திரங்களால் ஆனது
 இந்த உலகு என்றும் அழுதது
 ஒரே வெளுப்பில் இந்த வானத்தை நீலமாய்
 வெளுத்தது யார் என்று தேடி வெளியே வந்ததாகவும் சொன்னது
 நான் ஒரு கவிதையை கையில் கொடுத்து அழுத்தினேன்
 கனவுக்கு மொழிகள் இல்லையென கீழே உதறியது
 மொழி பெயர்த்த கவிதை என்றேன்
 தகவல்களில் உயிர் இல்லை என்று ஓடிப்போனது
 கைகளில் ஓட்டிய கருமசியை என் கனவில் துடைத்தேன்
 பாம்பு விரட்டிக் கொத்த வந்தது.

சகலருக்குமான சிறுபத்திரிகை என்கிற வரலாற்றுப் பதிவாக ஆரண்யம் வெளிவருவது கண்டு சந்தோஷப்பட வேண்டிய அதே நேரத்தில் 'எளிமை' என்கிற அடைப்புக்குள் எல்லாம் வந்து விழுந்துவிடக்கூடாதே என்கிற மனோ விசாரமும் தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாக இருக்கிறது. உதாரணமாக கடந்த ஆரண்யம் இதழில் வெளிவந்த 'சேது பாலாவுக்கு பாமரனின் பகிரங்கக் கடிதம்', சினிமாவில் விக்ரமன் போன்ற இயக்குனர்கள் 'சாமான்யர்களின் மேதாவினாக' உலவுவதுபோலத்தான் பத்திரிகைத் துறையில் இந்த 'பாமரன்' போன்றவர்களும்.

சாஸ்த்திரிய இசை, சம்பிரதாய நாட்டியம் போன்ற கலைகளை விமர்சனம் செய்பவர்கள் அந்தக் கலையோடு பரிச்சயம் உள்ளவர்களாகவே இருந்து வருகிற மரபு இன்னும் காக்கப்படுகிறது. சினிமா நமது சம்பிரதாயத்திலிருந்து உயிர்த்ததல்ல என்பதாலோ என்னவோ சகலராலும் விமர்சிக்கப்படுகிற சாதனமாக அது திரிந்துவிட்டது. அதனாலேயே கொள்கொளத்துப் போன வடிவமொன்றில் நிலைபெற்றுவிட்டது அது.

எழுத்து என்பது வாசகனின் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து வாசகனின் சுய மதிப்பீட்டைக் குறுக்கிடுகிறது. அதனால்தான் எழுத்தின் தரத்தையும் எழுத்தில் இயல்பாய் வெளிப்படவேண்டிய சத்தியத்தையும் நாம் எப்போதும் முன்வைக்க நேர்கிறது. அல்லாது போனால் அது வாசக மனத்துள் விஷக்கிருமியாக நுழைந்துவிடும்.

பாமரனுக்கு குறைந்தபட்ச சினிமா அறிவுகூட இல்லை என்பது தொடர்ந்து அவர் கட்டுரைகளையும் புத்தகங்களையும் வாசித்து வருபவர்களுக்குக்கூட எவ்வளவு தூரம் தெரியும்? அதற்கு அவர்கள் சினிமாவைத் தெரிந்து வைத்திருக்கவேண்டும். அதற்கு சினிமா சரியான விதமாக; சரியான நபர்களால் தெரிவிக்கப்படவேண்டும் என்பதாக ஒரு சுழற்சிக்குள் சென்று விழுகிறோம்.

நாம் இப்போது பாமரனையும் சேதுவையும் மட்டும் எடுத்துக்கொள்வோம். சேதுவை பாமரன் என்ன பாராட்டுவது? தமிழகம் முழுக்கத்தான் பாராட்டுகிறது; திரையுலகம் முழுக்கத்தான் பாராட்டுகிறது; அரசு சிறந்த வட்டார மொழிப்படம் என்று விருது கொடுக்கிறது. உண்மையில் பிறகு நிகழ்ந்த இவ்விஷயங்கள் பாமரன் போன்றோருக்கு அலுப்பையே தந்திருக்கும். யாவரும் பாராட்டும் படைப்பையும் கலைஞனையும் மறுப்பதுதான் அவர்கள் கொண்டுள்ள மரபு. அவர்கள் பாராட்டியது அனைவராலும் பாராட்டப்படும்போது அது அதிர்ச்சியைத் தவிர வேறு எதையும் கொண்டுவந்து தந்துவிடக்கூடியதல்ல.

சேது எதனால் சிறந்த படமாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்கிற பாமரனின் 'முறை வரிசை' அவரது பாமரத்தனமான சினிமா அறிவைக் காட்டுகிறது. சேது என்கிற திரைப்படம் ரசிகனின் மனத்துள் நிகழ்த்திய 'மாயைக் கட்டு' பாமரனுக்கும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. சாதாரண ரசிகனின் வெகு சாதாரண கருத்தை அவர் ஆரண்யத்தில் வெளியிடவேண்டிய கட்டாயம் அதனாலேயே ஏற்பட்டுவிட்டது. சேது உண்மையில் ஒரு சிறந்த படம்தான். அது எந்த வகையில் என்றால் அது நிச்சயமாக பாமரன் வெளிப்படுத்திய வகையில் அல்ல. அதனால் இக்கடிதத்தின் நோக்கம் சேது என்கிற

சினிமாவை தவறான சினிமா என்று கட்டம் கட்டுவது அல்ல. ஏராளமாகப் பணம் கொட்டப்படுகிற சினிமா என்கிற 'தொழில்' ஏழை நாட்டில் தயாராகும்போது நிகழும் விபத்துக்களைத் தவிர்க்க முயலும் சினிமாக்களைப் பார்க்க யாரும் தயாராக இல்லாத இன்றைய சமுதாயச் சூழலில்.

'சேது' என்கிற ஒரு சினிமாவை மட்டும் வைத்து மதிப்பிட்டால் 'பாலா', ராம்கோபால் வர்மா மற்றும் பாலு மகேந்திரா முதலானவர்களின் கூட்டுக் கரைசல் என்பதாகத்தான் கொள்ள முடிகிறது. அதோடு பாலாவுக்கு தமிழ் சினிமா ரசிகனின் 'பல்ஸ்' பிடிபடுகிறது. அவ்வளவுதான். சினிமா மேதைகளாகக் கருதப்படுகிற ஒருத்தரின் பெயரும் இணையாப் பட்டியல் அது. ஆரம்ப காலகட்ட பாக்கியராஜின் உத்தி, காமெடியைப் பிரதானப்படுத்தி இருக்கையில் ரசிகனை ஓட்டவைத்து இறுதியில் 'இளகிய மனங்களை' நெகிழ்த்தி அனுப்பிவிடுவது. இது பாக்கியராஜின் ஃபார்முலாவாக அறியப்பட்டு (அதை அவர் எங்கிருந்து கொணர்ந்தார் என்பது அன்றைய திரைப்படச் சூழல் மற்றும் குறிப்பிட்ட நபரின் உலகளாவிய திரைப்பட அறிவு என்பனவற்றால் கருதப்படும்போது அவசியப்படுவதில்லை.) அப்புறம் மலையாளத்துக்குப் பெயர்ந்தது. பாலச்சந்திர மேனன், ஸ்ரீநிவாசன் ஆகியோர் இதன் வாயிலாகப் பெரிதும் அறியப்பட்டார்கள். அந்த ஃபார்முலாவின் அடிப்படை ஆரம்பத்திலிருந்து விறுவிற்றுப்பு, பின்பகுதியில் நெஞ்சை அடைக்கும் சோகத்தை நிரப்புவது என்பதாக சற்று மாறுபடுத்தப்படுகிறது.

இந்திப் படத்தைத் தழுவி சுரேஷ் கிருஷ்ணா இயக்கிய 'சத்யா'வில் விறுவிற்றுப்பும் வன்முறையும் நுழைந்தது. 'உதயம்' என்கிற பெயரில் ராம்கோபால் வர்மாவின் 'சிவா' அதையே இன்னும் அழுத்தமாக சாதித்தது (பாலாவுக்கு சேதுவைப்போலவே அவை அவர்களுக்கு முதல் படங்கள் என்பதையும் மனதில் கொள்ளவேண்டும்). ரசிகனை இருக்கை நுனிக்குக் கொண்டுவந்தன அப்படங்கள். ராம்கோபால் வர்மா வளர்ந்தபோது நுணுக்கமான புன்னகையை வரவழைக்கக் கூடிய ஹாலிவுட் தனமான நகைச்சுவை - காட்சிகளிலும் வசனங்களிலும் இடம்பெற்றது. வயலன்ஸ் பெரிதும் கொண்டாடப்பட்டது. ஆக்ரோஷமான ஹீரோக்கள் உருவாக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் பாயும் புலி முதலான சினிமாக்களில் வடிக்கப்பட்ட ரஜினிகாந்த் வகையிலான ஹீரோக்கள் அல்ல. இவர்கள் குடிப்பார்கள், சக பெண்களை சீண்டுவார்கள், தொட்டதற்கெல்லாம் புரட்டி எடுத்துவிடுவார்கள். எந்த நேரத்தில் யாரை அடிப்பார்கள் என்பதை யாராலும் சொல்ல முடியாது.

இப்படி வன்முறை என்பது ஏற்கனவே நகைச்சுவை கொண்டிருந்த இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்ட நேரத்தில் பாலா எடுத்த சினிமாவும் அதையேதான் கையில் எடுத்துக்கொண்டது - பாக்கியராஜ்

ஃபார்முலாவின் மறுவடிவமாக. நகைச்சுவை => அழுத்தமான சோகம் = நல்ல சினிமா. வன்முறை => அழுத்தமான சோகம் = நல்ல சினிமா. பொதுவில்: ஆர்வத்தைத் தூண்டும் காட்சிகள் => அழுத்தமான சோகக் காட்சிகள் = நல்ல சினிமா. இதுதான் சேது நல்ல சினிமாவாக அறியப்பட்ட ஃபார்முலாவே தவிர பாமரன் தெரிவிக்கும் 'விளையாட்டுச் செய்திகள்' அல்ல. இப்படியான ஃபார்முலாப் படமொன்று ரசிகனையும், விமர்சகனையும், விருதுக் குழுக்களையும் ஒருசேரக் கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை.

ஆரண்யம் கட்டுரையாளனின் தரத்தை மேலதிகமும் மனதிற்கொள்ளவேண்டும். அதைக் கட்டுரையே தெரிவித்துவிடும்போது அதில் என்ன சிக்கல் இருக்கப்போகிறது?

- தொல்காப்பியன், ஹைதராபாத்.

சிறுகதைகள் நான்கும் மனநிறைவளிக்கின்றன. ஏனெனில் அவை இலக்கியத் தரம் வாய்ந்தவை; புதுமையானவை; தனித்தன்மை மிளிர்வை... நாசரின் உரை மனம் திறந்தது; உண்மையும் நேர்மையும் ஒளிர்வது; சாருநிவேதிதாவின் படைப்புக்கள் பற்றிய ரமேஷ் பிரேதன் கட்டுரை, சாருவின் "ஒரிஜினாலிட்டி" பற்றிய பிரமைகளை - சாருவின் முகத்திரையை - கிழித்துக் காட்டுகிறது; சாருவைப்போன்ற பின்-நவீனத்துவக்காரர்களின் 'இரவல் விசிறிமடிப்பு' களை (இரவல் படைப்புக்களை, தழுவல்களை) அம்பலப் படுத்திய அவரது அருமை நண்பருக்கு என் பாராட்டுக்கள்!

- தி.க.சி., நெல்லை.

ஆரண்யம் இரண்டாம் இதழில் வெளிவந்த எனது கட்டுரை உயிர் நிழலிலும் வந்திருப்பதை சமீபத்தில்தான் அறிந்தேன். புதுவையைச் சேர்ந்த நண்பரிடம் எனது சில நூல்களையும் - பார்வைக்கு இந்த கட்டுரையின் படிகளையும் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தேன். எதிர்பாராத விதமாக அவர்கள் அதை பிரசுரித்திருக்கிறார்கள் போலும். ஒரே கட்டுரை இரண்டு இதழ்களில் வந்ததற்கு எனது வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

- ரமேஷ் பிரேதன், புதுவை.

கருத்து வெளிப்பாடு - தேர்வு - அச்சமைப்பு - ஆரண்யம் என்ற பெயர் எல்லாமே அருமையாக உள்ளன. தங்கள் உழைப்பு ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் வெளிப்படுகிறது. இன்னும் சில இதழ்கள் வெளிவந்தவுடன் தங்களுக்குப் 'பிடி' கிடைக்கும்.

- ந. முருகேசு பாண்டியன், பொன்மராவதி.

முதலில் உங்கள் இதழ் மிதமிஞ்சிய உற்சாகத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இதழுக்கான அடக்க விலை மிக

அதிகம் என ஊகிக்கிறேன். பொருளாதாரத் திட்டங்கள் துல்லியமாக இல்லாமல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஓரிரு இதழ்களில் நின்றுவிடும் ஆரம்பப் பரபரப்போ என்று பட்டது / படுகிறது. இதழின் செலவுகள் விற்பனை / விளம்பரத்தில் அடங்கவேண்டும். வெளியிலிருந்து பணம் செலுத்தி எவராலும் ஒரு இதழை அதிக நாள் நடத்த முடியாது. நடராசனாலேயே முடியவில்லை. இதழின் Layout திருப்திகரமாக இல்லை. இதழுக்கு உத்தேசிக்கப்படும் Characterதான் அதன் Layout தீர்மானிக்க வேண்டும். இப்போது உங்கள் இதழுக்குள்ள Layout விளையாட்டுத் தனமான (ஆங்கிலத்தில் Sun போல) ஓர் இதழுக்கு உரியது. இதழின் இயல்பைத் தவறாகச் செலுத்துகிறது அது. தீவிரமான விஷயங்களை கூட அது கேலியாக மாற்றிவிடும். தலைப்புகளில் மிதமிஞ்சிய distortion இன்று fun magazinesல் கூடக் குறைந்து வருகிறது. தமிழ்ச் சிற்றிதழ் சூழலில் ஒரு நசிவுப் போக்கு உள்ளது. சென்ற தலைமுறைச் சிற்றிதழாளர்கள் பொதுவாக படிப்பாளிகள், அக்கப்போர்ப் பிரியர்களும் கூட. படிப்பாளிகளல்லாத வெறும் அக்கப்போராளிகளாக இன்று சிற்றிதழாளர் உருவாகியுள்ளனர். அவர்களுக்குரிய இதழாக - கவிதாசரன், கேப்பியார் போல - உங்கள் இதழ் மாறிவிட நேரும். முதலிதழையே அத்திசை நோக்கி திருப்பி விட்டீர்கள். இனி திசைதிருப்புவது கூட சிரமம். சாரு நிவேதிதா கதையும் அதற்குரிய (ரமேஷ் தவிர பிறரது) எதிர்வினைகளையும் Silly என்றுதான் கூறவேண்டும். உங்கள் இதழில் எனக்குப் பிடித்தது இரு திரைக்கதைகள். சூத்திராரி கதை - அவ்வளவுதான். யாருமே இதழை சீரியஸாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லையோ என்ற எண்ணம் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

- ஜெயமோகன், தக்கலை.

ஊடுலவிக் கொள்ளவும், உரையாடவும் 'ஆரண்யம்' எளிதாக இருக்கிறது. அரசியல் குறித்த நுணுக்கங்கள் புரியாத எம்போன்ற படைப்பாளிகளை 'ஆரண்யம்' அச்சுறுத்தவில்லை என்பதே போதுமானதாய் இருக்க, ஒரு வாசகனாய் படிக்கவும் அது ஒரு சுவாரசியமான இதழ்.

- யவனிகா ப்ரீராம், சின்னாளப்பட்டி.

சுள்ளிக்காடின அனுபவம்தான் இந்த முறையும் என்னைக் கவர்ந்தது. யுவன் கதைகளை ரசித்தேன். சூத்திராரியின் கதை பிடித்திருக்கிறது. பத்திரிகை கச்சிதமாக வருவதில் சந்தோஷம். ரமேஷ் கட்டுரை ஏற்கெனவே படித்துவிட்டேன் 'உயிர் நிழல்'-இல்...

- விக்ரமாதீத்யன், தென்காசி.

ஆரண்யத்தில் வெளியான சிறுகதைப்போட்டி அறிவிப்பைப் போல் கவிதைப் போட்டிக்கும் இதழ் சிந்தனையை வித்திட வேண்டும். இலக்கியம் சினிமாவைக் கடந்து ஒவியம், சிற்பம் குறித்தான படைப்புக்கு ஆரண்யம் ஆதாரமாக வேண்டும். ஆரண்யம் மாற்று இதழ்களின் முன்னோடியாய் வந்துகொண்டிருப்பது ஆரோக்கியமான போட்டி - இது போட்டிக்கான இதழ் அல்ல என்றாலும். வாசகனை மிரளவைக்கும் நவீனத்திற்கும் நீர்த்துப்போகாத வெகுஜன வாசிப்புக்கும் இடையில் ஆரண்யத்தின் தளம்,

கோணம் செயல்படுமாயின் (தொடர்ந்து) அதைவிட வெற்றி வேறொன்றும் இல்லை.

- அயிர்தம் சூர்யா, சென்னை.

ஆரண்யம் சகலரும் சென்று நீர் மொள்ளும் இலக்கியக் குளம் போலத் தொன்றுகிறது. தாராளமயமாக்கல் - உலகமயமாதல் இலக்கியத்துக்கு நல்லது எனினும் கவனம் அதைவிட. சூத்ரதாரியின் 'மல்லி' சிறுகதையும் ஓவியமும் (ஜீவா) மிகவும் அழுத்தமாக வந்துள்ளன. 'இவனும் ஒரு கவிஞன்' பகுதியின் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் ஆழமாகத் தீண்டிச் சென்றன. பழமலயத் தெளிவு.

- பா. சத்தியமோகன், நெய்வேலி.

இதழ் மிகுந்த சிரமமான உழைப்பில் உருவாகியிருப்பது தெரிகிறது. உங்களின் எழுத்து உத்வேகம் அச்சாக்க முயற்சியில் கரைந்து ஒன்றுமில்லாமல் போய்விடக் கூடாது என்ற பயம் உள்ளது. உங்கள் உழைப்பிற்கும் ஈடுபாட்டிற்கும் தலை வணங்கலாம்.

- சுப்பாரதிமணியன், கனவு, திருப்பூர்.

மஹா நேர்த்தியான தயாரிப்பாக திகழ்கிறது - ஆரண்யம். வணிகப் பத்திரிகைகளை மிஞ்சும் வகையில் - மிரட்டுகிறது தோற்றப் பொலிவில்! சுருக்கமாக இதழ் அசத்துகிறது. புகழ் மிக்க திரைக்கதைகளைத் தமிழுக்குத் தரும் முனைப்பிற்கு மிகுந்த பாராட்டுக்கள். ரொம்ப காலமாக நான் பார்க்க - அல்லது படிக்க ஏங்கிக் கொண்டிருந்த படைப்பான 'பதேர் பாஞ்சாலி'யை இந்த இதழில் கண்டதும் கொள்ளை மகிழ்ச்சி. இதே போல மலையாளத்திலிருந்தும், ஆங்கிலத்திலிருந்தும் மிக முக்கியப் படைப்புகளையும் வரிசையாக 'ஆரண்யம்' தமிழுக்குத் தரவேண்டும். இந்தப் பங்களிப்புக்காகவே 'ஆரண்யம்' நிலைத்து நின்றுவிடும் - தொடர்ந்து பேசப்படும்படியாகிவிடும் - இலக்கியத்தில்.

- ஃபிர்தெனஸ் ராஜகுமாரன், கோவை.

சாதாரணமாக இலக்கியம் படிக்கிற என்னைப்போன்ற திரைப்படத் தொழிலாளர்களுக்கு, திரையுலகில் ஒரு புத்தி ஜீவி முத்திரை குத்தப்பட்டு ஏதோ ஆகாத வியாதி வந்தவன் போல நான்கடி தள்ளி நின்றுகொண்டு - 'அவரு பெரிய அறிவாளியில்ல!' - தங்களின் இயலாமையையே ஆயுதங்களாக்கி எய்யத் துவங்கி விடுவார்கள். 'ஃபோர்னோ' புத்தகங்களை தகப்பனுக்குத் தெரியாமல் படிக்கிற மாணவன் போல அவர்களிடமிருந்து மறைத்துக்கொண்டுதான் சிறு பத்திரிகைகளைப் படிக்கவேண்டும். இல்லையானால் அடுத்த வேளை சோற்றுக்கு வழியில்லாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட நேரும். ஆரம்ப கால ஆர்வத்தில் சில சிறு பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த சினிமா தொடர்பான கட்டுரைகள் சிலவற்றை என் திரையுலக நண்பர்களிடம் வாசித்துக் காட்டப்போய்த்தான் எனக்கு இந்த நிலை வந்து சேர்ந்தது. சாதாரணமாக சிறு பத்திரிகைகள் கையிலெடுத்துக்கொள்கிற சினிமா மற்றும் சினிமாக்காரர்களின் பட்டியல் பெரும்பாலும் பொதுவானது. உதாரணமாக இந்தியாவில் சத்யஜித்ரே, மிருணாள் சென், ரித்விக் கட்டக், ஷியாம் பெனகல், அடூர், அரவிந்தன், ஷாஜி எம். காரூன், ஜான்

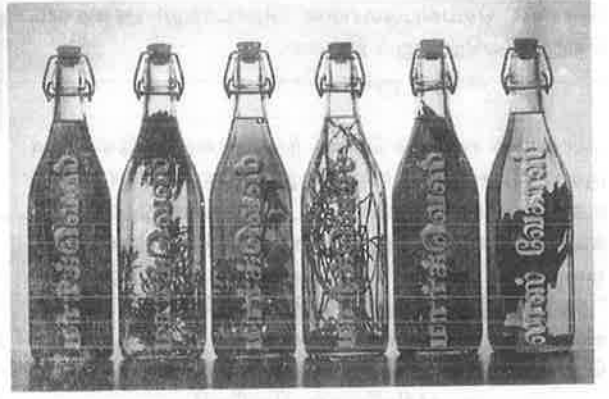

ஆபிரஹாம் முதலானவர்கள். உலக அளவில் பெர்க்மன், அகிரா குரோசேவா, எலியா கலான், ஸ்டான்லி கிராமர், லுச்சினோ விஸ்கான்டி, ஜான் ஹுஸ்டன்... இப்படி ஒரு பட்டியல். இந்தப் பெயர்களைக் கேட்டதுமே ஏதோ நாக்கை முடிச்சுப்போட வந்தவன் போல என்னைப் பார்த்து மிரண்டும், பின் ஒதுங்கியும் போனவர்கள் அதிகம். அதோடு அந்தச் சிறு பத்திரிகைகளில் அவர்களைப் பற்றிய கட்டுரைகள் அவர்களை நாம் என்றைக்கும் எட்டிவிட இயலாத தெய்வ சன்னிதானத்தில் ஏற்றி வைத்து இன்தெரியாத மலர்களைப்போன்ற விளங்கிக்கொள்ள இயலாத வருணனைகளால் விவரித்திருப்பார்கள். இன்றைய திரைச் சூழலில் அதையெல்லாம் படித்து விளங்கிக்கொள்கிறவன் என்பது ஏதோ சுயபாலுறவுக்கு அழைப்பவன் என்பதுபோன்ற வடிவமாக இருக்கிறது. நெருங்கிய நண்பர்களும் கூட நாங்கள் ஏதோ பிழைப்புக்காக இங்கே இருக்கிறோம், நீங்கள் குட்டையைக் குழப்பிவிடாதீர்கள். என்று செல்லக் கேட்பது தவிர்க்க இயலாததாகவே இருந்து வருகிறது. இருந்தாலும் ஆரண்யம் ஒரு ஆறுதலாகவே தென்படுகிறது. ஆரண்யத்தை நண்பர்களிடம் விரித்துக் காட்ட முடிகிறது. அவர்கள் அதனைத் தீண்டத் தகாத பொருளாகப் பார்க்காததிலிருந்தே அதன் அணுகுமுறை மிகச் சரியானதுதான் என்கிற நம்பிக்கையை விதைக்கிறது. முதல்முறையாக வெளிப்படையாக கையில் எடுத்துப்போக ஒரு சிறு பத்திரிகை. எனது மேற்படி நண்பர்களுக்கு நான், அல்லது வழக்கமான சிறுபத்திரிகை வடிவிலான கட்டுரைகள் எத்தனை முயன்றாலும் விளக்கியிருக்க முடியாத அற்புதத்தை நேரடியாக திரைக்கதையைப் படிக்க வைக்கும்போது எளிதாகப் புரியவைக்க முடிந்தது. திரையில் பார்க்கும்போது மிகுந்த அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தும் பதேர் பாஞ்சாலி, வாசிக்கும்போதும் அதே அழுத்தத்தை ஏற்படுத்திவிடும்போது சினிமாவில் pre-production வேலை என்பது எத்தனை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதை எளிதில் மற்றவர்களுக்கு உணர்த்திவிட உதவியாக இருக்கிறது. கடந்த இதழின் 'பதேர் பாஞ்சாலியும்' சரி, அதற்கு முந்தின இதழின் 'ஓரிடத்தொரு பயில்வான்' திரைக்கதையும் சரி, இரண்டுமே 'திரைக்கதை எழுதுவது எப்படி' என்கிற புத்தகங்கள்தானே தவிர. அவை வெறும் திரைக்கதைகளல்ல. தொடர்ந்து இதைச் செய்யுங்கள்... நாங்களும் கையில் நல்ல புத்தகங்களை வைத்துக்கொண்டு நடமாடுகிறோம்.

- 'ஜே. ஜே.', உதவி இயக்குனர், தமிழ்த் திரையுலகு.

தன்னை ஒரு சகலகலா வல்லவனாகக் காட்டிக்கொள்ள கமல் ஹாசன் படும் பாடு! இருந்தாலும் ஒருசில வரிகளில் கவிதைத் தன்மை ஒளிந்திருந்ததை ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

- தனு, கோவை.

தமிழ் எழுத்தாளர்களிடம் சிக்கிக் கொண்ட இரண்டு ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்கள்

இரண்டாயிரமாண்டில் தமிழுக்கு சில அபூர்வமான படிப்பாளி - விமர்சகர்கள் கிடைத்திருப்பது ஒரு பாக்கியமாகவே கருதப்பட வேண்டும். இந்த வகையில் குறிப்பாக இரா.முருகன் என்ற காலம்னிஸ்ட் கிடைத்திருப்பது மேலும் அபூர்வமான ஒன்று. ஆரண்யம் 2வது இதழில் வெளிவந்த நடுப்பக்கங்களில், காப்ரியல் கார்சியா மார்க்வேஸ்ஸின் அனைத்து நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் நான்கே நாட்களில் படித்து முடித்து விட்டு தன் மேலான அபிப்பிராயங்களை தமிழ் வாசக சமூகத்தின் கவனத்திற்குத் தந்திருக்கிறார்.

இரா.முருகன் எழுதுகிறார்.

வெள்ளிக்கிழமை முதல் திங்கள் வரை நீண்ட ஒரு வார இறுதியில் லாஸ் வேகாஸில் சூதாடிக் காசை இழக்காமல், சாண்டாகிளாரா மரவிட்டில் இருந்து காப்ரியல் கார்சியா மார்க்வேஸ்ஸின் எல்லா நாவல், சிறுகதைகளையும் ஒரே மூச்சில் வாசிக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

சாதாரணமாக ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட அச்சுப் பக்கம் ஒன்றினைப் படித்து முடிப்பதற்கான சராசரி நேரம் என்னவாக இருக்கும் என்ற கேள்வி எழுந்தது. என் நண்பரிடம் ஒரு மணிக்கு எத்தனை பக்கங்கள் அவரால் வாசிக்க முடியும் என்று கேட்டதற்கு அவர் யோசித்து யோசித்து 12 பக்கங்கள் வரக்கூடும் என்றார். நானும் என் பங்குக்கு கடிக்காரத்தை முடுக்கி வைத்து கணக்கெடுத்துப் பார்த்தேன். எனக்கு மிஞ்சிப் போனால் 17 பக்கங்கள் (அது என்னுடைய துரிதமற்ற கிரகித்தலைக் குறிப்பதாக இரா.முருகன் சொல்லலாம்) வாசிப்பு வேகம் கிடைக்கும் போல் தெரிந்தது. லௌகீகமான எல்லா உபத்திரவங்களையும் (வீடு, குடும்பம், அலுவலகம், குறைந்த தூரப் பயணம், தபால் காரனுக்குக் கதவு திறத்தல், இத்தயாதி. இத்தயாதி) முற்றிலுமாகக் கழற்றி வைத்து விட்டு (20 வருடங்களுக்கு முன்னால் தன்ய லோகா என்ற அமைப்பு மெசூரில் இருந்தது. அதில் எழுதத் திட்டம் உள்ள எழுத்தாளன் தங்கி உணவருந்தி, ஒய்வெடுத்து எந்தக் கவலையும் பிடுங்கலும் இல்லாமல் ஒரு மாதம் எழுதலாம்) மார்க்வேஸ் படிப்பது மட்டுமே வேலையாக வைத்துக் கொண்டால் ஏறத்தாழ ஒன்றரை மாத காலத்தில் படித்து முடிக்கலாம் என்று கூறினார். நான்கே நாட்களில் மார்க்வேஸ்ஸின் அனைத்துப் புத்தகங்களும் படிக்கப்பட்டு அபிப்பிராயம் பதிவு செய்யப்பட்ட, உச்சபட்ச

ரெக்கார்டு பற்றி அவரிடம் தெரிவித்தேன். அவர் வாயடைத்துப் போனார். இந்த வேகத்தில் போனால் உலகின் தலைசிறந்த நூறு நாவல்களை (புத்தகங்களை?) எட்டே நாட்களில் இரா. முருகனால் படித்து கருத்துக் கூற முடியுமோ என்னவோ? இதையெல்லாம் பாராட்ட கா.நா.சு. உயிருடன் இல்லையே என்ற அங்கலாய்ப்பு மட்டும் எனக்கு இருக்கிறது.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு ஒப்புமைகள், உருவகங்கள் என்றால் சர்க்கரைக் கட்டி போல இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. இதை சிற்பிகள் என்றும் செம்மல்கள் என்றும், புயல்கள் என்றும் தந்தைகள் (சின்ன தந்தைகளும் சிற்றன்னைகளும் இதுவரை தரப்படாத பட்டங்கள் என்பதை நினைவூட்டலாம்) என்றும் சக்ரவர்த்திகள் என்றும் கழகங்கள், தாம் கால் பிடிக்க விரும்புவோரை அழைத்து, தமிழ் மொழியின் கூர்மை கெடாது பாதுகாத்தது போல, தன் பங்களிப்பினைச் செய்ய புதிதாக சிறுபத்திரிகை இலக்கிய வட்டத்தில் தோன்றியிருப்பவர் இரா.நடராசன். நன்றி நவிலல் தமிழனின் நற்பழக்கம் என்றாலும் கூட அதை ஒரு தனிப்பட்ட, சீரிய முறையில், தனது நாவலான பாலிதீன் பைகளை வெளியிட்ட பதிப்பாளருக்கு நடராசன் செய்திருக்கிறார். தனது பதிப்பாளரை ஒரு ஐரோப்பிய நாவலாசிரியருடன் நடராசன் ஒப்பிடுகிறார். பதிப்பாளர் காவ்யா ஷண்முகசுந்தரம். நாவலாசிரியர் இடாலோ கால்வினோ. தமிழ் இலக்கியத்தை உலக இலக்கியத் தரத்திற்கு உயர்த்த நன்றி நவிலல் என்ற செயலிலேயே செய்ய நடராசனுக்கு வாய்த்திருக்கிறது. கால்வினோ கியூபாவில் பிறந்து இதாலியில் ஒரு பதிப்பகத்தில் (என்னவடி) வேலை பார்த்தார் என்ற தகவலை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு கால்வினோவை காவ்யா ஷண்முக சுந்தரத்துடன் ஒப்பிட்டிருக்கிறார் நடராசன். இதற்காக ஐரோப்பிய இலக்கிய உலகம் இரா.நடராசனுக்கு என்றென்றைக்கும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. ஒரேயொரு விஷயம் பொருந்திப் போகவில்லை என்று ஏனோ இரா.நடராசன் அறியவில்லை. காவ்யா டாக்டர் சண்முக சுந்தரம் மாதிரி கால்வினோ டாக்டர் பட்டம் பெறவில்லை என்பதுதான் அது.

- பிரம்மராஜன், தர்மபுரி

23வது கதைகளை

ள்
க
ன
ன
ன
ன
ப
க
ள

திரு. யுவன் சந்திர சேகரின் 23 காதல் கதைகளோடு கூட, 'கதைகளைப் பற்றி' என்ற அவரது கடிதமும் வெளியானதன் அனாவசியம் தான் இந்தக் கடிதம் என்னால் எழுதப்பட்ட பிரதான காரணமாகிறது. அந்தக் கடிதம் எழுதப்பட்டிருப்பதிலும், வெளியிடப்பட்டிருப்பதிலும் Conscious அல்லது Sub-Conscious அல்லது இரண்டிற்கும் இடைப்பட்டதான ஒரு வித male arrogance அறியக் கிடைக்கிறது. (இதை வெறுமே 'வாசகப் பிரதி' என்பதாகக் கருதி சம்பந்தப்பட்டவர்கள் ஒதுக்கி விடலாம். அல்லது Prejudiced பெண் பார்வை என்பதாக நையாண்டி செய்யலாம். என்றாலும், இந்த இருவகைப்பட்டாரும் அல்லாமல் பொருட்படுத்தும் பிரிவினரோடு பகிர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டே இதையும் இதற்குப் பின்வருவன வற்றையும் எழுதுகிறேன்.) வெவ்வேறு காலகட்டத்தில் தன்னால் நேசிக்கப்பட்ட, அல்லது தனக்கு நேசமளித்த பெண்களைப் பற்றிய ரூபகங்கள் முதிர்வின் பாதையில் நகர்வதற்கான அவர் சுதந்திரத்தை கேலி செய்வதாகக் கூறும் போது கதாசிரியர் கதைகளில் அந்தப் பெண்களிடம் காட்டிய அன்பு, மரியாதை எல்லாம் அடிபட்டு விடுகிறது. முதிர்வின் பாதையில் செல்ல பெண்கள் முட்டுக் கட்டைகள் என்ற 'மஹா சன்னிதான' 'பாவம்' தொனிக்கிறது. தன்னையே மையமாக்கிக் கொண்டு எழுதப்பட்ட கதைகள் பெண்களின் புரவலரே போல் பல நேரங்களில் தன்னைக் காட்டிக் கொள்கின்றன. படிப்பவர்களின் ,

குறிப்பாக சக ஆண் எழுத்தாளர் தோழர்களின் வாலிபப் பிராயப் பொருக்கு தட்டிய ஓரிரு ரத்தக் காயங்களைத் தனது கதைகள் திறந்து விடுமோ என்று கவலைப்படத் தெரிந்த கதைஞருக்கு, தான் பெண்களைக் காரியார்த்தமாக அடுத்தடுத்த கட்டங்களுக்கு நகர்த்திப் போனதில் அந்தப் பெண்களின் மனங்களில் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய பொருக்குகள் ரணங்களைப் பற்றிப் பேசப் பொழுதில்லை. ஏன், சிந்திக்கக் கூட பொழுது இல்லாததாலோ, விழைவு இல்லாததாலோ அந்தப் பெண்கள் அனைவரையுமே ஒரு வித Psychologically liberated or objective என்பதான அபூர்வ தளத்தில் மட்டுமே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அப்படிச் செய்வது பொதுவாக எல்லோருக்குமே செளகரியமாக இருக்கிறது. ஆனால், உண்மையிலேயே சம்பந்தப்பட்ட பெண்கள் ரணமோ, பொருக்கோ இல்லாமல் இருந்தாலும் அதுவும் 'male ego' வைப் பெரிதும் பாதிக்கும் விஷயமாகி விடுகிறது. கதைகளைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு வேளை பொருக்குகளை அப்பெண்கள் பதக்கங்களாக பாவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்ற தீர்மானமான நம்பிக்கை இருக்கக்கூடும் கதையாசிரியருக்கு. இந்தக் கதைத் தொகுப்பு கூட நன்றி நவிலலாகவும், அல்லது வடுக்களைக் கீறி விடுவதாகவும் சம்பந்தப்பட்ட பெண்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படலாகுமோ தெரியவில்லை.

காய் நகர்த்துவதாகப் பெண்களை நகர்த்துபவருக்கு, நாச்சியாரிடம் platonic முத்தம் பெற்றுக் கொண்டே அவள் தங்கை மதுரத்திற்காகவும் உருகத் தெரிந்த, உருக முடிந்த

கதையாசிரியனால் தனக்கு அறுபத்தியெட்டு கடிதங்களை எழுதிய கையோடு ஹைதராபாத் அலுவலகத்தில் சக ஊழியனோடும் நெருக்கங் கொண்டாடும் சினேகிதியை சகஜமாக பாவிக்க முடியவில்லை. 'சஞ்சாரி' கதையின் இறுதிவரிகளின் கரந்த தொனியில் ஒரு அடிபட்ட தன்மையும், மேற்படி பெண்ணை 'Flirt' ஆகக் காண்பிக்கும் மனப்போக்கும் பெறக் கிடைக்கிறது. இதே மன இறுக்கம் அல்லது 'பெண்ணுக்குப் பெண் தாவும் தனது சஞ்சாரத்தை மனைவி' புரிந்து கொண்டு இதயபூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பும், ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறாள் என்ற செளகரியமான நம்பிக்கையும் இருக்கும் அளவு அவளுக்கு இன்னொரு ஆளிடம் பிரியம் இருக்கலாம், இருக்கிறது என்று அதேயளவு இயல்பாக சிந்திக்கக் கூட முடியாத மனக் குறுக்கம். இம்மாயில், சகவனம் ஆகியோரிடம் தன் மனைவிக்குத் தொடர்பிருப்பதாய் மன உளைச்சலுக்கு ஆளாகும் கதையிலும் காணக் கிடைக்கிறது. மேலைநாட்டு கதாசிரியர்களை அடியொற்றி இத்தகைய Personal சமாச்சாரங்களை விலாவாரியாக, அதுவும் 'கதைகளைப் பற்றி', என்ற வகையான குறிப்புகளோடு எழுத முற்படும் நமது எழுத்தாளர்கள் அந்நிய நாடுகளில் பெண்களுக்கு உளவியல் ரீதியாகவும், லோகாயத் ரீதியாகவும் இருக்கும் வழிவகை வாய்ப்புவசதிகளைக் கணக்கில் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். 'தான் எதை எழுதினாலும், எப்படி எழுதினாலும் எந்தத் தருணத்திலும் தனக்கு நெருங்கிய பெண்களிடமிருந்து, குறிப்பாக மனைவியிடமிருந்து, வாழ்வின் மிக ஆதாரமான உணர்வான 'Sense of belonging' 'feeling of being wanted' தனக்குக் கிடைக்க வேண்டும்; ஆனால் தன்னிடமிருந்து அதை எதிர்பாராது எந்தத்

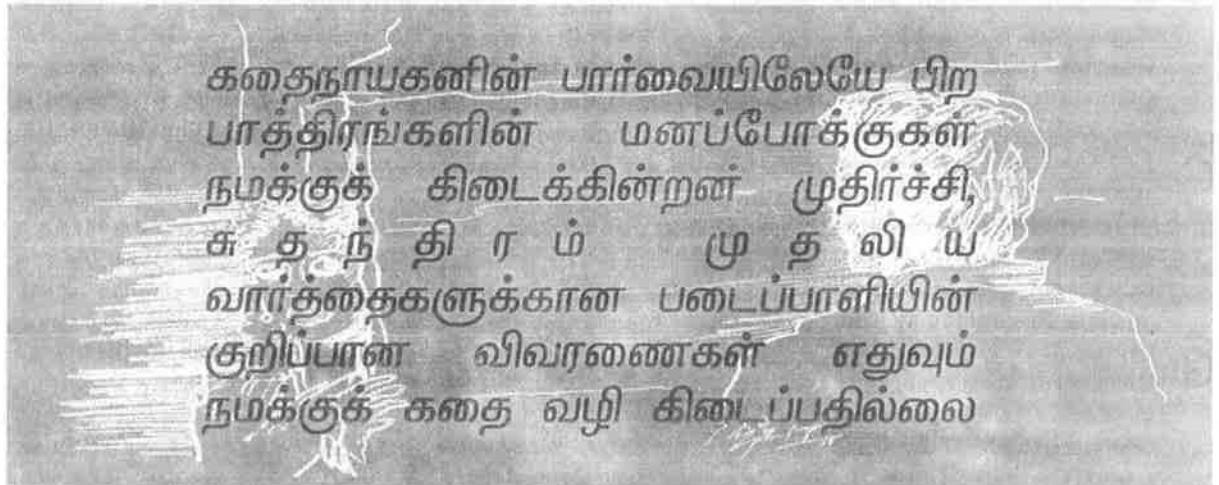

தருணத்திலும் தனக்கு அனுசரணையாய், என்றும் மாறா அன்பைப் பொழிபவளாய் இருப்பவளே மனைவி என்ற விதமாய் இந்தக் கதைகள் முன்வைக்கும் ஒரு 'Super woman' பிம்பம் மிக ஒருதலைப் பட்சமானது; எரிச்சலூட்டுகிறது. தாயாய், சிநேகிதியாய், சேயாய், ஆலோசகியாய் என்று எந்தவிதமாய் இத்தகைய கதைகள் பெண்ணைப் படைத்தாலும் அவற்றிற்கெல்லாம் அடியோட்டமாய் தன்னைப் பெண்களின் புரவலனாக, ஒரு வகை ஐகதலப்ரதாபனாக, அதன் வழி படிப்பவரை பிரமிக்க வைக்க முற்படும் ஒரு விதப் பிரயத்தனமே பதுங்கியும், பிதுங்கியும் தெரிகிறது. Standing in other's shoes கூட தன்னை முன்னிறுத்தவே என்றாகி விடும் அவலம் இன்னும் எத்தனை

எந்தப் பெண்ணையும் அடுத்தடுத்த கட்டங்களுக்கு நகர்த்திப் போகாமல் விட்டதில்லை நான்' என்று தன்னைப் பற்றிக் கூறிக்கொள்கிறான். இரண்டையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போது நாச்சியார் தங்கையின் மேல் இருந்த தாகத்தில் நாச்சியாரின் பெண்ணுடலை அவன் பொருட்படுத்தாதிருந்தான் என்ற விடை தான் கிடைக்கிறது. எப்பொழுதும் கைக் கெட்டியதை விட எட்டாததில் தான் எவருக்குமே ஆர்வம். பேச்சுத் தொடக்கத்திலேயே பெண்ணின் மார்பையே பார்த்துப் பேசுவவனுடைய கீழ்மையும், இதே ஆரணயத்தில் இடம் பெற்றுள்ள சூத்தராரியின் Sensitivity + Social consciousness இரண்டும் சரிசம விகிதத்தில் கலந்திருப்பதான 'மல்லி' கதையில் வரும் ஆண் பெருமக்களின் கயமையும் Strategies & Calculated steps என்று பெண்ணை வெகு கவனமாக

அப்பாவின் காதலி, அப்பளம், அவங்காரம், பக்தி மார்க்கம் முதலியவை 'தம்பட்ட மடித்துக் கொள்ளாத' கதைகள். அசாதாரணக் கதைத்துவக் கதையாக எதையும் சொல்ல முடியாது. அதாவது தமிழுக்கு இத்தகைய கதைகள் புதிது என்று சொல்ல முடியாது.

திரும்பவும் சொல்லவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது.. 'கதைகள் பற்றி' என்ற கடிதம் கதைகளின் இறுதியில் இடம் பெற்றிருக்காவிட்டால் இந்தக் கதைகள் என்னை இத்தனை எழுதத் தூண்டியிருக்காதோ என்னவோ... அல்லது, இந்தக் கதைகள் பற்றிய எனது 'பார்வை' கூட வேறாக இருந்திருக்கக் கூடுமோ என்னவோ... தான் எதை நினைத்து எழுதினோமோ அதற்கு மாறான அர்த்தம் தனது படைப்பின் மேல் ஏற்றப்படுவது படைப்பாளிக்கு வருத்தம் தரக்கூடிய விஷயமாக இருக்கலாம். ஆனால்

நானைக்கு நம் படைப்பிலக்கியங்களில் பரவலாகத் தொடருமோ தெரியவில்லை. எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் 'அந்த' நினைப்பு அலைமோதினால்தான் ஆண்; அத்தகைய ஆண்தான் அசலான ஆண் என்பதான ஒரு முனைச் சலவையை பொதுவாக அனைவரிடமும், குறிப்பாக பெண்களிடமும் இத்தகைய சிறுபத்திரிகை இலக்கியங்கள் முனைப்பாகச் செய்து வருவதாகக் கூடத் தோன்றுகிறது. எவ்வகையான தென்றாலும் முனைச்சலவை ஆகாததும், அநியாயமானதும் ஆகும்.

'கணிதவியல்' கதையில் 'நீ ஒருத்தன் தான் என் நெஞ்சைப் பார்த்துண்டே பேசாதவன்', என்று நன்றியோடு சிலாகிக்கிறான் நாச்சியார். ஆனால் கதாநாயகனோ 'இதுவரை என் தோளில் சாய்ந்த

அடுத்தடுத்த கட்டங்களுக்கு நகர்த்திச் செல்பவனின் புத்திக் கூர்மையும் ஒரு கோணத்தில் பார்க்க ஒரேயளவாய்த் தெரிகிறது.

கதைகள் என்ற அளவில் மட்டுமே பார்க்க, கவித்துவ வரிகள் ஒவ்வொரு கதையிலும் பெறக் கிடைக்கின்றன. ஆனால் கதைகள் 'நாட்குறிப்பு' அளவிலேயே பரிமாற்றம் நிகழ்த்துகின்றனவே தவிர வேறு பரிமாணங்களுக்குப் பெயர்வதில்லை. தவிர, கதைநாயகனின் பார்வையிலேயே பிற பாத்திரங்களின் மனப்போக்குகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. முதிர்ச்சி, சுதந்திரம் முதலிய வார்த்தைகளுக்கான படைப்பாளியின் குறிப்பான விவரணைகள் எதுவும் நமக்குக் கதை வழி கிடைப்பதில்லை. வரியிடை வரிகளைப் படைப்பாளி பிரக்ஞாபூர்வமாகத் தந்திருப்பதற்கான அறிகுறிகள் அபூர்வமாகவே பெறக் கிடைக்கின்றன.

எழுத்தின் நேர்மையும், திறமையும் சரிசமவிகிதத்தில் கலந்திருக்குமொரு படைப்பில் எழுத்தாளப் பிரதிக்கும், வாசகப் பிரதிக்கும் இடையேயான இடைவெளி கடக்க முடியாததாக இருக்காது என்றும் தோன்றுகிறது. ஒருவேளை தனது கதைகளுக்கு கிட்டப்பெறும் எதிர்மறையான வாசகப் பிரதிகளும் தனது முதிர்வுக்கு, மனநிம்மதிக்குத் தேவையே என்பதாகவும் கதாசிரியர் கருத்துக் கொண்டிருக்கலாம்...

Kind of Catharsis?

-தோழமையுடன்,

லதா ராமகிருஷ்ணன்.

பி.கு: கதைகளில் 'மதிப்புரை'யே சிறப்பாக உள்ளது - மதிப்புரை என்ற அளவில்.

உலகத்தில் ரொம்பப் பழைய விஷயங்களில் ஒன்று. வேறு என்ன? பாலுறவுதான். ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் சார்ந்தும் பிறாண்டியும் இயங்குவதில் இருப்பு அர்த்தமாகிறது. பெண்ணாகி வந்த மாயப் பிசாசு / மாசுரு பொன்னே / சிநேகிதியே... இப்படிப் பெண் பற்றிய பிம்பங்களை காலந்தோறும் ஆண்மனம் உருவாக்குகிறது. இன்று பெண் குறித்த புனைவுகளும் கற்பிதங்களும் தகர்ந்து மனுஷியாக அறியப்படுகிறாள். என்றாலும் உடல் உறுப்புகளின் தொகுதியாகப் பெண் ஊடகங்களால் சித்தரிக்கப்படுகிறாள். இப்படியான சூழலில் 23 காதல் கதைகள். குட்டியூண்டு கதைகளில் ஆண்-பெண் உறவு இப்படியெல்லாம் இருக்கிறதே / நடக்கிறதே... என்ன செய்வது என்று பிரதியை முன்னிறுத்திக் கலகத்தைத் தொடங்கியுள்ளார் யுவன்.

நாட்குறிப்புப் பதிவுகள் கதைகளாகியுள்ளன. சின்னச்சின்ன விஷயங்கள், உப்புக் கல்லுக்குப் பெறாதவைகூட ஏதோ சொல்ல முயலுகின்றன. நம்மில் பலருக்குள்ளும் வெவ்வேறு விகிதங்களில் ஒளிந்திருக்கும் 'கிருஷ்ணன்' மெல்ல நனவோட்டத்தில் வெளிப்படுவதே கதைகளின் சிறப்பாகும்.

'ஆழமது ஆழம் பொம்பள மனசு' என்று புலம்பும் அமுகுணிச் சித்தர்கள் கூட 'நினைவெழுந்தால் நல்ல மாதருண்டு மேதினியில்' என கூத்தியானை நினைச்சுச் சப்புக் கொட்டுவது ஒருவகையில் மரபு வழிப்பட்ட தமிழனின் வெளிப்பாடே. எனினும் பெண் ஒரு புரியாத புதிர் என்பது இன்று பாண்டலாகிப் போன செய்தி. யானையைப் பழக்கியது போல பெண்ணையும் பழக்கிக் கும்மாளமிட்ட ஆண் மேலாதிக்க மனோபாவம் சிதையும் வேளையில், ஆண் தனக்கான இடத்தை நிறுவப் போக அலகிறான். யுவன் சித்தரிக்கும் ஆண்கள் போல பழமைக்கும் புதுமைக்குமிடையில் ஊசலாடி அவதிப்படுகின்றனர். பெண்ணைப் புரிந்து உறவு கொண்டாலும் ஈகோவுடன் தலை வீங்கித் திரியும் கிருஷ்ணன்கள். இறுதியில் சிகரெட் புகை, மது நெடியெனத் தனித்து நின்று புலம்ப வேண்டியதுதான். வேறு என்ன செய்ய?

அடியாத்தி! இதென்ன கதைகளா?... துணுக்குகள்... ஜல்லியாடிக்கக்கூட உதவாது. நாட்குறிப்பு எப்படி இலக்கியமாகும்? கவிச்சி நெடி சகிக்கவில்லை. இதெல்லாம் விடலைத்தனம். விட்டேத்தியா தெருத்தெருவா அலையுற பசங்களின் அரிப்புகள். யோனியும் முலையும் கனவுகளில் கண்டு கைலியில் ஈழ வரையுற இளவட்டங்களின் சுயமோக உளறல்கள். பெண் பற்றிய ஆண் மொழியிலமைந்த நசிவிலக்கியம்.. யுவனுக்கு மந்திரிக்க வேண்டியது அவசியம் என்று ஆலோசனைகூட கிடைக்கலாம். மூக்கை இறுக்கப் பிடித்துக்கொண்டு ஆதங்கப்படும் மூளைகளுக்கு இவான் தூர்கேனிவ் எழுதிய 'மூன்று காதல் கதைகள்' (முன்னேற்றப் பதிப்பகம், மாஸ்கோ, 1982) தொகுப்பினைப் படிக்குமாறு சிபாரிசு செய்கிறேன். ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையில் நிகழும் சம்பவங்கள் தோண்டத் தோண்ட கோடிக்கால் பூதமாய் நாடு நகரமெங்கும் கிளம்பிக் கொண்டேயிருக்கும். ஆயிரத்தோர் இரவில் சொன்ன கதைகள், விக்ரமாதித்யன் கதைகள் போன்றன இன்றும் சாட்சியாக உள்ளன. சமூக விதிகள் / கட்டுப்பாடு / கண்டிப்பை அளாயாசமாக மீறி ஆணும் பெண்ணும் சிருஷ்டிக்கும் உலகம் பிரம்மாண்டமானது. இந்நிலையில் தான் அன்னா கரேனாவை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

யுவன், மரபு வழிப்பட்ட பெண் பிம்பத்திற்கு முக்கியத்துவம் தந்தாலும் அங்கதம் மூலம் பெண் பற்றிய புனைவுகளைச் சிதைக்கிறார். இயற்கையாகப் பெண்ணுடன் அமைய வேண்டிய உறவு இப்படிச் சிக்கலுக்குள்ளாகிவிட்டதே என்று வேதனைப்படும் குரல் கதைகளுக்குள் தொனிக்கின்றது. எனவேதான் கண்ணோடு கண் நோக்கி நுரையீரல் ஊதி வெடிக்குமளவு காதல் மூச்சு விடும் கிளுகிளுத்த மனுஷர்களை யுவன் சித்தரிக்கவில்லை என்று தோன்றுகிறது. ஆண்-பெண் உறவில் வெளிப்படும் மனிதர்களின் சின்னத்தனங்கள் / மேன்மைகள் / அல்பத்தனங்களைக் கதையாக்கியதன் மூலம் பல கேள்விகளை எழுப்பியுள்ளார். ஏய் மனிதா! கனவானே! நாகரிக ஐந்துவே! பட்டுக் குஞ்சலமே! உனது இளம் பிராயத்தில் நீயும் இதுபோல.. இல்லை.. இதற்கு மேலேயும் கூட. எல்லாத்தையும் மறந்திட்டு.. கடைசி ரீலில் பட்டுச் சேலையுடன் தலை கவிழ்ந்து மணவறையில் அமர்ந்திருக்கும் ரம்பா, சிம்ரன் போல ஏனிந்த வேஷம்? இதைப்போயி எழுதணுமா என்று அங்கலாய்க்கும் மனிதர்களை வேறு எப்படி உவமிப்பது?

சில கதைகள் வெவ்வேறு தளங்களுக்கு விரிகின்றன. சில சாதாரணமானவை. என்றாலும் ஆழ்ந்த குறுகுறுப்பையும் பழைய நினைவுகளையும் கிளறுகின்றன. பம்மாத்தில்லாது அசலான அனுபவங்கள் செறிந்துள்ள 23 கதைகள் தனித்தனியாக வாசிக்கையில் யானையின் அங்கங்களாகவும் ஒட்டுமொத்தமாக அவதானிக்கையில் மதுரை ராயர் கோபுரம் போலவும் காட்சியளிக்கின்றன.

- ந. முருகேச பாண்டியன்

23 காதல் கதைகள்

கிர்ஷ் கார்னாட்டின் உருமாறல்

பிரேம்

ரமேஷ்

கதை மொழியில் உருமாறும் பாம்புகள்

தொன்மங்களை இரு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். 1. கதையாகப் பேச்சு மரபிலோ எழுத்து மரபிலோ தொடர்ந்து வருபவை. 2. நேரடிக்கதைகளாக இல்லாமல் கலாச்சார நிகழ்வு முறையில் கலந்து கிடப்பவை. இவை பற்றி அதிகம் பேசப்படாமல் இருக்கலாம். இவற்றில் புழங்குகிறவர்களுக்கும் கூட இக்கதைகள் முழுமையாக தெரியாமல் இருக்கலாம். ஒரு சிறு அடையாளமாக, குறியீடாக இவற்றின் கூறுகள் ஆங்காங்கே தட்டுப்பட்டபடி இருக்கும். அதே சமயம் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவுக்கு நினைவாகவும் நினைவுள்ளாகவும் இருந்து நடத்தை இயல்பு, குண இயல்பு இவற்றில் முக்கியப் பங்கெடுத்துக் கொள்ளும். இந்த வகை புனைவுகளும், தொன்மங்களும் - நிகழ்நிலை தொன்மங்கள் (Functional myths மற்றும் Hyper myths) என்ற வகையில் இயங்கக்கூடியவை. அதாவது, தொன்மத்தின் பூர்வ குறிகள் மறைந்து யதார்த்தத்தின் தளத்தை இவை எடுக்கின்றன. இவற்றை மூலமாகக் கொண்டு கலாச்சாரம், வரலாறு, தனித்த மற்றும் கூட்டுத் தன்னிலைகள் புனையப்படுகின்றன. அதே சமயம் இந்த வகை கூட்டுத் தொன்மங்களுக்கு அர்த்தம் கூறும் வகையிலோ, நெறிப்படுத்தும் வகையிலோ, பொருள்கோடலைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையிலோ - 'கதையாடல் தொன்மங்கள்' என்பவை புழக்கத்தில் இருந்து கொண்டும் உள்ளதை நாம் கவனிக்க முடியும். இந்த கதையாடல் தொன்மத்தின் (Narrative myth) தளத்தில்தான் ஒரே சமயத்தில் அர்த்த ஒடுக்கமும் அர்த்தப் பெருக்கமும் சாத்தியப்படுகின்றன. மேலதிகக் கதையாடல் (Paratales) என்ற வகைகளுக்குள் இவற்றை நாம் அடையாளம் காணமுடியும். இந்த கதையாடல் தொன்மம் மற்றும் மேலதிகக் கதையாடல் என்ற வகைமை அதிகமும் உபகலாச்சாரங்களின் தன்னிச்சையான

சுந்திரைத்திற்கும் அவற்றின் துய்த்தல் புனைவுகளுக்கும் சாதனங்களாக அமைபவை. அதே போல் நிகழ்த்து நிலை புனைவுக் கலைப்பு என்பதும் இவ்வகை கலாச்சாரக் குழுக்களுக்கும் மாற்றத்தப் படுத்தும் உத்தியாகச் செயல்படுகிறது. அதாவது, புனிதமானதாக நிறுவப்பட்ட ஒரு கதையை மாற்றம் இன்றி, சொல்லுதல் முறை மூலமும் நிகழ்த்துதல் மூலமும் மாற்றத்தம் கொள்ளச் செய்வது. நிகழ்த்தல் உத்தி, சொல்லுதல் உத்தி மூலம் அதன் மையப் புனிதத்தைக் குலைப்பதும், வழக்கால் நிறுவப்பட்ட அர்த்தத்தை தலைகீழாக்குவதும் இங்கு நிகழ்த்தப் படுகிறது. வரிசை மாற்றுதல், இடம்-காலம் மாற்றுதல், இசைவை மாற்றுதல், வகுத்தல் தொகுத்தல் போன்றவற்றை மறு தொகுப்பு செய்தல் என்பவற்றின் மூலம் எந்த புனிதத் தொகுதிகளையும் மறு பொருளாக்கம் செய்தல் என்பது சிறு கலாச்சாரங்களின் சுந்திரை உத்திகளாக செயல்படுபவை. இதே உத்திகளை எதிர்நிலையில் பயன்படுத்தியே பெரு மரபுகள் கட்டப்படுகின்றன என்பதையும் நாம் இங்கு நினைவு கொள்ள வேண்டும். அதாவது உபகலாச்சாரங்களின் நம்பிக்கைகள், புனைவுகள், தொன்மங்கள், இறைமைகள் போன்றவற்றை இதே வகை உத்திகள் மூலம் புராணிகப்படுத்தி தொகுப்புக் கலாச்சாரங்கள் கட்டப்படுகின்றன. இவற்றின் தனித்த அடையாளங்கள் ஒரு நீள்கதையின் பகுதிகளாக மாற்றப்படுவதால் தொன்மத் தன்னிலையும் மறுக்கப்படுவதாக இது பொருள்படுகிறது. ஆனால் இந்த பொருள்கோடலின் கலகம் முற்றிலுமாக நீக்கப்படக்கூடியதும் இல்லை. அதனால் தான் எந்த ஒரு ஒடுக்கப்பட்ட அடையாளங்கள் கூட தமது கதையை நிகழ்த்திவிட்ட பின்பே மெளனமாகின்றன. பல சமயங்களில் அவை மெளனமாவதும் இல்லை. மாறாக, அவற்றின் குரல்களாலும் வரைவுகளாலும் அக்கதைகள் தொடர்ந்து நிகழ்த்தவும்படுகின்றன.

இவ்வகையில் எல்லா கதை மரபுகளிலும் - நிகழ்த்தல், கூறல், தொடுத்தல் என ஏதோ ஒருவகையில் எதிர்கதையமைப்பும் செயல்பட்டபடி உள்ளது. அதே போல் ஒரு புலன்வழி தலைகீழாக்கம் (Sensual Subversion) என்பது செயல்படுவதால்தான் இந்திய கலாச்சாரங்களில் பல்வேறு முரண மரபுகளும் ஒரே சமயத்தில் கலந்து கிடப்பதற்கான களங்களும் சாத்தியப்படுகிறது. குறிப்பாக இந்த நிலைஎதிர்ப்பு (Subversion) கதைப்பரப்புகளிலும் நிகழ்த்துக் கலைகளின் பரப்புகளிலும் அதிகம் சாத்தியப்படுவது. உள்ளீடான கதை உத்தி (Secret narration) என்கிற வகையிலும் இணைகதையாக்கம் (Para Plot) என்கிற வகையிலும் எதிர்ப்பாக்கப் புனைவுத் தொன்மங்களாகத் தொடர்ந்து

கொண்டிருக்கின்றன. அதாவது, எல்லோருக்கும் தெரிந்த ஒரு கதை கூறலில், ஒரு பொதுக் களத்தில் நிகழ்த்தப்படும் நிகழ்வில் ஒவ்வொரு உபபகுதியும் தத்தமக்கான அர்த்த முரணை உருவாக்கி ரகசிய புலன் தாய்ப்பைப்பெற்றுக் கொள்ளுதல், தத்தமக்கான பிறழ்வுபட்ட புனைவுக் களத்தை அடையாளம் கண்டு மற்றவற்றின் மீது ஒரு தாக்குதலைத் தொடுப்பது. இந்த மரபே ஒடுக்குதல் மறுக்கும் தன்னிலைகளை ரகசியமாக மறு உருவாக்கம் செய்யக்

கூடியதாக உள்ளது. இவ்வகையில் பெண்மையின் எதிர்ப்பாக்கப் புனைவாகவும் (Stragical myth) பூடகக் கதையாடலாகவும் (Secret narration) செயல்படும் ஒரு கதையை பின்புலமாகக் கொண்டு இயங்கும் ஒரு நாடகப் பிரதியான கிரீஷ் காரீனாட்டின் நாக மண்டலம் பற்றி இங்கு விவாதிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

நாகராஜன் கதை என்று அறியப்படும் இக்கதை தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு வடிவில் சிறுசிறு மாற்றங்களின் புழக்கத்தில் உள்ளது. இக்கதை தென்னிந்திய அளவில் திராவிட மொழிசார் கலாச்சாரங்களிலும் வெவ்வேறு வடிவில் புழக்கத்தில் உள்ளது. இதன் முக்கிய கட்டமைப்பும் சிக்கலும் வட இந்திய நாட்டார் மரபுக் கதைகளில் வேறு கதைக்களனுடன் அமைந்துள்ளது.

புதிதாகத் திருமணமாகி கணவன் வீட்டிற்கு வருகிறான் ஒரு பெண். குழந்தைத்தனம் மாறாதவள். கணவனோ அவளுடன் எந்த ஒட்டுறவு மின்றி வேறு தொடுப்பு உள்ளவனாக ஒவ்வொரு நாளும் பகலில் மட்டும் வந்து அவள் சமைப்பதைச் சாப்பிட்டு விட்டு வீட்டில் அவளைப் பூட்டி விட்டுச் சென்றுவிடுகிறான். அவள் தனிமையில் பயந்தும் நொந்தும்தான் துன்பமுற்றிருக்கிறாள். அவளைச் சந்திக்க வரும் கண் தெரியாத மூதாட்டி ஒருத்தி அவளுடைய கணவனை வசியம் செய்ய மூன்று வேர்களைத் தந்து அவற்றை ஒவ்வொன்றாக அரைத்து கணவன் உணவில் கலந்து கொடுக்கச் சொல்கிறாள். கணவனை எப்படியும் தன் மீது அன்பு செலுத்தும்படி மாற்ற வேண்டும் என்ற ஆவலுடைய அவள், முதல் வேரைப் பாலில் கலந்து கணவனுக்குக் கொடுக்க, அவள் மயங்கித் தள்ளாடுவதைக் கண்டு துக்கிடுகிறாள். மறுநாளும் மூதாட்டி வந்து இரண்டாவது வேரை அரைத்துக் குழம்பில் கலந்து தரச் சொல்கிறாள். தயக்கத்துடன் வேரை அரைத்துக் குழம்பில் கலக்கிய பெண் அது ரத்தச் சிவப்பாவதைக் கண்டு பயந்து

கணவனிடமிருந்து மறைக்க அங்குமிங்கும்

அலைந்து கடைசியாக வீட்டிற்குப் பின்புறத்தே இருக்கும் பாய்ப்புற்றுக்குள் ஊற்றி விடுகிறாள். அடியும் வசவும் தினமும

வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு ருந்த அவளை புற்றிலிருந்த நாகராசன். கணவன் உருவில் வந்து ஒவ்வொரு நாளும் இரவில் சந்தித்து அவளுடன் இன்புற்று இருந்து, விடிந்த வுடன் சென்று விடுகிறான். பகலில் நிக் கணவன் வந்து அதே கோபமும் வசவுமாக இருந்துவிட்டுச் செல்கிறான். அவளோ இது என்னவென்று புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தவிக்கிறான். நாகராசனோ கணவன் உருவில் எதைப்பற்றியும் கேள்வி கேட்காமல் இருந்தால்தான் இரவில் வருவேன் என்று கூறுவதால் இந்தச் சிறு பொழுது இன்பத்தையும் இழக்காமல் இருப்பதற்காக அவளும் நடப்பதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறான். நாளடைவில் அவள் கருவுற்ற பின் பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. கணவன், அவள் கள்ளத் தொடர்பால் கர்ப்பமாகி இருப்பதாகக் கூறுகிறான். பஞ்சாயத்திற்குக் கொண்டு சென்று விசாரிக்க ஏற்பாடு செய்கிறான். அவள் கருவுற்றிருப்பதை அறிந்து பல நாட்களாக வராமலிருந்த நாகராசன் அன்று இரவு அவளைச் சந்திக்கிறான். அவள் ஆவேசமாக அழுது புலம்புகிறாள். நாளை யுடன் அவளது துன்பம் முடிவுக்கு வரும் என்றும், நாளை ஊரார் முன்பு புற்றிலுள்ள நாகத்தைத் தொட்டு சத்தியம் செய்து தனது கற்பை அவள் நிரூபிக்கலாம் என்றும் கூறிவிட்டுச் செல்கிறான். ஊரார் முன்பு அச்சத் துடனேயே நாகத்தைத் தொட்டு - 'நான் இதுவரை என் கணவனையும் இந்த நாகத்தையும் தவிர வேறு யாரையும் தொட்டதில்லை' என்று சத்தியம் செய்கிறான். நாகம் அவளை ஆசிரிவதிக் கிறது. ஊரார் அவளை புனிதமாகக் கொண்டாடு கிறார்கள். கணவனும் அவளை தெய்வசக்தி உள்ளவள் என்று உணர்ந்து அன்போடு நடத்தத் தொடங்குகிறான். அவளுக்கு ஒரு ஆண்குழந்தை பிறக்கிறது. நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு நாகராசன் இரவில் வந்து அவளைப் பார்க்கிறான். தன் கணவனுடனும் பிள்ளையுடனும் அமைதியாக உறங்கும் அவளைக் கண்டு விரகத்தியுடன் அவளது தலைமுடியில் கருக்கு இட்டு தற்கொலை செய்துகொண்டு விடுகிறான். காலையில் தனது கூந்தலில் தொங்கும் பாம்பின் உடலைக் கண்டு அவள் துணுக்குற்றாலும் தனது வாழ்வைக் காத்தது அந்த நாகமே என்பதால் அதைப் புதைத்து தன் மகனைக் கொண்டு அதற்கான ஈ மச்சடங்குகளைச் செய் வி ப்ப துடன் ஒவ்வொரு ஆண்டும் தன் மகன் அந்நாகத் திற்கு திவசம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறி

தன் கணவனையும் சம்மதிக்க வைக்கிறார். அவனுக்கும் அவளது தெய்வீக சக்திமேல் பயம் உள்ளபடியால் புதிரான மனதுடனேயே அதை ஏற்றுக் கொள்வதுடன், அவளுக்குக் கட்டுப் பட்டவனாகவே தன் வாழ்நாளைக் கழிக்கிறான்.

இக்கதை அதிகமும் பெண்களால் கூறப்பட்டு பெண்கள் மத்தியில் புழங்கும் கதைகளில் ஒன்று. இதை கன்னட நாடகாசிரியரும் எழுத்தாளருமான கிரிஷ் கார்னாட் 'நாகமண்டலா' என்றதலைப்பில் நாடகமாக எழுதி இருக்கிறார். தமிழில் எழுத்தாளர் பாவண்ணன் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இந்நாடகத்தில் முக்கியப் பாத்திரங்களாக ராணி, அவள் கணவன் சுப்பண்ணன், கணவன் உருவில் வரும் நாடகப்பன், கணவனை மயக்க வழி கூறும் கண் தெரியாத கிழவி குருட்டல்வா, அவள் மகன் கருப்பண்ணன் ஆகியவை அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இக்கதை நாடகமாகும்போது கூட பெண்மையின் உபமனதில் படிந்திருக்கும் ரகசிய மீறலுக்கான ஆவலைக் குறியீடாக்கி பெண்மையின் வேட்கைக்கான சமிக்ஞைகளை உள்ளடக்கிய கதைகூறல், ரூபகம் போலவே செயல்பட்டு மர்மமான நினைவுட்டலை எழுப்புவதாக உள்ளது.

ராணி தன் கணவன் வீட்டுக்கு வந்து சேருவது, முதல்கட்டத்தில் ஆண்மையின் சிறைக்குள் அடைபடுவதாகத் தோன்றுகிறது. இருவருக்கும் இடையில் பொதுவான ஒரு மொழி இல்லை. நினைவும் கனவும் வேறுவேறு. அந்தச் சூழல் முழுமையுமே இந்தியச் சமூகம்போல் ஆண்மையின் ஆதிக்க வெளியாக உள்ளது. அங்கு பெண் வெறும் உபபொருள், அல்லது பயன்பாட்டு இயந்திரம். சுப்பண்ணன் ராணியை வீட்டுக்குள் வைத்து வெளியே பூட்டுகிறான். வெளியே தொங்கும் பூட்டு. குடும்பம் என்பதன் ஒழுக்க மரபு, சமூக ஒழுங்கு. அவன் கையோடு கொண்டு செல்லும் சாவி அவனுக்கு உரியது. இந்த ஒழுக்கத்தைத் திறக்கவும் பூட்டவும் அவனுக்கு உரிமை உண்டு. அவன் வெளியே செல்வதுகூட இன்னொரு பெண்ணை ஆக்கிரமிக்கத்தான். குடும்பம் என்பது ஆணுக்கு உணவு மற்றும் தேவைகளை நிறைவேற்றவான இடமாகவும், வெளியிடம் என்பது அவளது ஆண் அகந்தையை நிறைவேற்றும் இடமாகவும் உள்ளது. பூட்டிய வீட்டிற்குள் இருக்கும் பெண் மீது அவன் செலுத்தும் வன்முறையும் பெண்களின் மீது அவன் செலுத்தும் வன்முறையும் மீது

அவன் செலுத்தும் வன்முறையும் ஒன்றே போலானது. மனைவி என்ற சமூக அடையாளம் தரும் குறிப்பீடே அவனுடைய ஆதிக்க மேலாண்மைக்கான இன்பமாக இருக்கிறது. அவளது உடலை அடைத்து வைப்பதும், அவளது உணர்வுகளை நசுக்குவதும் கூட அவளது ஆண்மை கொள்ளும் இன்பத் துய்ப்புகளாகவே உள்ளன.

அவன் இரவில் வெளியே சென்றும் பகலில் வீடு வந்தும் காலச்சுழற்சியைத் தனது ஆளுமைக்கான களமாக மாற்றிக் கொள்கிறான். அந்த வீட்டில் ராணி முழுநேரமும் இருந்தால்கூட அது அவளது இடம் அல்ல; மாறாக அவளது இடம். தனது இடம் சரியாக உள்ளதா என்பதை கண்காணிக்கவே அவன் தவறாது வீடு வருகிறான். அவளது சமையலை உண்பதும் கூட தனது உரிமையை உறுதிசெய்து கொள்ளவும், அவளது அடிமைத்தனத்தை மீண்டும் புதுப்பித்துத் தரவுமான ஒரு செயல்.

ராணிக்கு வெளி உலகோடு உள்ள ஒரே தொடர்பு-ஜன்னல். அவள் பார்க்க மட்டுமே முடியும். தனது தாய்வீட்டின் நினைவில் அவள் கனவு காண்கிறாள். அவளது ஒரே ஆறுதல் கனவுகள் மட்டுமே. அடைபட்ட வீட்டிற்குள் அடைபடாத இயக்கம் அவளது கனவு. இந்நிலையில்தான் அவள் குருட்டல்வா என்ற கிழவியுடன் பேசுகிறாள். கிழவி, ராணியின் கணவனை மயக்க தன் இளம் வயதில் ஒரு சாமியார் தந்து மீதமுள்ள வேர்களைத் தருகிறான். இது Maternal Magicoன் ஒரு குறியீடாக வருகிறது. காலங்காலமாகப் பெண் சமூகங்கள் தமக்குள் காத்துவரும் சடங்குகள், தந்திரங்கள், உத்திகள் போல இதுவும் நடத்தப்படுகிறது. அதாவது தன்னை ஒருக்கும் ஆணின், தான் என்ற நிலை மட்டுப்பட்டு பெண்மை முன் தனது தேவைக்காக நிற்பதற்கான வசியம். இது முழு விடுதலை அல்ல எனினும் சிறு விளையாட்டைச் சாத்தியப்படுத்தும் பிறழ்ச்சி. ஆணை ஒரு விழைவு இயந்திரமாக மாற்றுவதன் மூலம் பிற சமூகக் களங்களில் இருந்து விலகிவிடுதல், ஒருகைபழி தீர்ப்புத் தந்திரம். ஆனால், ராணி இதை விரும்பவில்லை. கட்டாயத்தின் பேரில் அந்த வேரை கணவனிடம் முயற்சித்துப் பார்க்கிறாள். முதல் முறை ஏதும் பலனில்லை இரண்டாவது முறை அதன் தீவிரம் அவளையே பயமுறுத்துகிறது. அதனால் வேரை பாம்புப் புற்றில் ஊற்றி மறைத்துவிடுகிறாள்.

ராணி தனது கணவனின் உடல் நலம் பற்றியும், அவளது உயிர் பற்றியும் மிக்க கவனம் கொள்கிறாள். ஏனெனில் தற்போது அவள் உடல் அற்றவள். தனியாக அவளது உடலுக்கு எந்த மதிப்பும், இருப்பதற்கான உரிமையும் அற்றவள். அவள் உடல் அவளுக்கானது இல்லை. கணவன் இல்லாமல் போனால் அவளது மொத்த இருப்புமே தண்டனையாக மாறிவிடும். அதே சமயம் தனது உடலுக்கும் மனதிற்கும் எந்த அர்த்தமும் இல்லாமல் போய்விடும். அதனால்

கணவனின் உடலும் உயிரும் அவள் மீது சமத்தப்படுகிறது. ஒரு பெண்ணின் உடலை விட அவளது ஆணின் உடலே அனைத்து அர்த்தமும் உடையது. ராணி தனது கணவனுக்கு என்ன நேருமோ என்று அஞ்சுவது - தன்னைச் சுற்றி காத்திருக்கும் தண்டனைகளைப் பயந்துதான். அவளும் அவளை தினமும் தண்டிக்க உரிமை உடையவள்தான். அவளுக்கோ அஞ்சுவது மட்டுமே ஒரே உணர்வு.

வசிய வேரை குழம்புடன் ஊற்றிய புற்றிலிருந்து நாகம் அவள் மீது இச்சையுடன் வருகிறது. கணவனின் உருவத்திலேயே அவளுடன் கூடியிருக்கிறது. இங்கு புற்று என்பதும் பாம்பு என்பதும் தொன்மக் குறியீடுகளாகவும், மாந்திரீகக் குறியீடுகளாகவும் இருக்கும் அதே சமயம் பாலியல் மற்றும் உளவியல் குறியீடுகளாகவும் உள்ளன. சிறு கலாச்சாரத்தில் பாம்புகள் பெண்தெய்வப் படிமங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. புற்று என்பது மனதிற்குள் வரும் தீமை என்றும் ரகசியம் நிரம்பிய ஒரு புதைவிடம் என்றும் பொருளாகின்றது. பெண்ணின் அழுக்கப்பட்ட வேட்கையில் இடக்குறியீடாகவும் புற்று சிறுமரபுகளில் இடம் பெறுகிறது. பெண்ணின் இச்சை என்பது தீமையின் மூலகமாக ஆண் மையப் பார்வையால் அர்த்தப்படுத்தப்படும் பொழுது - புற்று இச்சை நிறைந்த பெண்மனமாகிறது. 'எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு' என்ற மொழிவழக்கு நேரடியாக பெண்ணின் பாலிச்சை நடத்தையுடன் உறவுடையது. இந்த இடத்தில் அவள் தனது கணவனுக்குத் தரவேண்டிய வசிய மருந்தை தனக்கே தந்து கொள்வது போலவும் அர்த்தம் அமைகிறது. ஆனால் இங்கு இன்னொரு புதையுண்ட பரப்புடன் வேறொரு மிருக உடலுடன் அவள் தொடர்பு கொள்வதாகத் தோற்றம் நேர்கிறது.

நாகம் என்பது பாலிச்சை என்பதன் குறியீடாக இந்திய மரபுகளில் இடம் பெறுகின்றது. புராண மரபில் பாம்பு என்பது தீமையின் குறியீடாகவும், பாதாளத்தின் குறியீடாகவும் உள்ளது. பல தலைகள் உள்ள நாகங்கள், பிரம்மாண்டமான நாகங்கள் இந்திய புராண மரபில் அழிந்துபட்ட சில இனங்களின் மூலக்குறியின் எச்சங்களாக உள்ளவை. நாக ஆணிகள், நாக மஞ்சங்கள், நாக கண்ணிகள் என தெய்வீகத் தன்மையுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுவதும், நாகம்மை என நேரடி தெய்வீகத் தன்மைக்கு உயர்த்தப்படுவதுமான இக்குறியீடு மூல மரபுகளில் அதிகமாக இனப்பெருக்கம், கலவி என்பதன் சின்னமாகவே உள்ளது. நாக சம்போகம், நாக நர்த்தனம் என தீவிர வேட்கையின் உருவகங்கள் பழக்கத்தில் உள்ளவை. சிறுமரபுகளில் பாம்புக்கும், மயக்குதல் வசியம் செய்தல் என்பதற்கும் உறவு கற்பிக்கப்படுகிறது. அதே போல் தாந்திரீக மரபிலும் மாந்திரீக மரபுகளிலும் பாம்புகளுக்கான குறியீட்டு இடம்பலமானது. படமெடுத்தாடும் நாகம் அல்குலென

தொடர்ந்து பேசப்பட்டு வந்த ஒன்று. பெண்களின் கூந்தலும் ஆண்குறியும் கூட நாட்டார் மரபுகளின் பாம்புகளுடன் தொடர்புபடுத்திப் பேசப்படுபவையே. 'பரிசாசமாகவே கடித்த பாம்புகளின் கதை மர்மவாத மரபிலும் அதிகம் உண்டு. பாம்பின் விஷமும் விந்துமும் ஒப்புமைப்படுத்தப்படுகின்றவை. பெண்களின் சடங்குகளில் இந்தப் பாம்புகளின் குறியீடு சற்று அதிகமாகவே இடம்பெறக் கூடியது. விலக்கு ரத்தம், முலைப்பால் இவற்றிற்கும் பாம்புகளுக்கும் புதிரான தொடர்புகள் கற்பிக்கப்படுவதை பூர்வமரபுகள் விளக்குகின்றன. பெண்ணின் துணிகள் மீது பாம்புகள் ஊர்ந்து செல்வதன் மூலமும் (குறியீடாக, விலக்கு காலத்துணிகள்) வேறு சில முறைகள் மூலமும் நாக தோஷம் ஏற்படும் என்றும் அதற்கான நிவர்த்திச் சடங்குகள் என்றும் ஏராளமான கதைகள், கதைகளிலும் நம்பிக்கைகளிலும் வெவ்வேறு வகையில் நெளிந்து கொண்டிருக்கும் இக்குறியீடு இந்நாடகத்தின் மர்மமான விலங்கின உருவமாகவும் பெண்மையின் விலங்குசார் மனமண்டலம் தொடர்பான படிமமாகவும் வருகிறது.

இரவில் வந்து ராணிக்குப் பிடித்தமான முறையில் அவளது இச்சைகளைத் தூண்டித் துய்த்துப் பெரும் பிரம்மை போல தோன்றிச் செல்கிறது நாகம். ஒரு பழக்கப்பட்ட விலங்கு போல அவள் முன் அந்த ஆண் உருவம் நடந்து கொள்கிறது. அவளது தோரணைகள், கொஞ்சல்கள், கோபங்கள் அனைத்தும் அவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. அவளது உணர்வும், மொழியும் அவள் முன் சுதந்திரமாக செயல்படுகின்றன. அதே சமயம் ஒரு முரண்பாடும் உள்ளது. பகலின் அந்த அடக்குமுறை.

ராணியின் நிலை கணவன் தனது இடத்தைப் பாதுகாக்க இரண்டு விலங்குகளை துணைக்குக் கொண்டு வருகிறான். முதலில் ஒரு நாய். பிறகு ஒரு கீரிப்பிள்ளை. இரண்டும் பாம்பிற்குத் துன்பம் விளைவிக்கின்றன. அதே சமயம் செத்துப் போகின்றன. ஆண்கண்காணிப்பாகச் செயல்படும் இந்த இரண்டு விலங்குகளும் பாம்பின் முன் தோற்பதால் பாம்பு பெண்மையின் சார்புக் குறியீடாக இக்கதையில் இடம் பெறுகிறது.

நாகம் கணவனின் உருவிலேயே ராணியுடன் உறவுகொள்ளாதல் என்பது - ராணி எந்த விதிகளையும் மீறவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. அதே சமயம் அவள் மீறுவது தனது இச்சையின் எல்லை. தன்னை உடலாகவும் வேட்கை கொள்ளும் மனமாகவும் அவள் நிரூபிக்க அந்த மோகம் நிகழ்கிறது. நாகம் என்பதை

மாயத் தோற்றம் என்று கொண்டால் அவளது திணைப்பு மாயத்திணைப்பாக, தனித்த சுகமாகப் பொருள்படுகிறது. நாக மண்டலா நாடகத்தில் குருட்டவ்வா, கருப்பண்ணன் என்ற தாய் - மகன் இணைகள்

இன்னொரு தளத்தில் மனவியல் குறியீடாகின்றன. கருப்பண்ணன் X ராணி என்று தூரத்திலேயே நிறுத்தப்பட்டாலும் குருட்டவ்வா என்ற தாய் மூலம் இரண்டும் மறைமுகமாக தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றன. இந்த இணைகள் மூலம் இந்திய சமூகங்களில் உள்ளது Oedipus Complex மற்றும் Electra complex என்பவை இல்லை என்பதை நாம் நிறுவ முடியும். இந்திய மனவியலில் முக்கிய இடம் வகிப்பது இவற்றின் தலைகீழ் தன்மைகளான Brahma Complex மற்றும் Urvasi Complex. அதாவது தமது மக்கள் உறவின் முறையுடன் உள்ள மறைமுக வேட்கை; அதே சமயம் அது நிறைவேறிடக் கூடாது என்ற அச்சம் - அந்த உறவின் முறையினர் வேறு ஆண் மற்றும் பெண்களுடன் பிணையும் பொழுது ஏற்படும் வெறுப்பும் அழுத்தமும் யமன் - யமி மன அழுத்தமும் இந்திய சமூகங்களில் மிக அதிகமான தாக்கத்தையும், கலாச்சாரப்போக்கை நிர்ணயிப்பதில் அதிகப் பங்கையும் வகிக்கும் பால்சார் உளவியல் கூறுகள். இந்நாடகத்தில் வரும் குருட்டவ்வா - பார்வையற்ற தாய் - தன் மகனின் தோள்களில் ஏறித்தான் அவளால் எங்கேயும் செல்ல முடியும். அவனே அவளுக்கு நடப்பவற்றைப் பார்த்து விளக்குகிறான். (கிரேக்க புராணிக மரபில் Oedipus குருடாகி விடுகிறான். அவனுக்கு அவன் மகன் துணையாக இருக்கிறான்.) திடீரென அவன் காணாமல் போய் விடுகிறான். தாய் பித்துப் பிடித்து அவனைத் தேடி அலைகிறான். (King Learன் பித்து, மகனைத் தேடியலைவது) கருப்பண்ணன் ஒரு மோகினியின் பின்னே சென்றுவிட்டான் என தாய் கூறுகிறான். தனது மகனை தன்னிடமிருந்து பிரிக்கும் ஒன்று தியசக்தியாகத்தான் இருக்க

வேண்டும் என்பது அத்தாயின் முடிவு. பெண்மையின் தன் பால் மறுப்பிற்கான தளமாக இந்த முரண் உள்ளது.

ராணி தான் கருவுற்றதற்குக் கள்ளத் தொடர்பு காரணமல்ல என்று நாகத்தைத் தொட்டு (சில கதைகளில் புற்றுக்குள் கைவிட்டு) சத்தியம்

செய்தவுடன் ஊரே அவனை தெய்வீகச் சக்தியாக வணங்குகிறது. இந்த வணக்கமும் இந்த அச்சமுமே குலமரபுகளில் பெண்களின் மீதான மிரட்சியாக

தொடர்ந்து-தாய்வழி ஆளுமையின் ரகசிய கண்ணிகளை இணைக்கிறது. பல்வேறு மரபுகளை உள்ளடக்கிய இந்தியச் சமூகங்களில் விரலிக் கிடக்கும் பெண்மை மீதான வன்முறையையும் ஒடுக்குதலையும் மீறி செயல் திற முடைய ஒரு ரகசிய மரபை பெண் சமூகங்கள் இந்த அச்சத்தை மூலகமாகக் கொண்டே வடிவமைக்கின்றன. சிறுமரபுகளில் இந்த பெண்மையின் மீதான மர்மவாத அச்சங்கள், சடங்குசார் பயண்கள் அவர்களுக்குக் கூடுதல் சதந்திரத்தைத் தருபவை. தம்மை மேலும் மேலும் மர்மப்படுத்திக்கையானவதன் மூலம் பெண்மை கொள்ளும் ஆற்றல் இது. இந்த Feminine mysticism ஒருவித Subversive Strategy ஆகச் செயல்படுபவது. அதே சமயம் பெருங் கலாச்சாரங்களின் புனித உரு தருதல் மூலம் Feminine desire என்பது Sublimate செய்யப்படுவதையும் காண முடியும். எப்படியானாலும் தொடரமுடியாத, அடக்க முடியாத வடிவம் கொள்ளும் பெண்மை தனது மர்மத்தின் மூலம் பயங்கரத்தின் மௌனமௌ காட்சி தருவதை பல சிறு கலாச்சார நம்பிக்கைகளிலும் கலாச்சாரத் தொன்மங்களிலும் காண முடிகிறது.

ராணி எல்லோராலும் மதிக்கப் படுவதுடன் கணவனாலும் வணங்கப் படுகிறார். தனக்குப் பிறக்கும் மகனை - தனது கூந்தலில் தூக்குப் போட்டு இறக்கும் நாகப்பனின் வாரிசாக விளங்கும்படி ஈமச்சடங்குகளை செயலிக்கிறார். இதன் மூலம் சில பழிநீர்ப்புகளை அவள் சாத்தியப்படுத்துகிறார். தனது மகன் மீது தனக்கே எல்லா உரிமையும் உள்ளது என்பதை நிறுவுதலில், தானே தனியாக தன் மகனைப் பெற்றெடுத்ததாக குறிப்புக் காட்டுகிறார். நாகத்திற்குத் தன்னை மனைவியாகக் குறியீட்டு நிலையில் புலப்படுத்துகிறார். கணவன் இதில் செய்வதற்கு ஏதுமின்றி நிற்க வேண்டியுள்ளது. மேலும் தற்போது தனது ஆண் அகங்காரம் அழிந்து அவனைப் பார்த்து பயந்துபோய் தனிவாக நடந்துகொள்கிறார். அவன் மீது ஒரு நாகத்தின் நிழல் தொடர்ந்து இருப்பது போல் ஒரு உணர்வு. இவ்வுணர்வு அச்சத்தையும் - அதன் மூலம் பணிவையும் நிர்ப்பந்திக்கிறது.

இக்கதையின் இன்னொரு முடிவாக அமையும் வேறு பகுதியையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். நாகம், ராணியைப் பார்க்க வந்த அது, கணவனின்

கண்ணில் பட, அதை அடித்துக் கொல்வதற்காக அவன் கழியைத் தேடுகிறான். அந்த சமயத்தில் ராணி, நாகத்திடம் ஏன் இங்கு வந்தாய் என்று கேட்டு தனது கூந்தலுக்குள் அதை பதுங்கிக் கொள்ளும்படி கூறுகிறார். தனது கூந்தலுக்குள் நாகத்தை மறைய வைத்துவிட்டு அது வேறு வழியே வெளியேறி விட்டதென்று கணவனிடம் கூறுகிறார். அதன்பின் நாகம் அவன் முடிந்த கூந்தலுக்குள் போய் இருக்கிறது. இந்த குறியீட்டு நிகழ்வின் படி அவளது முடிக்குள் ரகசியத்தை என்றும் பாதுகாக்கிறார். இது தனது சிரசில் கங்கையை வைத்த சிவபடிமத்திற்கு இணையான பெண்ணிலைப் படிமமாக நிற்கிறது.

இப்பிரதிக்கு வெளியே கலாச்சார வரலாற்று புராணிக நினைவுப் பரப்புகள் சூழ்ந்த இடத்திலிருந்து அர்த்தம் கொள்ளும் ஆண் தன்னிலைகள்-முடிவுகாணமுடியாத அச்சத்தையும், பெண் தன்னிலைகள் தமது மர்மம் பற்றிய, புதிர் பற்றிய நினைவு கூறலையும் அடையக்கூடும்.

இவ்வகைக் கதைகளும் புனைவு களும் தொன்மங்களும் எங்கும் வெறும் கதைகளாக மட்டும் முடிந்து போவதில்லை. அவை பிரக்ஞைப் பரப்பிலும் சுய பிரக்ஞை மண்டலத்திலும் செயல்பட்டு-நிகழ்வுகளை, நடத்தைகளை வடிவமைக்கக்கூடியவை. இவை நாடகமாகவோ, கதையாகவோ, புறத்தோற்றத்தில் சமநிலையைப் பாதுகாக்கும் ஒரு புனைவாகவும் அகக்களத்தில் மீறலை, மறுப்பை சாத்தியப்படுத்தும் நினைவு மண்டலமாகவும் செயல்படக்கூடியவை. ஆண்மையின் கண்காணிப்புக்கு எதிரிலேயே ஆண்மையத்தையும், ஆதிக்கத்தையும் துச்சமாய்க் கலைத்துப் போட்டு விளையாடி, கெக்கலிக்க இந்தக் கதை மண்டலங்கள் இடமாகின்றன.

இதே போல் பூதம் ஒன்று புதுமணப் பெண் மீது ஆசை கொண்டு - அவள் கணவன் பொருள் தேடி வேறுநாடு சென்ற போது அவன் உருவிலேயே அவளுடன் இன்பமாய் வாழ்கிறது. அவளுடைய கணவன் திரும்பி வந்து பார்த்தால் ஒரே போல் இரு கணவன்மார்கள். யார் உண்மை என்பதை கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை. இருவருமே இவள் என் மனைவி என்று சாதிக்கிறார்கள். ஆடுமேய்ப்பவர் இந்தக் சிக்கலைத் தீர்த்து வைப்பதாகக் கூறி தன்னுடைய தண்ணீர்ப்பைக்குள் யார் நுழைகிறார்களோ அவர்களுக்கே மனைவி உரியவன் என்கிறார். மனிதக் கணவன் திகைக்க, பூதக் கணவனோ தோல் பைக்குள் புகுந்துவிடுகிறார். அவசரமாக வாய்ப்பகுதியைக் கட்டி

கண்காணா தூரத்தில் கொண்டுபோய் அதை புதைத்துவிடுகிறார்கள். கருவுற்றுள்ள மனைவியுடன் கணவன் சேர்ந்து வாழ்கிறான். குழந்தை பிறக்கிறது. பல ஆண்டு பஞ்சம் தீர மழை பெய்கிறது. எல்லோரும் அவனை வாழ்த்துகிறார்கள்.

இந்த வட இந்தியக் கதையிலும் மாறாட்டம் நடக்கிறது. அதே போல குழந்தையும் பிறக்கிறது. பெண் அபூர்வசக்தி உடையவளாகக் கொண்டாடப்படுகிறார். இங்கு முறைமீறல் பற்றிய கேள்வி இன்றி பெண் பெருமைப்படுத்தப்படுவது கவனத்திற்குரியது. (இந்த மரபுவழிக் கதையை மணிகொளல் 'துவிதா' என்ற பெயரில் திரைப்படமாக்கியுள்ளார்.)

இப்பின்னணியில் நம் கவனத்திற்குரியவை: பல்வேறு சிறு கலாச்சார புனைவு வெளிகள் கலக்கும் இடமாக அரங்கம் நிகழும் பொழுது பெண்மைபோல் ஒடுக்கப்பட்ட தன்னிலைகளின் மீறலுக்கான மண்டலம் உருவாக்கப்படலாம். தொன்மங்களின் அர்த்தப்பரப்பு முற்றிலும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடக்கக் கூடியதில்லை. எந்த ஒரு புனைவுப் பரப்பையும் பிரக்ஞையுடைய உருவத்தலையீட்டால் கலகத்தின், விடுபடலின் களமாகக் கலைத்துவிடமுடியும். ஒரு அரங்கம், புலப்படும் சமிக்ஞைகளைவிடவும் பூகமான சங்கேதங்களின் மூலமே பல்வேறு கலாச்சார, பாலியல் அரசியல் கண்காணிப்பு ஒடுக்கங்களின் சூழலில் - ரகசிய புலனெழுச்சியையும் யுகங்களின் கலைப்பையும் நிகழ்த்த முடியும். இந்த வகை பூகமே அரங்கத்தையும் புனைவையும் எதார்த்தத்தின் உறைவி லிருந்து தப்பி வெளியே அலைபவையாக வைத்துக் கொள்ளக் கூடிய உத்திகளில் ஒன்று.

குறிப்பு 1:
Oedipus Complex மற்றும் Electra complex என சிக்மண்ட் ஃப்ராய்டுக்கு பின் வந்த மேற்குலக உளப்பகுப்பாய்வாளர்கள் பயன்படுத்திய ஆண் மையக் கோட்பாடுகள் மனித சமூக உளவியலை விளக்கப் போதுமானதாக இல்லை என பின்அமைப்பியல் சார்ந்த கோட்பாட்டாளர்கள் நிறுவியுள்ளனர். இந்திய சமூகங்களில் இவற்றை அப்படியே பொருத்திப் பார்ப்பது தவறான புரிதல்களை ஏற்படுத்தக் கூடும். ஏனெனில் தாய் மீது மகனுக்கும், தந்தை மீது மகனுக்கும் உள்ளது பாலியல் பற்று அல்ல - அது தமது உடல் மீது உள்ள பற்றே ஆகும். தாய் உடலின் ஒரு அங்கமாகத் தன்னை உணர்ந்து பின், தாய் உடலைத் தனது உடலின் அங்கமாக உணர்ந்து, பின் மெல்ல வேறுபாடுகளை உணரும் நிலையில் ஏற்படுவது பாலியல் சார்ந்த ஈர்ப்பு அல்ல. வளர்ந்த பின் ஒரு தாயின் மீது ஆண் மகனுக்கு பற்று இருக்குமேயானால் அது முற்றிலும் வேறான ஒரு பெண் உடல் என்ற பிரக்ஞையின் அடிப்படையிலேயே ஏற்படக் கூடியது. தாய் உடலிலிருந்து விலகிச் செல்வதையே சமூகமயமாதல் என்ற நிகழ்வாக ஒவ்வொரு மனிதரும் கடந்துவர வேண்டியிருக்கிறது. இந்நிலையில் தமது குழந்தைகள் பிறந்து தம் முன்பேயே வளர்ந்து

முழுத்தோற்றம் கொண்டவரையும் ஒவ்வொரு நிலையிலும் கவனித்து வரும் பெற்றோர் களுக்கே பாலியல் சார்ந்த ஒரு முரண் அழுத்தம் செயல்படக்கூடியதாக உள்ளது. ஏனெனில் குழந்தைகள் அவர்களை எதிர் கொள்ளும்பொழுது முழுமையாக உடலியல் பற்றிய கவனமின்றி தொடங்குகிறார்கள். பெற்றோர் முதலிலிருந்தே உடல்பால், பால் நடத்தை போன்றவற்றில் முழு கவனம் உடைய வளர்ந்தவர்கள். இதன் மூலம் அவர்களுக்குத் தமது பிள்ளைகள் மீது உடல்சார் பற்றும், ஒரு உடைமை மனப் பான்மையும் உருவாக சாத்தியங்கள் அதிகம். இவை சமூக மரபுகள், வழக்குகளின் மூலம் உருமாறி மாற்றுவடிவம் கொள்கின்றன. ஆனால் குடும்பம்சார், குலம் சார் சச்சரவுகள் அனைத்திற்குப் பின்னும் இந்த ஈர்ப்பும் விளக்கமும் முக்கிய பங்கு வகிப்பவை. பிள்ளைகள் என்கிற வகையில் இந்தியச் சூழலில் பெற்றோர்களிடமிருந்து விலகிச் செல்லுதல். துண்டித்துக்கொள்ளுதல் என்பது அதிக அழுத்தம் ஏற்படுத்தும் ஒரு மனோநிலை. ஆனால் குடிமரபு, பரம்பரை வழக்குகள் என்பவையும் சாதிப்பிணைப்பும் அனைவரையும் பிணைத்துப்போடக் கூடியவை. அந்தப் பிணைப்பு வேறுவேறு பெயர்களில் செயல்படுகின்றன. Brahma Complex, Urvasi Complex, Yama-Yami Complex என்பவை முறையே தந்தைக்கு மகன் மீதான உடைமை உணர்வு, தாய்க்கு மகன் மீதான உடல்சார் தேவையுணர்வு, சகோதர சகோதரிகளுக்குள் ஏற்படும் உடல் விலக்கம் மற்றும் மறைமுக கவனிப்பு என்பவற்றை நாம் எதார்த்தத் தளத்தில் incest என்று புரிந்து கொள்ளத் தேவையில்லை. மாறாக, இவை முரண் மாற்று உணர்வுகள். தவிர்ப்பிற்கான விலக்கவிதிகள் உடைய அமைப்புகள். இவை குடும்ப பாலியல் ஒழுக்க விதிகளை அமைப்பதில் பெரும் பங்குடையவை. அதே போல இந்தியச் சமூகங்களில் உள்ள பாலியல்சார் குடும்ப ஒழுக்கம், கண்காணிப்பு இவற்றிற்கும் இந்த மன அமைப்புகள் வலிமையான பின்புலமாக உள்ளன. இந்திய சாதிய ஆண் ஆதிக்கச் சமூக ஒழுங்குகளுக்குள் இடிபல் போல தந்தையைக் கொன்று தாயை உரிமை கொள்ளுதல் என்ற தொன்மம்சார் பிரச்சினைக்கே இடமில்லை. மாறாக தாயைக் (ரேணுகா) கொன்று தந்தையின் (ஜமதக்கினி) நன்மதிப்பைப் பெறும் குலப்பெருமை/சாதிப்பெருமை காக்கும் மகன் (பரசுராமன்) என்ற ஒரு சமூக மனத்தயாரிப்பே புராதனத் தன்மை வாய்ந்ததாக உள்ளது.

பரசுராமன் மீண்டும் தந்தையின் உதவியுடன் தனது தாயை உயிர்ப்பித்து விடுவதன் மூலம் - இரண்டு ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்ட பெண்ணாக தாய் மாற்றப்படுகிறாள். அதாவது, இரு ஆண் நிலைகளால் உருவாக்கப்படும் அடையாளமே (தந்தை-மகன்) பெண்-தாய் என்ற நிலை என்பது, இருவரும் சேர்ந்து மீட்டெடுத்தல் என்பதன் மூலம் உறுதிசெய்யப்படுகிறது.

சக்தி எரிக்கப்பட்டு பின் மறுவுருவாக்கம் செய்யப்படுவதன் மூலம் இரண்டாம் நிலையடைதலை நினைவுபடுத்துவது - இது. இந்தியப் பெண்மை பற்றிய பால்சார் உளவியல் இன்னும் சிக்கலுடையது. முழுமையாக ஆராயப்படாதது. மேலும் பாலியல் உள அமைப்பு என்பது உடலியல் விதிகளை மீறுதல். இயைதல் என்பதால் அல்ல, மாறாக, சமூக விதிகளை, மொழியின் விதிகளை, கலாச்சார விதிகளை மீறுதல், இயைதல் என்பதன் மூலமே உருவாவது என்பதையும் சற்றே நினைவு கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்பு:1

தனித்த தாய் அல்லது Single mother's right என்பது இந்திய புராணிக மரபில் சக்தி, சிவன் என்ற மோதலில் முக்கிய இடம் வகிப்பது. சக்தியானவள் வன்முறை மூலமும் தந்திரம் மூலமுமே சிவனுக்குக் கட்டுப்பட்டவளாக மாற்றப்படுகிறாள். என்றாலும் தொடர்ந்த பகைமையும் வன்மமும் நீடித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. சிவனின் பாகமாக அடைக்கப்பட்ட சக்தியின் தனித்த அடையாளங்கள் பற்றியும் லீலைகள் பற்றியும் சிறு கலாச்சாரங்களில் எண்ணற்ற கதைகள் உண்டு. சில மரபுகளில் சக்தி சிவனுடைய துணையை மறுத்த தனித்த ரூபமாகவே கொண்டாடப்படுகிறாள். இந்த இணைகளின் பிள்ளை களாகக் குறிக்கப்படும் கணபதியும் கந்தனும் Malenal Powerக்கும் Paternal hegemonyக்கும் இடையே உள்ள முரண்பாட்டின் அடையாளங்களாக உள்ளனர். கணபதி என்ற பிள்ளை முற்றிலும் சக்தியின் படைப்பு. சிவனுக்குத் தெரியாமல் சிவனின் துணையே இல்லாமல் உருவாக்கப்பட்ட பிள்ளை. இதனால் சிவனால் தலை துண்டிக்கப்பட்டு வேறு தலை பொருத்தப்பட்ட உருவம். கந்தன் என்பவன் தனித்த சிவனின் படைப்பு. சிவனின் நெற்றிக்கண் நெருப்பு. ஆறு தாமரைகளில் விழுந்து உருவாகி, கார்த்திகைப் பெண்களால் வளர்க்கப்பட்டு பிறகு சக்தியால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு ஒன்றாகத் திரட்டப்பட்ட படைப்பு. இங்கும் தாய் சக்தி தனது ஆயுதங்களில் ஒன்றான வேலை, தனது கணவனின் பிள்ளைக்கு அடையாளமாக வழங்குகிறாள். இந்தியப் புராணிக மரபில் பல இடங்களிலும் இந்த தனித்த தாய்-தந்தை உரிமை பற்றிய குறிப்புகள் வருவதை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். கிறிஸ்துவ தொன்ம மரபில் ஜீஸஸ் தனித்த தாயின் மகனாக

விளக்கப்படுவதையும் தந்தைவழி மரபின் புறக்கணிப்பாகக் கொள்ளலாம். ஒரு பொது நீதியை மையப்படுத்தி இந்த தொன்மங்களை வாசிப்பதன் மூலம் அவற்றின் கலைந்த முரண்கள் பார்வைக்குத் தட்டுப்படாதவை களாக வைக்கப்படுகின்றன. மைய மறுப்பு இடையீட்டு வாசிப்புகள் மூலமே இவற்றின் முரண்பிரதிகள் அடையாளம் காணப்படும். குறிப்பு:2

பாலியல் ஊக்கங்கள், முனைப்பு கள் என்பதைப் பொறுத்தவரை முதலில் 'தான்' மற்றும் 'பிற' என்ற இணைவுகளும் இரண்டாம் நிலையில் தான் மற்றும் 'இன்னபிற நான்' என்ற இணைவுகளும் மூன்றாம் நிலையில் 'பிற' மற்றும் இன்னும் 'பிற' என்ற இணைவுகளும் முக்கிய இயங்குநிலை இணைவுகளாக உள்ளன. இதில் முறை - முறையின்மை என்பதும் இயல்பு - இயல்பின்மை என்பதும் கலாச்சாரம் என்ற களத்தில் உள்ள சமிக்ஞை விதிகளால் நிர்ணயிக்கப்படுபவை. இவற்றின் முரண்களில் சில சமயம் பருண்மையான நான், உயிரியல் நான் என்பவற்றிற்கும் கலாச்சார நான், சமூக நான், வரலாற்று நான் என்பவற்றிற்கும் இடையில் ஏற்படும் விகிதமாறு மோதல்கள் அதிகப் பங்கு வகிப்பவை. இவை குறியமைவு மண்டலத்தில் நிகழ்ந்து உடல் மண்டலத்திற்குச் செலுத்தப்படுகின்றன. கலாச்சார மண்டலத்தில் தனது உடலே ஒரு வகையில் பிறவாகத்தான் இருக்கிறது என்பதும் 'தான்' என்பதே கலாச்சாரம் உருவாக்கித் தந்த பிறவற்றின் சேர்க்கை என்பதையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டால் பாலியல் பற்றிய மரபு சார்ந்த மதிப்பீடுகள் மற்றும் அதையே அடிப்படையாகக் கொண்ட நவீன மதிப்பீடுகளின் சன்னைப் புரியவரும்.

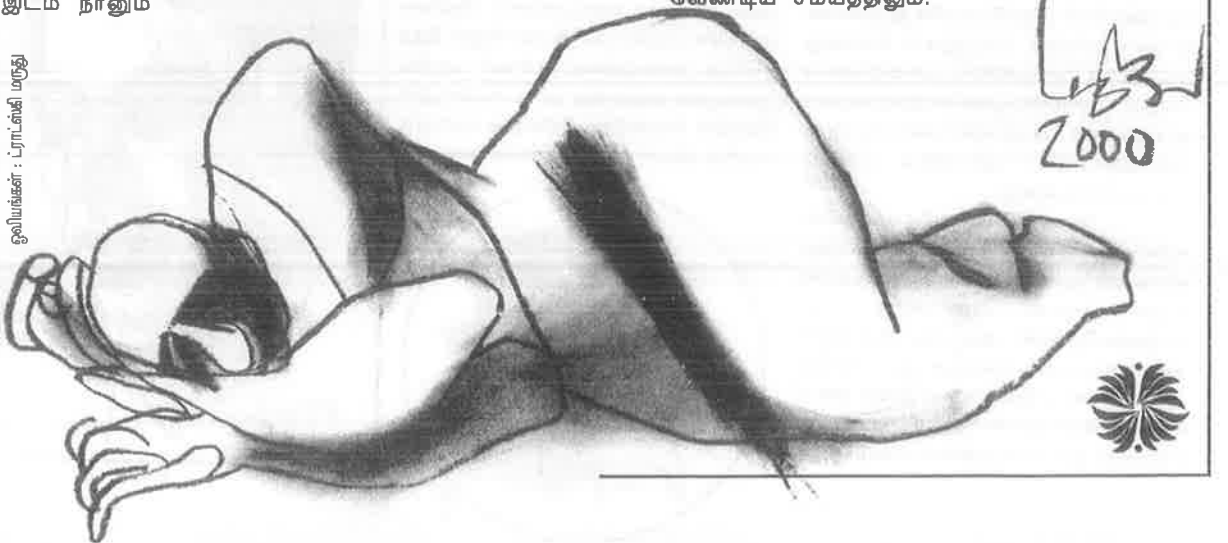
இரண்டொன்று இருபத்திமூன்று

சரிவொன்றின் விளிம்பில் சிரித்தபடி நான்
இருக்கலாம் இரண்டிலொன்று உண்மையாக
இரண்டுங் கூட விரிசமவெளி யிழப்பில்
வலம் வரும் நான் நலமாக
இரண்டிலொன்று இருக்கலாம் இன்மையாக
இரண்டுங் கூட கூடத் தன் வழியில்
இக்கணம் வேறு இனி வேறெனக்
கூறுமோர் குரல் த்வனி கனிவும் கேலியுமாய்
வேலி நூலில் மாட்டிய யாக்கையின்
நீக்கும் போக்கும் அவனியில் அறிந்தும்
அறியப்படாமலும் அர்த்தார்த்தம் நாலும்
மேலும் சொல்லுக் கெல்லாம் அகராதிக்க
கப்பாலும் இப்பாலும் அறிவும் அறியாமையுமாய்
பிரமை பொருள் தரப் புரியும்
பொறுமை யற்றுப் பறந்திருக்கும் காலம்

இடப்பொருள்

என் இடம் எதுவென்ற கேள்விக்கு
இடத்தின் இடம் எதுவென்ற பதிலை
எழுதுகிறேன் எழுதுவது நாளில்லை யாக
ஏகும் தடம் தன்னைப் பதித்தவாறு
போய்ச் சேரும் ஊரில் புழங்கும்
பெருமானும் பரதேசியும் புல் பூண்டும்
நல்வினை நாசமெலாம் நானாகிய நாளை
வீணே நாளுங் கண்காணித்து வரும்
ஊனப் பார்வையில் மான் பூனையாய்
புலியுமாகும் கிலி பிடித்தாட்டத்
தீட்டிய கூர்வலியில் இடம் வலமாய்
நலியும் மெய் பொய்யாகப்
பெய்யெனப் பெய்ததும் பெய்யாததும் கானலாய்
எரிக்கும் நெருப்பும நீராய்ப் புரியும்
ஆனமானப் பேரன்புப் பெருநிழலில்
பொழுதும் குழறிக்கிட்டுக்கும் என்
இடம் எதுவென்ற கேள்விக்கு
இடத்தின் இடம் இதுவான எதுவென்ற
பதிலொன்றே எப்போதுமான இப்போதைக்குப்
பிடிபடும் என்பதில் பிடிபடலாம் என் பதில்
இடம் நானும்

ஓவியங்கள் : ப்ராட்கி மருது

கவிதைகள்

பழக்கம்

வாளாவிருக்கிறேன் கேளா மணிச்சத்தம்
கேட்டும் எண்களைச் சுற்றுமென் கண்விரல்கள்
தாளாமல் ஒலிவாங்கியை இறுகப் பற்றும்
அருவக் கரங்கள் மூடிய வாய்க்குள்ளிருந்து
பொழியும் மொழியா வார்த்தைகளின் உள்
வழியும் வெள்ளம் ஊழிப் பிரளயமாக
ஆலிலை மேல் அமர்ந்தபடி காலாத்தத்தினூடாய்
பயணமாகி நான் வந்தடையும் பால்வெளியில்
பார்க்குமிடமெங்கும் கின்கினி யலைப்
பாதைகள் ஒலியொலியாத் தெளிய
வரியிடை வரிகளும் துலக்கமாகப்
பகரப்படுவன யாவும் முகபாவங்களாய் பாவிய
முத்தங்கள் சத்தமிலாது உருண்டோடிச் சித்திரமா
யென்றுமுன் புத்தம்புதிதான அடிமுடி யெங்கும்
பத்திரமா யுறையத் திரளும் நுண்ணுணர்வுகளின்
வர்ணங்கள் வானவில்லின் பன்மடங்காய் மனம்
ஆயிரங் காதம் போகும் அனுதினம் அரைக்கணம்
ஆகும் நேரம் வேரோடிப் பறந்திருக்கும்
கற்பகத் தருவின் சாரம் பேசித் தீராது
நேசம் வடிவமைத்த பொறியின் நுட்பமும் திட்பமும்
தட்பவெப்பம் மாறியும் மாறாது அருங்
குரல் தழுவப் பித்தாயிருக்கும் சித்தம்
செத்தொழிய வேண்டும் -
சில செத்து விடும் சில சாகடிக்கப்படும்
அவரவர்க்குப் பழக்கம் பல்லாயிரம்
ஆண்டையும் அடிமையுமாய் வேண்டாச்
சமயத்தில் முன் பின்னாய் பின் முன்னாய்
வேண்டிய சமயத்திலும்.

சுவாசம்

உயிரை வார்த்துப் பயிராக்கியது மொட்டு விரிந்த காலை பதறிப் பரவசமாகிப் பிறந்தது புதிதா யன்பின் பிரபஞ்ச வெளி யதிரக் கேட்டதன் ரீங்காரமென்றமக கணமாய் கட்டவிழ்ந் தோங்கிய வாசம் காட்டுத்தீயாய் கரும்பூதம் யாவும் கரிந்து மாயத் திக்கெட்டும் சிக்காத தனிநிறங்களில் பட்டொளி வீசிச் சிலிர்த்த இதழ்களின் தளிர்மேனி தொட்டுத் தழுவிக்கிளர்ந்த விழிக்கரங்கள் வருடிப் பெறும் வரங்கள் வரிமீறிப் பெருகக் கழியுங் காலத்தே கலைத்துப் போடப்பட்ட சீட்டுக் கட்டில் பழகிய அண்மை பறிபோனது போல் இருக்குமோ மொக்கும் மலரும் நிறம் மணம் மகரந்தம் இன்னும் இரவும் பகலும் தேட்டம்சேர் பார்வை பின்னோக்கிக் கூட்டியும் கழித்தும் பெறும் மனக்கணக்கில் மாட்டிய தன் கிழியிறகுகளை யிழுத்துக் கொண்டு சுவாசம் கனாக் கண்டு பறந்திருக்கும் சிறு வண்ணத்துப்பூச்சிக்கு மூச்சிரைக்கும் சுவாசம் உசுவாசமும் நிகுவாசமும் விசுவாசமா யுள வரைக்கும்.

பாலைப்பண்

அற்றைத் திங்களார்த்த தேனடைக் கொடுக்கு சொடுக்கு முன் கற்றைச் சிறகு மறதி முடையச் சரண்புகு மன முடுக்கு மா காட்டில் மின்மினி யாயிர முன் அனேக நேக அடுக்குகளாய் ஒன்றே ரோமாபுரி மண் ணாக நிலை குலை மேடுபள்ளமும் களைப்பாற்றும் சாவடியாய் தலைக்கேறிய பயணப்பித்தில் உத்தேசமாய் எத்தேச காலமும் அலைந்திருக்கு மவ்வழியே எனது காற்சாலைகள் தீரக் கிளைபிரிய லாகுங் காலை சமீபமாய் வந்திடும் வேளை சொந்தமா யொரு பாலை விரிய உம் எம் நம் அந்தரங்கத்தில் கனக்கு மந்தத் தனிச்சொல் கோரமாய் மொழியப்படக் கூடுமொரு நாளை மிகு பாரமாய் முதுகேறி யமைந்திருக்கும் இதுகாறுமான தன் இனியான பொழுதுகள் முன்னேக வேண்டும் மெதுமெதுவே விழுந்தும் எழுந்தும் குழந்தையாய் நடைபழகி விதிவழி செல் காலகதியில் ஆறுமணம் ஆறச் சேரும் தழும்பும் பொதியும் அச்சிறச் செயச் சோகாக்கும் சித்தங் காக்க இச்சமய நித்திரையி லென் யாவும் செத்துப் பிழைப்பதாக ...

வந்து போகும் நந்தலாலா

இனியான அண்மையின் பின்னும் பின்னும் இன்னுமான இருளில் பின்னங்கால் சின்னா பின்ன மாகும் மருளில் பால் திரிந்தும் நிறம் பிரியாதிருக்கும் உயிர் பின்னும் இறப்பின் வண்ணம் கண்ணெரிக்கக் கருகும் எண்ணங்களின் எதிர்காலங்கள் உண்ணாமுலைகளையும் புண்ணாக்கப் பருகுவொண்ணா நீர்நிலைகளில் கொக்கும் மீனும் கதியற்றுப் போன பின்னும் வளரும் நதியோட்டத்தின் சுழலும் குறாவளியும் முன்னைக் காட்டிலும் வேரறுக்கும் போல் ஆலும் வேலும் இறுகப் பின்னும் பல்லைக் காலம் தள்ளாட்டி யில்லாம லாக்கக் கூடுமோ யார்க்கும் கோர்க்கப் பளிங்குச் சில்லுகளை யள்ளிச் சேர் உள்ளங்கைப் பிடியில் பீறிடும் செந்துளிகள் அலைக்கழிக்கத் துடிக்கும் அடிமனதையும் தின்று தீர்க்கும் தருக்க முரைக்கு மில்வாறு முடியும் விதியே இயல்பெனப் பன்னிப் பன்னிச் செவிமடுத்த பின்னும் பயணம் முன்னேகும் பின்னாகிய வழியில் குண்டுங் குழியிலும் விழுந்தெழும் வலியின் அந்தப்புரம் நிலைகொண்டிருக்கு மொரு மென்பட்டொளியி லின்னும் வலை சில பின்னு மென் விண்பூச்சி வண்ணத்து மீன் சொன்ன கண்ணாடித் தொட்டிக் கதை புரிய வேண்டும் சீச்சி இந்தப் பழம் புளிக்கும் நரி ஞானம் வீணில் கரைத்தும் கரைசேர்த்து மெனைக் காக்கும் வார்த்தைகளின் என்னென்னவோவைப் பின்னும் உள் தேக்கி யுயிர் நந்தலாலா கந்தலாகக் காக்கைச் சிறகினிலே காண்டாமிருகம் சுமையாக நந்தவரும் கொண்டவரும் தத்தளித்தமையப் பின்னும் எத்தாலும் மறவாச் சித்தம் பின்னும் சித்திரப் பரிசுத்தத் தனிமையின் பின் பற்றும் உறவும் பிரிவு மற்றுப் புறப்படும் பித்து மனத் திருந்தொரு புரியா நாடோடிப் பண் புத்தம்புதிதாய் பின்னும்....

புகல்தோறும் சூரியன் கவிந்து கிடந்த அம்மாடியின் முதல் அறைக்குள் அவள் தனிமையின் கூர்வாளடியில் தொய்ந்து கிடந்தாள். அவள் கூந்தல் காலங்களாக முடியப்படாதது. சித்தியின் பயமுட்டும் குரல்களால் அதிர்ந்தும் சிறுத்தும் போகாத அவள் ஸ்தனங்கள் பட்டுத் துகிலின் மறைப்பில் கனிந்து கிடந்தன. பிரமிப்பூட்டும் யௌவனம் தன்னென்கிலும் வழிய கண்ணாடியின் முன்னான பொழுதுகளாயும் நகர்ந்தது அவள் காலம்.

எப்போதாகிலும் சன்னலை அண்டி அமர்ந்து அவள் பார்க்க விழையும் உலகம் வடக்கே விரிந்திருந்த வயல்களும் கிழக்கின் இணையாய் நகர்ந்த சிற்றாறுமாய் இருந்தது. கண் மசமசக்கும் வரை வயல்களைத் தாண்டி அவை தொடுவானத்தை அடைந்து விட்டதாகத் தோன்றிய ஒரு கோட்டில் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். வயல்களின் பசுமையும் வானின் வெளிர்ந்த நீலமும் கலக்க முனையும் கணங்களுக்கு சாட்சியாயிருந்து சோர்ந்த கண்களை ஆற்றங்கரைப் பக்கம் திருப்புவாள். நீண்டு வளர்ந்த நாணல்களின் மத்தியிலிருந்து வண்ணான் துவைக்கும் ஒலியின் எதிரொலிகள் மிதக்க ஆறு சலனமேயின்றிப் போய்க்கொண்டிருக்கும் கருத்த

காம்புகள் கொண்டு சரிந்த மார்புகள் தெரிய குளிக்கும் பெண்களோ அம்மணமாய் நீந்தும் குழந்தைகளோ தென்படுவதுண்டு. ஆறு, அதனைத் தொட்ட கரை, பிறகு நீளும் வயல்கள் இவற்றின் முடிவில் எழும்பி வளைந்து நிற்கும் ஆகாயம். இவற்றுடன் கழித்த சொற்ப நேரங்களும் அவள் தனிமையைக் குலைப்பனவாக இல்லை.

முத்திரம் அடைக்கும் இரவின் கனவுகளில் அவளைப் புணர்ந்து ஸ்கலிதம் கொண்டோர் எண்ணற்றோர். அறை திரைச் சீலைகளில் தூசு தொற்றி ஆணுருவங்கள் ஸ்தூலமாகத் தோன்ற ஆரம்பித்த தினத்திலிருந்து பிருஷ்டங்கள் கூரை நோக்க அவள் கவிழ்ந்தே உறங்கினாள். ரகசியங்களாகயப் பெருக்கெடுத்த அவளது இரவுகளை பின்னிர்வு வெளவால்களும் ஆந்தைகளும் குறிப்பெடுத்து அமைந்த பிரதிகளை விடிவானத்தில் பதுக்கி வைத்தன. அவள் அறைவாயில் மயில்தோகை அலங்காரத்திலிருந்து பிதுங்கிய ஒரு கண் மட்டும் இரவுகளில் உள்

அசதா

நுழைந்து விரிய விரியக் கண்டு பின் பகலெல்லாம் பீளை வழியத் துஞ்சியது.

கீழே நெல் மூட்டைகளும் எலிப்புழுக்கைகளும் நிரம்பியிருந்த அறையில் தள்ளப்பட்ட அப்பா, வாதத்தின் நோவால் எழுப்பும் வலிமிக்க பிலாக்கணங்களும் இப்போது குறைந்திருந்தன. சித்தியின் அகங்காரக் குரல் அவரை அடக்கி மேலும் முடமாக்கிவிட்டிருந்தது. சித்தியை அப்பா கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்ட நாளில் அவள் மனதில் விழுந்த கீறல் தொழுவத்தில் சித்தி மாட்டுக்காரனைப் புணர்ந்ததைப் பார்த்தும் அப்பா அவள் காலில் விழுந்து குடும்ப மானத்திற்காகக் கெஞ்சிய அன்று விரிசலாகி உடைந்து, அப்பாவெனும் பந்தத்திடமிருந்து அவள் நிரந்தரமாக விலகிப்போனாள். அக்காவால் எந்தத் தொந்தரவும் இல்லை. முடங்கிச் சிறுத்த தன் வலது கையை மடியில் வைத்தபடி ஓவியச் சீலையில்

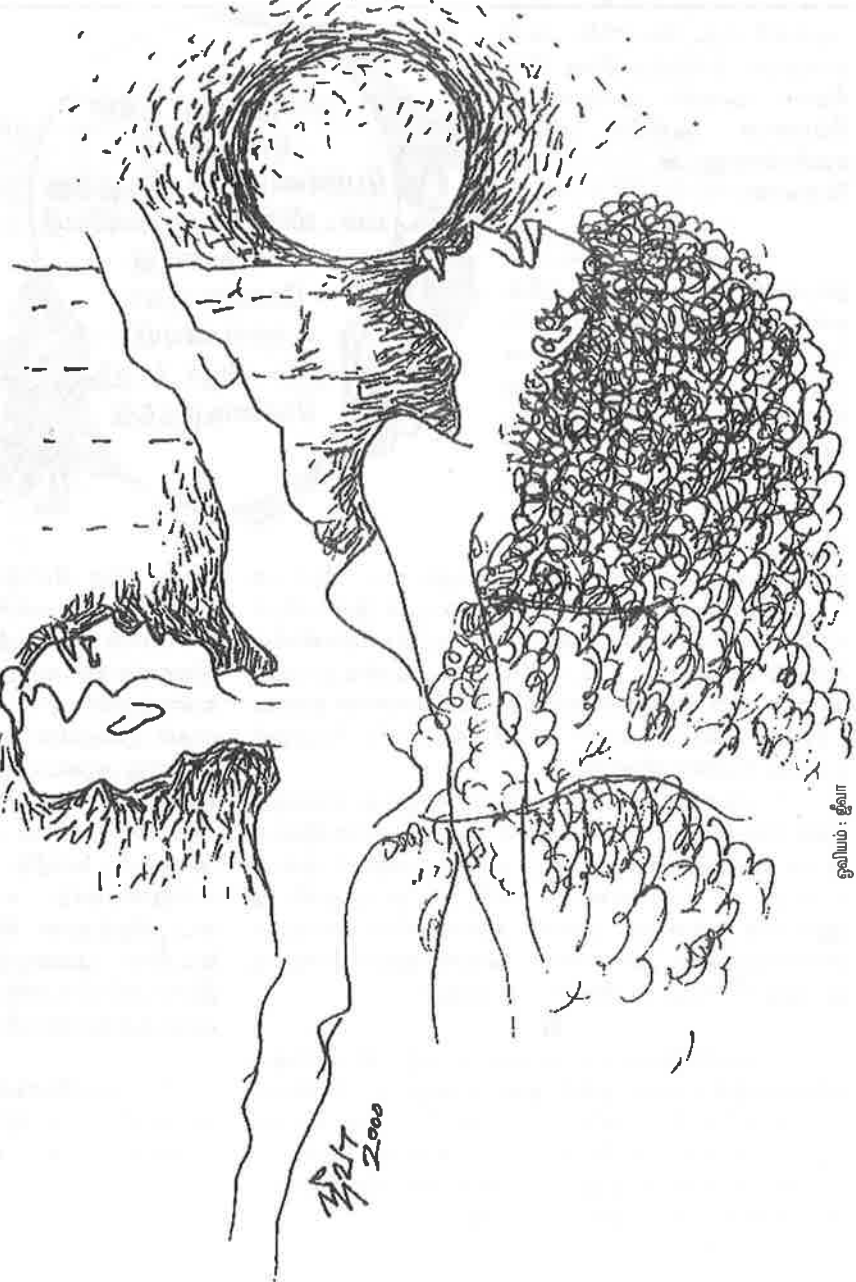
வண்ணங்களைத் தொட்டு இடது கையால் எதையேனும் வரைந்தபடியே இருப்பாள். அவள் அறையெங்கும் அவள் வண்ணங்களுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். ஒரு புறம் அவள் வரைந்த ஓவியங்களாலும், மறுபுறம் தீர்ந்துபோன வண்ணக் குப்பிகளாலும் அறை நிறைந்துகொண்டிருந்தது.

அவள் ஓவியங்களில் கருஞ்சிவப்பு ஆடை உடுத்திய ஒரு யுவனோ யுவதியோ கையில் ஓலைச்சுருள் அல்லது எரிந்து அணைந்த அகல் விளக்குடன் காணப்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால் ஒவ்வொரு ஓவியமும் தன் தனித்தன்மை குறையாது புதியதாகவே தோன்றும் அதிசயத்தை விளங்கிக்கொள்வதும் கடினமாயிருந்தது. எப்போதா கிலும் இலையுதிர்ந்துக்கொண்டிருக்கும் மரமோ, ஒற்றைக் கல்லறையோ அவள் ஓவியப் பொருளாவதுண்டு.

அவ்வருடத்தின் முகூர்த்த தினங்களும் கடந்தன. கைகும்பிய தமக்கையைப் பெண்கேட்டு மாப்பிள்ளைகள் யாரும் வராதது கண்டு அவள் இன்னும் சுணங்கினாள். ஸ்நான அறையின் மூடிய கதவின் தாழ்ப்பாளர் அறிய தன் அந்தரங்கங்களில் பொங்கிய உணர்ச்சி மேலீட்டில் அவள் தேம்பியமுதாள்.

அன்று காலை ஈரக் கூந்தல் முடிந்து கண்ணாடியெதிரே நின்று, காலம் தின்று கொழுத்த தோள்கள் சுரணையில் வீங்கி நமைச்சலெடுப்பதைத் தன் பிம்பத்தில் தண்டு பெருமூச்செறிகையில் சொட்டு முனைகளின் நீரால் பிருஷ்டம் தொட்டு கிளர்வூட்டியது அவளது என்றுமே முடியப்படாத கூந்தல்.

அப்போது வாசலில் கேட்டது அந்தக் குரல். “சவுரி வாங்கலையோ... சவுரி...” ஒரு கையில் ட்ரங்குப் பெட்டியும் மறு கையில் காலத்தையும் சிருஷ்டியையும் பகிஷ்கரித்து மின்னிய நாலைந்து முடிக் கற்றைகளுமாக அவள் வந்தாள். யதேச்சையான குறுக்கிடலில் அவள் யெளவனத்தின் ஒரு கீற்றை அவன் பார்வை விழுங்கித் திரும்பிய வினாடியில் அவள் கூந்தல் உலர்ந்து பிருஷ்டம் விதிர்த்தது. மார்க்கச்சை இறுக்கியணிந்து விளிம்பை உரசிக்கொண்டு ஜன்னலருகே அமர்ந்து அவனையே நோக்கினாள். அவளது சாம்பல் நிறக் கண்கள் அவளைக் குலைத்து அவளது கூர் நாசியிலும் சின்னச் சொப்பு

பாஷி : ஸ்ரீரஷி

உதடுகளின் வெளிர் சிவப்பு நிறத்திலும் அமிழ்த்தின. அவளிடமிருந்தும் வசீகரம் பொங்கி அவளின் கன்னி மடியில் தேங்கத் துவங்கியது.

பல்லாண்டு காலமாய் புழுத்துக் கிடந்த சித்தியின் சவுரியை சீர் செய்யத் துவங்கினான். வேப்ப மரத்தடியிலமர்ந்து அவன் திறந்த ட்ரங்குப் பெட்டியிலிருந்து யுக காலம் மலர் சூடிக் களைத்த ஓராயிரம் கூந்தல் பிரதிகள் கெக்கலி கொட்டிய தருணம் மீண்டுமொரு முறை அவன் கண் அவளைத் தொட்டது. அவன் பார்வையில் கிளைத்த நூறு அர்த்தங்களையும் கணத்தில் புரிந்துகொண்டு அவள் ஸ்தனங்கள் குறுகின. கச்சு தளர்ந்தது. அவள் கடையோர இதழில் ஒரு குறுஞ்சிரிப்பு பூத்து வீழ்ந்ததை காலம் காலமான எண்ணெய்ப் பிசுக்குகளின் புகலிடமாயிருந்த கருத்த சீப்பால் மயிரை வருடிக் கொண்டே அவன் கண்டான்.

சவுரிக்கு வகிட்டுத்துக் கொண்டே உன்மத்தம் நெறிந்த கூர்த்த அவன் பார்வை அவன் ஸ்தனங்களுக்கிடையில் புகுந்தபோது அவளின் நாபி குழைந்து குழைந்து இடையின் கீழாக அவள் ஒன்றுமற்றுப் போனாள். அன்றே அவள் சவுரிக்காரனுடன் ஓடிப் போனாள்.

நகருக்கு அவர்கள் ஓடிவந்த அன்று வருடத்தின் ஒன்பதாவது பெளர்ணமியாக இருந்தது. படைவீரர்கள் குதிரையேறி வலம் வந்து கொண்டிருக்க ஆற்றங்கரையில் சந்திர விழா நடந்து கொண்டிருந்தது. எங்கு காணினும் மனிதர்களால் நிறைந்திருந்தது நகரம். ஓட்டமும் நடையுமாக அவர்கள் கூட்டத்தினூடாகப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். அச்சமும் கலவரமும் இனமறியா சந்தோஷமுமாய் அவள் முகம் சந்திரவொளியில் இதுவரையில்லாப் பொலிவைப் பூண்டிருந்தது. ஆளரவமற்ற இடமொன்றைத் தேடிய அவர்கள் தம்மை தேடிவரக் கூடிய அவள் வீட்டு ஆட்களிடமிருந்தும் தப்பிக்க வேண்டியிருந்தது.

ஆற்றங்கரைக்கு எதிராய் இருந்த தெற்குத் திசையில் குதிரை லாயங்களைக் கடந்து பயன்படுத்தப் படாத சத்திரமொன்றைக் கண்டு ஓரம் ஒதுங்கினர். அவன் ட்ரங்குப் பொட்டியை கீழே வைத்துவிட்டு ஆசுவாசமாகையில் அவள் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்களிடையேயான முதல் வார்த்தை இன்னும் பேசப்படாமலேயே இருந்தது.

நட்சத்திரங்களை மங்கச் செய்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த வருடத்தின் ஒன்பதாவது பெளர்ணமிச் சந்திரனடியில் மேல் வரிசைக் கற்கள் பெயர்ந்து சிலந்தி பின்னிக் கிடந்த சத்திரச் சுவரின் அடியில் வைத்துத்தான் - உறங்கிக்கொண்டிருந்த ஒற்றைக் கூகை சாட்சியாக - அவர்களின் முதல் முத்தம் நிகழ்ந்தது.

ஸ்படிகமாய் ஒளிர்ந்தபடி இருந்தது அவள் தேகம். அவள் கூந்தல் விரியக் கிடக்க அதன் மேலாக மல்லாந்து கிடந்தாள். உதடுகளின் பூர்விக மௌனத்திலிருந்து ஸ்பரிசு வேட்கை முள் முனைகளாய்க் கிளைத்த போது அவன் அவள் கூந்தலை முத்தமிட்டான்.

அவள் கூந்தலின் மீதான அவன் மோகம் எல்லையற்றதாயிருந்தது. வேர்க்கால் தொடங்கி முனை முடிய வருடிய அவன் உதடுகளிலும் கரங்களிலுமாக சிலிர்த்துக் கிடந்தன அவள் மயிர்கள். அவன் மண்டை ஓடெங்கும் தீயாய்க் கிளர்ந்து மயிரெல்லாம் பரவி ஓடியது காமம். அவள் புறங்கழுத்தின் பூனை மயிர்களை அவன் நாச்சுமுற்றி வருட வருட அவன் உள்ளெங்கும் குளிர்ந்து தாபத்தில் முனங்கினான். அவள் கூந்தலை முழுதுமாய் அவன் தனக்குள் ஆகர்ஷித்துக் கொள்கையில் அவள் தன் கூந்தலிலேயே தன் முழுமையையும் அவனுக்குத் தந்தாள். நிலவொளியில்

கருத்து மினுமினுத்த மயிர்கள் வெக்கையில் வேர்த்து மேலும் மினுங்கின. தீராத வெறியுடன் அவள் கூந்தலை அவன் புணர்ந்து கொண்டிருந்தான். அவள் வகிட்டில் அவன் பல் நுனி அமுந்தப் பதிந்தபோது இருவரும் ஒன்றென உச்சங் கொண்டனர். தளர்ந்து அவர்கள் ஒதுங்கியபோது கூகை விழித்திருந்தது.

ஒன்பது வருடங்கள் கடந்தன. ஒன்பது சந்திர விழாக்களும் கடந்தன. சவுரிக்காரன் மெல்ல அவள் கூந்தல் மீது கொண்டிருந்த மோகம் குறைந்தான்.

வாடையின் கொடுங்காற்று வீசி ரோமக்கால்களும் குளிர்ந்த இரவென்றில் அவள் கூந்தலைத் தொடவும் மனமின்றி சயனித்திருக்கையில் தன்னுடம்பில் தான் இதுவரையில் அறிந்திருக்காத நரம்பொன்றின் துடிப்பை உணர்ந்தான். தூண்டா விளக்கின் சுடரையேற்றினான். முதல் முறையாய் அவள் சரீரத்தில் புதிய மயிர் தேடி அவளது ஆடையற்ற உடல் முழுதையும் ஸ்பரிசித்தான். ஓசையுடன் வந்த காற்று சுடரையழித்த கணத்தில் அவள் அந்தரங்க மயிரை அடைந்தான். அப்புதிய மயிர்கள் அவளை உந்திச் செலுத்த தன் ரகசியங்களை என்றுமில்லாத உன்மத்தத்துடன் அவள் முன் கட்டவிழ்த்தான். இருளினூடாக பரஸ்பரம் அறிந்த உடலின் பூரணத்தில் சுயம் கசிந்து பெருகிட, இன்மையின் உச்சத்தில் தமக்குள் மீண்டனர். ஒன்பது வருடங்களுக்குப் பின் அவள் அந்த இரவே குலுற்றாள்.

அத்தேசத்திலிருந்த எல்லாப் பெண்களுக்கும் போலவே குலுற்ற காரணத்தால் அவள் கூந்தல் மயிர்களும் மறு நாளிலிருந்து உதிரத் துவங்கின.

அட்வான்ஸ்டிஸ்

மனிதன்

நாவலின்

க்யூபிஸம்

பிரம்மராஜன்

நவீன நாவலுக்கு மேற்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அளவுக்கு தமிழ் நாவலில் பிரதிபலிப்பு இல்லை. இருப்பினும் ஆங்காங்கே தமிழில் சில சோதனை எழுத்தாளர்கள் (குறிப்பாக நகுலன்) நாவலில் புதிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வந்திருக்கின்றனர். இன்றைக்கு நான்லீனியர் புனைகதைகளும் நாவல்களும் தமிழில் எழுதப்பட்டு பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டு வருகிற இந்த காலகட்டத்தில் தான் எம். ஜி. சுரேஷின் நாவலான அட்வான்ஸ்டிஸ் மனிதன் மற்றும் சிலருடன் என்ற நாவல் வெளிவந்திருக்கிறது. நாவலாசிரியரே அதை எதிர் நாவல் என்றும் க்யூபிச நாவல் என்றும் கோருதல் வைக்கிறார். எதிர் நாவல் என்பது யதார்த்தவியல் நாவலுக்கு எதிராகக் கிளம்பிய அனைத்து தரப்பு எதிர் முயற்சிகளையும் குறிப்பிடுகிற ஒரு பொத்தாம் பொதுவான வகைமைதான். பாத்திரப்படைப்பினை நிராகரித்த பிரெஞ்சு நாவலாசிரியர் அலென் ராப் க்ரியே (Allain Robbe Grillet) வும், நதாவி சரோ (Natalie Sarraute) வும் ஒரு வகையில் எதிர் நாவல் குழுவினைச் சேர்ந்தவர்களே. நாவலுக்குள் நாவலின் அம்சங்களையே விவாதித்த மெட்டாஃபிக்ஷன் எழுதியவர்கள் வேறு ஒரு குழுவினைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இருப்பினும் எம். ஜி. சுரேஷ் எழுதிய அட்வான்ஸ்டிஸ் மனிதன் நாவல் பற்றிய நல்ல அம்சங்களை முதலில் குறிப்பிடலாம். இன்று தமிழில் எழுதப்படும் நாவல்களுக்கு இருக்கும் தனித்தன்மை எதுவென்றால் அவற்றின் பக்கங்கள். 1000 பக்கங்களையாவது ஒரு நாவல் தாண்டவேண்டும் என்று தற்காலத் தமிழ் நாவலாசிரியர்கள் முயற்சி செய்து வருகின்றனர். சுரேஷின் நாவலும் அத்தன்மை கொண்டதாய் இருப்பினும் பக்கங்கள் சற்றுக் குறைவு. மொத்தம் 398 பக்கங்கள்தான். இருப்பினும் நாவல் தருகிற ஆறுதல் அதன் ஈர்ப்பு மிக்க வாசிப்புத்தன்மை. ஒரு வாசகன் இவருடைய நாவலை எந்தப் பக்கத்திலிருந்தும் எடுத்துப் படிக்க முடியும் என்கிற அளவுக்கு எழுதியிருக்கிறார். நாவலுக்கான முதல் குறைந்தபட்ச வெற்றி அதன் வாசிப்புத்தன்மை.

இந்நாவல் அதை நிறைவேற்றி விடுகிறது. நாவலின் கதை சொல்லி ஒரு எழுத்தாளன். அவன் எழுதுகிற நாவலைத்தான் நாம் படிக்கிறோம். அவன் கவிதைகள் எழுதி திருப்பியற்று நாவல் எழுத வந்தவன் என்று தெரிகிறது. கே. என்று அழைக்கப்படும் முதன்மைப் பாத்திரம் மற்றும் கதை சொல்லியின் பார்வையில் தான் நாவல் ஒருங்கிணைக்கப்படுகிறது. முதல் அத்தியாயத்திலேயே கதைக்குள் கதை என்கிற மெட்டாஃபிக்ஷன்கள் குட்டிக் கதைகளும் கவிதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. கே. எழுதிய குட்டிக் கதைகளும், கதை ஹஸன் மான்டடோ எழுதிய குட்டிக் கதைகளும் கவிதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. கே. என்கிற கமலேசனின் நண்பர்களைச் சுற்றி நாவல் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவர்கள் கமலேசனின் ஓடம்படித்தவர்கள். ஒருவர் ஆப்பிரிக்காவுக்கு வேலைக்குச் செல்கிறார். இதற்கிடையில் கமலேசன் தன்னைப் பற்றிய அனுபவங்கள் வழியாக சில துணைக் கதைகளை பிரதான நாவலோட்டத்துடன் இணைக்கிறார். கதைசொல்லி ஒரு அரசாங்க ஆடிட்டராக இருந்து பெற்ற அனுபவங்களையும் நாவலின் மைய ஓட்டத்திற்குக் கொண்டு வருகிறார். வேலை பார்க்கும் மிடத்தில் அவர் சந்திக்கிற ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி மற்றொரு பிரதான பாத்திரம். பத்திரிகைத் துறை சம்பந்தப்பட்ட வேறு ஒரு பாத்திரமும். திரைப்படத்துறை தொடர்பான வேறு இரண்டு பாத்திரங்களும் இதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. இது தவிரவும் மிக சுவாரஸ்யமான ஒரு துணைப்பாத்திரம் அம்பத்தூர் மாமா. மேற்குறிப்பிட்ட பாத்திரங்களுக்கு இடையே நிலவும் உறவார்த்த செயல்பாடுகள்தான் நாவல்.

வேறு ஒரு பார்வையில் அணுகினால் நாவல் மூன்று பிரதான முக்கோணங்களாக அமைந்திருப்பது தெரிகிறது. 1. வெங்கடபதி ராஜா, காதலி நவோமி, மணைவி விமலா என்ற முதல் முக்கோணம். 2. குலோத்துங்கன், ரோஜா, பியான்கா என்ற முக்கோணம். 3. நடிகை மாயா, நடிகரும் டைரக்டருமான சந்திரகுடன், ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி அஜீத், கடைசி முக்கோணத்தில் ஒருபால் புணர்ச்சிக்கான சாத்தியப்பாட்டினையும்

அனுமதித்திருக்கிறார் சுரேஷ். இந்த மூன்று முக்கோணங்களில் உள்ள பாத்திரங்களின் இடைவெட்டுச் சந்திப்பு நிகழாமல் போனது நாவலின் பலவீனமாகவோ தோல்வியாகவோ தான் கருதப்படவேண்டும்.

நாவலாசிரியர் சாத்தியப்பாடுகளை தீர அலசியிருக்கிறார். இந்த சாத்தியப் பாடுகளின் வழியாக ஒரு வகைமை கிடைத்திருப்பது உண்மைதான்.

ஒரு அத்தியாயத்தில் வெங்கடபதி ராஜா ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து இந்தியா திரும்பும்போது நவோமியைக் கைமுவிவிட்டு தனியாக வருகிறான். இன்னொரு சாத்தியப்பாட்டில் அவன் நவோமியின் குழந்தைகளுடன் இந்தியாவுக்கு வந்து விடுகிறான். அதனால் அவனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் இடையே குழப்பங்கள் அதிகரித்து அவளின் இறப்பில் போய் முடிக்கிறது. ஒரு சாத்தியப்பாட்டில் சென்னை அலுவலகத்தில் இருந்து மும்பாய் செல்லும் குலோத்துங்கன் பம்பாயில் ஓடும் ரயிலில் இருந்து தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். இன்னொரு சாத்தியப்பாட்டில் அவன் சென்னைக்கு திரும்பி வந்து பைத்தியமாகி அவைகிறான். மைலம்பட்டிக் காரியின் கதையிலும் அவன் கமலேசனின் மேலதிகாரியை சரிக் கட்டும் விதம் மூன்று விதமாக, மூன்று வித்தியாசமான முடிவு களுடன் எழுதப்பட்டுள்ளன.

எம்.ஜி.சுரேஷின் நாவல் மிக நவீன அம்சங்களைக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லப் பட்டிருப்பினும் அதில் சம்பிரதாய நாவலின் அம்சங்கள்தான் அழுத்தமாக வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. நாவலின் நவீனத்துவம் மேலோட்டமான வடிவ ரீதியானது. நிகழ்ச்சிகளை வரிசைப்படுத்திய விதத்திலும், அத்தியாயங்களை அடுக்கிய விதத்திலுமே வித்தியாசமாகத் தெரிகிறது. பாத்திரப் படைப்பிலும் நம்பப்படக்கூடிய பாத்திரங்களே உருவாகியிருக்கின்றன.

நாவலின் மொழியானது வாசிப்புத் தன்மையை அதிகப்படுத்தும் அளவுக்கு சரளமாக இருப்பது ஒரு சாதகமான அம்சம் என்றாலும் பல அத்தியாயங்களில் சில வார்த்தைகளின் திரும்பக் கூறல்களினால் கூர்மை குறைந்துவிடுகிறது. முதல் அத்தியாயத்தில் இருக்கும் செறிவடர்த்தி (இதில்தான் கதை மீறிய கதைகளும், கவிதைகளும் உள்ளன) பிற அத்தியாயங்களில் சீரான அளவுக்கு இல்லை. கதைமீறும் கதைகள் (Metafiction) யதார்த்தத்தை முழுமுற்றாக

நிராகரித்து அழிப்பதில்லை. மாறாக யதார்த்தத்தை பிரச்சினைப்பாடுகள் மிக்கதாய் (problemalize) ஆக்குவதே அவற்றின் நோக்கம். எனவே யதார்த்த வகை நாவல் படிக்கிறவர் களுக்கும் ஒரு அரைகுறை நிறைவினையும். அரைகுறை நிறைவின்மை யையும் தரக்கூடியவை. முதல் அத்தியாயம் அளவுக்கே பிற அத்தியாயங்களும் எழுதப்பட்டிருக்குமானால் இன்னும் வெற்றிகரமான நாவலாக அடலாண்டிஸ் மனிதன் ஆகியிருக்க முடியும்.

ஆங்காங்கே தகவல் பிழைகளும் காணப்படுகின்றன. இவற்றைச் சுட்டிக் காட்டாமல் விட்டுவிட்டால் மேலும் பிழைகள் கூடுதலாகும் வாய்ப்பிருக்கிறது. முதல் அத்தியாயத்தில் கே. சொல்வதாக வரும் தகவல்களில், போர்ஹே எதிர் நாவல் எழுதியவராகக் குறிப்பிடப்படுகிறார். ஒரு நாவல் கூட போர்ஹே எழுதியதில்லை என்பதுதான் நிஜம். முதல் அத்தியாயத்தின் முதல் பக்கத்தின் எதிர்ந்த பக்கத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் போர்ஹே கதையின் மேற்கோளும் பிழை நிறைந்தது. The Garden of Forking Paths, என்பது கிளைபிரியும் பாதைகளின் தோட்டம் என்று மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டுமே தவிர குறுக்குவெட்டுப் பாதைகளின் தோட்டம் என்று மொழிபெயர்க்கப்படக் கூடாது. இதில் அர்த்தமே தலைகீழாக மாறிப் போகிறது.

இந்தக் கதையை முதன் முதலில் மொழிபெயர்த்த நாகார்ஜுனனின் கவனக்குறைவின் காரணமாக ஏற்பட்ட பிழை எம்.ஜி.சுரேஷின் நாவல்களில் பல பக்கங்களில் இடம் பெற்று. இரட்டிப்பாகிறது. இந்த மாதிரியான தவறுக்கு கல்குதிரை பத்திரிகையின் ஆசிரியர் கோணங்கியும்தான் காரணம். சில ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இந்தக் குழப்பத்தைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு The Garden of Branching Paths என மொழிபெயர்த்திருப்பதை ஆரண்யம் வாசகர் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவது நல்லது.

கதை சொல்லியின் பார்வையும் (Point of view of the narrator) சம்பிரதாயமானதுதான். கடவுள் மாதிரியான ஒரு ஸ்தானத்திலிருந்து, சொல்லப்படும் கதையில் எல்லாப் பாத்நிரங்களின் எல்லா ரகசியங்களையும் கதை சொல்லி தெரிந்து வைத்திருந்து, தேவையான இடத்தில் வாசகன் கவனத்திற்கு ஒரு தகவலை வைக்கவோ, அல்லது வேண்டுமென்றே விடுபடச் செய்யவோ செய்வார். தனக்கு சாதகமாக சுரேஷ் மேற்காட்டும் சாமுவெல் பெக்கெட்டின் மொழிச் சோதனைகள் இந்த நாவலில் காணப்படுவதில்லை. பெக்கெட்டின்

வாட் நாவலில் பிரதான பாத்திரம் வாக்கியத்தையே கடைசி சொல்லில் இருந்து முதல் சொல்லுக்கு மாற்றிப் பேசுவதைப் பார்க்கலாம். யூலியோ கோர்த்தலார் எழுதிய பாண்டி வினையாட்டு (Hopscotch). ஸ்பானிய மொழியில் 1963-ஆம் ஆண்டிலும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் 1987-ஆம் ஆண்டிலும் வந்தது) நாவலில் அத்தியாயங்களை எத்தனை விதமாக அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்று அவரே வழிசொல்கிறார். மேலும் கோர்த்தலார் பயன்படுத்துகிற மொழி ஒரு ஆளுமை மிக்க கவிஞரின் மொழியைவிட சுயபிரக்கஞ் கொண்டது என்பதைக் கண்டு கொள்ள அவருடைய நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் குறிப்பாக Moebius Strip என்ற கதையையும் வாசித்து அனுபவிக்க வேண்டும்.

ஒரு விஷயம் தெளிவுபடுத்தப்படவேண்டும். அடலாண்டிஸ் மனிதன் நல்ல வாசிப்பனுபவம் தருவது அதனுடைய பலவீனமாகக் கொள்ளப்படக் கூடாது. க்யூபிஸ்ட் நாவல் என்று அதன் நாவலாசிரியர் கருத்து முன்வைத்த அளவுக்கு அதில் க்யூபிச அம்சங்கள் இல்லை.

அடலாண்டிஸ் மனிதன் மற்றும் சிலருடன். நாவல். எம்.ஜி.சுரேஷ். விலை 250/.
புதுப்புனல், 32/2, ராஜி தெரு, முதல் மாடி, அயனாவரம், சென்னை 600 023.

நான் விமர்சனம்

வந்தனம்
என் .டி. ராஜ்குமாரின்
ஒடக்கு
எடுக்கும்
ஒடுக்குகள்

த. பழமலய்

தெறிக்குப் பிறகு 'ஒடக்கு' வந்திருக்கிறது. கவிஞர் தன்னை நிறுவிக் கொண்டு விட்டார். தொகுத்துக் கொடுத்திருக்கும் ஓவியர் பெ. அன்பு (த.க.இ.பெ.திருவண்ணாமலை கிளை) நம்புவது போலத் தமிழ்ச் சூழலில் 'ஒடக்கு' தொகுதி அங்கீகாரம் பெற்று விட்டது. தென் தமிழகத்துக் 'கணியர் குடி' வாழ்வையும் வாக்கையும் இவரைப் போலச் செதுக்கியிருப்பவர் வேறு இருப்பதாகத் தெரிய வரவில்லை. பேச்சுத் தமிழில் - வட்டாரத் தமிழில் - கவிதையை இத்துணைக்குச் சாதித்திருப்பது, பேச்சுக்கு, வட்டாரத்திற்கு, கவிதைக்கு, மொத்தத்தில் தமிழுக்குக் கொடை என்றே கொள்ளலாம்.

அடுத்த பதிப்பில் 'அரும்பத

உரையுடன்' வெளிவரவேண்டிய அரிய படைப்பு இது. 'திசைச் சொல்' என்பதுபோலத் 'திசை இலக்கியம்' இது. இதனால்தான் இந்த அரும்பத உரையை வற்புறுத்த வேண்டியிருக்கிறது. இதனைப் பெ. அன்பு போன்ற பதிப்பாசிரியர்கள் செய்து தர வேண்டும். கூடுதலான புரிதலுக்கு உதவி. புறநானூற்றுக் கணியன் பூங்குன்றனாருக்குப் பிறகு கணியக்குடிப் பெருங்கவிஞராக ராஜ்குமார் ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாம். அந்தத் தமிழர் பெருமிதத்திற்கு உரிய ஆதி கவியைப் போலவே இவரும் தத்துவத் தேட்டம் உடையவர். அவர் 'ஆதிக்குத் திரும்பியதில்' உள்ள அதே ஆழத்தை இவர் 'ஆதிப்பாட்டி'. 'ஆதி சிவனுக்குத்' திரும்புவதில் காணலாம்.

தொல்பொருள் துறை ஆய்வாளர் ஒருவரின் தீவிரத்துடன் தன்

தொல்குடிப் பொருள் தேடிய ஒரு பண்பாட்டுப் பயணம் - நாகரிக வேட்டை - என்பதாகவே ஒடக்குக் கவிதைகளை மதிப்பிடலாம்.

சிலர் தொட்டுக் காட்டி யிருக்கிறார்கள். இவரோ தோண்டியே காட்டுகிறார். என்ன சாதனை!

'தலித்தியம்' என்பதையெல்லாம் தாண்டித் 'தமிழியம்' என்று சொல்லத் தரும் 'வெளி' இவருடையது. இந்தக் கவிதை வெளி காலம் விழுங்கியது. கடல் கொண்டது. இலெழியார்! துருவப்பிரதேசப் பயணம்போல என்ன மாதிரியான சாகசம் இது. ஆதி சிவன் கேட்டுக் கிறங்கிய இசை. 'இராவண இசை' என்கிறார்!

இந்தப் புதுமைக் கணியன், புதுமை என்றால் தாயோனி, யோனி, மூத்திரம், மயிர் என்னும் சொற்களிலும் சொற்பொருள்களிலும் சுருங்கிவிடாமல் வரலாற்றுக் கேள்விகளின் ஆழங்களில் பயணப்பட்டிருப்பது ஆறுதல் தருகிறது. இந்தத் திசைச் செவலில் 'மாயாசால்

எதார்த்தம் 'மாந்திரிக எதார்த்தம்' என அறிய வந்த படகில் ஏறி இவர் வலிக்கும் வலிப்பில், படகு மூழ்குகிறது. முத்தெடுக்கிறது. மேலே வருகிறது. நிலவைத் தொடுகிறது. கர்ணம் அடிக்கிறது. காணாமலும் போகிறது.

இந்த எதார்த்தம் தனி மனித விளையாட்டல்ல. ஒருவர் இருவர் புணைந்தவையோ கண்டுபிடித்தவையோ அல்ல. சமூகத்தின் விளைவு. சன சமூகத்தின் விளைவு. அது சனசக்தி. தனி மனித சக்திகளின் திரட்சிதான் சன சமூக சக்தி என்றாலும் சிறு துளி பெரு வெள்ளமான கதை அது. முதல் துளிகடைசித் துளிகளை இனங்காண்பது எளிதன்று. புதிய மாயம், மந்திரம். தொன்மங்களைப் புணைவது என்பது புதிய ஓடைகளை, ஆறுகளைப் படைப்பது போன்றது. ஏனெனில் காலத்தின் ஓட்டத்தில் திரளும் பனிப்பந்து அது. சொல்லிக்கொண்டு, திட்டமிட்டுக்கொண்டு இயற்ற இயலாது.

புதிய தொன்மங்களையும் நாம் படைத்துக்கொள்ளத்தான் செய்கிறோம். புத்தர், ஏசு, காந்திக்கு...என்கிறோம். இவை திடப்பட்டுக் கெட்டியாக வேண்டியவை. நெடுங்கால வரலாற்றில் இவை யாவும் நிலைத்திருப்பவற்றுள்ளும் 'புகுத்தறிவின் பயங்கரத்திற்கு' முன்பு ஆவியாகிக் காணாமல் போய்விடுவன உள.

கவிஞர் ராஜ்குமாரின் ஆதி மனப் பயணம் இருள் குகைகளைக் கடக்கும் சாகசம். இதில் இவரோ இவரைப் போன்றவர்களோ 'போனவர்கள் போனவர்கள்தானா, திரும்பி வந்தவர்கள் உண்டா' என்பது கேள்வி. திரும்பி வருவதைப் போலவே போயே போய்விடுவதும் இதில் வெற்றிதான் என்றால் ராஜ்குமாருக்கும் இதில் கணிசமான வெற்றிதான். 'ஆதிக்குத்

திரும்புவது' என்பது சுடுகாட்டுக்குத் திரும்புவதா இடுகாட்டுக்குத் திரும்புவதா - என்பது பற்றியும் கவிஞர் சிந்திக்க வேண்டும். இடுகாட்டு மரபுதான் (புதைப்பது) மனித குலத்தின் பழைய மரபாகத் தெரிகிறது. சுடுகாட்டு மரபு (எரிப்பது) நெருப்பு ஊழிக்குப் பிற்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. எனில், 'ஆதி' பிணந்தின்னும் காளியா, சுடலை ஆடும் சிவனா? ஆதி, காளி, சிவன் என்பது இருக்க, ஆதிபகவன். ஆதி நாராயணன் - எல்லாம் இருக்கிறார்களே!

ஆதிப்பாட்டியை - மூதேவி - தவ்வை - அறிவார் ராஜ்குமார். ஆதிவாசியையும் - பாம்பு, நாகர், சிவன் - அறிவார். நிலைத்திருக்கிறவரையில் எதுவும் ஒரு தொன்மந்தான். இப்படிச் சொல்லலாமா? இராமச்சந்திரமூர்த்தி ஒரு நெடுங்காலத் தொன்மம் என்றால் 'எம்ஜி ஆர்' ஒரு குறுகிய காலத் தொன்மம். இப்படி நம் காலத்து நாயகர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆதி - என்பது இறந்த கால நீட்சி மட்டும் கொண்டதல்ல. நிகழ் கால, எதிர்கால நீட்சிகளும் கொண்டது. இவற்றிலும் கவிஞர் தன் கவனங்களைக் குவிக்க வேண்டும்.

கவிஞர் தன் 'ஆதி வெறியான கறி. சாராயத்தைக் கொண்டாடிக் கொண்டாடி. 'மகாவீரர்' ஆகி எந்நேரமும் முழு நிருவாணம் அடைந்துவிடக்கூடாது என்பது என் கவலையாக இருக்கிறது! 'ஆதிமூலம்' என்பது பிடித்த பாம்பை விடாமல் இருப்பதோ - செத்த பிறகும் கூட - மரக்கிளைகளில் தாவுவதோ அல்ல -

என்பதைக் கவிஞரும் அறிவார். வரலாறுகளில் இருந்து எதைக் கற்றுக்கொள்கிறோம் என்பது முக்கியம். முன்னேற்றத்திற்குத்தான் வரலாறு. எது முன்னேற்றம் என்பது ஒருவர் முடிவு செய்துகொள்வது ஆகாது. முரண்பாடுகளுக்கு இடம் கொடுப்பதாக இருந்தாலும் அறிவார்ந்த மக்கள் வழிமொழிவதாக இருக்க வேண்டும். எதிலும் 'அளவு' இருக்கிறது. அளவுதான் 'அழகு'. கலை இலக்கியங்களின் தொடர்ந்த விழைவு இந்த அழகுதான்.

அதையெல்லாம் போட்டுடலுக்கு நோண்டிக்கிட்டு கெட்குதேய் - என்று கவிஞரே சொன்னாலும் மறக்க முடியாதவை புறக்கணிக்க முடியாதவை போலவே மறக்க, புறக்கணிக்க வேண்டியவையும் இருக்கின்றன. இதில் நாம் புலி வாலைப் பிடித்தாயிற்று. நாயரும் விடமுடியாது. புலியும் தப்ப முடியாது. ராஜ்குமாரின் பதற்றங்கள் தணியவேண்டும். பொறுமை. இதற்கு நிறையத் தொல்லியல், மானுடவியல் என்று கற்றுக் கொண்டே இருக்க வேண்டியிருக்கிறது.

கவிஞர் ராஜ்குமாரின் அடுத்த அடுத்த முயற்சிகள் 'கவிதைத் தமிழ்க்' கொடியை உச்சிக்கு ஏற்றுவதாகவும் உலகக் காற்றில் பட்டொளி வீசிப் பறக்க விடுவதாகவும் இருக்கும்.

ஒடக்கு. கவிதைகள். என்.டி.ராஜ்குமார். விலை: ரூ. 20. வெளியீடு: கலை இலக்கியப் பெருமன்றம், 1 திருநாவுக்கரசு தெரு, திருவண்ணாமலை 606 601

நூல் விமர்சனம்

தற்காத்துக் காய் நகர்த்தி... சலித்திடாமல்...

த. பழமலய்

பிரம்மராஜனின் 'மஹா வாக்கியம்' படித்தேன். இக் கவிஞரின் படைப்புகளைப் புகிறதோ இல்லையோ படித்துப் பார்த்துவிடுபவன் நான். புத்தகம் கைக்குக் கிடைத்ததும் படிப்பேன் என்பதில்லை. இவருடைய எழுத்துக்களைப் படிப்பதற்கு ஒரு மனநிலை வேண்டும். அது எருமென்று காத்திராமல் வரவழைத்துக்கொண்டு படிப்பதும் உண்டு.

அண்மையில் வந்திருக்கிற இந்தத் தொகுதி அய்ந்தாவது. வேறு நான்கு புத்தகங்களையும் சேர்த்தால் ஒன்பதாவது.

மீட்சி-காலாடிண்டிதழ் நடத்தியவர்.

கடந்த கால் நூற்றாண்டில் கவிதைக்குக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் பணியாற்றியுள்ளார். அவர் பங்கை. பணியை மறுக்க முடியாது.

எல்லாம் சரி! நானும் இவர் எழுத்துக்களை இத்தனைக் காலம் துரத்திப் பிடித்துப் படித்துக்கொண்டிருந்தான் வருகிறேன். தலைக்கடையில் புகுந்து புறக்கடையில் வர முடியாமல் இருக்கிறது.

கடைசியாக கேட்டுக் கொண்ட புரியும் கவிதை (ப்ரியா என்கிற ராஜ்மூர்த்திக்கு)- என்று இத்தொகுதியில் ஒரு கவிதை இருக்கிறது.

இது ப்ரியாவுக்குப் புரியலாம். இதைப் ப்ரியாதான் சொல்ல வேண்டும்.

இத்தொகுதியில் கடலும் மகளும்- என்று மகள் தன்யாவுக்கு எழுதிய கவிதையும், கோடையில் ஒருநாள் என்கிற கவிதையும் பேரளவு புரிகின்றன. அம்மாவின் சித்திரம், சைபர் புன்னகை-ஒரளவு புரிகின்றன. மற்றவை யாவற்றிலும் கண்ணாமூச்சிதான்.

நண்பர் பிரம்மராஜன் புரியக்கூடாது என்று திட்டமிட்டுக்கொண்டு - சதித்திட்டம் - எழுதி வருகிறார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. யாராவது சொன்னால் நம்பவும் முடியாது.

கவிதைகள் புரியவில்லையா? மற்றவையெல்லாம் புரிகின்றனவா? புரியாமல்

மஹா வாக்கியம்

இருப்பதால்தான் சில இன்றளவும் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறெல்லாம் வாயை அடைக்கிறார்கள். 'புரியாதன பட்டியலில்' கவிதையையும் சேர்ப்பதற்காக இவர் இவ்வாறு செய்துவருகிறார் என்பது அநியாயமாகச் சொல்வதாகிவிடும்.

ஒன்று தெரிகிறது. தமிழ்க் கவிதையை இருபத்தி... எத்தனையாவது நூற்றாண்டுக்கோ அழைத்துப் போகும் முயற்சியை மேற்கொண்டு இவ்வளவு காலம் உழைத்து வருகிறார். வேலை நல்ல வேலைதான். அழைத்துக் கொண்டு போகிறார். யார் ஓடும் போகிறார்கள் அல்லது பின்னால் - அண்மையிலோ தொலைவிலோ - போகிறார்கள் என்பதுதான் கேள்வியாக இருக்கிறது.

பிரம்மராஜனை நான் தொடர்ந்து படித்து வருவது அவர் விளங்கிவிடுவார் என்பதற்காக அல்ல. அவர் கவிதை அன்பர்களுக்குப் புரியவைக்கப்பட வேண்டியவர். ஆர்வலர்களே முயன்று விளங்கிக் கொள்வதென்பதெல்லாம் எங்களுக்கு ஆகாது. அவ்வளவுக்குப் போதாமை உள்ளவர்கள். அறிவை விரிவு செய்து கொள்ள வாய்க்காதவர்கள்.

இவ்வளவு பெரிய கவிஞரின் தொகுதிகள் குறித்துப் பொறுப்போடு யாரும் எழுதியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. புறக்கணித்துவிட முடியாது. அப்படியானால் யாருக்கும் புரியவில்லையா? இருக்க முடியாது.

மனநிலைகளைப் பற்றிப் படித்தறியும் இவர் மனநிலை என்ன? இவர் இயல்பாகவும் இழுத்துக் கொண்டு வந்தும் குறிப்பிடும் செய்திகளும் ஆள்களும் என்னைப் போன்ற வாசகர்களுக்கு வேண்டுமானால் அறிய வராமல் இருக்கலாம். நம் கவிதை இலக்கிய விமரிசகர்களுக்கு அப்படி யாரும் இல்லாமல் இருப்பதுதான் பிரச்சினை - என்றெல்லாம் சொல்லிச் சிரித்துக் கொள்ளக் கூடாது.

பிரம்மராஜனை நான் தொடர்ந்து படித்து வருவது அவர் விளங்கிவிடுவார் என்பதற்காக அல்ல. அவர் கவிதை அன்பர்களுக்குப் புரியவைக்கப்பட வேண்டியவர். ஆர்வலர்களே முயன்று விளங்கிக்

கொள்வதென்பதெல்லாம் எங்களுக்கு ஆகாது. அவ்வளவுக்குப் போதாமை உள்ளவர்கள். அறிவை விரிவு செய்து கொள்ள வாய்க்காதவர்கள்.

பிறகு எதற்கு இந்தக் கட்டிக் கொண்டு அழுதல்? நல்ல நண்பர், சக படைப்பாளி, இன்னும்... என்பவற்றையெல்லாம் தாண்டி இக்கவிஞரிடத்தில் காட்சிகள் - கவிதைக் காட்சிகள் - கிடைக்கின்றன. இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக துண்டு துக்காணியாக.

இந்த இலாபத்திற்காகத்தான் இரவைப் பகலை இவர் எழுத்தில் செலவழிப்பது.

இந்தத் தொகுதியில் - தொகுதியிலும் - நிறையப் படங்கள் சேர்த்திருக்கிறார். இவற்றின் பொருள் என்ன? - என்றெல்லாம் யாராவதுதான் விளக்க வேண்டும். பயமுறுத்துகின்றன. பூச்சாண்டிகாட்டுகிறார்!

'உள்முக்கத்தில் முளைத்த உள்முக்கங்கள்' போலும் 'நாயின் நரிக்குரல்கள்' போலும்!

சித்ரூபினி - என்னும் தலைப்பில் அய்ந்து கவிதைகள் இருக்கின்றன. சிற்றம்பலம் பற்றி அல்ல. 'வெற்றம்பலம்' பற்றி. ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்ப்பதற்காகச் சித்தர் பாடல்களைப் படித்ததன் விளைவா? ஏன் - இவரே ஒரு சித்தராக இருக்கக் கூடாது என்ன!

இவருடைய தடங்கள். பழையனவோ புதியனவோ இனங்காணப்படவேண்டும். கண்டு காட்டப்படவேண்டும். இவர் கவிதைகள் மூலிகைச் செடிகளாகத்

தோன்றுகின்றன. வேர்களோடு பிடுங்கிப் பயன் கொள்ள முடியவில்லையென்றாலும் என்னால் சில இலை, பூக்களைப் பறிக்க முடிகிறது. கவைத்து நலன் கண்டவற்றுள் சில:

- முட்கள் பூப்பதைச் சொல்லும் மாலை வீடு திரும்பும்

தேன்சீட்டு.

- காற்சட்டையைப் பற்றிக் கொண்டு மலை இறங்கி

அறை வந்து தரை பார்த்து ஏமாறும் காட்டுப்பூ விதைகள் பிழைக்க வேண்டுமென

- போன்றைப் போல் ஒன்று போதுமெனில் போலையே வெற்றிடத்தில் இடு

- இந்தச் செய்தியுடன் யோனிவரை சென்று சேருமா...

உன் இதயம் உன் லிங்கத்தில் துடிக்கிறது... வக்கிரப் பெருவழுதி நான்...

இன்னும் சொற்றொடர்கள் : படிமங்கள்: கந்தல் கிளைகள், தூண்டில் மூளை. குளிர் நிறுத்தம், வண்ணத்திகட்டல்கள், கல்கூடு, காற்றோடை, வைரச் சிலந்தி, சர்ப்ப சமுத்திரம்... இப்படியெல்லாம் மருட்டல்கள்: மூன்றாம் சுயம், தார்த்தாரி மாடுகள், எண்ணற்ற வண்ணத்து LED / ஒளிரும் என் ஆகம், கார்காயில், எலக்ட்ரிக் பழங்கள், பூக்லிடின் வட்டம், மேக்ஸ் ப்ளான்க் அல்ல, K என்பனவாக..

பிழைத்துப் போங்கள் என்றும், யூலிஜாய்ஸ் என்றும் நகுலன் என்றும் குறிப்புகள் கொடுத்துள்ளார்.

- மைக்கல் ஆஞ்சலோ, தாந்தே, ரஸ்கின், ஃபிராய்ட், கோத்தலார், நெருதா - ராமநாதன், மணி அய்யர், ரே, பால சரஸ்வதி, ரெனே மகரித், பீம்ஷென் ஜோஷி - நெபுலா, கிரீன் பீஸ் - இருநூற்று ஆறு ஏலும்பும் ஊராற்று ஒரு தசையும், ஒன்றெடுத்து ஒன்றாய் என்பதினாயிரம் வேலிகள், திறக்கப்படும் ஏழு கதவுகள்.

இவர்களுக்கு / இவைகளுக்கு ஒரிரு வரிகளில் அடிக்குறிப்புகள் எழுதி விடுவதால் இவர் கவிதைகள் புரிந்துவிடும் என்பதில்லை. அது வேறு! இவற்றையெல்லாம் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளாமல் இவர் கவிதைகளுக்குள் ஒருவர் நுழைய முடியாது என்பதுதான்.

பிரம்மராஜன் எவ்வளவுக்குத் தேடல்கள் உள்ளவர். திசைகளை அறிந்தவர். இந்த ஆள் பிரம்மராஜனா, பிரம்மராஜசனா?

இவருடைய ஒரு சிறு கவிதை: தற்காத்து காய் நகர்த்தி சலித்துவிட கிழித்து விடுவதும் நன்று சதுரங்கப் பலகையை.

அப்படியெல்லாம் நாம் அவசரப்பட்டுப் பிரம்மராஜன் கவிதைகளைப் படித்துக் கிழித்துவிட முடியாது. அவை காகிதத்தின் மீது அல்ல. காலத்தின் மீது எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவர், 'கடலைக் கற்க' நம்மை அழைப்பது போல அவர் கவிதைகளைக் கற்க நம்மை அழைக்க யாராவது வர மாட்டார்களா என்ன? வருவார்கள். வந்து கொண்டிருக்கலாம்.

மஹா வாக்கியம் கவிதைகள் பிரம்மராஜன் விலை: ரூ.45/. ஸ்நேகா வெளியீடு 348 டி டி கே சாலை சென்னை 6 0 0 0 1 4

மதயானைகளுக்கு

நடுவில்

ஒரு

மனிதனின்

பயணம்

சேதுபதி

எட்டுத்தொகைக்கும் மதயானை

சுதந்திர வைகாசி ஆனி 2000

இதரிலிருந்து கோவை வர. ரயிலுக்காய்க் காத்திருக்கும் வேளையில் படிக்கத் தொடங்கினேன். முன்னுரையைப் பின்னூரையாகப் படிக்கலாம் என்று விட்டுவிட்டு...

“தி சுருண்டு சுருண்டு எரிந்து கெண்டிருந்தது. ஊரே பற்றி எரிவது போல..” என்று கவிதை நடையில் துவங்கி 18 பக்கங்களில் அட்டகாசமான சிறுகதையாக முடிந்தது அத்தியாயம் ஒன்று. வாசித்த மனதில் பற்றி எரிகிறது தி...

ஒளியும் ஊதலுமாய் ரயில் ஊர்ந்து வருகிறது. தத்தம் பெட்டிகளுக்குத் தோதாக குஞ்சு குளுவான்களுடன், பெட்டிகள் சகிதமாய் பயணிகள் ஒருபுறமாய்க் கரை கட்டி நிற்கிறார்கள். இரும்பு அட்டைப் பூச்சி புகை ஊதி நடுப்பக்கப் பெட்டியை எனக்குக் கொடுத்து நிற்கிறது. திறக்க மறுத்த கதவுகள். அடுத்தது ஏ.சி. கோச் பின்னோடும் என்னோடு பூலிங்கமும் ஒடி வருகிறார். செண்பகா, மங்கலானதொரு வெளிர் ஊதாத தாவளியோடு அலங்க மலங்க எங்கு நிற்பாளோ தெரியவில்லை. அணைத்த தீயின் கங்குகள் பலர் மனங்களில். பூலிங்கத்து ஆத்தா மனசு துளை..

'For Luggage only' என்று எழுதிக்கிடந்த பலகையில், கனத்த தொப்பையை ஒருக்கணித்துப் போட்டு குறட்டை ஆலாபனை நடத்தும் மீசையில்லாத திறந்த வாய்... ஜன்னலோர ஓற்றைச் சீட்டைப் பிடித்து, என் காலுக்கடியில் பெட்டியைப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு, வெளியே பார்க்க, சற்றே குலுங்கித் தொடர்கிறது பயணம்.. ஜன்னல் விளிம்பில் விடை பெறுகிறது ஒதுர் மலைக்கோவில்..

'எல்லாம் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. ஆனால் வாழ்க்கை வேடிக்கையானது அல்ல. வினைகள் நிறைந்தது. நல்வினை, தீவினை. செய்வினை, செய்ப்பாட்டு வினை..' என்பதோடு நான்கு புள்ளிகள் வைத்து முடிக்கப்பட்ட முதல் அத்தியாயத்துக்குத் தாவுகிறது மனது. 'கடைசியில் ஊரைவிட்டு ஓடும்படி ஆகிவிட்டது...' எனத் தொடங்குகிற இரண்டாம் அத்தியாயத்தைப் படிக்கலானேன்..

நீல்லூரியில் B.Com படிக்கும் பூலிங்கம், தன் ஊரைச் சார்ந்த சக மாணவி செண்பகாவிடம், “என்ன பொறப்புட்டாச்சா..” என்று கேட்டதற்காக அவள் சார்ந்த குடும்பத்தினராலும், சாதியினராலும் தாக்கப்

பட்ட வெக்கை தாங்காமல் அவர்கள் வீட்டுப் படப்புக்குத் தீ வைத்து விடுகிறார். ஊரின் பலவிதமான பேச்சுக்களுக்கு மத்தியில், பெத்தவளுக்குப் புரிந்து விடுகிறது. பூலிங்கத்தைத் தன்வசம் ஈர்த்துத் தாயான பக்கத்து வீட்டு சுசீலா அக்கா (இவ்வளவும் ஆயாச்சு. இனி அக்கா என்ன அக்கா) கொடுத்த பணத்தையும், அறிவுரையையும் வாங்கிக் கொண்டு ஊர் விட்டோடி ரயிலேறுகிறார். தீர்மானிக்கப்பட்ட தண்டவாளங்களின்மீது தீர்மானம் தெரியாத பயணம்..

ரயில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. கர்நாடகா, ஆந்திரா, மும்பை என இந்தியப் பிரதேசங்கள் எங்கும் வாழ்வின் இன்னொரு பக்கத்திற்கு எடுத்துப் போகிற பயணம். சமூக ஒழுக்கங்களிலிருந்து விலக்கப்பட்ட, சமூகத் திற்கு உணவிற்கு மேலாய் அத்தியாவசியமாகி விட்ட போதைப் பொருள்களை இடம் மாற்றி, நுகர்வோரின் ஏஜன்டுகளிடம் தருகிறவனாய் ஆக்கப்பட்ட பூலிங்கத்தின் பயணம். இடையே அம்மா சாயலில் சேட் மனைவி பாபி அம்மாள் வருகிறார். சுசீலா சாயலில் கோமதி. பாதுகாப்பாய் இருக்கட்டுமென்று கத்தி தந்த மோசஸ் சாயலில் திம்மன், சுப்பு என நண்பர்கள். தமக்கென்று வரித்துக் கொண்ட சில தார்மீக பொறுப்புணர்வுகளோடு இயங்கும் அண்ணாச்சியின் குட்டி அரசாங்கம். அவர்தம் குழுவினர், தமது தாயோடு கள்ளக்கலவி புரிந்தவனை சமயம் பார்த்துத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டு ஓடிவந்த பரமு என்று பூலிங்கத்தின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் நிறையப்போர் வருகிறார்கள். தத்தம் நிலங்களுக்கேற்ப பல மொழிகளில் பேசுகிறார்கள். புரிந்துகொண்டு பதிலுரைக்கும் பூலிங்கத்தின் நாஞ்சில் மொழி வழியே அந்தந்த மாநிலத் தெருக்களில் அம்மக்களோடு நாமும் பயணிக்கிறோம்.

இடையே ஊர் சென்று மீள்கிறது கதை. சுசீலா பெண் குழந்தை பெறுகிறார். ஊர் நாவுகளுக்கிடையே வதைபட்டு, தனது தந்தை எவ்வளவு தரத் தயாராக இருப்பினும் உள்ளூர் மற்றும் வெளியூர்ச் சந்தைகளில் விலை போக முடியாத நிலையில், மும்பையிலிருக்கும் ஆண்மையற்ற ஒருவனுக்குத் துணையாகி முடங்குகிறார் செண்பகா. அனுப்பி வரும் பணங்கிடக்கட்டும். பெத்த மகனை ஒருமுறையேனும் பார்க்க முடியாமல் தவிக்கும் ஆத்தா. (மக்கா நீ ஒருக்க வந்து எங்களை எல்லாம் பாத்துக்கிட்டுப் போனாப் போரும்..) ஆறுதல் கூறும் சுசீலா. வகையறிந்து மன்னெடுத்துப் பாணை

வளையும் அப்பா என இவர்களைத் தமது எண்ணங்களிற் சுமந்து அலையும் பூலிங்கத்து மனவோட்டங்களின் வழியே தமது சமூக விமர்சனங்களையும், தமது நினைவில் முகிழ்க்கும் இலக்கியத் தொடர்களையும் கவித்துவமாகச் சொல்லிச் செல்கிறார் நாவலாசிரியர். ஏட்டிலக்கியவாதிகளால் தீண்டப்படாத பல சொல்வடைகள் இங்கு உயிர் பெற்றி வங்குகின்றன. 'எலி வாயிலிருந்து தப்பி புலி வாயில் மாட்டிய கதையாய்', தொடர்ந்து திமைகளின் கண்ணிகளிற் சிக்க விரும்பாது, தம்மை விடுவித்துக் கொண்டோடும் பூலிங்கத்தின் எட்டுத் திசைகளிலும் மதங்கொண்டு நிற்கின்றன, திமிர்ந்த யானைகள். விலகித் திரும்பினாலும் விடாது பிளிர்க் கொண்டு, மனிதர்களின் பல தரப்பட்ட முகங்களை ஆழக் கவனித்துக் கொண்டு முன்னேறுந் தமக்குள் பல்வேறு தர்க்கங்களையும், கேள்விகளையும் எழுப்பிக்கொள்கிறார். துவக்கத்தில் தற்காத்துக் கொள்ள ஒருவனைக் கத்தியால் குத்தியபோதும், பொருளற்ற நிலையில் ஓடும் ரயிலில் திருடிய பெட்டியில் பணத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொள்கிறபோதும், பரமுவைச் சிறைப் பிடிக்க தமிழ்நாட்டுப் போலீஸ்காரர் களுடன் (போலீஸ்காரர்களில் தமிழ்நாடு என்ன, பிற மாநிலமென்ன, அவர்களும், புத்தியும் ஓரே மாதிரிதான். ஆனாலும் செளதரி, பாவப்பட்ட மனிதர்!) வந்த களக்காட்டுக்காரனை மிரட்டி அனுப்ப அரண்டு போய் எதிரில் வரும் ரயிலில் அவன் அடிபட்டுச் செத்ததறியும்போதும் அவனுக்குள் எழுந்து நிற்கும் அறவுணர்வு இக்கதை முழுக்க, பூலிங்கத்தை நாயகனாக்கிக் காட்டுகிறது.

“நீங்களெல்லாம் சாம் ராஜ்யம் வளந்த பொறகு வந்து சேந்ததனால் இப்பிடித்தோனுது. நாங்க பாடுபட்டு சாம்ராஜ்யத்தைக் கெட்ட வேண்டியதிரந்தது. கொலை இல்லாம மனுச வரலாறு கிடையாது தம்பி. மத வரலாறு கிடையாது. கீதையிலே கிருஷ்ணன் சொல்லல்லியா. 'கண்ணனை கொலை செய்கிறான்'னு. ஆதி மனுசனுக்கு அடுத்த சந்ததியிலேருந்து இது ஆரம்பிச்சாச்சு தம்பி..”

“ஐயா என்ன பேசுகியோ? தர்மத்தைக் காக்க கண்ணன் செய்ததும்

நாம செய்யதும் ஒண்ணா?"

"எல்லாத் தர்ம பரிபாலனத் துக்கும் ஆதாரம் சுயநலம்தான் தம்பி. இதெல்லாம் நான் பொஸ்தகம் படிச்சுக் கிட்ருப் பேசல்லே. நான் படிச்சதே பானையங் கோட்டையிலே மூணாங்கினாஸ் வரைதான். ஊரிலே கேட்டிருப்பியே. கொண்ணா ப்பாவம் திண்ணாத்திரும்னு. -அது மாதிரிதான். உன் தேவைக்கு. உன் லாபத்துக்கு. உன் ஜெயத்துக்கு நீ கொண்ணாப் பாவமில்லே... நீ கொல்லாட்டா. எதிராளி உன்னை தீத்திருவாண்ணா என்ன செய்வே? அவரவர் நிலைமையிலே அவரவர் செய்யது நியாயம்பா" என்ற பூலிங்கம் - சாம்ராஜ் ஐயா இடையிலான தர்க்கம் நவீன கீதையாகிறது. எந்த நியாயமுமற்று இயங்கும் அரசாங்கத்தின் போக்கும் வெளியாகிறது.

காமம், பசி, தாக்கம், எரிச்சல் என சகல உணர்வுகளும் இயல்பாக உள்ள பூலிங்கம், சுசீலா வழி ஒரு தகப்பனான நெகிழ்வில், செண்பகா மூலம் பெற்றுக்கொண்ட தமது குழந்தையின் புகைப்படத்தை மார்புற அணைத்து முத்தம் கொடுக்கத் துடிக்கும் அதே வேளையில், சுசீலாவுக்குள் தன்னைக் கரைத்துக் கொள்ளத் தவிக்கும் போதும், 'எத்தனை பிறழ்ச்சியிலும் வாழ்க்கை உன்னதமானது' என உணர்த்தி விடுகிறார், நாவலாசிரியர். பரமுவுக்கு அந்த நேரத்தில் பூலிங்கம் தரும் விளக்கம் இனிய தரிசனம்! கோமதியைத் தன்னுடன் ஒடி வரச்சொல்லும்போது அவள் மறுத்துவிட்ட பிறகும் தனிப்பட்ட நேரங்களில் அவள் மடி நினைந்து சுருண்டுகொள்ளும் பூலிங்கம், செண்பகா விஷயமாக யோசனை கேட்கும்போதும் பெண்மைபால் அவன் கொண்டுள்ள நேயம் புலப்படுகிறது.

கல்லூரிக்குப் படிக்கப் போனாலும் தன் வாழ்வு இன்னதென வடிவமைத்துக்கொள்ளும் உரிமை இன்னும் பெண்களுக்கு இல்லையென்பதற்கு செண்பகா ஒரு சான்று. நடப்பதற்கெல்லாம் விதி மீது பழி போடும் தொன்மை இன்னும் விடுபட்ட பாடில்லை.

பூலிங்கம், ஏதோ ஒரு உணர்வில் - (கிளர்ச்சி?) செண்பகாவிடம் - பேசியதுகூட இல்லை. கேட்டதில், அதுவும் பதில் வேண்டியிராத கேள்வியில் தொடங்கி, கதையின் இடையிடையே நினைவு கொள்வதில் நின்று நூலகத்துச் சந்திப்பை அடுத்துத் தொடரும் சந்திப்புகளில் தோழமை கொண்டு, சகமனுஷிக்கு உதவும் நிலையில் நெருங்கி, அவள் வாழ்வின் நாயகனாகிக் போவதில் முடிகிறது கதை.

பூலிங்கத்தின் அழைப்பையேற்று கோமதி வந்திருந்தாலோ, ஆத்தாவின், சுசீலா

பெற்ற குழந்தையின் நினைப்பெடுத்து ஊர் திரும்பியிருந்தாலோ கதை வேறு கோணம் பெற்றிருக்கும்.. இதெல்லாம் வாசிக்கும் மனதுக்கு.

டெம்போவில் ஏறி புதுமணத் தம்பதியராய்ப் போகும் திசையெங்கும் மழை பெய்கிறது. தீயில் தொடங்கி மழையில் முடிகிறது கதை. போகும் திசையில் இன்னும் காத்து நிற்கும் மதங்கொண்ட யானைகள் எத்தனையோ? வாழ்க்கைக்கும் கதைக்கும் முடிவேது?

யூயில் நிற்கிறது. கோவை சந்திப்பு. இறங்குபவரிடையே பூலிங்கம் - செண்பகா தம்பதியர் போய்க் கொண்டிருக்கலாம். அதோ பெட்டி தூக்கிச்செல்லும் அவன் பரமுவா? தாமதமில்லாமல் வந்துவிட்ட பயணம். முன்னுரை படித்துவிட்டு பெட்டியுடன் இறங்குகிறேன். இது நாவலாசிரியரின் வாசஸ்தலம். வெளியிட்ட விஜயா

புத்தகன்

கவிதைகள்

ஆலய தீபங்கள்

தீபம் சுமந்த சூடம்
கரைவதற்குள்ளாக
சுமத்தப்பட்டது - அடுத்த சூடம்-

காறைபெயர்ந்த
இவ்வாலயச் சுவர்களில்
அலையடிக்கிறது - புதிய
டிஸ்டெம்பர் வெளிச்சம்

புதியவர்கள் என
நாகரீக உடுப்பு மாற்றங்களோடு
கையில் குழந்தைகளோடும்
தனியே வந்து திரும்பினர்
பழைய புதுகுகள்-

அடர்ந்த இத்தெருக்களின்
எந்தெந்த மூலை முடுக்கிலிருந்தோ - வந்து
தாவணி முளைத்த புதியவர்கள்
இவ்வாலயத்தை அழகூட்டினர்-

ஆலயமருகே ஓடுகிறது வடவாறு
இன்னும் சில சிதிலங்களோடும்
படிகளை தொலைத்தவாறும்
முன் போலவே - நீர்நகருமிந்த ஆற்றில்
எருமை மாடுகளோடு குளிக்கிறார்கள்
கண்கள் சிவக்க பள்ளிச்சிறார்கள் -
எதையோ உள் வைத்து
மூலஸ்தானத்தில் பிரார்த்திக்கும் சிறுமி-
நுழைந்த போது எரிந்த தீபம்
பிரகாசிக்கிறது இன்னும்...
முன்னைப் போலவே
சூட்சூட்டையும் தாண்டி.

பதிப்பகத்தின் ஊரும் இதுதான். எத்திசைத்தெனினும், யாவரேயாயினும், 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என நாவலின் மூலம் வாழ்வைச் சித்திரமாக்கிய நாகூசில் நாடனின் 25 ஆண்டுகால எழுத்து வாழ்வின், ஆறாவது நாவல் இது.

எந்த நிலையிலும் மலிவான உணர்ச்சிகளுக்கு ஆட்படுத்தாது, நுட்பமாய் மனிதவுணர்வுகளைப் பதிவு செய்வதன் மூலம் வாசகத் தளத்தை உயர்த்தும் இவரது, தற்கால இலக்கியவுலகின் போக்குகள் குறித்த கோபம், முன்னுரையில் காட்டமாக வெளிப்படுகிறது. இதற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டு இயங்கும் வாசகர்களுக்கு, அலுப்பற்று அவர் எழுதும் நோக்கமும், அவரது மேதைமையும் இந்நாவல் வழியே புரிபடும் சாத்தியங்கள் அதிகம்.

எட்டுத்திக்கும் மதயானை நாவல் நாகூசில் நாடன்
விலை: ரூ 100/, விஜயா பதிப்பகம் 20 ராஜு வீதி
கோயமுத்தூர் 641001

மேலுதடுகளில் பூமுடிகள் முளைக்க ஆரம்பிக்கும் கலக்கமான பருவத்தில் நம்மை ஆட்கொண்டிருப்பவரின் மரணத்தை எதிர்கொள்ளும்போது நமக்குள் நிகழ்வது இன்னொரு மரணமாகும்; இன்னொரு பிறப்பின் தொடக்கமும். கிரஹணத்தில் குழம்பும் பறவைகளின் கூட்டுக்குஞ்சுகளும், பறவைகளும் அப்போது நினைவுகளில் படபடக்கும். பிறந்தும் அழாத குழந்தையை மருத்துவச்சி இரு கால்களையும் பிடித்து தலைகீழாகத் தூக்குவது போல, காலத்தின் நிதர்சனம் நம் இரு கால்களையும் தூக்கும்போது வீறிட்டமுது யதாத தத்துக்கு வருகிறோம். பிறகு ஆரம்பமாகிறது வேதனையும், வேட்கையும். அதுவரை இருந்த உலகின் வரம்பு மீறி இரவின் அழகும், மரணத்தின் சாயைகள் படிந்த கண்களின் கனவும், நடைபாதையின் புணர்ச்சி வெளிச்சமும், மருத்துவமனை பிணவறைகள் மீதான தாகமும், காதல் மரங்களின் நிழல்களில் தங்கியிருக்கும் பெண்களின் முத்த வெப்பத்தைத் தவிர்க்கும் மனோபாவமும், கலைகளுக்குள் மட்டுமே ஒடுங்க முடியும் என்ற வெறியும் எறும்புகளின் ஊர்வலமாய்த் தலைகளில் சுழலும்.

பாட்டியின் சவ ஊர்வலமும், குறுக்குத்துறையில் கொல்லம் ரயில் கடக்க வெவல் கிராஸ்ஸிங்கில் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. காத்திருப்பதால் உடலும் இன்னும் உயிரைத் தக்க வைத்திருக்கிறதோ என்று சந்தேகத்துடன் பாட்டியின் கைகளைப் பார்க்கிறேன். தண்டவாளங்களில் ஏறி இறங்கும்போது கைகள் சில குறிப்புகளை எனக்கு விட்டுச் சென்றது. பிறகு மயானமும் அதன் மரங்களும். மரங்களில் தாவும் அணில்கள், இங்கு காலத்தின் மௌனமும், வேகமும் வேறு என்றபடி யிதந்து கிளையில் குதித்தன.

ஒலியம்: சந்தான ராஜ்

எல்லோரும் எதிர்பார்க்கும் சிதையில் பாட்டியை வைக்கும் தருணமும் வந்தது. பாட்டியின் சேலைகளில் இருந்து வழிந்து ஒற்றை விரலை நீட்டியபடி என்னருகில் வந்த மஞ்சள் நீரும் என்னை அழைத்தது. அப்போதைய கணமே உறவுகளும், குடும்பமும் ஓர்மையில் இருந்தன. பாட்டியின் தொடைப்பகுதியை தூக்கிக்கொள்ள எனக்காக இடம் விடப்பட்டிருந்தது. சுருதி சுத்தமான மௌனத்துடன் பாட்டியைத் தாங்கிக்கொண்டேன். சேலையின் ஈரத்துடன் உடல் குலைந்து போயிருந்தது. நெருப்பு வெடித்துச் சிதறியபோது பாட்டி கைகளில்லை. கைகள் முழுவதும் பாட்டியின் அன்பு நீர்த்துளிகள். நிரந்தரச் சிற்பங்களாய் அந்நீர்த்துளிகள் என் கைகளில் செதுக்கப்பட்டுவிட்டது. பிறகு அதுவே கலைகளையும் மனிதர்களையும் அவதானிக்க உதவும் ரசமட்டமாயிற்று.

அன்வர் அலி, தான் வளர்த்த மீன்தொட்டியில் தமக்கையின் மகன் ஆஷ்டரேயைக் கொட்டிவிட சாம்புல்களினால் மீன்கள் மல்லாந்தன எனவும், மல்லாந்த மீன்கள் தனக்குக் கவிதையின் பாதையைக் காட்டின எனவும் சொன்னான். 'நானே உன் தமக்கையின் மகன்' என்றேன் நான். நட்பின் கதவுகள் பிளவுபட, பயணத்தின்போது இருவருக்கும் ஒரு தோள்பையே போதுமானதாயிருந்தது. ஒடேஸ்ஸா குமுவினரின் சினிமா வெறி என்னுடைய இலக்கிய வாழ்க்கையை தலைகீழாய்ப் புரட்டியிருந்தது. ஜான் ஆபிரகாமின் குட்டிக் கழுதையும், M.B.சீனிவாசன் தலைமுடியைக் கோதிக்கொள்ளும்அழகும் தமிழ் சினிமாவின் கலைப்படிமமாக என்னுள் படர்ந்திருந்தன. 'அம்ம அறியானி'ன் பிணவறைப் பெட்டிகள் எனக்குள் திறந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. தெருக்களின் லயமற்ற ஒலியினுள்ளும் இன்னும் தனித்துக் கேட்கும் பிணவறைப் பெட்டியைத் திறக்கும் ஒலி. கோமாளித்தனங்களைப் பிரச்சாரமாகக் கொண்ட ஜான் என்னை வந்து சேர்ந்த போது அவர் இறந்துபோய் பல வருடங்களாயிருந்தார். கழுதையையும், பிணவறை களையும் விட வேறு ஏதோ உறவிருந்தது அவரது ஆளுமையுடன் எனக்கு. உறவுகளைத் துப்பறிவதில்தான்

எவ்வளவு ஆனந்தம். அன்வரும் ஒப்புக்கொண்டான். கேரளமும் இதற்கு ஒப்புக்கொண்டது.

மனிதர்கள் போகப்பயப்படும் கிராமங்களுக்கும் போகலாமே! ஒரு கிராமத்தை அடைய இரண்டு இரவுகள் தேவைப்பட்டன. பாதைகளற்ற கிராமத்தில் நான்கு செருப்புக் காலடித் தடங்களே புதியதாயிருக்கும் என்று நினைத்தபடி தெருவில் நுழைந்தபோது அங்கே கிழிந்து போன திரையில் 'அம்ம அறியான்' ஓடிக் கொண்டிருந்தது. மிரண்டு போனோம். எப்படி இது சாத்யம்? திரைப்படம் எப்படி வேள்வித்தீயாக முடியும்? கேள்விகளுக்கு விடை தெரியும் முன் படச்சுருளை ரீவைண்ட் செய்யும்பொறுப்பு எங்களுக்கு வந்து விட்டது. குழுவினும் ஒருவரானோம். விவாதங்கள், நேருக்கு நேரான மோதல்கள், கவிதையின் துள்ளலோசை, புகைப்படங்கள், பொறுப்பின்மைக்கு எதிரான காறி உமிழ்தல்கள், நண்பனுக்கு பெர்க்மனிடம் இருந்த கோபத்தைத் தணிக்கும் சாராயம், லத்தீன் அமெரிக்கச் சினிமாக்களின் விவரணைப் பட்டியல், அல்சர், தென்னைமரங்கள், தண்ணீரும் படகும் என்று கோழிக்கோடு வரை.

கோழிக்கோடு வந்த பிறகு நவீன உடைகளின் வேடத்தோடு நவீன கவிதையைப் பற்றிய விமர்சனங்களுடன், ஜானின் பாதையைத் தேடினோம். கவிஞர்கள், சிறுகதையாசிரியர்கள், அரசியலறிஞர்கள், திரைப்பட இயக்குநர்கள், மீன்பிடிப்பவர்கள், சாராயம் விற்பவர்கள் அனைவரும் 'ஜான் ஆபிரகாம்' தனக்கு மட்டுமே நண்பர் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்பட்டனர். அப்பொழுதுதான் புரிந்தது. ஜான் ஒரு திரைப்பட இயக்குநர் மட்டுமல்ல என்று. பண்பாட்டு அரசியலை வேலையாகக் கொண்ட மனிதனின் அகவுலகப் பயணம் என்பதே மனிதர்களுடன் உறவாடுவதுதான் என்ற குறிப்பை ஜான் தன் நண்பர்களின் கண்களில் விட்டுச்சென்றிருந்தார். சந்தித்த அனைத்து நண்பர்களிடமும் அதே நாடியே ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

உ குடிப்பதற்குக் காசில்லாத இளைஞர்களுக்கு திரைப்படத்தைப் பார்ப்பதற்கும், புரொஜக்டரை இயக்குவதற்கும், 16mm கேமராவைக் கையாள்வதற்கும், திரைப்படங்களை விவாதிப்பதற்கும் வழியை ஏற்படுத்தித் தந்திருந்தது ஒடேஸ்ஸா திரைப்பட இயக்கம். தொலைக்காட்சியைக்கூடப் பார்த்திராத கிராமத்து மக்கள் உலக சினிமாவை நேரடியாகப் பார்த்தனர். ஜான் ஆபிரகாம் ஓட்டிய போஸ்டர்களும், அவர் பேசிய கிராமத்துத் திடல்களும் 'அம்ம அறியான்' திரைப்படத்தின் மூலப்பொருட்கள். அவரை மறுத்துப் பேசியவர்கள் கூட அவர் கண்ட எதிர்கால சினிமாவின் கனவை தங்களுடையதாகவே நினைத்தனர்.

நீண்ட பயணத்திற்குப் பிறகு தெளிவும், நம்பிக்கையும் என்னுள் அசைந்தன. ஊரைவிட்டுப் புறப்படும் முன்பு இரவுகளில் அறைகளைத் துழாவினேன். ஜான் பயன்படுத்திய புத்தகங்களும், குறிப்புகளும் ஓர் அறையில் கிடந்தன. அதனுள் கடிதங்கள், அவரின் புகைப்படங்கள், அவரின் உருவச்சித்திரங்கள் அனைத்தும் கலைநட்படி. நிதானமாக அனைத்துக் குப்பைகளுக்கும் சென்று அனைத்தையும் பார்த்து முடித்தேன். மர பீரோவின் மேல் ஒரு கேள்வாவில் ஜானின் உருவப்படம் தீட்டப்பட்டு சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. எப்படி எடுப்பது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், 'நீங்கள் பார்க்க விரும்புகிறீர்களா?' என்றபடி நண்பன் ஒருவன் அதனை எடுத்துத் தந்தான். அவரது முழு ஆளுமையையும் பார்க்க முடியாத அளவில் எங்கும் மெலிதான காளான்கள் பூத்திருந்தன. அவருடைய முகத்தைப் பார்க்கும் ஆர்வத்தில் கைகளால் காளான்களைத் துடைத்தேன். ஜான் குறும்பாகச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போதுதான் கவனித்தேன் என் கைகளில் பாட்டியின் நீர்த்துளிகள் மீண்டும் கோர்த்து விட்டிருந்ததை.

(விரைவில் வெளிவரவிருக்கும் 'ஜான் ஆபிரகாம் - கலகக்காரனின் திரைக்கதை' என்ற புத்தகத்திலிருந்து)

வெளிவந்துவிட்டது

தாமரைச் செல்வி பதிப்பக வெளியீடு

'ஜான் ஆபிரகாம் - கலகக்காரனின் திரைக்கதை'

இயக்குநர் ஜான் ஆபிரகாம் பற்றிய முழுமையான தொகுப்பு

(தொகுப்பாசிரியன் : R.R. சீனிவாசன்)

காஞ்சனை சினிமா இயக்கம் தொகுத்திருக்கும்

ஜான் ஆபிரகாமின் கட்டுரைகள், நேர்முகங்கள், கதைகள், திரைக்கதைகள் மற்றும்

ஜானைப்பற்றிய விமர்சனங்களும், நினைவுகளும்.

அடூர் கோபாலகிருஷ்ணன், குமார் ஷஹானி, O.V. விஜயன், A. அய்யப்பன், பாலச்சந்திரன் சுள்ளிக்காடு, ந. முத்துசாமி, வெங்கட்சாமிநாதன், சாருநிவேதிதா,

சச்சிதானந்தன், O.K. ஜானி, சக்கரியா ஆகியோர்களின் படைப்புகளும்.

240 பக்கங்கள்

அரிய புகைப்படங்கள் மற்றும் ஒவியங்களுடன்

தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம்

31/48 ராணி அண்ணா நகர், கே.கே. நகர்

சென்னை.

முக்கிய விஷயம்

சிறுகதை

சுதேசமித்திரன்

ஒவ்வொரு நாளும் முப்பத்தாறு தடவை கந்தர் சஷ்டி கவசத்தை உருப்போட்டுக் கொண்டிருக்கும் அம்மாச்சி. வாய்விட்டும் ஏகாந்தமாகவும் - தருணத்தைப் பொறுத்து. சும்மாவாவது ஏதோ ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறதே என்று நினைத்துவிட முடியாது. ஏதாவது கேட்டால் 'த்சொ த்சொ' என்பது போலக் கையைக் கையை ஆட்டும். மெளனத்துள்ளிருந்து உதடு மட்டும் அசையத் துவங்கும். ஒரு நாளைக்கு முப்பத்தாறு X எத்தனை வருஷ அசையோ... அதற்கு மேலும் சீண்டினால் 'முந்து முந்து' என்றோ 'டிகுருண டிகுருண' என்றோ வார்த்தைகளாக வந்து விழ ஆரம்பித்துவிடும். குரலுயர்த்திக் கந்தர் சஷ்டிக் கவசத்தால் மிரட்டவும் தெரிந்திருந்தது அம்மாச்சிக்கு.

அப்புறம் நாங்களெல்லாம் அதன் வாயை வாயைப் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருப்போம். இப்போதைப்போல டீவியும் வீடியோ கேம்களும் கம்ப்யூட்டரும் இண்டர்நெட்டும் இல்லாத காலமில்லையா அது! அது கதைசொல்லிகளின் கடைசிக் காலம் கூட அல்லவா! கந்தர் சஷ்டி கவசம் ஒருமுறை முடிந்து அடுத்த முறை குவங்குவதற்கு இடைப்பட்ட நேரத்தில் அருகில் யாரும் இல்லாமல் போய்விட்டால் அப்புறம் அடுத்த ரவுண்டு முடிகிறவரைக்கும் அவ்வளவுதான். ஆகையால் நாங்கள் அம்மாச்சியின் வாயையே பார்த்துக்கொண்டிராமல் காரியம் ஆகாது.

அம்மாச்சி தேர்ந்த கதை சொல்லியா என்று கேட்டால் இல்லைதான். என்ன செய்வது? ப்ளாக் அன்ட் வைட் டீவியோ எங்களுக்குக் கிடைத்தது அம்மாச்சிதானே. அசை முடிந்ததும் அம்மாச்சியின் முகம் களகளவென்று இளகவாரம்பித்துவிடும். ஏதோ கவசத்தைக் கழற்றி வைத்துவிட்டாற்போல புன்னகைக்கும் அதுஅப்போது பல் எல்லாம் கூட இருந்தது அதற்கு. சொல் ஆடாமல் வந்து விழும் கதைகள். காத்திருப்பை ஏற்று, கேட்ட கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்துவிடும். அப்படி இப்படி போக்குக் காட்டத் தெரியாது. 'பொடி' வைத்துக் கதை சொல்லத் தெரியாது. 'மதனகாமராசன்னு ஒரு மகராசன் இருந்தானாம்' என்று எல்லா ராஜன்களும் மகராஜன்கள்தான் அம்மாச்சிக்கு.

தங்கக்கிளி தங்கக் கூண்டு தங்கக்குதிரை என்று வருகிற கதை ஒன்று உண்டு. ராமாயணம் மகாபாரதம் சிலப்பதிகாரம் முதலானவற்றில் காணப்பட்ட வாழ்வியல் சிக்கல்கள் எதையும் தாங்கியிராது அந்தக் கதை. ஆனால் அப்புறம் கோவில்களில் கேட்கக் கிடைத்த காலட்சேபங்களிலும் பட்டிமன்றம் வழக்காடு மன்றங்களிலும் ராமாயணமும் மகாபாரதமும் சிலப்பதிகாரமும் திருத்தப்பட்டது போல அந்தக் கதைக்கு நேரவில்லை. அதன் பூரண உரிமை அம்மாச்சிக்குத்தான். திரும்பத்திரும்பச் சொல்ல நேர்ந்தபோதுகூட திருத்திக்கொள்ள; புதிதாக ஏதும் சேர்த்துக் கொள்ளத் தெரிந்திருக்கவில்லை அம்மாச்சிக்கு என்பதால் தன் நிறை குறைகளோடு தனித்து நின்றுவிட்ட கதை அது.

இருந்தாலும் நாங்கள் திரும்பத் திரும்பக் கேட்க

விரும்பியதும்; கேட்டதும் வேறு ஒரு கதையைத்தான். நல்லதங்களின் கதை சோகத்தைப் பிழிந்தது என்று சொன்னால் இந்தக் கதை கற்புக்கரசியின் கோபத்தைச் சொல்லுவது. ஆனால் அம்மாச்சி கற்பு முதலான வார்த்தைகளையெல்லாம் எங்களுக்குப் புகட்டியிருக்கவில்லை. அந்த மாதிரியான வார்த்தைப் பிரக்களையெல்லாம் அதற்கு இருந்ததாகவும் தெரியவில்லை. அம்மாச்சியைப் பொறுத்தவரைக்கும் அது ஒரு பக்கையின் கதை. கடவுளைக் காதுவித்த மீரா போன்றவர்களையே பக்கைகளாகத் திரித்துவிட்ட பொல்லாத உலகம் இல்லையா இது! இதில் அம்மாச்சியை மட்டும் என்னவென்று தள்ளுவது?

அந்தக் கதையின் முக்கியமான அம்சம் என்னவென்று சொன்னால் அந்தக் கதையில் எந்தவொரு மகராஜனும் வந்திருக்கவில்லை என்பதுதான். அது தொன்மங்களின் கதை இயல்பு உடையதாக இருந்தபோதும், சரித்திரத்தில் எட்டிப் பிடித்துவிடுகிற தொலைவில் இருப்பதாகவே நாங்கள் நம்பினோம். அந்தக் கதை அப்படித்தான் எங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டிருந்தது.

அதற்குத் தீப்பாஞ்சம்மா கதை என்று பெயர் சொல்லும் அம்மாச்சி. கதையிலோ தீயின் மேல் அந்த அம்மாளுக்கும் பாய்வதில்லை; வைஸ்வெர்ஸா. அப்புறம் எதைக்கொண்டு அப்படியொரு பெயர் நிலைத்ததோ தெரியவில்லை. மருவல் என்பதாகத் கொள்ளலாமா? நிஜத்தில் கதை தீயில்தான் பாய்வதாக இருந்து, ஏதோவொரு பரம்பரையில் யாரோ ஒரு ஆச்சிக்கு இப்படித்தான் ஒன்று ஏற்கனவே ராமாயணம் என்கிற கதையில் வருகிறதே என்று தோன்றி இப்படி மாறுபட்டுவிட்டதோ தெரியவில்லை. எங்களுக்கென்ன? எங்களுக்கு வேண்டியது கதைஅதில் தெய்வங்கள் வந்தால் என்ன அசுரன்கள் வந்தால் என்ன? கதை! அவ்வளவுதான்.

அம்மாச்சி கதையைச் சொல்லவாரம்பிக்கும்.

கதையில் யாருக்கும் பிரத்யேமாகப் பெயர்களேதும் கிடையாது. தீப்பாஞ்சம்மா, அவள் புருஷன்காரன், அசலூர்ச்சிங்காரி - இப்படித்தான்... பெயரோடு உலாவரக்கூடிய ஒரே பாத்திரம் முருகன் மாத்திரம்தான். தெய்வங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடாமல் விட்டுவிட்டால் உறவு பிச்சிக் போகாதா? பின்னே?

தீப்பாஞ்சம்மாவின் கதையும்
அம்மாச்சிகளின் கதையும்

எங்க அம்மாச்சிக்கு அம்மாச்சிதான் இந்த தீப்பாஞ்சம்மா' என்று சொல்லும் அம்மாச்சி. எல்லா அம்மாச்சிகளும் அப்படித்தான் நம்பிக்கொண்டும் சொல்லிக் கொண்டும் வந்திருக்கக் கூடும் என்று தோன்றுகிற அதே சமயத்தில், அப்படித்தான் இருக்கக் கூடாது என்று என்ன

பிணை? என்றும் தோன்றாமல் இராது. இப்படியாக இக்கதை அம்மாச்சியின் தாய்வழிப் பாரம்பர்யத்திலிருந்து கொப்பளித்துக் கொண்டு வருவது.

‘பழனியில் நாங்க வளந்த வீடு தெரியுமில்லே? மூணு கட்டு வீடு. அப்படியொரு வீடு அந்த ஜில்லாவிலேயே கிடையாது’ என்று அம்மாச்சி சொல்கிறபோது அந்த வீட்டின் தரையெங்கும் குதித்தாடியும், முற்றங்களில் கட்டமிட்டுக் குதிரை விளையாடியும் முடித்துவிட்டிருப்போம் நாங்கள். கண்டிராத வீட்டின் விவரணை அத்தனை இயல்பாக வழிந்து வழிந்து எங்களுள் நிறைந்து விட்டது.

முதல்க்கட்டு கொட்டாரம் என்று அறியப்படுவது. அந்தப் பிரயோகம் ஒலிக்கவேண்டுமானால் இன்னும் சற்றுத் தள்ளிப் போக வேண்டியிருக்கும் என்றாலும், வீட்டில் வேலை பார்த்த ஏவலாட்கள் சிலர் குனிசேரியிலிருந்தும்,

வடக்கந்தரயிலிருந்தும் பெயர்ந்து வந்தவர்கள் என்கிற காரணத்தால் அவர்களின் வாய் வழி அப்படியொரு பிரயோகம் யாவார்க்கும் படிந்து விட்டது.

தரைத்தளத்திலேயே இரண்டு நிலைகளைக் கொண்டது நீளமும் அகலமுமான முதல்க்கட்டு. தாழ்ந்த நிலையில் லோஃபா செட்டுகளும், ஏழுபடிகள் உயரம் கொண்ட; திண்ணை போலுயர்ந்த நிலையில் வேட்டையாடிய விலங்குகளின் திணித்த உடல்களும், உணவருந்தும் மேசையும் காணப்படும். இரண்டு நிலைகளிலும் சுவர்களெங்கும்: தூண்களெங்கும் புகைப்படச் சாரியாக விரியும். அவற்றில்

பெரும்பாலானவை அம்மாச்சியின் அப்பா துரைகளோடும் துப்பாக்கிகளோடும் எடுத்துக்கொண்டவை. இரண்டாம் கட்டுக்கு முற்றமும் மேல் மாடியும் உண்டு. முதல் தளம் குளிர் பிரதேசங்களில் காணப்படுவதைப்போல மரப்பலகைகளால் தளம் பாலியது. பிளவுகளின் ஊடாகக் கீழ்த் தளத்தைப் பார்வையிட முடியும். கீழ்த்தளத்தில் முற்றம் சிறிய தடாகம் போலக் கல் பாலிக் கீழறங்கியும், தூண்களமைந்த நடைத்தளத்தினடுத்து திண்ணை போலுயர்ந்த தளமும் உண்டு. எல்லாத் திண்ணைகளின் விளிம்புகளிலும் கனச் செவ்வக மரச் சட்டங்கள் பதிந்திருக்கும். தூண்கள் அதன் மீதுதான் நிற்கும். தரையெங்கும் விசேஷக் காரைக் கலவைப் பூச்சு பளபளவென்று கருப்பாக மின்னும். திண்ணைகளின் பக்கவாட்டிலும் மேல்தளத்தில் முற்றத்துக்கான ஓட்டுச் சார்பு தவிர்ந்த இடங்களிலும் அறைகள். கீழ்த்தள அறைகள் வீட்டிலிருப்பவர்களுக்காகவும், மேல்தள அறைகள் விருந்தினர்களுக்காகவும் ஒதுக்கப்பட்டவை. மேல்தளத்திற்கு முதல் இரண்டு கட்டுகளிலிருந்தும் மரப்படிகள் உண்டு. தன் அப்பாவின் காலத்தில் பெரும்பாலும் அங்கு வாழ்ந்தவர்கள்

துரைகளும் துரைசானிகளும் தான் என்று சொல்லும் அம்மாச்சி.

முன்றாவது கட்டு ஒரு பக்கம் கோட்டை அடுப்புகள் புகையும் சமையல் கட்டாகவும், இன்னொருபக்கம் தானியக் கிடங்காகவும் இருந்தது. அங்கே மூன்று அதி உயரமான பந்தாயங்களும் அவற்றுக்கான ஏணிகளும் காணப்படும்.

அவ்வளவு பெரிய வீடும், அரித்துக் கொட்டிய நிலமும் யாவும் அம்மாச்சியோடு பிறந்த பதினைந்து பேர்களுக்குப் பங்கிட்டபோது துள்ளுகளாகத் தெறித்து விட்டது வேறுவிஷயம். இருந்தாலும் ‘அந்த வீட்டில்தான் தீப்பாஞ்சம்மா வாழ்ந்தான்’ என்று அம்மாச்சி சொல்லும்போது எங்களுக்குச் சிலிர்த்து அடங்கும்.

அம்மாச்சியின் கதைகளில் குறைந்தபட்ச காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கொண்ட கதையாக இருந்தது அதுதான் என்பதால் தற்போது சினிமாத்தியேட்டராக முளைத்து விட்ட அந்த

வீட்டின் தொன்மம்; ஐயாகரஃபிகல் எவிடன்ஸ் என்பதாக கேள்விகளுக்குள் நாங்கள் ஒருபோதும் நுழையவும் விரும்பியதில்லை.

அந்த வீட்டின் தென்புறம் எந்த ஜன்னலைத் திறந்தாலும் பழனி மலையும் கோபுரமும் தெரியும். மெத்தைக்குப் போய் விட்டாலே தன்னைத்தவிர வேறு ஒன்றும் தெரியாது என்கிற அளவில் ஒரு திசையை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கும் மலை. கொட்டாரத்தைக் காட்டிலும்

உயரமாக இருந்தது மலை மட்டுந்தான்.

அதிகாலையில் எழுந்துகொண்டுவிடுகிற தீப்பாஞ்சம்மா குழந்தைகளோ புருஷனோ எழுந்துகொள்ளமுன்பாகத் தலைக்கு ஊற்றிக்கொண்டு ஒருதரம் கிரியேறி இறங்கிவிடுவான். யானைப் பாதைகூட இல்லாத காலம் அது. படியேறித்தான் இறங்கியாக வேண்டும். அதற்கு அவளுக்கு துணையேதும் தேவைப்பட்டிருக்கவில்லை. காலைக்கடன்களுக்காகப் படியோரம் ஒதுங்குகிற பரதேசிகளும் பண்டாரங்களும் காற்றடித்ததுபோல அவள் கிரியேறும் வேகம் பார்த்து கைக்காரியம் மறந்துபோய்விடுவது நியக்ரம்மாக இருந்து வந்தது. அத்தனை வேகம் அவளுடையது. ஏறும்போது தெய்வமும் இறங்கும்போது குடும்பமும் காந்தம் போல இழுத்திருக்கவேண்டும் அவளை.

நெற்றி திருநீற்றில் புதைந்துகிடக்க, இளம்பிராய ஓளவை போல வீட்டுள் நுழைவாள் அவள். குங்குமத்தை எடுத்துத் திலகமிட்டுக் கொள்வதும்கூட அப்புறம்தான். அதுவரைக்கும் தீயைப்போல இருந்த அவள் அப்போது

குளிக்கிறாள். அப்புறம் அந்த நாளைக்குப் பூராவும் குளிர்ந்தான். மாறுபாடு இல்லை.

கல்யாணமான புதிதில் அவள் புருஷன் ஒரு சில அதிகாலையில் மனைவியைக் காணாமல் திகைத்துப் போனான். அதிகாலையில் ஒரு நாள் விழித்துக் கொண்டு பாழ் நெற்றியோடு அவள் புறப்பட்டதைப் பார்த்து மரணபயம் கொண்டு பிதற்றியவாறு கிடந்தான். அப்போதெல்லாம் அவனுக்கு ஆறுதலாக நீண்ட அவளது விரல்களில் திருநீறு அப்பியிருந்தது; குரலில் கவசம் வழிந்தது. ஆச்சர்யமாக அவன் ஜூரம் தணிந்து எழுந்து உட்கார்ந்தான். வருஷம் தவறாமல் அலகு குத்திக் கொண்டு வந்த அவளது நாக்கிலிருந்து தனது முகரங்களையும் ணகரங்களையும் சிரமப்பட்டுச் செதுக்கிக்கொண்டு எழுந்தது கவசம்.

அதிர்ஷ்டவசமாக அவள் கிரியிறங்கும் நேரத்திற்கும் அவன் துயிலெழும்பும் நேரத்திற்கும் அதிக வித்தியாசம் இருந்து வந்ததால் கடன்கள் நித்யப்படி நகர்ந்து கொண்டு வந்தன.

அவளை ஒருபோதும் அவன் பெயரைச் சொல்லி அழைத்ததில்லை. செல்லமாகவும் கொஞ்சலாகவும் அவளை அழைக்க அவனுக்கென்று வார்த்தைகள் இருந்து வந்தன. அவை கொஞ்ச கொஞ்சமாகச் சுருங்கிக் கொண்டு வந்து இரண்டெழுத்தில் நின்று விட்டன.

‘ஏய்’

அந்த இரண்டெழுத்திலும் அப்புறம் அதிகாரத்தின் கார்வை ஏறத்துவங்கியது.

“ஏய்!”

“யேய்!”

‘வலத்தே ஆன்’ ‘இடத்தே ஆன்’ என்று பாகனின் ஆணைகளுக்கு ஆட்படும் யானைபோல அம்மாச்சி எழுந்து உள்ளே ஓடும்.

என்ன ஓட்டம்!

அப்பா!

காலத்தின் நகவரிகளைப் புறந்தள்ளி, நகக்கணுக்களில் கூரம்பு பாய்ச்சும் ஓட்டம் அது. அந்த ஒற்றை விளி அம்மாச்சியின் இளமையைச் சுமந்து கொண்டு திரிகிறது.

‘குழந்தைகளுக்கு என்ன சாப்பிடக் கொடுத்தாய்’ என்பது தாத்தாவின் அக்கறையும் கவலையும் அதிகாரமும் தோய்ந்த கேள்வி. கந்தர் சஷ்டிக் கவசமும், கதைகளுமின்றி வேறு எது அறியும் அம்மாச்சி?

குஸ்காவும் கொத்துக் கறியும் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தாகவேண்டுமென்று பிறக்கிறது கட்டளை. ‘இப்போதே’ இந்த கூடிமே!

அம்மாச்சி பித்தளை போசியை ஓயர்கூடைக்குள் செலுத்திக்கொண்டு, தாத்தாவிடம் பெற்றுக்கொண்ட பணத்தைப் பதினாறாக மடக்கி உள்ளங்கையில் இடுக்கிக் கொண்டு ரப்பர் செருப்பில் ஆரோகணித்துத் தன் பயணத்தைத் துவங்கும்.

‘குலுமா கடை! அஜ்மீர் இல்ல!’ என்று தாத்தாவின் ஆணைக்குரல் அவைந்தடங்கும்.

கதை பாதியில் நின்றுபோனதே என்கிற கவலை எனக்கு மட்டுமே இருந்தது என்பதைப் பின்னால் அறிந்தேன். மற்றவர்கள் எல்லாம் ‘அம்மாச்சி எவ்வளவு மோசமான குக்’

என்கிற தாத்தாவின் அனுபவங்களைக் கேட்கவும், பற்களைக் கழற்றவும் மாட்டவும்; கட்டைவிரலைப் பாதியாக வெட்டவும் கூடிய தாத்தாவின் வித்தைகளைப் பார்வையிடவும் வரப்போகிற குஸ்காவுக்கும் கொத்துக்கறிக்கும் காத்திருக்கவும் தயாராகி விடுவார்கள். பெரும்பாலும் அம்மாச்சியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஓடுவது நானாகத்தான் இருக்கும்.

அஜ்மீர் கடையென்றால் பிரச்சினை இல்லை. அது பாலத்துக்கு இந்தப் பக்கமே இருக்கிறது. குலுமா கடைக்கு பாலத்தைக் கடந்தாகவேண்டும். குறுக்கும் நெடுக்குமாக அலுமினிய பெயிண்ட் அடித்த கிராதித் தடுப்பு ஓடும் பவானி ஆற்றுப் பாலத்தில் அம்மாச்சியோடு நான் ஓடவேண்டியிருக்கும். வாகனங்கள் கடக்கும்போது காலுக்குக் கீழே பாலம் ஆடும்.* மேட்டுப்பாளையம் வழியாக ஊட்டிக்குப் போகிற வாகனங்களெல்லாம் அந்தப் பாலத்தைக் கடந்துதான் போயாகவேண்டும். ஒவ்வொரு கனரக வாகனம் கடக்கும்போதும் ‘முருகா முருகா’ என்று அரற்றும் அம்மாச்சியின் உதடு. என் கையை அழுத்திப் பிடித்திருக்கும் அம்மாச்சி.

‘பல்லும் லாரியும் பறக்கற ரோடு... பாத்து பதுரலா கூட்டிட்டுப் போ!’ என்று கிளம்புமுன்பாகத் தாத்தா சொன்ன வாக்கியம் என் மனத்துள் ஓடும்.

அந்தப் பிரதேசம் அறிந்த வேட்டைக்காரராக இருந்தார் தாத்தா. அந்தக் காலத்தில் நாங்கள் யாரும் பிறந்திருக்கவில்லை. மாளையும் முயலையும் சுட்டுக் கொண்டு வந்து போடுவாரே தவிர வேட்டைக்கறியை அவர் உண்பதில்லை. இறக்கும் தருவாயில் இருந்த ஒரு மானின் கண்களில் அகாலமாக ஏதோ தென்பட்டதாம் அவருக்கு. அம்மாவும், அம்மாவோடு பிறந்தவர்களும் எங்களைப்போலச் சிறியவர்களாக இருந்தபோது நிகழ்ந்த சம்பவம் அது!

வீட்டில் மான்கறி விருந்து தயாராகிக் கொண்டிருக்கும்போது அம்மாச்சி மட்டும் தாத்தாவுக்காக அப்போதே இருந்த இந்தப் பாலத்தின் மீது குலுமா கடை மட்டன் பிரியாணிக்காக ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அப்போது பாலத்துக்கு இந்தப் பக்கம் கடைகள் ஏதும் கிடையாது என்பதால் அப்போதே துவங்கிவிட்ட ஓட்டம்தான் இது.

இத்தனைக்கும் வீட்டில் ஒன்றுக்கு இரண்டாக மாரீஸ் மைனரோ, ஆஸ்டினோ, றேரோ கார்கள் இருக்கும். ஓட்டுவதற்கென்று சொந்தக்காரப் பையன் ஒருவன் அமர்த்தப்பட்டிருப்பான். இருந்தாலும் அம்மாச்சியின் அலைச்சலுக்கு மாற்றாக ஒருபோதும் கார்ச் சக்கரங்கள் புரண்டதில்லை.

தீப்பாஞ்சம்மா அன்றாடம் மலையேறி இறங்கியதன் காலமிச்சமாகத்தான் அம்மாச்சி ஆற்றுப் பாலத்தைக் கடந்து கொண்டிருந்ததோ என்று சிலவேளைகளில் தோன்றும்.

தீப்பாஞ்சம்மாவுக்குக் குழந்தையுண்டாயிற்று. ஆனாலும் அவள் கிரியேற்றத்தை நிறுத்தினாளில்லை. மாதங்கள் திகைந்துகொண்டே வந்தன. நிறைமாத கர்ப்பிணியான தீப்பாஞ்சம்மா யார் சொல்லும் கேளாமல் கிரியேறிக் கொண்டிருந்தாள். இடும்பன் சன்னதியில் கால்கள் தளர்ந்து விழுந்தாள். இடை நெகிழ்ந்தது. கல் மண்டபத் தரையில் வழக்கிக்கொண்டு விழுந்தது அவள் குழந்தை.

* இப்போது அந்தப் பாலம் கைவிடப்பட்டு பதினெட்டு வருஷம் ஆகிறது.

இடும்பனின் வேல்கொண்டு கொடியை அறுத்தாள். சிறுநடையில் சுனையை எட்டிக் குழந்தையை அதில் மலர்த்தினாள். நீந்திக் கொண்டு வெளியே வந்தது குழந்தை. இன்னும் ஐந்து குழந்தைகளை எதிர்பார்த்து சற்று நேரம் அவள் காத்திருந்தாள். அப்புறம் சுரந்த பாலுந்த, குழந்தையை மடியில் கிடத்திக் கொண்டாள். குழந்தையின் நெற்றி நிறைய திருநீற்றை அப்பினாள். அதன் சிறிய வாயைத் திறந்து ஒரு சிட்டிகை இட்டாள். மார்பை நெகிழ்த்தினாள். குழந்தை முட்டமுட்டப் பால் குடித்துத் தெளிந்தது.

மீண்டும் அவள் படியேறத்தான் காலை வைத்தாள். கடகடவென்று ஒரு குரலுயர்ந்து சிரித்தது. அவள் திகைத்து நின்றாள். மலையைச் சுற்றிலும் ஒளிப்பிரவாகமாக முளைத்தது. மலையில் வாழ்ந்த சித்தர்களெல்லாம் கண்களில் நீர் வழிய வானத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். அவளுக்கு முன்னால் பலபலவென்று தெளிந்து கொண்டு வந்தது உருவம்.

கைக்குழந்தையோடு அவள் கிரி இறங்கியபோது அவளுக்குப் பின்னால் மயிலொன்று நடந்து சென்றதைப் பலரும் பார்த்தார்கள்.

அதுதான் அவள் கடைசியாக அந்த மலையிலிருந்து இறங்கி வந்தது. மயில் அவள் வீட்டுத் தோட்டத்தில் வசிக்கவாரம்பித்து விட்டது. அவள் விரும்பியபோதெல்லாம் அது நடனமாடிற்று.. அது ஆடியபோதெல்லாம் மழை பெய்தது.

ஆதுகாறும் நாளொன்றுக்கு ஆறுதரம் கிரிவலம் வந்துகொண்டிருந்த பித்தன் ஒருவன் அவள் வீட்டு வாசலில் படுத்துறங்கினான். திருநீற்றைக் காட்டிலும் வேறு ஆடை அணிந்தறியாதவன் அவன். மறைவுகளிலெல்லாம் ரோமம் அடர்ந்து அவனது அம்மணத்தைப் பாதுகாத்து வந்திருந்தது. கபாலம் நடுவில் குழிவு கொண்டு இரண்டாக இருந்தது. அதில் மயிரேதும் இல்லை. இரண்டையும் ஒன்றாக இழுத்துக் கட்டியது போல் உத்திராட்ச மாலையொன்று அவன் தலையைச் சுற்றி வந்தது. அவள் வீட்டுக்கு வந்த முதல் தினமே அவன் ஒரு அரைவேட்டையைக் கிழித்து கௌபீனதாரியானான். கையில் தண்டமும் கொண்டு கொட்டாரத்தைக் காவல் புரிவன் போல நின்றுகொண்டான். அப்புறம் ஐந்து வருஷங்கள் கழித்து அசலூர்ச்சிங்காரி கொட்டாரத்துக்குள் நுழைந்தபின்னால்தான் அவனது கால்களிலொன்று கும்பிக் கொண்டே வந்தது.

அந்த ஐந்து வருஷத்தில் தீப்பாஞ்சம்மா தான் எதிர்பார்த்த மற்ற ஐந்து குழந்தைகளையும் ஒவ்வொன்றாகப் பெற்றாள். குழந்தைகள் கொட்டாரத்தைக் கவிழ்த்துப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த வேளையொன்றில் தான் அசலூர் வைத்தியனும் அவன் மனைவியான அசலூர்ச்சிங்காரியும் கொட்டாரத்துக்குள் நுழைந்தார்கள்.

அவர்கள் கொண்டுவந்த ஏதோவொரு தாக்கீதோ; சிங்காரியின் சிங்காரமோ; தீப்பாஞ்சம்மாவின் புருஷனுக்குக் கண்டிருந்த ஏதோவொரு வியாதியோ; தீப்பாஞ்சம்மாவின் போறாத வேளையோ; தீப்பாஞ்சம்மா தெய்வமான காதையின் தோற்றுவாயோ ஏதோவொன்று அவர்களை இரண்டாம் கட்டின் மேல்தளத்தில் குடியேற்றிற்று.

வைத்தியன் பகலிரவு பாராமல் மலையின் முள்ளம்புதர்களில் அவைந்து கொண்டிருந்தான். பகலில் தட்டுப்பாத மூலிகைகள் இரவிலும், இரவில் தட்டுப்பாத மூலிகைகள் பகலிலும் கணுக்காலை வந்து சுற்றும் என்பதால் அவன் அப்படித்தான் அவையவேண்டியிருந்தது.

நாளாவாட்டத்தில் தீப்பாஞ்சம்மாவின் புருஷன் படயிறங்கவும் மற்றது போனான். அவளது தாம்பத்யமும்

ஆறாவது குழந்தையோடு முற்றுப்பெற்று விட்டது.

வாசலில் தண்டம் கொண்டலைந்த பித்தன் ஒருநாள் உச்சிவேளையில் தண்டமும் கௌபீனமும் துறந்து ஊளையிட்டுக்கொண்டே தெருவெங்கும் ஓடினான். அப்புறம் தெள்ளிய நடையில் 'கிரிஇடம்' வர ஆரம்பித்தான். அவனது கும்பிய கால்கள் ஓயவேயில்லை. அர்த்தராத்திரிகளில் அவன் கொட்டாரத்தின் கொல்லை மதிலில் கண்ட பிளவின் வழியாக உள்ளே நுழைவதாகவும் தீப்பாஞ்சம்மா மூன்றாம் கட்டில் அவனை உட்காரவைத்து பழம், கற்கண்டு, வெல்லம், ஏலம், பசுநெய்என்பன பிசைந்து அன்னமூட்டுவதாகவும் சரவணப்பொய்கையிலும்,

சாவடிகளிலும் பேசிக்கொள்ளலானார்கள். ஆனாலும் அது கொட்டாரம் வரைக்கும் எட்டாத செய்தியாகவே சிலகாலம் இருந்து வந்தது. அகால வேளைகளில் கையில் கிடைத்த காவடியொன்றைத் தோளுக்கும் கழுத்துக்கும் கழற்றித் துள்ளி அவன் பாடிய சிந்தொன்று யாவர்க்கும் ஞாபகத்தில் தேங்கியது.

“**டோ** னாப் போன எடம்

வந்தா வந்த எடம்

கிடந்தாக் கிடந்த எடம்

எம்பிரானே

தானாப் போகையிலே

வீணாப் போன மக

தேனோ தேள் கொடுக்கோ

தம்பிரானே

கெட்டார் குடிப் பிறப்போ

வட்டோ தலைக் கிறுக்கோ

விட்டால் வழக்கிருக்கோ

எம்பிரானே

பட்டில் அணையிருக்க

பாயில் புரளுவதோ

பட்டால் வந்திடுமோ

தம்பிரானே - புத்தி

பட்டால் வந்திடுமோ

தம்பிரானே - எண்ணெய்

பட்டால் வந்திடுமோ

எம்பிரானே..”

சங்கீதப் பயிற்சியில்லாத அம்மாச்சி சரளமாகப் பாடக்கூடிய இரண்டாவது பாட்டு இது. அம்மாச்சியின் மூத்த அண்ணன் பழனிமலைக் கோவிலுக்கு வெள்ளிரதம் உபயம் செய்வித்தபோது அம்மாச்சியைத்தான் முன்னால் நிறுத்தி கவசம் பாடச் சொன்னார்களாம். அத்தனை சின்னப்பெண் அவ்வளவு அழகாகக் கவசம் ஒப்புவித்ததே என்று பார்த்தவர்கள் எல்லாம் மலைத்துப்போனார்களாம். அதற்காக அதன் அண்ணன் முருகன் முகம் பதித்த தங்க டாலரொன்றைப் பரிசாக கொடுத்தாராம். அதை அம்மாச்சி பொக்கிஷமாகப் பாதுகாத்து வந்தது என்று அம்மா சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

அப்புறம் தாத்தாவோடு வடஇந்தியாவெங்கும் சுற்றுலா போனபோது காரில் ஏற்பட்ட கோளாறொன்றால் பயணம் சிலநாட்கள் தடைப்பட்டபோது ஏற்பட்ட பணமுடைக்காக அம்மாச்சியின் கழுத்திலும் காதிலும் கையிலுமாகக் கிடந்த ஆபரணங்கள் எல்லாவற்றையும் தாத்தா விற்கவேண்டி வந்தது. அப்போதும் கூட தாலியோடு அந்த டாலரைத்தான் இறுக்கமாகப் பற்றியிருந்ததாம் அம்மாச்சி. ‘அந்த டாலரைக் கொடு இல்லை தாலியையாவது கொடு’ என்று பற்றாக்குறைக்காகத் தாத்தா கேட்ட போதும் அம்மாச்சியின் பிடபடிப்பகம்

தளரவில்லையாம்.

தாத்தா முதன்முதலான அம்மாச்சியிடம் கோபித்துக்கொண்டது அப்போதுதான். அம்மாச்சி முருகனிடம் இந்த டாலரைக் காப்பாற்றிக்கொடு. இல்லையேல் நீயே எடுத்துக் கொண்டு விடு! என்றும் அப்படிச் செய்தால் ஒரு நாளைக்கு முப்பத்தாறு தடவை கவசம் சொல்வதாகவும் வேண்டிக்கொண்டதும் அப்போதுதான்.

அன்றிரவே தாலி கோர்த்தது கோர்த்தபடி இருக்க. அந்த டாலர் மட்டும் மாயமாக மறைந்துபோய்விட்டதாம். மறுநாளே நகைகளை விற்றாலும் அந்தக் காருக்கான உதிரிபாகங்கள் அந்த வட்டாரத்திலேயே கிடைக்காது என்பதை அறிந்து தாத்தா நகைகளைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டாராம். அந்தக் காரையே நஷ்டத்துக்கு விற்றுவிட்டு ரயிலிலும் பஸ்ஸிலுமாக ஊர் வந்து சேர்ந்தார்களாம். அந்த டாலர் மட்டும் போனது போனதுதான்.

ஊருக்கு வந்து சேர்ந்த பத்தே நாட்களில் ஒரு வியாபாரத்தில் வெகுவான லாபம் கிடைத்தாம் தாத்தாவுக்கு. அதில் இரட்டிப்பாக நகைகள் செய்துகொண்டு வந்து தந்தாராம். அம்மாச்சி முருகனின் கருணையை நினைத்து பொங்கிப் பொங்கி அழுததாம்.

அம்மாச்சி முருகன் அடிமையாக ஆனதும் தாத்தா வேட்டைக்குப்போக ஆரம்பித்ததும் இந்த சம்பவத்துக்கு அப்புறம்தான்.

அதற்கப்புறம் அவர்களுக்கு ஏழு குழந்தைகள் பிறந்தன. அவற்றில் ஆறு பிறந்திருந்தபோது ஒரு வீட்டில் ஓலம் ஓயுமுன் இன்னொருவீட்டில் பிளந்துகொண்டு கிளம்பும்படியாக ஊரெங்கும் காலரா குழந்தைகளை விழுங்கிக்கொண்டு வந்தது.

தளர்ந்த குழந்தைகளை முருகனின் பொறுப்பில் மானசீகமாக ஒப்புவித்தது அம்மாச்சி. முருகன் அம்மாவையும் அதற்கு ஒரு சகோதரனையும் ஒரு சகோதரியையும் காப்பாற்றிக்கொடுத்து விட்டான்.

அம்மாவுக்குக் கல்யாணம் செய்து அனுப்பி வைத்த அடுத்த வருஷம் அம்மாச்சிக்கு இன்னொரு குழந்தையையும் கொடுத்து பரவசத்திலாழ்த்தி விட்டான்.

எதிர்பாராமல் எடுத்துக்கொள்வதும், கேளாமல் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பதும் அவன் கருணையன்றி வேறென்ன? எப்போதும் கடிந்துகொண்டிருக்கும் கணவனின் மனத்துள் அவ்வப்போது கருணையைக் கொண்டு வந்து பொழிவதும் அவன் செய்கைதானே!

ஆனால்...

தீப்பாஞ்சம்மாவின்பால் அவள் கணவனுக்கு அப்புறம் ஒருபோதும் கருணை பொங்காது போயிற்று அவனது கருணை அத்தனையும் அசலூர்ச்சிங்காரி மீது விடாது பெய்துகொண்டு வந்தது. அவர்களுக்காகவும் குழந்தைகளுக்காகவும் இரவுபகல் பாராது புகைந்து கொண்டிருந்த மூன்றாம் கட்டின் கோட்டை அடுப்புகள்.

இந்த நிலையில் வைத்தியனுக்கு அவன் கண்டுகொண்டுவந்த ஓடாதத்தின் சூத்திரம் கைவந்து சேர்ந்தது. அவன் மூலிகைகளின் விதைகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு சிங்காரியிடம் வந்து நாடு பார்க்கப்போகலாம் என்று அழைத்தான்.

அவள் தீப்பாஞ்சம்மாவின் புருஷனைப் பார்த்தாள். அவன் ஆயுதங்களை மறைத்து வைத்திருக்கும் இடங்களைப்

பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

சிங்காரி வைத்தியனிடம் 'நீ போகலாம்' என்று சொல்லிவிட்டாள்.

தீப்பாஞ்சம்மாவின் புருஷன் அன்றிரவு ஏனோ மிதமிஞ்சிக் களைத்துப் போய் வெகுநேரம் உறங்கினான். கண் விழித்துப் பார்த்தபோது அவள் அவனருகில் காணப்படவில்லை. கொட்டாரத்திலும் அந்த ஊரிலுமெங்கும் அவர்கள் தென்படவில்லை. வைத்தியன்தான் அவளைக் கடத்திக்கொண்டு போய்விட்டான். என்பதாக ஊர்த் தலையாரியின் உதவியைக் கோரினான் அவன். தர்மத்துக்கு பாதகமாக முடியும் என்று தலையாரி அவளை கொட்டாரத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பினான்.

இரண்டாம்கட்டின் மேல் தளத்தில் அவளை எண்ணிக்கொண்டு சித்தப்பிரம்மையாகக் கிடந்தான் அவன். சின்னச் சின்ன ஓசைகளும் அவனுக்குச் சிங்காரியின் சிரிப்பொலியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

அலைவளையங்களாக அவளைச் சுற்றிலும் படர்ந்து கொண்டுவந்த சிரிப்பின் கனபரிமாணம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேய்ந்து கொண்டு வந்தது.

ஏதோவொரு நள்ளிரவில் படுக்கையின் விளிம்பில் அவன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். அப்போது தன் மனைவியின் மீது அவனுக்கு அளவு கடந்த ப்ரீதி உண்டாயிற்று. அவன் மரப்படிகள் சப்திக்கக் கீழே இறங்கி வந்தான்.

அவனது பாதம்பட்டு எத்தனையோ இரவுகள் கழிந்து விட்டிருந்த அவனது படுக்கை அறையில் அவனது ஆறு குழந்தைகளும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தன. தீப்பாஞ்சம்மாவை மட்டும் காணவில்லை.

அவன் முகம் விகாரமடைந்தது. அவன் ஒவ்வொரு படுக்கையறையாகத் திறந்துகொண்டு போனான். எல்லா அறைகளும் நிசப்தமான இருளில் மூழ்கியிருந்தன.

முற்றத்தையடுத்து மூன்றாம்கட்டுக்கு இட்டுச் செல்கிற நடையில் ஒரு வெளிச்சக் கோடு விழுந்து விழுந்து மறைந்தது. அவனுள்ளும் நெருப்பின் ஜ்வாலை கண்டறையுந்தது. கண்களை மறைத்த கோபத்தின் வேகத்தோடு தரையை மிதித்துக் கதவை எட்டினான் அவன். காதுகள் கூசும் ஓசையை எழுப்பிக்கொண்டு திறந்தது கதவு.

அவன் மூன்றாம்கட்டில் காலை வைத்தபோது கொல்லைக் கதவின் நாதாங்கி அசைந்தது. கோவணாண்டி ஒருவன் அங்கு மறைந்து போனான்.

அவன் ஒரு கணம் அதிர்ந்துபோய் நின்று விட்டான். தரையில் மனையிட்டு தலை வாழை இலையில் அறுசுவை உணவு பரிமாறியிருப்பதை அவன் பார்த்தான்.

யாரோ பகுதி அருந்திய நிலையில் காணப்பட்டது அது. கோட்டை அடுப்பு தகதகவென்று எரிந்துகொண்டிருக்க, அதன் வெளிச்சம் அலைந்தலைந்து அறையெங்கும் நிறைந்திருந்தது. அடுப்பின்மேல் அகண்ட கருப்பு வாணலியில் ஐந்து சேர் எண்ணெய் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதில் பொரிந்து வழிந்த வடைகளை அகலமான கண் கரண்டியின் வாயிலாக அள்ளியெடுத்துக்கொண்டிருந்த தீப்பாஞ்சம்மா அவளை அக்னியின் உக்கிரத்தோடு திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவள் கண்களைப் பார்த்து அமலமர்ந்துபோன அவன் வெகு சீக்கிரத்தில் தன் நினைவுகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு விட்டான். அவள் தன் அதிகாரத்துட்பட்டவள் என்பதும் நிகழ்ந்துவிட்டிருந்த காரியத்தின் ஊடான கற்பனைகளும் அவன் மனத்தின் மேலெழுந்தன.

அவன் அவளைப் பார்த்துக் கோபமாகக் கேட்டான்.

“யார் அவன்?”

அவளது கண்களின் உக்கிரம் தணிந்தது அவள் சொன்னாள்-

“முருகன்!”

“முருகன் என்றால்?”

“முருகன் என்றால் இந்தப் பழனிமலைக்கு எவன் சொந்தக்காரனோ அவன்!”

அவளது கண்கள் மேலும் மேலும் சிவந்தன.

“முருகனா? இல்லை அந்தப் பண்டாரப் பித்தனா?”

அவளது கண்களில் மீண்டும் உக்கிரம் வந்து ஏறிற்று.

“முருகன் ஒரு பண்டாரப் பித்தன்தான்!”

அவன் நாலே எட்டில் அவளருகாகப் போய் நின்றான்.

“முருகன்தான் வந்து போகிறான்! அப்படித்தானே”

“ஆமாம்!”

“வருவது உன் கள்ளக்காதலன் இல்லை! அல்லவா?”

“ஆமாம்!”

“நீ சொல்வது உண்மையென்றால், நீ பத்தினிதான் என்பது சத்தியமென்றால் இந்தக் கொதிக்கும் எண்ணெயில் கையை விடு பார்க்கலாம்!”

தீப்பாஞ்சம்மா அவனைக் கொதிக்கும் விழிகளால் பார்த்தாள். அவளது உடம்பு சன்னதம் வந்தது போல அதிர்ந்தது. அவள் நாக்கு அவளறியாமல் முருகனின் மீதான துதிகளை அரோகரித்தது.

அவள் தன் வலதுகையைக் கொதிக்கும் எண்ணெய்க்குள் அமிழ்த்தினாள். விரல்களும் மணிக்கட்டும் முழங்கையும் அமிழ்ந்தன. அவளுக்குச் சனைபோலக் குளிர்ந்தது அது.

அவள் கையை வெளியே எடுத்தாள். கையிலிருந்து வழிந்த எண்ணெய்த் துளிகள் எரியும் விறகுகளில் விழுந்து ஜுவாவை எழுப்பின.

அவள் உந்தியை உள்ளுக்குள்ளிருந்து ஒன்று இழுத்து முடிச்சிட்டது.

அவள் அவளைப் பார்த்து சிதைந்த குரலில் ஓலமிட்டாள்.

“போதுமா? இல்லை எண்ணெயை அள்ளி உன் முகத்தில் வீசட்டுமா?”

அவள் பின்னகர்ந்து முதுகு சப்திக்கத் தரையில் விழுந்தாள். எழுந்து இரண்டாம்கட்டுக்கு ஓடினாள்.

முதல்கட்டின் படிகளை இடறித் தடுமாறினாள். வெளிக்கதவைத் திறந்துகொண்டு கொட்டாரத்தை விட்டும் ஓடினாள்.

“அப்புறம் அவன ஆரும் காங்கல. எங்க போனானோ..”

அம்மாச்சி கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளும்போது நாங்கள் கேட்போம்-

“எங்க போனான்?”

“எங்க போவான்? எல்லா எடத்துலயும் தான் இருக்கான் முருகன்!”

“அப்ப அவ என்ன ஆனா?”

“ம்... அவளுக்கென்ன? மகராட்சியா வாழ்ந்தா!”

அம்மாச்சியின் பெருமூச்சில் அவிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கண்ணிகளை அர்த்தம் புரியாமல் பார்த்துக்கொண்டிருப்போம் நாங்கள்.

துயில் : ராஜேந்திரன்

பாக்கியலெட்சுமி

நான் சின்ன பிள்ளையாய் இருக்கும் போது இருப்பில் வைத்துக்கொண்டு நட்சத்திரங்கள் காட்டினாள் சில நட்சத்திரங்களை எண்ணியும் காட்டினாள் எண்ணத்தில் முன்ன பின்ன தப்புகள் இருக்கலாம். வானமாய் கிடக்கும் மனம். பிறகு பாக்கிய லெட்சுமிக்கு இலட்சுமிகாந்தன் பிறந்த போது செத்துப்போனான். அதன் பிறகும் நட்சத்திரங்கள் என்னிடம் பேசிக்கொண்டன பழைய சிநேகிதிக்குத் தெரிந்தவன் என்கிற வகையில் கூட. அமுதன் மாரடித்தன கம்மா விறுதே இருந்தன இறுக்கம் கொண்டன. போதையில் தள்ளாடி நிழலாய் அசைந்தன. எரிச்சலூட்டின அவமானப்படுத்தின ஆட்டம் போட்டன எவ்வளவோ மாயகோலங்கள் கொண்டன. நானும் ஒரு நாள் செத்துப் போவேன் விபத்தில் வியாதியில் தூக்கில் மாத்திரையில் செயற்கை ரெத்தக்கசியில் போலீஸ் லாக்கப்பில் இயல்பில் எப்படியோ ஆயினும் நான் காட்டித் தரப்போகிற நட்சத்திரங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் உங்களோடு.

நாளைவழிவழி நான் முடிவு பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறேன்

மாயத்தைக் கட்டுவதுதான் மகத்தான கவிதை

44/44
74/74

தொடர்
கட்டுரை
இவ்விதழில்
என் டி ராஜ்குமார்
கவிதைகள்
பொருளாகின்றன

விக்ரமாதியன்

சுமயவேல்க்குப் பிறகான இளங்கவிஞர்களுள் யூமா.வாஸுகி, யவனிகா ஸ்ரீராம், கைலாஷ் சிவன், பாலை நிலவன், என்.டி.ராஜ்குமார் ஆகிய ஐந்து பேரையும் முக்கியமான கவிஞர்களாகச் சொல்ல வேண்டும். யூமா.வாஸுகி, கைலாஷ் சிவன், பாலை நிலவன் மூன்று பேருமே செவ்வியல் மரபில் இணைந்துகொள்ள, யவனிகா ஸ்ரீராம் பெரிதும் எதார்த்த மரபில் இருக்க, ராஜ்குமார் தனிப்பாடல் மரபில் வருகிறார் என்று வகைப்படுத்தலாம். தனிப்பாடல் மரபு, நாட்டார் மரபுக்குப் பக்கத்தில் இருப்பது அல்லது இணையாக இருப்பது.

தொடர்ந்து கவிதை சீராக இயங்குவது, புதிய தடங்கள் பதிப்பது, ஏற்கெனவே எழுதியதிலிருந்து இன்னும் இயன்றவரை முன்னேறிச் செல்வது, தனக்கென்று ஒரு கவிதைமொழி கொண்டிருப்பது, இவை போன்ற சிறப்பியல்புகளே இவர்களை கவனிப்புக்குரிய நவீன தமிழ்க்கவிஞர்களாக உருவாக்கியிருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். நீண்ட நெடிய மரபுள்ள தமிழ்க்கவிதையில் இப்படிக்கவிஞனாகத் தங்களை நிறுவிக்கொள்வது நிச்சயம் பெரிய சாதனைதான்.

என்.டி.ராஜ்குமாரைப் பொருத்தவரை, தனது முதல்தொகுப்பான 'தெறி'யிலேயே நல்ல எதார்த்தக் கவிஞனாகத் தேறி வந்து விட்டார். 'தெறி' கவிதைகளிலேயே ஓர் எதிர்குரல்/எதிர்ப்புக்குரல் உரத்து ஒலிக்கும்; தங்கள் கலாசாரம் குறித்த அக்கறை வெளிப்படும்; தங்கள் பண்பாடு பற்றிய தீவிரமான தேடல் தெரியும்; தமது அடையாளம் அழியப்பொறாத கலகக்குரல் கேட்கும். ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட கலாச்சாரத்தின்மீதான தாக்குதலாகவும், அதற்கு எதிராக வாழ்கிற ஒரு கலாசாரத்தின் சுயமரியாதைக் குரலாகவும் இருப்பவை அந்தக் கவிதைகள்.

நவீன தமிழ்க்கவிதையில் ஒரு புதிய குரலாக மட்டுமல்லாமல், ஒரு போர்க் குரலாகவும் எழும்பிய கவிதைகள் அவை. தங்கள் இன அடையாளத்தைத் தொலைத்து விட சம்மதிக்காத குரல் அது.

ஒரு பண்பாடு, இன்னொரு பண்பாட்டை ஒடுக்குவதோ, ஒதுக்குவதோ நிகழும்பொழுது இதுபோல எதிர்குரல்கள் எழும்புவது இயல்பேயாகும். இந்தக் குரல்களை யாரும் அலட்சியப்படுத்திவிட முடியாது. இப்படிக்குரல்கள் கிளம்புவது இன்று தவிர்க்க முடியாதது மட்டுமல்ல, தேவையானதும்தான். இந்தக் குரல்களில் தொனிக்கிற கோபத்தை/நியாயத்தை எவராலும் காணாமலும், கேளாமலும் இருக்க முடியாது.

இது உரிமை கேட்டு வருகிற, உள்ளிருந்து வெடித்து வருகிற, உண்மையும் உக்ரமும் ஒருசேர ஒலித்து வருகிற குரல். காலம் காலமாய் ஒடுக்கப்பட்டு வரும் மக்களின் குமுறலும் கொந்தளிப்பும் கட்டவிழ்ந்து, துடிக்கொண்டு, வேகம் பீறிட்டு

இன்றைக்கு எல்லாத் தளங்களிலும் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், கலை இலக்கிய வடிவங்கள் மட்டும் விதிவிலக்காகிவிட முடியுமா, என்ன. அப்படித் தெறித்து விழுந்த ஒரு கொத்துக் கவிதைகள்தான் 'தெறி' தொகுப்புக் கவிதைகள்.

ஒரு கவிஞன் தன் முதல் தொகுப்பிலிருந்து அடுத்த தொகுப்பில் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறானா என்பது நிரம்ப முக்கியம். எப்படி /எந்த வகையில் என்பது இன்னும் கவனிக்க வேண்டியது. ராஜ்குமாரைப் பொருத்த அளவில், இந்த இரண்டாவது தொகுப்பில் ஒரு சரியான திசைவழிக்கு வந்திருக்கிறார் என்பதுதான் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டிய விஷயமே. வெறுமே எதார்த்தக் கவிஞனாக மட்டும் அவர் இருந்திருந்தால், அதிகம் எடுத்துப்பேச ஒன்றும் இராது. ராஜ்குமார் இன்னொரு வகைக் கவிஞனாக வடிவு கொண்டிருக்கிறார் என்பதுதான் விசேஷமே.

'ஒடக்கு' தொகுப்புக் கவிதைகளை ஐந்து வகையாகப் பகுக்கலாம்.

ஒன்று:

ஒரு வீடு, ஒரு மனிதன், ஒரு உலகம் போல; தன் வீடு - குடும்பத்தினர், தான், தன் அக/புற உலகம் என்று தன் வரலாற்றுத் தன்மையில் அமைந்த எதார்த்தக் கவிதைகள், அதுவும் மனித

ஓவியங்களாக (Human-Portraits), வரும் அப்பா(பக்கம்:12,13,26,27,57,62), அம்மா (பக்கம்: 20, 41, 42, 64), பாட்டி (பக்கம்:19, 25,58), மனைவி, குழந்தைகள் மற்றும் தான் (பக்கம்: 45,47,49,51, 52,69).

குடும்பம் ஒன்றுதான் அது தோன்றிய காலத்திலிருந்து இன்றுவரையிலும் மனிதனுக்கு முதலும் முடிவுமாகவும், முழுதாகவும், ஆசுவாசமளிப்பதாக/ஆறுதல் தருவதாக இருந்துவருகிறது. அதுவும் கீழைத் தேசத்தில் வெளியைவிடவும் வீடுதான் மிகுந்த செல்வாக்கு செலுத்துவதாகவும், பங்களிப்புச் செய்வதாகவும் இருக்கிறது. இங்கே அப்பாவின் ஆளுமைக்கோ, அம்மாவின் ஆளுமைக்கோ அல்லது இரண்டுபேரின் ஆளுமைக் கோடிமோ ஆட்படாதவர்கள் குறைச்சலான பேர்களாகத் தான் இருக்கமுடியும். ராஜ்குமாருக்கும் இது நிகழ்கிறது. பாட்டியைப் பற்றி, அப்பாவைப் பற்றி, அம்மாவைப் பற்றி, மனைவி-குழந்தைகள் பற்றித் திரும்பத்திரும்ப எழுதுவதை இப்படித்தான் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

பாட்டி காட்டித் தருகிற உலகம், அப்பா காட்டித் தருகிற உலகம், அம்மா காட்டித் தருகிற உலகம் இவற்றின் வாயிலாகத்தான் அவர் உலகமே முதலில் உருக்கொள்கிறது. இதிலிருந்து ராஜ்குமார் இன்னும் வெளியே வரவில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. இந்த உலகத்தினுக்குள்ளேயும் அவர் முழுமையாகப் பொருத்திக் கொள்ள முடியவில்லை என்பது வேறு. இந்தக் கீடகமான இடத்திலிருந்துதான் கலாசாரச் சிக்கலும், அடையாளச் சிக்கலும் முளைவிடுகின்றன என்று கருத வேண்டியிருக்கிறது: கூடவே கவிதைகளும். இதுபற்றிக் கடைசியாக.

ராஜ்குமாரின் எதார்த்தக் கவிதைகள் வண்ணங்கள் நிரம்பியவை. கறுப்பு, சிவப்பு, பச்சை, மஞ்சள், நீலம், வெள்ளை, மரக்கலர் என்று ஏழு நிறங்களாலும் ஆனவை. குரூரமான எதார்த்தங்களையும் கூசாமல் முன்வைப்பவை. எதார்த்தம் என்றாலே குரூரம்தான், ஒருவகையில், எல்லாமே கவிதையாகத் திரண்டு வந்திருப்பவை என்பதைச் சொல்லாமல் தீராது.

இந்த முதல் வகைக் கவிதைகளில் உள்ளும், புறமும் தெரிய வருகிற இந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வுச் சித்திரம் ஒரு சமூக ஆவணமாகவே இருக்கிறது. அடித்துக் கொள்வதும் கூடிக்கொள்வதும் மறப்பதும் மன்னிப்பதுமான இவர்கள் ஜீவிய சரிதம் கூடக் குறைச்சல் இல்லாமல் பதிவாகி நிறைய யோசிக்க வைக்கிறது. கல்வியறிவும், சொல்லிக் கொடுத்த நாகரிகமும், தந்திரத்தையும், கபடத்தையும் கூடவே கொண்டு வந்து சேர்த்து விடுகையில், மாறாக இந்த எளிய உயிர்கள் தம் போக்கில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்-நதி தன் வழியே போவது போல.

பாட்டிக்குப் படிப்பறிவு இல்லாமலேயே சமூக வரலாறு தெரிந்திருக்கிறது. விமர்சனம் செய்கிற அளவுக்கு ஆடுகிற சாமியின் இடுப்பைப் பிடித்து இழுத்து நல்ல கதி சொல்லிப்போ என்று அதிகாரத்தோடு கேட்க முடிகிறது. தொல்கதை சொல்ல வருகிறது.

அப்பாவுக்கு எந்த மனத்தடையும் இல்லாமல் கள்ளோ, சாராயமோ குடிக்க முடிகிறது. நிம்மதியில்லாத ஒரு சூழ்நிலை வரும் பொழுது ஆசானைப் பார்த்து பரிகாரம் காண முடிகிறது. இராவணனுடன் அடையாளப்படுத்திக்கொள்ள முடிகிறது. முருகனுக்கு மாமிசம் தின்னக் கொடுத்து சித்துப் பிடிக்கத் தெரிகிறது. மனைவி

கூந்தலுக்கு ஓடக்கு எடுக்க முடிகிறது. இயல்பாக இருக்க முடிகிறது.

அம்மாவுக்கு, குடித்துவிட்டு வரும் கணவனோடு சண்டை போடவும், சமாதானமாகவும் இப்படி அந்நியோன்யமாய் வாழமுடிகிறது. குடியில் வெறும் வயிற்றோடு மகன் இருந்துவிடக் கூடாதேயென்று தயிர்விட்ட பழஞ்சோற்றை உருட்டித் தருகிற கரிசனம் இருக்கிறது. திவச நாளில் செய்யும் கட்டைச் செய்ய முடிகிறது.

இதுமாதிரியான, வாழ்வு சார்ந்த எதார்த்தக் கவிதைகள் இன்றைய தமிழ்ச்சூழலில் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை.

“அவள் எனக்குப் பசி தீர்த்தவள்
நீ காமம் தீர்த்தவள்
எருமை போல வளர்ந்த நான்
அவளுக்குக் குழந்தை
எனக்கு என்னைப் போலல்லாத
ஒரு பிள்ளை வேண்டும்
பற்றியெறிகிற தீயை
புணர்ந்து அணைக்கிற அன்பு மனைவியே
ஒங்கிய கையை நிறுத்திவிடு
மூச்சுத் திணறுகிறது
சூசகமாய் ஒரு வார்த்தை சொல்
சோற்றில் விஷம் வைத்து
என் அம்மாவைக் கொன்றுவிடுகிறேன்”

(பக்கம் :69)

வழக்கமான எதார்த்தக் கவிதை அல்ல இது; இதில் கேட்கும் குரல் வித்யாசமானது. இப்படி ஒரு குரல் வழமையான தமிழ்க் கவிதையில் இல்லாதது. காலம்காலமாக இருக்கிற மாமியார்-மருமகள் பிரச்சனைதான் விஷயம். இதில் சம்பந்தப்பட்டவர் ஒரு நிலைப்பாடு எடுத்துப் பேசுகிற அல்லது பேச வைக்கிற குரூர எதார்த்தம்தான் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியதாய் இருக்கிறது. இந்த எதார்த்தத்தில் இருக்கிற, தவிர்க்கமுடியாமல் இருக்கிற, வன்முறையை யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இதோடு சேர்த்துப்பார்க்க வேண்டிய இன்னொரு கவிதை

“திடீரென நெளிந்து வளைந்து ஊரும் பூழுவானேன்
மனித வாழ்க்கையிலிருந்து உருக்குலைந்து
கட்டில் ஒரு முதிராத பிராணியும்
தொட்டில் பக்கமிருந்த முதிர்ந்து குலைந்த பிராணியும்
எனது இருபுறத்தையும் கொத்தித் தின்ன
மாயமாய் மாறினேன் கல்லாய்
மனைவி ஏறி வசமாக உட்கார்ந்து கொள்ள
மொல கொடுத்த அம்மையவிட
முத்தம் கொடுத்த பொண்டாட்டி ஒத்தியகிப்பணா என்கிற
நம்பிக்கையற்ற
கிழட்டுவார்த்தையில் மாறிவிட்டேன்
மீண்டுமொரு விசித்திரப் பூச்சியாய்”

(பக்கம் : 51)

இப்படி இருக்கிறது வாழ்க்கை அல்லது எதார்த்தம். இப்படி இருக்கிறவரையில் கவிதையிலும் இது வரும். எதார்த்தங்கள் எப்படி இருக்கின்றனவோ அப்படியேதான் எதார்த்தக் கவிதைகளும் இருக்கும். எதார்த்தத்தைவிட்டு அப்பால் போக முடிந்தவர்கள் பேறு பெற்றவர்கள்.

இந்த மனித ஓவியங்களில் அப்பாவைப்

பற்றிய பன்னிரெண்டாம் பக்கக் கடைசி இரண்டு வரிகள் 'சென்டிமென்ட்' டாக ஆகியிருப்பதைத் தவிர்த்திருக்க முடியும். பதினான்கு - பதினைந்தாம் பக்கக் கவிதையின் கடைசி வரியும் வேறுவிதமாய் இருந்திருக்க வேண்டும். இருபத்தாறாம் பக்கக் கவிதையின் கடைசி இரண்டு வரிகளும் 'சென்டிமென்ட்' டாக இருப்பதையும் கூடத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

ஒரு நல்ல 'எட்டடிங்' கில் இதை நேர்செய்திருக்க முடியும்தான்; கவிதையின் முத்தாய்ப்பு அல்லது முடிவு வரிகள் குறை சொல்கிற மாதிரி இருக்க வேண்டாமே என்பதுதான் என் அக்கறை.

இரண்டு:

திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்துக்கு உட்பட்ட பிரதேசத்தில் அந்நாளில் நிலவிவந்த ஒடுக்கமுறைகளில் (குறிப்பாக, ஜாதிய ஒடுக்குமுறை) சிதைந்து போன சமூக ஸ்திதி பற்றிய கவிதைகள் (பக்கம் : 7, 14, 15, 20, 21, 23, 24, 61). இவையெல்லாம் பாட்டி சொன்ன கதைகளிலிருந்து, கேள்வி ஞானத்திலிருந்து, மற்றும் தெரிந்துகொண்ட விவரத்திலிருந்து வருபவை. இந்த இரண்டாவது வகைக் கவிதைகள், ஒரு எள்ளலோடும் கணக்குத் தீர்க்கிற வன்முறையோடும் விஷயங்களைப் பார்க்கின்றன. இவற்றைச் சமூக/எதார்த்தக் கவிதைகள் என்று சொல்லலாம். சமூக எதார்த்தங்கள் எந்த அளவு கவிதையாகுமோ அதைவிடவும் கூடுதலாகவே கவிதையாக இருக்கின்றன என்றால், பாதிக்கப்பட்டவனின் பார்வையில் இருப்பதனால்தான் என்று தோன்றுகிறது.

மூன்று:

நிலவுகிற/நிறுவப்பெற்ற கலாசாரத்துக்கு எதிரான கவிதைகள் (பக்கம் : 31, 32, 35, 36, 39, 48, 58, 59, 62, 63). இந்த வகைக் கவிதைகள் ஓர் அதிரடியான எகத்தாளத்திலும், நக்கலிலும் அமைந்திருக்கின்றன. பொதுவாக, கருத்துகள், சித்தாந்தங்கள், கோட்பாடுகள், இதயாதி விஷயங்கள் அப்படியெல்லாம் சுலபத்தில் கவிதையாகி விடுவதில்லை என்பதுதான் வரலாறு. பிறகு, ஏன் இவையெல்லாம் கவிதையாக வேண்டும் என்பதும் ஒரு கேள்வி. பின்னே, கவிஞன் என்றான பின்னே இந்த மாதிரி கூண்டுகளில் யாரும் மாட்டிக்கொள்வதும் இல்லை.

நான்கு:

தன் அடையாளச் சிக்கலைச் சொல்கிற கவிதைகள் (பக்கம்: 30, 45, 68). இது கவிதையாகும்தானே-ஆகியிருக்கிறது. முதலும் மூன்றாவதும் குறியீட்டுக் கவிதைகளாகவும், இரண்டாவது எதார்த்தக் கவிதையாகவும் அமைந்திருக்கின்றன.

“ஆதியிலே நாகர் இருந்தது

நாங்களும் இருந்தோம்

நிலவின் ஒளிக்கற்றையை விழுங்கி

பவளம் கக்கியொரு பாதிராவிலே

நடுங்கும் குளிர்நணிக் விளங்கும்

தேவகன்னிகையின் உள்நுழையும்

அரவம் பிணைந்திறுக்கி இட்ட முட்டையில்

கால்முளைத்த பாம்புகள் காடுகளில் களித்தது

பின்னொரு மாமாங்கத்தின்

குறிஞ்சிப்பு பார்த்த ஆனந்தக்கனிப்பில்

ஆடி வருகையில்

துஷ்டரிஷியின் எச்சிலில் பிறந்த வெளுத்த கருடன்

கூரிய நகங்களால் கொத்திக்கிழித்துக் கழுவேற்றியதில்

நாங்கள் அழிந்தோம் நாகர்கள் தெய்வங்களானது

பின்னும்பின்னும் பிணம்தின்னப் புறக்கிறது

கிருஷ்ணப்பருந்து” (பக்கம் : 30)

“படமெடுத்தோடும் நாகக்கண்கள்
உடலில் பிணைந்தேறி
உயிர்ப்பூவின் ஓரத்தில்
நாக்கை நீயுக்கொண்டு உறங்கும் பல
பெளர்ணமி இரவுகளில்

வயும் சளுவாயை

உறிஞ்சிக் சூத்த போதையில்

விஷம் பரவிக் கிடக்குமென் தாமழ்க் கவிதைகளை

தனியாக நுகரப் பயந்து

உதவிக்கு அழைத்து வருவாய் பல

கிருஷ்ணப்பருந்துகளை

பரமசிவனை மறுத்து இம்முறை

உக்கிரமூர்த்தியின் வல்லயத்தின்மேல்

கம்பிரமாய் நின்றனுகொண்டு

நலம்தானா எனக்கேட்டுக் கேலிசெய்ய

புரந்துபுரந்து தொலைவில் அழிந்துபோவாய் புள்ளியாய்

உன் இறக்கை நிழல் தீண்டமுடியாது

மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பெடுத்து

பேயாய் பிசாசாய் காளியாய் இசக்கியாய்

பழிவாங்கும் நீலிகளாய்

பயமுறுத்திப் பின்தொடர்வேன் உன்னை”

(பக்கம்: 68)

இந்தக் கவிதைகளில் வருகிற நாகர், அரவம், கிருஷ்ணப்பருந்து பற்றியெல்லாம் இன்னும் நிறைய யோசிக்க வேண்டும். இந்த முறை பரமசிவனை மறுத்து, உக்கிர மூர்த்தியின் வல்லயத்தினைச் சார்ந்து நிற்பதை; மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பெடுத்து பேயாய், பிசாசாய், காளியாய், இசக்கியாய், பழிவாங்கும் நீலிகளாய் பயமுறுத்திப் பின் தொடர்வேன் உன்னை என்று பிரகடனம் செய்வதை. இந்த இரண்டு கவிதைகளும் மறுபடியும் மறுபடியும் சிந்திக்கக் கோரி நிற்கின்றன. பிறகுதான் இவைபற்றிச் சரியாகச் சொல்லமுடியும், விஷயம் என்ற முறையில். ஆனால், விஷயம் என்னவாக இருந்தாலும் கவிதையாக இருக்கின்றன.

ஐந்து:

வசீகரமிக்க அமானுஷ்யக் கவிதைகள் (அமானுஷ்யம் என்றாலே வசீகரம்தான் இல்லையா) அதாவது, பேய்க் கவிதைகள் (பக்கம்: 8,9,10,13,17,18,22,25,28,29,33,71). சுயம்சார்ந்து, அதாவது, பிறந்து வளர்ந்து ஆளாகி வந்ததிலிருந்து கண்டும், கேட்டும், உணர்ந்தும், ஈடுபாடு கொண்டும் ஏற்பட்ட அனுபவம் சார்ந்து வருபவை.

முதல் மூன்றுவகைக் கவிதைகளிலிருந்தும், நான்காவது வகைக் கவிதைகளை இயல்பு, தன்மை கருதி ஐந்தாவது வகைக் கவிதைகளோடு இணைத்துப் பார்க்கலாம். நடுவிலுள்ள எதார்த்தக் கவிதை நீங்கலாக - வெகு வித்தாசமாகப் பேய்/பிசாசுக் கவிதைகளில் சில சமயம் ஒரு மாய/மர்ம அழகு, சில நேரம் குரூர அழகு, சிலவேளை வன்முறையுடன் கூடிய அழகு, சில பொழுது பாலியல் சார்ந்த அழகு இப்படி வெவ்வேறு விதமாய்க் கோலம் கொண்டிருக்கின்றன.

விஷயம்/பாடுபொருள் என்கிற அளவிலும்சரி, கவிதைமொழி என்கிறவகையிலும் சரி இதிலேதான் ராஜ்குமார் தனித்தன்மையுள்ள/ஆளுமைமிக்க கவிஞனாக உச்சம் கொள்கிறார்.

பேய் பிசாசுகளும், வசியமும் மாந்திரீகமும் நிரம்பியிருக்கும் இந்தக் கவிதைகள்தான் நவீன தமிழுக்குப் புதியவை; இவற்றின் மொழியும் புதிது. இவைதான்

என் குழந்தை

என்.டி.ராஜ்குமார் என்கிற கவிஞனின் மாபெரும் கொடை.

கொத்தும் குலவையுமாயிருந்த கொமர
நிச்சயமா ஏதோ ஒன்று பிடித்திருக்க

சாத்தியமுண்டு

தலையறுத்த கோழியைப்போல் மண்டல நரம்புகள் துள்ள
கொதிக்கும் ரத்தத்தில் குதிக்கும்
புளியமரத்தில் தூங்கிச் செத்தமனம்

கையில்பொத்திவைத்து மந்திரித்து எறிந்து கொடுக்க
உருண்டோடும் நவநானியங்களில் மனசுக்குள்ளிருந்தவைகள்
நோய்க்கும் பேய்க்கும் மருந்து பார்த்துப் பழக்கப்பட்டதால்
ஒரு யுகத்தில் புரிந்துவிடும்

சுண்ணாம்புக் காளவாய்க்குள்
பூதம் கிளி கெட்டிவைத்திருந்த
பச்சரிசி ஒரு பிடி எடுத்து சாம்பிராணிகாட்டி
அவள் முன்னாலிருக்கும் நீர்ச்செம்பில் போட்டு

இன்னாளைப் பிடித்திருக்கும் துஷ்டப்பேயே
இதற்குள் வந்திருந்து உண்டுசுகித்துள் அகோரம் தணியென்று சொல்ல

தண்ணீருக்குள் அடுப்புக்கூட்டி
சோறு தின்ற தணிந்து போகும் பேய்

(பக்கம்: 10)

குலதெய்வம் கூட
பேய்களோடு எங்களுக்கு நெருங்கிய தொடர்புண்டு
எளிதில் வசப்பபடும் இவை எல்லோராயும்
பயமுறுத்தும்
காஞ்சிரங்கட்டை, சந்தனக்கட்டை,
பொட்டுப்பொடி மருந்து
எடுத்துவந்த உக்கிலுக்கூடு காக்கக்கூடு கருடக்கூடு
பருந்துக்கூடு

தீப்பற்றிப்படரும் புகைமூண் நோயாளியிருக்கும்
மங்கும் கனல்து ஏறிப்பிடிக்க
ஊற்றிக்கொடுக்கும் சாராயத்தில் வளரும் யாகம்
மந்திரத்தாலே தகடெழுதிக்கட்டி
மருந்தெண்ணெய் தலையில் தப்பாளம் வைத்து
பதினொரு நாள் குளிக்கச் சொல்லி
பிடித்திருந்த பிசாசைக் கூட்டிப்போவோம் வீட்டுக்கு

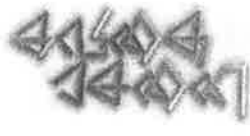
(பக்கம்: 10)

பேயே உன்னையிறுகப் பிடித்தென்
வேப்பமரத்தில் அறைந்தேன் ஆணியில்
பின்னொரு இரவில் ஆழ்ந்து தூங்குகையில்
மரமுடைத்து வெளியே வந்து
மாய தந்திர அட்டகாசம் செய்ய
உயிரிலிருந்து யெடுத்துக் கொடுத்த
ரத்தம் நக்கி மெல்ல சிரித்தாய்
உன்னாண்ட அடங்கு என்னாண்ட அடங்கு
உன்னையும் என்னையும் படச்சவனாண்ட அடங்கு என்று
மந்திரம் சொல்லிப் பிடித்ததைத்தேன் என்னில்
இன்று அன்பே நீயென்
தேவதை

(பக்கம் :8)

மாயத்தைக் கட்டுவதுதான் மகத்தான கவிதை

என்பது அண்மைக்காலத்தில் நான் வந்து
இறங்கியிருக்கிற இடம்; இது சரியான
இடமாகத் தெரிகிறது. சும்மா இந்த எதார்த்தக்
கவிதை. நகர். சார்ந்த அறிவுஜீவிகளின்

புத்திபரமான/யாந்திரிகமான கவிதை. பிறகு
தன்னைத்தானே தாண்டிப்போக முடியாமல்
எழுதியதையே வேறுமாதிரி திரும்ப எழுதுகிற
கவிதை இவையெல்லாம் ஏற்படுத்தியிருக்கும்
சவிப்பிலிருந்து தான் இந்த இடத்துக்கு வந்ததே.

இந்தப் பார்வையில், இந்தக் கவிதைகளை வெகுவாகக்
கொண்டாடுகிறது மனசு. பேய் பிசாசுகளைப் பற்றி எழுதட்டும்.
பெண்ணையும் போகத்தையும் பற்றி எழுதட்டும். மாய
மந்திரத்தைப் பற்றி எழுதட்டும். எதைப்பற்றி வேண்டுமானாலும்
இருக்கட்டும். புதிதாக எழுதினால் சரி. நவீனகவிதை என்ற
பதச்சேர்க்கைக்குப் பொருத்தமாக இருந்தால் போதும்.

தமிழ்க்கவிதை வரலாறு தெரிந்தவர்களுக்குச்
தெரியும். காரைக்காலம்மையாரின் திருவாலங்காட்டு மூத்த
திருப்பதிக்கும் ஜெயங்கொண்டானின் கலிங்கத்துப் பரணியில்
காடு பாடியதும். அம்மை, சிவனிடம் வேண்டிக் கேட்டு
பேய்வுடவம் கொள்கிறார் என்பது மட்டுமல்ல, தம் பிரதியில்
காரைக்காற்பேய் என்றே குறிப்பிடுகிறார். காரைக்கா
லம்மையாரின் பதிக்கங்களில் சடுகாட்டு விவரங்கள், தகவல்கள்
மற்றும் பேய்களின் நடமாட்டம், காரியங்களே கவிதையா
கியிருக்கும். ஒரு தனி வேகம் கொண்ட வரிகள் அவை. ஒரு
பயங்கரமான அழகு அந்தப் பதிக்கங்களில்
வியாபித்திருக்கும்.

ஜெயங்கொண்டான், அம்மையின்
அடியொற்றியே போர்க்களத்தில் விழுந்து
கிடக்கும் பிணங்களை எடுத்துவந்து பேய்கள்
கூழ்காய்ச்சுவது, ருசி பார்ப்பது என்றெல்லாம்
எழுதியிருப்பான்.

இந்த ஒப்பீடு, இந்தப் பேய்க்கவிதைகள்
உண்டு பண்ணியிருக்கும் மாயக் கவர்ச்சி
யிலிருந்து வருகிறதே தவிர, அந்தக் கவிதைகள்
வேறு, இந்தப் கவிதைகள் வேறு.

அம்மை, திருவாலங்காட்டையும் சிவனின்
ஆட்டத்தையும் சொல்லத்தான் எழுதியிருப்பார்.
ஜெயங்கொண்டான், போரின் உகரத்தைக் காண்பிக்கும் முகமாக
எழுதியிருப்பான்; பேய்கள் அங்கே விஷயத்தைச் சொல்ல
வருகையில் வருகின்றன. இங்கேயோ முற்ற முழுக்கவும்
வாழ்வுசார்ந்து/மனம் சார்ந்து வருகின்றன.
காரைக்காலம்மையார், ஜெயங்கொண்டானுக்குப் பிறகு
பேய்களைப் பற்றிப் பரக்க/விரிவாகப் பேசுகிற கவிதைகள்
இவைதான்.

காரைக்காலம்மையார் அருளிச்செய்த

மூத்த திருப்பதிகம்

பண்-இந்தளம்

எட்டி இலவம் ஈகை சூரை காரை படர்ந்தெங்கும்
சுட்ட சுடலை சூழ்ந்த கள்ளி சேர்ந்த குடர்கொவாய்
பட்ட பிணங்கள் பரந்த காட்டிற் பறைபோல் வழிகட்டேய்
கொட்ட முழுவாய் களி பாடக் குழகன் ஆடுமே (1)

நினைந்தான் உருகி நிலந்தான் நனைப்ப நெடும்பற் குழிகட்டேய்
துணங்கை எறிந்து சூழும் நோக்கிச் சுடலை நவிழ்த்தெங்கும்
கணங்கள் கூடிப் பிணங்கள் மாந்திக் களித்த மனத்தவாய்
அணங்கு காட்டில் அனங்கை ஏந்தி அழகன் ஆடுமே. (2)

புட்கள் பொதுத்த புலால்வெண் டலையப் புறமே நரிகவ்வ

அட்கென் நழைப்ப ஆந்தை வீச அருகே சிறுக்கை

உட்க வழிக்க ஊமன் வெருட்ட ஒரி கதித்தெங்கும்

பிட்க நடட்டம் பேணும் இறைவன் பெயரும் பெருங்காடே

(3)

செத்த பிணத்தைத் தெளியா தொருபேய் சென்று விரிச்சட்டிக்
கத்தி உறுமிக் கனல்வட்டி டெறிந்து கடக்கப் பாய்ந்துபோய்ப்
பத்தல் வயிற்றைப் பதைக்க மோதிப் பலபேய் இரிந்தோட்ப்
பிந்த வேடங் கொண்டு நடடம் பெருமான் ஆடுமே
(4)

முள்ளி தீந்து முள்ளி கருகி மூளை சொரிந்துக்குத்
கள்ளி வற்றி வெள்ளில் பிறங்கு கடுவெங் காட்டுள்ளே
புள்ளி உழைமான் தோலொன் றுடுத்துப் புலித்தோல் பியற்கிட்டு
பள்ளி இடமும் அதுவே ஆகப் பரமன் ஆடுமே
(5)

**காரைக்காலம்மையார் அருளிச்செய்த
திருவாவங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம்
பண். நட்பாடை**

கொங்கை திரங்கி நரம்பெழுந்து
குண்டுகள் வெண்புற நுழிவயிற்றுப்
பங்கி சிவந்திரு பற்கள் நீண்டு
பரடுயர் நீள்கணைக் காலோர்பெண் பேய்
தங்கி அலறி உலறுகாட்டில்
தாழ்சடை எட்டுத் திசையும்வீசி
அங்கங் குளிர்ந்தனல் ஆடும்எங்கள்
அப்பன் இடந்திரு வாவங்காடே
(1)

கள்ளிக் கவட்டிடைக் காவைநீட்டிக்
கடைக்கொள்ளி வாங்கி மசீத்துமையை
விள்ள எழுதி வெடுவெட்டுன்ன
நக்கு வெருண்டு விலங்குபார்த்துத்
துள்ளிச் சுடலைச் சுடுபிணத்தீச்
சுட்டி முற்றுந் சுளிந்துபூழ்தி
அள்ளி அவிக்கநின் றாடும் எங்கள்
அப்பன் இடந்திரு வாவங்காடே
(2)

வாகை விரிந்துவெண் நெற்றொலிப்ப
மயங்கிருள் கூர்நடு நாளையாங்கே
கூகையொ டாண்டலை பாட ஆற்றதை
கோடதன் மேற்குதித் தோவீசி
ஈகை படர்ந்தோடர் கள்ளிநீழல்
ஈமம் இடுகடு காட்டகத்தே
ஆகங் குளிர்ந்தனல் ஆடும்எங்கள்
அப்பன் இடந்திரு வாவங்காடே
(3)

குண்டுவோ மக்குழிச் சோற்றைவாங்கிக்
குறுநரி தின்ன அருளைமுள்ளே
கண்டுவோம் என்று கண்ணுட்பேய்கள்
கையூத் தோடு காடரங்கா
மண்டலம் நீன்றங் குளானம்இட்டு
வாத்தித்துவீசி எடுத்தபாதம்
அண்டம் உறநிமிர்ந் தாடும்எங்கள்
அப்பன் இடந்திரு வாவங்காடே
(4)

விழுது நிணத்தை விழுங்கியிட்டு
வெண்டலை மாலை விரவப்புட்டிக்
கழுதுதன் பிள்ளையைக் காளியென்று
போட்டுச் சீருடைத் தாவனாத்துப்
புழுதி துடைத்து முலைகொடுத்துப்
போயின தாயை வரவுகாணா
துழுதுறங் கும்புறங் காட்டல்ஆடும்
அப்பன் இடந்திரு வாவங்காடே
(5)

பட்டி நெட்டுவிடப் பாறுகாற்பேய்
புருந்தொடு கூலை பகண்ட ஆற்றை
குட்டி யிழுட்டை கூகையெங்கள்
குறுநு சென்றுணைக் காடுகாட்டிற்
பிட்டித் துப்புறங் காட்டிவிட்ட

பிணத்தினைப் பேர்ப் புரட்ட ஆங்கே
அட்டமே பாயநின் றாடும்எங்கள்
அப்பன் இடந்திரு வாவங்காடே
(6)

கவிதை ரசிகள் என்ற அளவில் எனக்கு,
காரைக்காலம்மையாரின் கவிதைகளும் பிடித்திருக்கின்றன.
ராஜ்குமாரின் இந்த மாயக்கவிதைகளும் பிடித்திருக்கின்றன.

சரி, ஒரு கேள்வி. அயர்வூட்டும் இன்றைய குருமான்
எதார்த்தங்களிலிருந்து தப்பிக்க/சற்றே விடுபட ராஜ்குமார் இந்த
அமானுஷ்யப் பிரதேசங்களில் சஞ்சாரிக்கிறாரா, குவார்ட்டர்
பிராந்தி, கொஞ்சம் கஞ்சா இவையெல்லாம் போதாமல் இந்த
எல்லைக்குள் போய்வருகிறாரா, இல்லை, பரம்பரை
பரம்பரையாய் வந்த சம்பத்தைக் கை நடுவவிட்ட
ஆற்றாமையா அல்லது உண்மையிலேயே நம்பிக்கையும்
ஈடுபாடும் வைத்திருக்கிறாரா என்றெல்லாம் கேட்டுக்
கொள்ளலாம். எனில், ஒன்று மட்டும் உறுதி. ராஜ்குமாரின்
மனமும் மனம் சார்ந்த இடமும் பெரிதும் இதுதான். நிற்க.

ராஜ்குமாரின் அடையாளச் சிக்கலும், கலாச்சாரச் சிக்கலும்:

அரசியல்/சமூக/பொருளாதார காரணிகளால்
விளைகிற அரசியல்/சமூக/பொருளாதார மாற்றங்களால்
கலாசாரமும் கூடவே சேர்ந்து மாறிக்கொண்டுதான் வருகிறது-
தனி மனிதர்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும். இந்த
கலாசார மாற்றத்தை அப்படியே வரித்துக்கொள்கிறவர்களுக்கு
அது பிரச்சனை தருவதில்லை. மாறாக, மனநுட்பம்
கொண்டவர்களுக்குத்தாம் அது முரண்களை ஏற்படுத்துகிறது.
இந்த முரண்களே வளர்ந்து பெருக்கிறபொழுது, அவை ஏக
காலத்தில் அடையாளச் சிக்கலையும் கலாசாரச் சிக்கலையும்
உண்டு பண்ணுகின்றன. இந்தச் சிக்கல்கள்தான் இந்தக்
கவிஞரின் பெரிய பிரச்சனை. எனில், இതിலிருந்துதான்
கவிதைகள் முளைக்கின்றன; கிளை விடுகின்றன; கூடாரமாய்க்
கவிகின்றன.

“இருக்கிற வியாதி போதான்று ஒரே ஒரு மூத்த பயலும்
ஒருத்திய காதலிச்சுக் கூட்டிக்கிட்டு வந்துவிட்டான்
என்ன சாதியாயிருந்தாலும் பார்த்துவச்சுருந்த கட்டியிருந்தா
சொத்தும் பணமும் ஒரு தொகைக்குக் கெடச்சுருக்கும்
இப்பம் நான் வந்தது வேற ஒரு விசயமத்தான்.

புதுவெள்ளம் அடைக்கும்போதும்
பழந்தண்ணி தொறுந்துவிடும் போதும்
வருசத்துக்கு ரெண்டு பேரக் காலு வாங்கிக்கிட்டுருந்த
கொளத்தையும் அழிச்சிப்போட்டோம்
தலவிரிச்சாடிக்கிட்டு நின்ன ஆலமரத்தையும் வெட்டிட்டோம்
செத்ததுகளுக்கு இருக்க எடமில்லாம அலையிதனாவதான்
நம்ம உயிர்ப்போட்டு வாங்குதோ என்னவோ
பார்த்துச் சொல்லுங்க ஆசானே...”

(பக்கம் : 12)

“ஒடனே ஆயாத்தியும் தொடங்கியாரு
மரநாய் தெய்வத்துக்கும் தம்புராணுக்கும்

மூப்பனுக்கும் நாகருக்கும் பூட்டிலு
காட்டுப்பு குந்திரிக்கம் தூ விக்காட்டி
கருங்கோழியறுத்து ரத்தம் காணிச்சு
ஆளுக்கொரு சொட்டையிலு சாராயம்வச்சு

என் ஆகுடர்

சேவிச்ச காலமெக்க மேலேயேறிப்போய்
மற்றொள்ளவரப்போல இருக்கப்பழகி
மீனு ஏறச்சி தொட்டா சாமிபடமொள்ள
முறியோட்டு போவாம இருந்த அம்மா
(பக்கம் : 20)

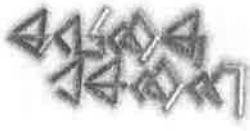
“லேய் பொன்னுமக்கா என்னையும்
பாட்டி பக்கத்திலத்தான் அடக்கம் செய்யனுமென்று
சொல்லிக்கொண்டே அந்த சமாதியில்
விளக்குப்பொருத்தித் தொழுது வந்து
நீண்டநாள் கழித்து இறந்துபோன தாத்தாவை
வீட்டுமனையில் குழிவெட்டி அடக்கி
அதன் மேலோரு தென்னம்பிள்ளையும் நடடுவைத்தார்கள்
நன்றாக ஞாபகபிரக்கிறதந்த
குலசேகரம் மலையடிவாரத்துக் காவுகள்
குடும்பத்து நல்லது கெட்டதுகளுக்கும்
இளநீர் பறித்தெடுப்பதந்த தென்னையிலிருந்துதான்
பிறகந்த இடத்திலிருந்து சூப்பெயர்ந்து
டவுணுக்கு வந்து பிள்ளைகள் பெற்று
பேரன் பேத்தியெடுத்தும் இழிவுகருதி
சொந்த சாதியைக் காட்டிக் கொள்ளாமலிருந்து
அப்பாவும் ஒருநாள் மண்டையைப் போட்டார்
சாதிசனமெலாம் வந்து கூப்பேசி
பொது சடுகாட்டில் கொண்டுவைத்து
மொட்டையடித்துத் தலைமுழுகி
மறுநாள் சென்று அஸ்தியெடுத்து
கன்னியாகுமரியில் கரைத்துவிட்டு
கடல்நீர் எடுத்துவந்து
தலையில் துணிகளில் வீட்டில் தெளித்து
தீட்டைப் போக்கினார்கள். (பக்கம் : 26)

ராஜ்குமார் சமூக/பொருளாதார மாற்றங்க
களோடேயே கலாசார மாற்றம் நேர்வதையும்
கவனித்தே வருகிறார்தான். ஆனால், அவரால் ஏனோ
பொருத்திப் போக முடியவில்லை போல.

பயமுறுத்தும் நடு இரவில் எரியும் பிணம் சுவைத்து
கடுத்த முகத்துடன் முரட்டுத்தனமாய் நிற்கும்
சுடலையின் முன்னால் ரணமெடுத்துப் பூசிய
சிவப்புத் துணித்தலையோடு
அவிந்து வெடித்த பிணத்துண்டை
மண்டையோட்டுப் பாத்திரத்தில் வைத்து
தலைச்சோறு வெந்து புருவத்தில் வழியும்
குழந்தையின் நெய்யெடுத்து அரளிப்பு தூபம் காட்டி
தலைகுனியாத்திமிரோடு மண்ணில் வீழ்ந்து
கைகால் தலையின்றி முண்டனாக நிற்கும்
எங்குல நடுகற்களின் துணையுடன் வந்துநிற்க
சடுகாட்டின் உள்ளிருந்து சுடலையிடம் சொல்லிவிடுவான்.
வேலனை கடம்பனை வெளியாட்டப்பேயனை
புலக்காணி உடம்பேறி சிந்துதரச் சொல்லடா
ஓமாடா காண்டமாடா என உருவேற்றிப் பிடித்துவைத்து
துடியனைப் போல்திரியும் மூப்பனைப் பார்த்து
கோட்டைக்குள்ளிருந்து நடுங்கியே வரும் குரல்
இப்பழம் சொல்லார் அப்பா
முருகன் புச்சுவச்சு வேலவாங்கனுமெங்கி
குளிச்சி குறியிட்டு அண்டைக்கவத்தப்போயிருந்து
பாடிக்கிட்டு இருக்கப்பலாது

சுப்ரமணியநமஹன்னு

அதுக்கெல்லாம் ஆத்தியம்அண்டி ஊக்கம்
வேணும்

மாமிசம் தின்னக்கொடுத்து சித்துபிடிக்கணும்
சித்து பிடிக்கத் தெரிஞ்சுவன் வர்மானி (பக்கம்:13)

பக்கத்து வீடுகளில் அதுக்கப்பேர சொல்லமாட்டாங்க
வீட்டுக்குள்ள வந்துருமோண்ணு ஒரு

பயம்கவந்த ஐதீகம்

ராத்திரி ஆனா வெளக்கும் பொருத்தி வச்சுக்கிட்டு
நடுநடையிலிருந்து

ஒரக்கக்கத்திப் பாடுவார் அப்பா

இடையிடையே நிறுத்தி

சங்கீத வித்துவானுக

சோடா ஒட்ச்சுக் சூக்கிறதப் போல

கிளாசுகிளாசா சாராயம் சூச்சுக்கிட்டு

மீன்சாறு ஊத்திப்பெசஞ்ச

சோத்து உருண்ட ஒண்ணுவாங்கித் தின்னுட்டு

ஏலேய் இதெல்லாம் நமக்கு

நம்மமூப்பனப் போல ராவணன் போட்டபிச்சலேய்

அவனுக்க பாட்டக்கேட்டு

தாயோழி பரமசிவன் அசந்து தூங்குனதுமுண்டு

பயந்து முழிச்சதுமுண்டு

அடுத்த பத்திய கேளுமக்கா

கறபுற கறபுற கறபுறவென்று தட்டிசுதிபிச்சு

அடிமுதல் முடிவரை பாம்பு முடிமுதல் அடிவரைபாம்பு

சுமுத்திலாவது பாம்பு சூடுவது பாம்பு சுழிப்பதுபாம்பு

திருக்கொன்னமாலை பாம்பு திருணூரல் பாம்பு

திருவரைஞானம் பாம்பு தண்டைரெண்டும் பாம்பு

அடியலு பாம்பு ஒட்டியாணம்பாம்பு குண்டலம்பாம்பு

பாடிப்பாடி சித்திரப்படுத்திக் கொண்டேபோக

சிறுவனாயிருந்து என்னுள் பதிந்தந்த

காட்டுவாசியின் பிம்பம் (பக்கம் : 27)

ராஜ்குமாரின் அப்பா, முருகனுக்கு மாமிசம் தின்னக்
கொடுத்து சித்துப் பிடிப்பதில் பெருமையடைகிறார்;
இலங்கேஸ்வரனுடன் தன்னை அடையாளப்படுத்திக்
கொள்கிறார்; பரமசிவனை ஏற்றுக்கொள்கிறார்; அதேசமயம்
நேர்கிற கலாசார மாற்றங்களுக்கு ஏற்பத் தன்னைத்
தகவமைத்துக் கொள்கிறார். “இழிவு கருதிச் சொந்த சாதியைக்
காட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்து விடுவதை”க் கூட இப்படித்தான்
பார்க்கவேண்டும். அதேநேரம், அதுக்கு இந்தச் சமூக
அமைப்பும் பெரிய காரணம்தான் என்பதையும் கவனிக்க
வேண்டும்.

ஆனால், ராஜ்குமார், “அப்பாவைப்போல் எதிலும்
எனக்கு/இயல்பாக இருக்க முடியவில்லை”(பக்கம் : 62) என்று
வருத்தப்படுகிறார்; “இப்பம் பெரியவனாகிவிட்டேன் நெறய
தப்பு செய்யுறேன்/ஏகப்பட்ட மனக்குழப்பம், சொல்ல முடியாத
சோகம்/எல்லாம் மனசையும் மூளையையும் குத்திக் கொடய”
(பக்கம்:52) என்று கழிவிக்கக் கொள்கிறார்; அதேசமயம்,
இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில், “இன்று என்னைக் கடிக்கவந்த
நாயைக் கோபித்து யெறிந்து கொடுத்தேன்/காஞ்சிரங்காய்
கவந்த கருப்பட்டித்துண்டை/நக்கிச் செத்தது நாய்/என் அப்பன்
சொல்லிக்கொடுத்தான்/சித்து” என்றும் (பக்கம்:19) சொல்லிக்
கொள்கிறார். “பரமசிவனை மறுத்து
இம்முறை/உக்கிரமூர்த்தியின் வல்லயத்தின் மேல்/கம்பீரமாய்
நின்று” கொள்கிறார் (பக்கம் : 63).

இந்தச் சிக்கல்கள் எப்படி ஏற்படுகின்றன.
மற்ற மூன்று வகைக் கவிதைகளிலுமே கூட
பிரதானமாகத் தெரிபவை இந்த

என். முத்துமாரி

அடையாள/கலாசாரச் சிக்கல்கள்தான் என்பதையும் சுட்ட வேண்டும். இந்தச் சிக்கல்கள் ஓர் மையுள்ள/உணர்வுக் கூர்மையுள்ள ஒருவனுக்கு இந்தச் சமூக அமைப்பில் (Set-up Society) ஏற்படுவது இயல்புதான்.

இந்த அடையாளச் சிக்கலும் கலாசாரச் சிக்கலும் தான் இவரைக் கவிஞன் என்றாக்கி விட்டிருக்கின்றன. இவருடைய இருப்பு இவ்விதமாகவே இருக்கமுடியும் என்று தோன்றுகிறது. எல்லாவற்றிற்குப் பின்னும் தன் அடையாளம் தேடுகிற எத்தனத்தான் ராஜ்குமார் கவிதைகள். ஒரு விஷயம்... ராஜ்குமார்க்குக் கவிஞன் என்ற அடையாளம் கிட்டிவிட்டது. இனி அவர் தன்னைக் கவிஞனாகவே அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளலாம். இது சரியான அடையாளம்தான்; எல்லோருக்கும் கிடைக்கக்கூடியதும் இல்லை. இந்தத் திசைவழியே பயணம் செய்யலாம்; இதன் கொடுமுடியில் கால் பதிக்கலாம்.

ராஜ்குமாரின் கவிதைமொழி:

கன்னியாகுமரி மாவட்டப் பழகுதமிழ் சார்ந்தது; அதிலும் குறிப்பாக, குடும்பவழக்கிலுள்ள மொழியும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பேசும் மொழியுமாக விரவிருவது. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தமிழே மலையாளம் கலந்ததுதான்; மலையாளம், சமஸ்கிருதமும், ஆதிதமிழும் கூடியது. இவையெல்லாம் சேர்ந்து கலந்து உருவான ஒரு தனிக்கவிதைமொழி இவருக்கு வாய்த்திருக்கிறது. ஆனால், இந்தக் கவிதை மொழி இன்னும் செம்மைப்படவும், சீரடையவும் வேண்டியிருக்கிறதுதான்; எழுத எழுதச் சரியாக வரும் என்று நம்பிக்கை கொள்ள முடிகிறது. சிறு தெய்வங்களைப் பற்றி RAW ஆக எழுதினாலே நாட்டார் வழக்கில் தான் முடியும்; பிற்படுத்தப்பட்ட ஜனங்களின் பேச்சுத் தமிழை அப்படியே எழுதினாலும் நாட்டார் வழக்காகத்தான் ஆகும். இவையெல்லாம் விஷயம் சார்ந்தும் பண்படாத நிலையிலும் இருப்பவைதான்.

ஒரு முக்கியமான விஷயம்.... ராஜ்குமாரின் ஆகச்சிறந்த கவிதைகள் எல்லாமே செவ்வியல் வடிவிலும் செவ்வியல் மொழியிலுமேதான் இருக்கின்றன. இங்கே இந்தக் கட்டுரையில் வெகுவாகக் கொண்டாடப்பெறும் பேய்க்கவிதைகள், எதார்த்தக் கவிதைகள், குறியீட்டுக் கவிதைகள் யாவும் செவ்வியல் தன்மையில் உள்ளவைதான். குடும்பத்தினர் குறித்த கவிதைகள் நீங்கலாகப் பிற கவிதைகள் அனைத்துமே அருமையான செவ்வியல் மரபு சார்ந்தவையாகவே இருப்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். பிறகு எப்படி அவரை நாட்டார் மரபுக் கவிஞராகச் சொல்கிறார்கள்/சொல்ல முடியும் என்று புரியவில்லை. செவ்வியல்

தன்மைகள் ஆகச் சிறப்பாக அவருக்குக் கைகூடி வந்திருக்கின்றன. பாடுபொருள் வேண்டுமானால், நாட்டார் மரபிலுள்ள சிறுதெய்வங்களாகவும் பேய், பிசாசுகளாகவும் இருக்கலாம். இந்த முரண்பாடு அல்லது விஷயத்தை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஏன் இப்படி?

என்னைப் பொருத்தவரையில், அடர்த்தியான வடிவம், இறுக்கமான கட்டமைப்பு, செறிவான கவிதைமொழி இவையெல்லாம் கவிதையின் புறமாகவும், சால்வதமான விஷயங்களான அன்பு, காதல், பரிவு, பாசம், உண்மை, விழுமியம் இவையெல்லாம் கவிதையின் அகமாகவும் இருக்கையில் செவ்வியல் ஆவதாகக் கொள்கிறேன்.

காலங்காலமாக வெகுமக்கள் நடுவே இருந்த கண்ணகி கதை, இளங்கோ என்கிற பெருங்கவிஞன் கைவண்ணத்தில் செவ்வியல் ஆகிறது. எனில், பழிவாங்கும் பழையனார் நீலி கதையை எந்தக் கவிஞனும் செவ்வியலாக்கி

விட முடியாது. முதலில் செவ்வியல் மனசுள்ள ஒரு கவிஞன் அந்தக் கதையையே விஷயமாக எடுத்துக்கொள்ளமாட்டான் என்பது வேறே. குண்டலகேசியை யாரும் பேரிலக்கியம் என்று சொல்வதில்லை. காரணம், அவள் கணவனை மலையிலிருந்து தள்ளிவிடுகிறான் என்பதுதானே.

ஆதிசங்கக் கவிதைகள் அத்தனையும் செவ்வியல்/பேரிலக்கியம் என்று உலகம் ஏன் கொண்டாடுகிறது. காதலையும் உயிர்கள் ஒன்றுக்கொன்று அன்பாய் இருப்பதையும், இதற்கு இடைஞ்சலாகப் பொருள்தேடிப் பிரிய நேர்வதையும், பிறகு சேர்வதையும் இப்படி நிரந்தரமான உணர்வுகளைச் சரியாகப் பேசுவதனால்தான்; இவற்றிற்கு இசைய, செழுமையான ஆதிமொழியும் கூடியிருக்கும்.

இனக்குழுமக்களின் வாழ்வை எடுத்துப் பேசுவதை ஆதிசங்கக் கவிதைகள். அவை எல்லாம் பல குரல்களைக் கொண்டவை. வெவ்வேறு வாழ்வுச் சித்திரங்களால் ஆனவை. சாதாரண மக்களைக் கவிதைமாந்தர்களாக வைத்திருப்பவை. இனக்குழு மக்களின் கவிதைகள் எப்படிச் செவ்வியல் ஆயிற்று.

பிறகுபிறகு, அரசு, அதிகாரம், மேலாண்மை என்றெல்லாம் ஏற்பட்டபின்னேதான் பிற்காலச் சங்கம் அவற்றைச் சார்ந்து வருகிறது. அது அப்படித்தானே ஆகும்.

இன்னொரு முரண்பாடு:

ராஜ்குமாரின் பாட்டி, அம்மா, அப்பா, மற்றும் தான் பற்றிய சில கவிதைகள் எல்லாவற்றையும் பாடுபொருள், பண்புநலன்கள் கருதிப் பார்த்தால் பேரிலக்கியத்தில்தான் சேர்க்க முடியும். நாகர்கோயில் தமிழில் எழுதியிருப்பதாலேயே நாட்டார் மரபாகி விடுமா, என்ன? அவர்களின் இயல்பான அன்பு, பரிவு, பாசம் எல்லாம் ஆதிசங்கத்தோடு இணைக்கும்படியாய்த்தான் இருக்கின்றன. என்ன, தாயோழி என்ற சொல் முன்னதை தமிழில் இல்லை. குடிப்பது ஆதிதமிழர் பண்புதான் என்பதை நாம் மறந்துவிடுகிறோம்-பரத்தமையே விலக்கப்பட்டது இல்லையே.

பேச்சுத்தமிழ், காலந்தோறும் வெகுவேகமாக மாறிக்கொண்டிருப்பது கருதியும், அன்றைக்கே ஒவ்வொரு இனக்குழுமக்களும் வெவ்வேறுவிதமான தமிழ் பேசிக்கொண்டிருப்பது நினைத்துப் பார்த்தும்தான் செந்தமிழில் எழுதியிருக்கவேண்டுமே தவிர, இது உசந்தி. அது தாழ்த்தி என்பதற்காக இருக்கமுடியாது. இதெல்லாம் பின்னாளில் நேர்ந்த பேதங்கள். செவ்வியல் என்பதற்கான பின்னணிகள் நிறைய இருக்கின்றன. சுமமா ஒரு முன்கூட்டியே அபிப்பிராயத்தோடு பார்த்தால் ஒன்றும் பேசமுடியாது.

ராஜ்குமாரே ஒரு செவ்வியல் கவிஞர்தான். இதை எந்த சபையிலும் என்னால் நிறுவமுடியும். “சதா எல்லாவற்றிற்கும்” என்று தொடங்குகிற பைத்தியக்காரனைப் பற்றிய கவிதையும், “வழக்கம் போல்” என்று ஆரம்பிக்கிற கிறுக்கச்சி குறித்த கவிதையும் மட்டுமே போதுமானவை. ராஜ்குமார் Classical - Poet என்பதை ஸ்தாபிக்க.

தமிழ் இலக்கியச்சூழல் மிக மோசமானது.

Vested Interest -க்காக, சுயநலத்துக்காகக் கவிஞர் அல்லாதாரைக் கவிஞர் என்று கொண்டாடும்; கவிஞனைக் கண்டு

என் இயற்குமார்

கொள்ளாமல் போகும். ஒரு முட்டாள்கூடச் செய்யத் துணியாத தப்பைத் தெரிந்து செய்யும். ஏக்காலத்தில் இரண்டு தப்புகளை யாராலும் செய்யமுடியாது. ஆனால், நமது தமிழ் அறிவுஜீவிகள் செய்வார்கள். இதிலெல்லாம் ராஜ்குமார் மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாதே என்று மனசு பதைக்கிறது. கவிதையல் லாதவற்றைக் கவிதை என்று கொண்டாடுகிறவர்களிடமும், கவிதையைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பவர்களிடமும் அவர் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். நல்ல தமிழ்க்கவிஞர்கள் எல்லோருமே இந்த மாதிரி ஆபத்துகளிலிருந்து தப்பித்து வந்தவர்கள்தாம், நான் உட்பட.

ராஜ்குமார் கவிதைகளின் பொதுப்பண்பு:

இவர் கவிதைகள் எல்லாமே நேரடியானவை; எளிமையானவை; எதார்த்தமானவை. பேய்க்கவிதைகள் கூட அதன் அளவில் எதார்த்தமானவைதான்; பேய்களை அறிந்தவனுக்கும் நம்புகிறவனுக்கும் பேயோட்டிக்கும் பேய் என்பது எதார்த்தமானதுதான்; மற்றவர்களுக்குத்தான் அது மாயம்.

முடிவுரையாக:

ராஜ்குமார் உண்மையான கவிஞன். அவர் கவிதைகள் அசலானவை. தன் அனுபவங்கள்/ உணர்வுகளையே அவர் கவிதைகள் பெரிதும் பேசுகின்றன. தமிழ்ச் சமூகத்துக்குக் கிடைத்த மகத்தான சம்பத்து இந்தக் கவிஞன்; தமிழ்க்கவிதைக்குக் கிட்டிய மாபெரும் கொடை இவருடைய கவிதைகள். இந்தக் கவிதைகளில் வெளிப்படும் துடியும் வேகமும் பேரனுபவம் தருகின்றன. அயர்வூட்டும் நவீனகவிதைகள் நடவே யூமா.வாஸுகி, பாலைநிலவன், ராஜ்குமார் கவிதைகளே நல்ல காற்றாகவும், சரியான மாற்றாகவும் இருந்து வருகின்றன. (கைலாஷ் சிவனும், யவனிகா பூரீராமும் தொடர்ச்சியாகவோ, அதிகமாகவோ எழுதவில்லை என்பதால் இங்கே சேர்க்கவில்லை.) இவர்களைப் போன்ற கவிஞர்களாலேயே தமிழ்க்கவிதையின் கண்ணிகள் அறுபட்டுப்போகாமலும் வெற்றிடம் விழாமலும் இருக்கின்றன.

எப்பொழுதாவது பெய்கிற அடர்த்தியான மழை போல, அபூர்வமாக வீசுகிற காற்றுப் போலத்தான் நம் மத்தியில் கவிஞர்கள் தோன்றுகிறார்கள்/கவிதைகள் வருகின்றன. அப்படி ஒரு சமீபத்திய வரவு ராஜ்குமார். இவர் கவிதைகளை முதலில் மொத்தமாகப் படித்ததும், காட்டுப்பூக்கள்/ மலைத்தேன்/பச்சிலைச்செடிகள் என்ற படிமம் தான் மனசுள் தோன்றியது.

செப்புக்கடைசல்கள் போல, அச்சில் வார்த்தையுபோல, ரெடிமேட் ஷர்ட்கள் போல, பாம்பேடையிங் வேஷ்டிகள் போல, பாடா செருப்புகள் போல, ஸ்டிக்கர் பொட்டுகள் போல, பதப்படுத்தப்பட்டு பாக்கெட்டுகளில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் புரொவிஷன் பொருள்கள் போல வாழ்வனுபவமோ உணர்வெழுச்சியோ இல்லாது, கவி ஆளுமையே தெரியாது வரும் வார்த்தைக் குவியல்களுக்கு நடவே மலையருவி மாதிரி, வலைய பட்டியின் தவுல் மாதிரி, வடிசாராயம் மாதிரி, வலம்புரிச் சங்கு மாதிரி, நல்ல செம்பவழம் மாதிரி, பச்சைக்கல் மாதிரி, வைரம் மாதிரி ராஜ்குமார் கவிதைகள். ஒன்றிரண்டு ஒச்சம் இருக்கலாம். அதனால் என்ன, இன்னும் என்ன சொல்ல. போதும்.

தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் உருப்படியாக ஒரு காரியம் செய்திருக்கிறது. ராஜ்குமாரைக் கவிஞனாக வெளிப்படுத்தி யதற்காக அது பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளலாம். நம்முடைய சூழலில் நல்ல கவிதைகூட எழுதிவிடலாம். புஸ்தகமாகப் போடத்தான் ஆள் வேண்டும்.

நவீன தமிழ்க்கவிதையின் எல்லைகள் அகலமாகிப் பரப்பு விஸ்தீரணம் பெறுவதைப் பார்க்கையில் சந்தோஷமாக இருக்கிறது; புதுப்புது பாடுபொருள்கள் நவீன கவிதையில் வருகையில் கொண்டாட வேண்டும் ஒப்பு இருக்கிறது. என்ன விஷயம் என்றாலும் அது புதிதாக இருந்தால் மனசு குதூகலம் கொள்கிறது; உணர்வுகள் சிலிர்த்துக் கொள்கின்றன என்றே சொல்லலாம்.

என்.டி.ராஜ்குமாரின் பேய்க் கவிதைகளைக் காண்கையில் ஓர் இனிய அனுபவம் உண்டானதை உரத்துச் சொல்ல வேண்டும். மகாகவி பாரதி சொன்னது போல, “சொல் புதிது, பொருள் புதிது” என்றான கவிதைகள் இவை என்பதை மாறிமாறிச் சொல்லியும் தீரவில்லை.

இந்த அமானுஷ்யக் கவிதைகளுள்ளும், குறிப்பாக, பாலியல் சார்ந்து வந்திருக்கிற ஒரு கவிதை வெகு சிறப்பானது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுத் தமிழ்க்கவிதைப் பரப்பிலேயே காணாதது; சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயம் புதிது என்பது மட்டுமில்லை; செம்மையான கவிதையாகவும் இருக்கிறது.

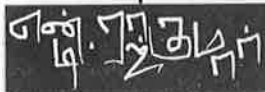

“வருவோரைப் போவோரை
மல்கைப்பூ வாசத்தால் பயமுறுத்தி ஓடவிட்டு
காத்து நிற்பாயொரு அத்தீப் புணர்ச்சிக்காய்
பல்முனைத்த விழியாலே வழிமறித்து
வெற்றிலைக்குச் சண்ணாம்பு நீ கேட்க
மையிட்டுத் தவியுள்ளன
மயக்கிடுவேன் நடுக்காப்டுல்

குறிதெறிக்க இறுக்குவதில் உடல் உரசித்தீப்பிடிக்க
என் வீட்டில் அழைத்துவந்தை மஞ்சள் நீராட்டிடுவேன்
எரிந்துவிழும் உடல்ச்சாம்பல்
வயிற்புடைத்து வெளிச்சாட
பின்தொடரும் நிழலுருவைப் பேய்க்குழந்தை என்பதிலோர்
இன்பமன்றோ சொல்லு என் செம்புடைக்காரி

(பக்கம்: 71)

சின்ன வயதில் மோகினிப்பிசாசு பற்றி ஊரில் கதைகதையாகச் சொல்வார்கள். அது பிடித்துச் செத்துப்போன சிலரையும் தெரியும். சரியான நேரத்தில், சரியான ஆள்களால் குணமானவர்களையும் கண்டதுண்டு. அந்த மாயம் பிடிபடாத வயது அது. என்னுடைய ஒன்பது/பத்து வயதுகளில் எங்கள் ஊரில் (திருநெல்வேலி) தொண்டைமான் முடுக்குத் தெருவிலும் கல்லத்தி முடுக்குத் தெருவிலும் அநேகம் கதைகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; பையன்களும் பெரியவர்களும் ‘மோகினிப் பிசாசு’ என்று கதைகதையாகச் சொல்வார்கள். மோகினிப்பிசாசு பிடித்த சிலபேரைப் பார்த்துமிருக்கிறேன்-ஆள் மெலிந்து கொண்டே போவான்; புத்தி பேதலித்தது போல ஆவான்; பிழைக்கவே மாட்டான் என்கிற மாதிரி இருப்பான். அந்த ஆள் பேசவே மாட்டான்; ‘ரொபாட்’ மாதிரி நடப்பான்; இரவில் படுக்கையில் நனைத்து விடுவதைச் சொல்வார்கள். கடைசியில் ஆள் படுத்த படுக்கையாகவே ஆகிவிடுவான். மந்திரவாதியைக் கூப்பிட்டு மந்திரிப்பார்கள். சோட்டாணிக்கரைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போவார்கள். சிலபேருக்குக் குணமாகிப்

பிழைத்திருக்கிறார்கள்; சிலபேர் செத்துப் போயுமிருக்கிறார்கள். அது இங்கே கவிதையாயிருக்கிறது.

சுவோசனா முதலியார் பாலத்தில் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருக்கும்போது- அனேகமாக, இரண்டாவது ஆட்டம் திரைப்படம் பார்த்துவிட்டு வருகையில் - மல்லிகைப் பூவாசம் குப்பென்று வந்தது; திடுதிப்பென்று இளம்பெண் ஒருத்தி வந்து நின்று வெற்றிலைக்குச் சுண்ணாம்புகேட்டாள்; திரும்பிப் பார்க்காமல் வந்துவிட்டேன் என்றெல்லாம் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

எல்லோருமே வாலிபப் பையன்கள்தாம்; திருமணமாகாத/அழகானவர்கள்-இதுபோல மோகினிப்பிசாசு பிடித்தவர்கள் எல்லோருமே என்பதுதான் இன்னும் விளங்கிக் கொள்ளமுடியாத புதிர். அவர்கள் நடு இரவில் எழுந்து வெளியே போய்விட்டு வருவதாக எல்லாம் பேசிக் கொள்வார்கள். பெற்றவள்தான் பரிதவிப்பாள்; வீடே கலவரப்பட்டுப் போகும்.

அறியாத வயசில் கண்டும்கேட்டும் வந்த ஒரு விஷயம். ராஜ்குமார் என்கிற கவிஞன்வசம் கவிதையாகியிருக்கிறது என்கிற ஆச்சரியம் இன்னும் தீரவில்லை.

இந்தக் கவிதையைப் படிக்கிற பொழுதெல்லாம் உம்பு அப்படியே சிலிர்த்துப் போய்விடுகிறது. பயப்படுத்தும் அழகு கொண்ட கவிதை இது. பாலியல் சார்ந்த இப்படி ஒரு மாயக்கவிதையை எழுதிய ராஜ்குமாருக்குக் கவிஞன் என்ற முறையில் சிரம் தாழ்த்தி வணக்கம் செய்வதுதான் சரியாக இருக்கும். கவிதை ரசனைக்கு இந்தக் கவிதையைத்தான் எடுத்து வைத்திருக்கிறது. சிறுவயது ஊர் ஞாபகங்களைக் கிளர்த்திவிட்டது. இந்தக் கவிதை.

சமைந்து வீட்டிலிருக்கும் பெண்கள் அகாலமாகச் செத்துப்போனால், எதாவது பிரச்சினையில்/மனத்தாங்கலில் மருந்து குடித்துத் துள்ளத்துடிக்க மரணமடைந்து விட்டால், இதுபோல மோகினிப் பிசாசாகத் திரிவார்கள் என்று சொல்வார்கள். இயல்பாய்க் கிட்ட வேண்டிய தாம்பத்யசகம் அடையமுடியாததாய்ப் போனதனால், அதன்மீது மோகம் கொண்டு, இப்படிப் பிசாசாய் அலைகிறார்கள் என்பதே வழிவழியாய் வழங்கிவரும் கதை.

அறியப்படாத (மாய) உலகம் பற்றிய - தெரிந்து கொள்ளவும் புரிந்துகொள்ளவும் முடியாத ஒரு விஷயம் குறித்த - கவிதை இது. நான்கே பத்திகள்தான்; பதின்மூன்றே வரிகள்தான். நேரடியான கவிதைகூறல்; வெளிப்படையான கவிதை. எந்தச் சிக்கலும் இல்லாதது. எனில், 'வெள்ளைக்கவிதையாக' (Plain-Poetry) இல்லை; மர்மமான அழகும் நல்லவொரு வடிவும் கூடித்திரண்டு உருக் கொண்டிருக்கிற பாலியல் கவிதை.

மற்ற மற்றவர்கள் மோகினிப்பிசாசிடம் மாட்டிக் கொள்வார்கள்; அழிந்துபோவார்கள்; மீண்டு வருவார்கள்; இதுதான் நடக்கக்கூடியது. இங்கேயோ நிகழ்வதே வேறே. மோகினியையே மை கொண்டு மயக்கி வசியப்படுத்தி, போகம்கண்டு, புணர்ந்து, பிறகு மஞ்சள் நீராட்டி, அதை ஜெயம்கொண்டு, குதுகலிப்பதாய், கொண்டாடுவதாய், ஆனந்திப்பதாய், சுகிப்பதாய் நிகழ்வுகள் கோலம் கொள்கின்றன; இது நடப்பிலிருந்து விலகிய/வேறுபட்ட ஓர் அதிசய நிகழ்வு. மோகினிப் பிசாசையே வசக்கி வைத்திருக்கிற ஓர் அபூர்வ சம்பவம். (இது எப்படி.பிற பேய்க்கவிதைகள் பதில் வைத்திருக்கின்றன. படித்துப் பார்த்தால்

புரியும்) இந்த விதத்தில் இது மாயத்தைக் கட்டுகிற கவிதை; மாயத்தைக் கட்டுவதனாலேயே மகத்தான கவிதை. மாயத்தைச் சொல்லும் கவிதையும் மாயம் செய்யும் கவிதையும் ஆகும்.

ராஜ்குமாரின் கவிதையிலேயே எல்லாம் வெளியரங்கமாய் இருப்பதால் விளக்கம் எதுவும் வேண்டியதில்லைதான்; கவிதையே அனைத்தையும் சொல்லிவிடுவதால் தனியே விஷயத்தை எடுத்துப் பேச வேண்டியதில்லைதான்; ஆனால், நகர்சார் அறிவுகளுக்காகக் கொஞ்சம் சலிஸ்தாரம் தேவையாயிருக்கிறது; பின்னே, "பூமா, வாஸுகியைச் சொல்கிறீர்கள்; சரி, ஆனால், யவனிகா பூரீராம் என்ன பெரிதாக எழுதியிருக்கிறார்; நீங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்" என்று கேட்கிற புத்தி ஜீவிகள், "கைலாஷ் சிவன் நீங்கள் கொண்டாடுகிற அளவுக்கு ஒன்றும் எழுதிவிடவில்லையே" என்று வளைத்து வளைத்துச் சொல்லித் தொல்லைப்படுத்துகிற மேதாவிளாசம் பொருந்தியவர்கள், "பாலைநிலவன் அப்படி என்ன எழுதிவிட்டான்" என்று குறுக்கு விசாரணை செய்கிற புத்திசாலிகள் இப்படிப் பார்த்துச் சலித்துப் போனதில் "ஆழ்ந்திருக்கும் கவிபுளம் காண்கிலார்" என்றிருக்கிற நண்பர்கள் நாளை எங்கேயாவது, "என்.டி.ராஜ்குமார் என்ன அண்ணாச்சி எழுதியிருக்கிறார் என்று பெரிதாகப் பேசுகிறீர்கள்" எனவும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கக் கூடாது என்று தீர்மானித்தாயிற்று, அதுதான். என்.டி.ராஜ்குமார் தனது அமானுஷ்யக் கவிதைகளால் தமிழின் தனிப்பெருங்கவிஞருக்குச் செம்மாந்து நிற்கிறார்; அதுவும், குறிப்பாக இந்தக் கவிதை மூலம் தமிழ்க் கவிதையில் நிரந்தரமான/அழிக்கமுடியாத ஓரிடம் பெற்று விட்டார்.

என்.டி. ராஜ்குமார் போன்ற சமகாலக் கவிஞர்களால் நவீனகவிதை தன் உச்சத்தை அடையும் என்று நிச்சயிக்க முடிகிறது; நாளைய கவிதை குறித்து நம்பிக்கை கொள்ளவும் முடிகிறது. இதுமாதிரி நிச்சயத்தையும் நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்துகிறவன் பெரிய கவிஞன்தானே. சந்தேகமே வேண்டாம்; இவர் ஓர் உயர்ந்த கவிஞர்தான். நல்லது, வாழ்த்துவோம்... கொண்டாடுவோம்.

என்.டி.ராஜ்குமார்

தாடி நிறைந்த கதைச் சொல்லியின்
குரலுக்குள் புகுந்த பூகத்தின்
நாக்கு சுழலத் தொடங்கியது.
பயணிகள் போன்றமைந்தவர்களின்
ஆர்வ மையம் கிளர்த்தெழுந்த படி
குகையின் உத்தேச வடிவத்திற்குள்ளாய்
நுழைந்து வளர்காட்சிகளின்
இயங்குதல் பொருட்டு முன்னிலையானது.

“கண்களை வீசியெறிந்தபின்
களைத்து அணிந்த இருள் நிறமொன்றின்
இன்மையை ஆளுயரக் கண்ணாடிகளுக்குள்ளாய்
தொகுப்பாயிருந்த நிர்வாணத்தைத் தரிசித்திருந்ததைத்
தடவிப் பார்த்தபடி அகலா நினைவுடன்
உணர்ந்து கொண்டிருந்தான்.
முன்னமே காதுகளைத் தொலைத்திருந்தவன்.

காதுகளை இழந்த தருணம்
வலியின் கூரியதை விடவும்
வேறொன்றையும் இணைத்து விடமுடியாமல்
பேரிரைச்சலுடன் திடீமென மூடப்பட்ட
நிசபத்தின் ஒழுகின ரத்தக் கதவுகளைக்
கண்களில் கண்டான்.

பொருந்தா உணர்வின் நிலையாக
தொங்கும் தன் உயிர்களை
அனுபவக் கேலிக்குள்ளாக்கும் நினைந்த
திட்டமுடன் துவங்கிய அவன் சூதாட்டம்
குகையை வழிந்தோடும் ரத்தக் குப்பியாக்கியபடி
ஆனந்த நடனத்தை வெறியுடன் கழித்தான்.

தொடர் கேள்விகளுடன்
சம்பவங்கள் நீண்ட சிதைவுகள்
மழையில் தன்னை நனைத்துக் கொண்டு
பிறகு குறி, கால் என
தன்னின் வலியுணரும் அடையாளத்தை
அழித்தொழிந்த படி தவழ்ந்தான்.

அக்குகையின் புராதனம்
அவனது உறுப்பு வழி உயிராய் சுமந்திறங்கி
சதைகளின் கற்களாய் இறைந்தன.

வெற்றாய் அசைந்து கொண்டிருந்த
அதன் உயிர்ச்சுருள் பேரழிவாய் கனன்று
தொடர்பு வசம் பிசகி வெளிப்பட்டது நிம்மதியுருவாய்.

அந்த மூளிச்சித்திரம் நாக்கு வெளிர்
காளிக்கு முன்பாய்
கல்லுருவமென சமையும் படியானது
காலங்கள் கடந்த பெளர்ணமி இறந்த
பின்னொரு நாளில்.

குகையின் அகங்களுக்குள்
நுழைந்து இறுகிய அதன் தடங்களுள்
வலியின் மீறல்களும், ரத்த மிடறும்
எப்போதேனும் எதிரொலித்து விடும்
சாத்யங்களின் ஐதீகத்திற்குள்

கடவுளென சமாதானமாகிப் போனது
இழப்புகளின் சாட்சிகள் நிறைந்த
பாறைகளோடு பாறையாய்...”

கதைச் சொல்லியின் உணர்வு திறந்து
குரல் விசை அமைதியான பொழுதில்
கல்லுருவின் கண் இடுக்குகளிலிருந்து
பார்வையென ஊறி வெளியேறியது
நாகமொன்று ரத்தத்தின் பாகங்களாய்...

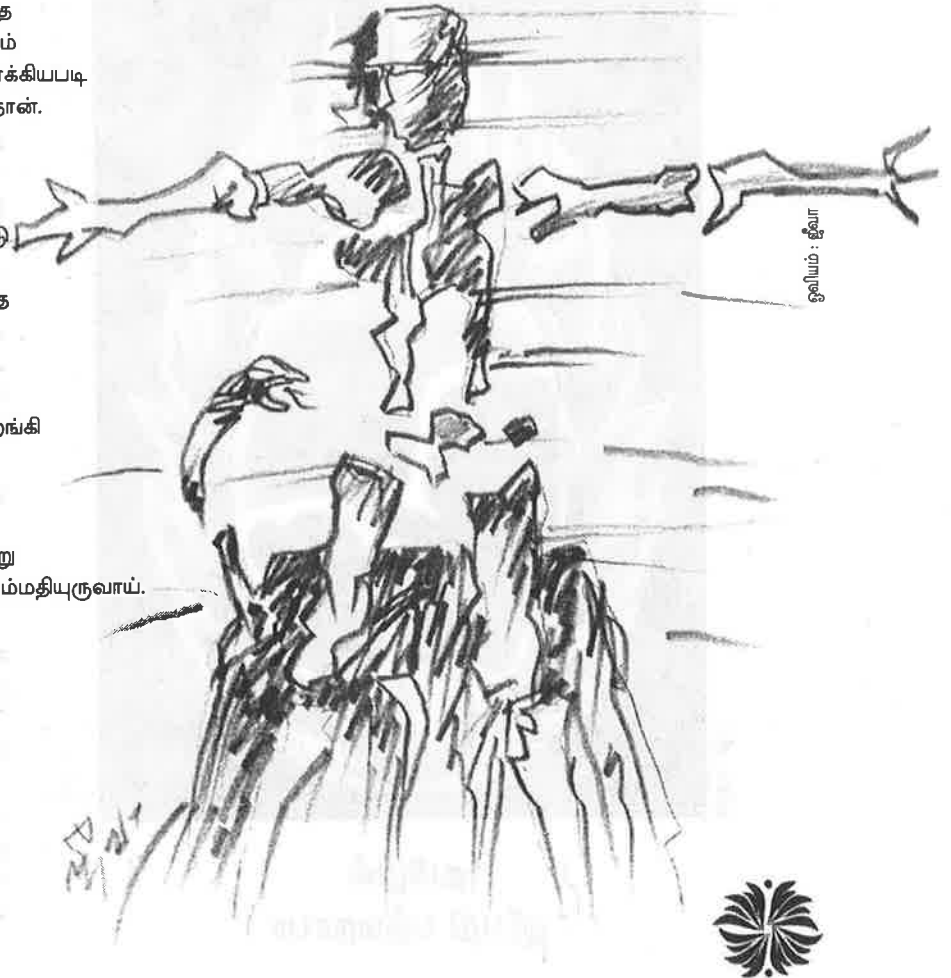

ரிஷ்யசிருங்கர்

கவிதை

கடவுளாகிப்போன

உயிர்

கர்ப்ப வதம்

1981 ஏரணாகுளம் மஹாராஜாஸ் கல் லூரியில் நான் இரண்டாம் வருடம் பி.ஏ.வும் என்

மனைவி விஜயலக்ஷ்மி முதல் வருடம் எம்.ஏ.வும் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம். எனக்கு இருபத்து மூன்று வயது ஆகியிருந்தது. அவளுக்கு இருபது. வீடோ பெற்றோரா நிழலோ இல்லாத நாங்கள் ஹாஸ்டல்களில் வசித்து வந்தோம். எழுபத்து மூலம் வருகின்ற துச்சமான வருமானமும் நல்லவர்களான சில நண்பர்களின் உதவியும்தான் எங்கள் வாழ்க்கையின் நம்பிக்கையே.

ஒருநாள் இங்கிலீஷ் டிப்பார்ட்மென்டின் வராந்தாவில் வைத்து விஜயலக்ஷ்மி என்னிடம் படப்படப்போடு சொன்னாள்:

"நான் கர்ப்பமாயிருக்கேன்"

நான் நடுங்கிப்போனேன். விடுமுறை நாட்களில் ஒரு நண்பனின் வீட்டில் போய் நானும் விஜயலக்ஷ்மியும் ஒன்றாய் இருந்திருக்கிறோம். அந்த விபத்தின் பலன்! படுப்பதற்கு வீடோ தொழிலோ உறவினர்களின் உதவியோ எதுவுமில்லாத ஏழைகளான நாங்கள் ஒரு குழந்தையின் பிறப்பை எப்படித் தாங்குவோம்? அதை

எப்படி வளர்ப்போம்? இன்னும் படிப்புகூட பூர்த்தியாகவில்லை. ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் நான் மூச்சு முட்டினேன். எல்லாக் கடவுள்களையும் சபித்தேன். அவளை முதன்முதலில் பார்த்த துர்பலமான அந்த நிமிடத்தைச் சபித்தேன். என்ன ஒரு அக்கினிப் பரீட்சை இது.

என் முன்னால் கண்ணீரோடு களைத்துப்போய் நின்றிருக்கிறாள் என் மூலம் கர்ப்பம் தரித்த ஒரு பெண். பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். எப்படியானாலும் இந்த இக்கட்டை நேர்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால் எப்படி? ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆனாலும் இந்தச் சூழ்நிலையில் என் கையாலாகாத தனத்தை அவள் அறியக் கூடாது. அவள் தகர்ந்து போய் விடுவாள். அபத்தமாய் எதாவது செய்து கொண்டுவிடுவாள். முடிந்த அளவுக்கு தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு சொன்னேன்.

"நீ தைரியமாப் போட. உனக்கு நானிருக்கேனில்ல. இந்தக் காலேஜில் எதாவது ஒரு கிளாஸ்ரூமில் படுத்து நீ பெத்துக்குவ. நமக்கு வேறது வீடு? நம்ம சகோதரர்களா இங்கிருக்கிற ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் இருக்காங்கள்ல? உதவி செய்ய நூறு இருநூறு ஆசிரியர்கள் இருக்காங்கள்ல? பக்கத்திலேயே தர்மாஸ்பத்திரி இருக்கில்ல? நாயும் பூனையும் கூட கர்ப்பம் தரிச்சு பெத்துக்குது. அப்புறம் என்ன?"

என் பேச்சு பலித்தது. விஜயலக்ஷ்மியின் அழகை அடங்கியது. அவள் முகம் துடைத்துக் கொண்டாள். அவளின் முகத்தில் கர்ப்ப சௌந்தர்யம் ஒளிர்ந்தது.

"எங்கூட இருந்தாப் போதும். நான் எதையும் சகிச்சுக்குவேன்"

விஜயலக்ஷ்மி அமைதியடைந்தாள். அவள் அபிமானத் துடன் வகுப்புக்குச் சென்றாள்.

அவள் போன பிறகு என் உள்ளே தீ எரிந்தது. என்ன செய்வேன்? யாரிடம் சொல்வேன்?

கர்ப்ப வதம் நடத்த வேண்டும். வேறு வழியில்லை.

கல்லூரிக்கு அருகிலிருக்கும் 'லக்ஷ்மி' ஹாஸ்பிட்டலுக்கு நான் ஓடினேன். அங்கே டாக்டர் சாந்தா வாரியாரைப் பார்த்து விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

"முதல் கர்ப்பமாச்சே. மகாபாபம். அப்புறமா குழந்தைகளே

அனுபவம்

பாலச்சந்திரன் சுள்ளிக்காடு

ஓவியம் : ஸ்ரீபி

தமிழில்
ஸ்ரீபதி பத்மநாபா

உண்டாகாமலும் போகலாம். நான் இதுக்கு துணை போக மாட்டேன்"

சாத்வீகமான டாக்டர் சாந்தா வாரியார் என்னைக் கைவிட்டார். நான் அழுது கொண்டே என் துர்பாக்கிய நிலையை விளக்கினேன். கடைசியாய்ச் சொன்னேன்.

"டாக்டர் நீங்க உதவி செய்யவேன்னா எங்க ரெண்டு பேரோட பிணமும் இந்த காயல்ல மிதக்கும். எங்களுக்கு வேறு ஒரு வழியுமில்ல"

அதில் டாக்டர் பயந்தார். அவர் சொன்னார்.

"வீட்டை எதிர்த்துட்டு ஏதாவது செஞ்சா இதுதான் பலன். என்னவோ ஆகட்டும். அந்தப் பொண்ணைக் கூட்டிட்டு வா. நான் பார்க்கறேன்"

அன்று மாலை மலையாளம் டிப்பார்ட்மென்டின் ஒரு யாருமில்லா மூலையில் வைத்து விஜயலக்ஷ்மி யிடம் இந்தத் தீர்வைச் சொன்னேன். அவள் நடுங்கிப் போனாள். பின் உடைந்து போய் அழு ஆரம்பித்தாள்.

"நான் சம்மதிக்க மாட்டேன். நான் சம்மதிக்க மாட்டேன்" அவள் பைத்தியமாய்ப் புலம்பினாள்.

"குழந்தை பிறந்தா அதுக்கு நரக வேதனைதான். அதுகிட்ட துளியாவது பாசமிருந்தா நீ இதுக்கு சம்மதிக்கணும். கருணைக் கொலைன்னு நினைச்சுக்கோ. அதுமட்டுமில்ல... தற்காப்புக்காக யாரையும் கொல்லலாம்." நான் சொன்னேன்.

"மாட்டேன். நான் சம்மதிக்க மாட்டேன்"

அவள் ஒருவழியிலும் படியவில்லை. திடீரென்று நான் அவளின் கழுத்தைப் பிடித்து நெறித்தேன்.

"அப்படின்னா... உன்னை நான் இப்பவே கொண்டுபோய். அதோட எல்லாப்பிரச்சனையும் தீர்ந்துடும்." பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு நான் சொன்னேன்.

என் கைகளில் விஜயலக்ஷ்மியின் கழுத்து நெறி

பட்டது. அவள் விழி சொருகியது. என் கைகளை விடுவிக்க முயற்சி செய்து அவள் தலையாட்டினாள். நான் கையை எடுத்தேன். அவள் இரண்டு மூன்றுமுறை இருமினாள். கொஞ்சம் வாந்தி எடுத்தாள்.

அந்த கொடுக்க காட்சி எப்படி நிறைவடைந்தது? எப்படியோ.

மூன்றாம் நாள் காலையில் மாணவர்களிடத்தில் அன்பு கொண்ட சில ஆசிரியர்களிடம், கடன் வாங்கிய கொஞ்சம் பணத்தோடு நானும் விஜயலக்ஷ்மியும் லக்ஷ்மி ஹாஸ்பிட்டலை அடைந்தோம்.

கருச்சிதைப்புக்கான தந்தையின் சம்மதக்கடிதத்தில் கையெழுத்து வாங்குவதற்காக நர்ஸ் என் முன்னால் நீட்டினாள். விஜயலக்ஷ்மி அடக்க முடியாமல் அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கர்ப்பத்தின் இருட்டறையிலிருந்து என் முதல் குழந்தை அலறிக் கொண்டிருந்தது.

"அப்பா... என் செல்ல அப்பா... என்னைக் கொல்லாதே அப்பா... மலர்களையெல்லாம் மலர்விப்பவனும் சர்வ பாவங்களையும் களைப்பவனுமான ஏழு குதிரைகளின் தேரில் எழுந்தருளுகின்ற அந்த சூரிய தேவனின் பேரொளியை ஒரு முறையாவது நானும் பார்த்துக் கொள்கிறேனே அப்பா. சமுத்திரம் சூழ்ந்தவளும் ரத்தின கர்ப்பம் தரித்தவளுமான பூமாதேவியை ஒரு முறையாவது நானும் ஸ்பரிசித்துக் கொள்கிறேனே அப்பா... ஈரேழு பதினாலு வோகங்களிலேயே மிகவும் மதுரமான அமிழ்தமான அன்னையின் முலைப்பாலை ஒரு துளி, ஒரேயொரு துளி நானும் ருசித்துக் கொள்கிறேனே அப்பா... அப்பா... என் செல்ல அப்பா... என்னைக் கொல்லாதே அப்பா"

இல்லை. நான் எதையும் செவிமடுக்கவில்லை. நிறைந்து வழிகின்ற கண்களோடும், நடுங்குகின்ற கைகளோடும் நான் என் முதல் குழந்தையை கர்ப்பத்திலேயே கொல்வதற்கான சம்மதக் கடிதத்தில் கையெழுத்துப் போட்டு கொடுத்தேன்.

நர்ஸ் விஜயலக்ஷ்மியை கருச்சிதைப்பு அறைக்கு அழைத்துப்போனாள். துர்பாக்கியவானான மகனே... துர்பாக்கியவதியான அன்னையே... மாபாதகமான இந்தத் தந்தையைப் பொறுத்தருளுங்கள்.

நான் ஆஸ்பத்திரி வராந்தாவின் பெஞ்சில் தளர்ந்துபோய் அமர்ந்தேன். என் உள்ளே கண்ணீரின் கருங்கடலைக் கடைந்து சர்ப்பக் கூந்தலும் ரத்த விழிகளுமுடைய காவிய தேவதை விஷக்கும்பத்துடன் உயர்ந்து எழுந்து வந்தாள். நான் அந்த விஷக் கும்பத்தை வாங்கி மகிழ்வுடன் குடித்தேன். சுட்டு எரிகின்ற தொண்டையுடன் பாடினேன் :

"உலகின் முடிவு வரையிலும் பிறவாமல்

போவாயாக என் மகனே, நரகங்கள்

வாய் பிளக்கும்போது உருகி அழைக்க

யாரெனக்குள்ளார் நீயல்லாமல்- என்றாலும்..."

(பிறக்காத மகனுக்கு)

பாகபிழர்ச்சு ஸ்ரீநிர்ச்சலாப

மீன்களில் வலசை போதல்

ஹவாய்தீவுகளின் கடற்படுகையில் என்வெலரோ வகை மீன்களின் வலசை ஆச்சர்யம். குளிர்க்கால முடிவில் அல்லது மாரிக்கால அறிகுறிகள் தென்படுகையில் துவங்கும் இவற்றின் யாத்திரை கீழைக்கடற்கரையின் வெப்ப நீரோட்டங்களில் ஏற்படும் மாறுதல்களாலும், வியாபாரக்காற்றுக்களாலும் பாதிக்கப்படுகின்றது. இரண்டாயிரம் கிலோ மீட்டர் பயணித்த பின்னர் நன்னீர்முகத்துவாரங்களை அடைந்த முதிர் உயிரிகள் பரிணாமக்கடமையை நிறைவேற்றி இறந்துவிட இளஉருக்கள் மீண்டும் தம் ரிஷிமூலத்தை எப்படி வந்தடைகின்றன என்பது புதிர்.

அவற்றில் ஒன்றை எனக்குத்தெரியும் என்பதைத்தவிர சொல்வதற்கொன்றுமில்லை.

கண்ணீர் சாகுபடி

ஆணித்தரமாய்
பேசியிருக்க வேண்டும்...
இதயம் கிழிப்பட்டு
ரத்தம் கூட சோகையாய்
நிறமிழந்து வழிகிறது-
உன் கண்களில்

ஆயினும்
அசைவ ஞாபகங்கள்
இல்லாதவன் போல
இழப்புடன் கூடிய பெருமை
உன் கண்களில்

வெற்றிகரமாய் நடந்த
சாகஸக் காட்சியின் முடிவில்
மனதில் ரகசியமாய்
ஒரு சின்ன ஏமாற்றம் போல...
உன் கண்களில்...

அந்தியின்
அபாயகரமான
வருகையின் முன்
இன்னும் கொஞ்சம்
இராதேட வரும் பட்சியின்
துடிப்புடைய தவிப்பினும் ஏதோ...
உன் கண்களில்...

நனைந்த சுவர்களின்
உள்ளார்ந்த வாசனையை
உட்கவர்ந்து கொண்டிருக்கிறாய்
கூடிய மட்டும்
இடிபாடுகள் மீதமர்ந்து
நகர்த்தும் ஒரு மாலையில்
நினைவுச் சின்னமொன்று
அவசியமின்றி ஞாபகம் வருவது
தெரிகிறது
உன் கண்களில்...

பாதங்களுக்கு சுமார்
மூன்றடி ஆழத்தில்
உழைத்து, ஓய்ந்துபோய்
தோல்துறந்து தூங்குவோர்
கணக்கெடுக்கச் செல்லும் முன்
நம்பிக்கைத் தரக்கூடியதாய்
ஒன்று சொல்லி வைப்போம்
இன்று மழை
வரும்/வராது.

ஒலியங்கள் : பூட்டிவி பரூது

மாற்று மொழி

குகைசுவரில் ஓட்டிக்கொண்டு
குழந்தையின் வகர்த்துடன்
கவனித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது மொழி
மொழிக்கு - றழசடோஜ
அவ்வப்போது
நுண்கணிதத்தில் அசாத்திய புள்ளிகளில்
கூச்சலிடும்...

எழுத்து சிறுநீர் இச்சையோடு
ஸ்வெட்டர் பிள்ளுதலை போல :
என்ட்ரோபி அதிகரிக்கச் செய்வதோடு
கரிக்கிறது

ரெஜியு என்பது
எல்லா வழக்குகளிலும் உள்பாவாடை
லாவா ஏரியின் அந்தக்கரையில்
குரங்காட்டி சொன்னது :

“*னொஜிமெளம்பூ வீரிய*
னெத்துஇறீத்” (சிறந்தன படைக்கப்பட்டு விட்டன
பாலைவன வரிசையில் எத்தனையாவதாக எதிர்பார்க்கப்படும்
மார்க்ச்சை வேர்க்காது, வேர்க்காது)
ஃடெப்முயி என்பது *ளிறெஹல்* ஆனதாலும்
வவேமீஉ என ஒத்துக்கொண்டபடிக்கு
தர்க்கபடி.

எல்லோரும் பார்க்க (எழுத்துக்கர்த்தனே, உன் தலை சுக்குநூறாய் போக)
எல்லோரும் பார்க்க
தெருவோரத்தில்
ஙஙஙஙங.

லாஸ் வேகாஸ்

நியான் உன்னத்தோடு இரவின் பூமி
கதகதப்பான கம்பளி ஆடைக்குள்
உலவச்சென்று (செல்லும்போது கந்தர்வர்களை காணவில்லை)
நுகரும் சகோதரத்துவம்
Subway-யில் கிடப்பவனின்
பெயர் கேட்கக்கூடாதென்பதே
தேவையானதும் போதுமானதுமான
நிபந்தனை
நீண்ட விளம்பரவாசகத்தில் உச்சியில்
தொலைந்துபோக
ஹம்பிநகர்வாழ் ஹிப்பிக்களின்
அறுபத்து ஆறாம்வருஷத்திய கோடை
கம்பூனிஸ்ட்களின் விலகல்
பரிசுடார்த்த மெட்ரோ இறைமை
விடுதிகளின் நிஜம் முதுபழைமை
வீல்சேர் புன்னகை
வித்யாசமில்லை

உண்மை, நாய் குரைப்பு...

ஆயிரம் ஒளித்துணுக்கு நடுவில்
அகல் விளக்கேற்றுகையில்
என்னெனய் கரைக்குக்
குளிந்த எந்தலை நிமிர்த்தி
ஒரு பொய் சொன்னாய்...

ஒய்வெடுக்கும் சூரியன்
அழகான ஆகாயம்
வெள்ளை வெள்ளை மேகங்கள்
கதகதப்பான பகல்.
கழுத்துக்குப் பின்நெருங்கி வாசனையாய்
ஒரு பொய் சொன்னாய்...

ஒரு கண்ணாடிப் பரப்பில்
இரண்டு நெருங்கிய குமிழ்களாக
ஒரு நொடி சந்திக்கையிலும்
ஒரு பொய் சொன்னாய்...

நிழல்களின் அசைவுகளை
மெழுகொளியில்
உற்றுநோக்க
ஒளிப்பாளமாய் வந்திறங்கி சாய்வாய்
ஒரு பொய் சொன்னாய்...

ஒரு வானவில் முடியும் ஊரில்
மறந்துபோன நண்பர்களை
சந்திக்கையில்
திரும்பிப் பார்த்து
ஒரு பொய் சொன்னாய்...

நாய்களின் சண்டை போல
நெடியதாகவும்
இடைவெளியுடையதுமான இரவில்
தெருவிளக்கின்
நீண்ட நிழலில்
நடக்கையில்
தூரத்திலிருந்து கூப்பிட்டு
ஒருபொய் சொன்னாய்...

இரவில் வியர்வையில்
தொலைவான நாய்களின்
குரைப்பொலிகளுக்கு நடுவே
நானுமோர் பொய் சொல்வேன்
என் அரசனே !

தழும்பு செய்தல்

இடிபாடுகட்டு நடுவே தனியனாய்
நின்றுகொண்டிருந்தான்.
மிகப்பலமாக ஒரு முறை சிரித்தான்
ஆனாலும் பள்ளத்தாக்குப் பிரதேசத்தில்
அது எதிரொலிக்கவில்லை.
“தழும்பு செய்ய வந்தேன்” என்றேன்
“வந்தனம்” அவனே கேட்டான் :
“நாயின் கண்ணில் கொஞ்சம்
சோகம் பார்த்ததில்லையா?”
“நாய்கள் அதன் சுதந்திரமாக வாலசைப்பதை
ரசிக்கிறோம்” என்றேன்.
“ஆம் உண்மைதான்
நாயை விட அதன் வால் சுதந்திரமானதே”
“நான் தழும்பு செய்ய வந்தேன்” என்றேன் மீண்டும்
அதைக் கண்டுகொள்ளாதவன் போல
“இந்த இடிபாடுகட்டு அப்பாலும்
யாரேனும் இருக்கிறார்களோ?” விசாரித்தான் (அதே பதம்)
“அதைப் பற்றி அக்கறைப்படாதே
இடிபாடுகளைக் கடக்க
உன்னால் முடியாமல் போகலாம்”

அந்த மதியம் கடந்த வானத்தில்
அங்கொன்றும், இங்கொன்றும்
சில கலப்பு மேகங்கள்
திரிந்துக் கொண்டிருந்தன...
நான் தோல்வியை
ஒப்புக்கொள்ளாமல்
அடுத்த கூடாரம் நோக்கி நகர
அப்போது தான் பார்த்தேன்
அவன் இதயம் முழுக்கத் தழும்புகள். இடைவெளியின்றி
“இடமில்லை, வந்தனம், மீண்டும் சந்திப்போம்” என்றான்.

பார்த்துஹரன்

கவிதைகள்

ச ந ரு வி ன் வாழைப் பூ உலகம்

சந்ருவுக்குள் ஒரு உலகம் இயங்கிகொண்டிருக்கிறது
- வாழைப்பூ உலகம்.

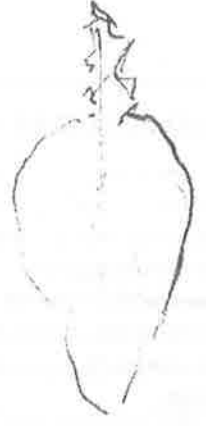
வாழைப்பூ மடல்திறப்பதுபோல்
திறந்து உள்ளே போகப்போக அடுக்கடுக்காய்
செதுக்கப்பட்டிருக்கும் உலகம் அது.
வாழைப்பூவின் கட்டமைப்பில் இருக்கும் புள்ளிகளும்
கோடுகளும் வட்டங்களும் வளைவுகளும் அவரின்
உள்ளுக்கு உள்ளே பல நிழற்சித்திரங்களைப்
படைத்துக்கொண்டேயிருந்தன. அவற்றுக்கு ஒளியூட்டிப்
பார்த்தபோது, நம் பாரம்பரியச் சிற்பக்கலையிலும்
கட்டிடக் கலையிலும் என்றென்றும் நின்று ஒளிர்ந்து
கொண்டிருக்கும் வாழைப்பூவின் வடிவங்கள்
அவருக்குள் விரிந்தன.

இந்த ஓவியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு
டாக்குமெண்டரி தயாராகிக்கொண்டிருக்கிறது.
தமிழ்நாட்டிலிருக்கிற பல கோவில்களில்
படம்பிடிக்கப்படுகிற இந்த டாக்குமெண்டரியை சண்முகம்
(சன் டி வி யின் செய்தி வாசிப்பாளர்) இயக்குகிறார்.

ஓவியர் சந்ரு

gallery

△மூடிய மலர்: மௌனம்

△இதழ் விரித்த மலர்: பேச்சு

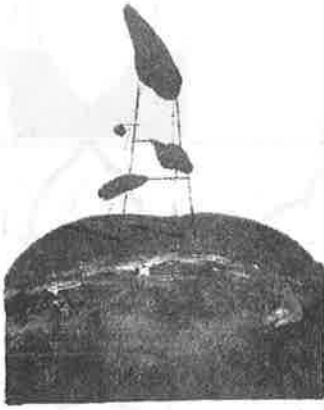

△மலரைப்
பிரிக்காமலே
கட்டமைப்பைப்
பார்வையிடுதல்

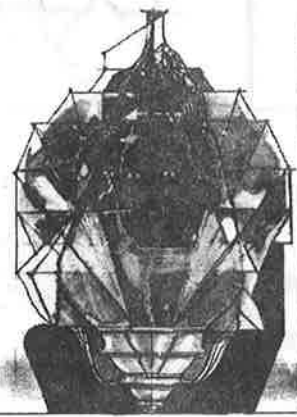
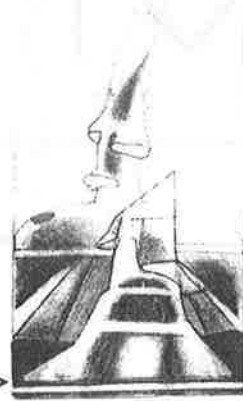
◀ கட்டமைப்பைக்
கலைக்காமல்
வருடும்போது
வண்ணஜாலம்
எழுப்புகிறது மலர்

பிரகாரத்திலிருந்து
முலஸ்தானம் வரைக்கும்
சிற்பங்கள்... அடுக்கடுக்காக...
இதழுக்கு அடியில் பூக்கள்
உள் செல்லச் செல்ல
பூக்களின் அடுக்குகள் ▶

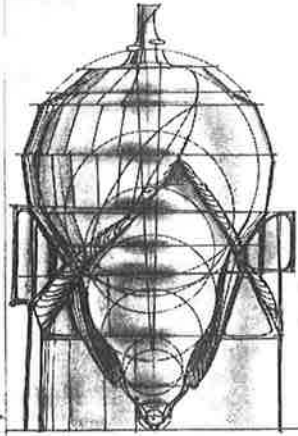
◀ மின்கம்பத்தின்
அமைப்பை
ஒத்திருக்கிறது
கணுப்பகுதி

விரித்த
வாழைப்பூவிலிருந்து
கண்டெடுக்கப்படுகிறது
தோரணங்களுடன் கூடிய
தெருவின் அமைப்பு▶

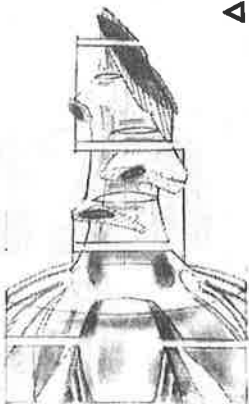
◀ மேற்கண்ட
அனுபவங்களைக்
கண்ணாடியில்
பதிப்பிக்கும்போது
அட்டையில்
வண்ணத்தில்)

கட்டமைப்பின்
பார்வையில்
எண்ணிறைந்த
வட்டங்களாக
ஒரு முடிவில்லாத
சூழற்சி▶

◀ கூடாரம் போன்ற
அமைப்பின்
மேற்பகுதி
கண்டெடுக்கப்படுகிறது

வாழைப்பூவின்
மேற்பகுதியின்
அமைப்பின்
அடிப்படையில்
கட்டமைக்கப்படும் எந்த
ஒரு படைப்பும் -
கட்டிடமோ, சித்திரமோ,
சிற்பமோ எதுவாகிலும் -
பார்ப்பவரின் கண்களை
உறுத்தாத அற்புதம்
நிகழ்கிறது. ▶

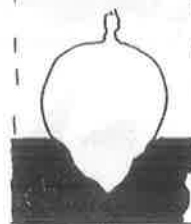

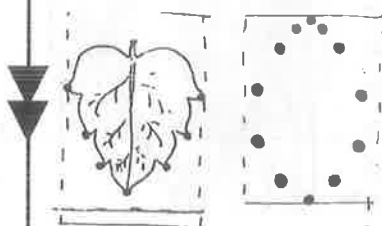
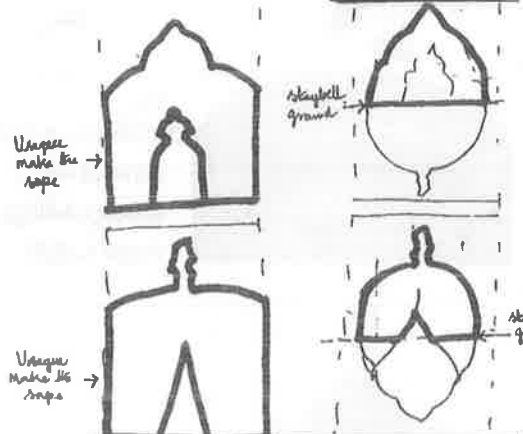

◁ காரணம், நம் மனதின் அடியாமுத்தில் எப்போதோ பதிவாகிப் போன வாழைப்பூவின் வடிவம்தான்.

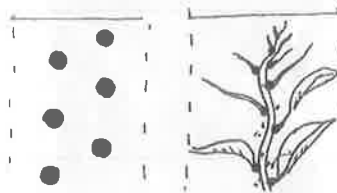
வாழைப்பூ வடிவத்தைத் நேர்கோணத்தில் நிறுத்த முடியாது. அதற்கு பக்கபலங்கள் அவசியம். ▷

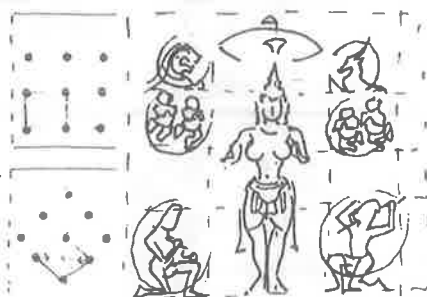
பக்கபலம் இல்லாமல் நிறுத்த வேண்டுமெனில் நடுவில் வெட்டி வைக்கவேண்டும். வெட்டப்பட்ட வடிவத்தின் வெளிஓரங்கள் போலவே உள்ளேயும் கோடுகளமைக்கக் கிடைப்பவை கட்டிடங்களின் முகப்புகள் ▷

இதைப்போலவே தாவரங்களின் அமைப்பிலிருந்து வடிவ கணிதம் சார்ந்த புள்ளிகளைப் பெறமுடிகிறது

இந்தப் புள்ளிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தத்துவார்த்தத்தின் அடிப்படையில் அமைக்கப்படும் சிற்பங்கள் கலைநுணுக்கத்தில் என்றென்றைக்குமான கவனத்தைப் பெறுகின்றன.

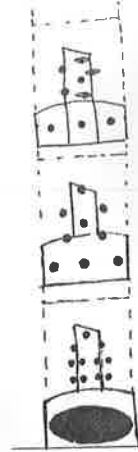

◁ கவனம் வேறெங்கும் நகராத நிலை: உருவங்களின் நேரடித் தொடர்பு

◁ இரண்டு மனிதர்களுக்கு இடையே தொடர்பு ஏற்படுத்தும் விலங்கின் வடிவம் கவனத்தை நிறுத்துகிறது

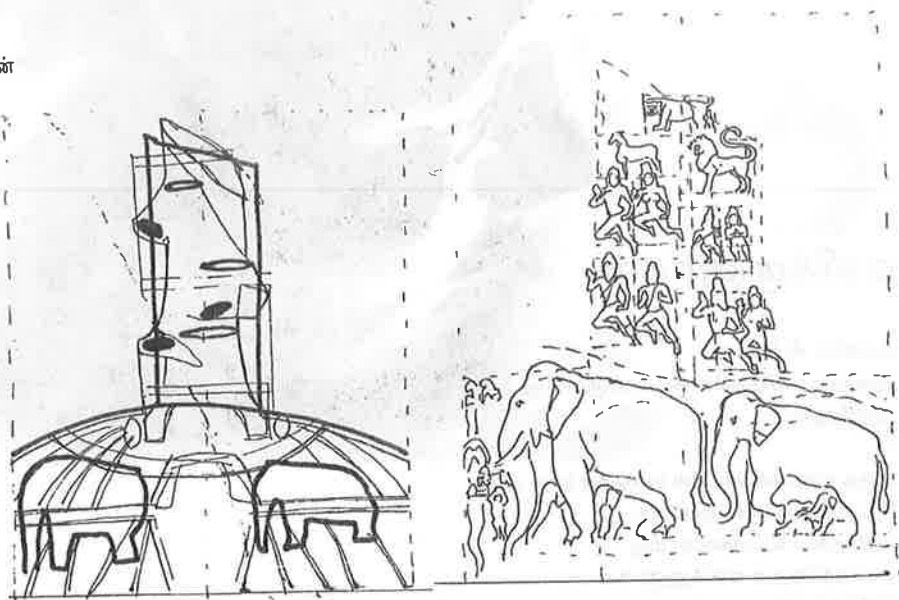
◁ பார்வை இடையில் நுழைந்து வெளியேறுகிறது

◁ புள்ளிகளின் இயக்கம்

◁ உயிர்ப் புள்ளிகள்

◁ புள்ளிகள்

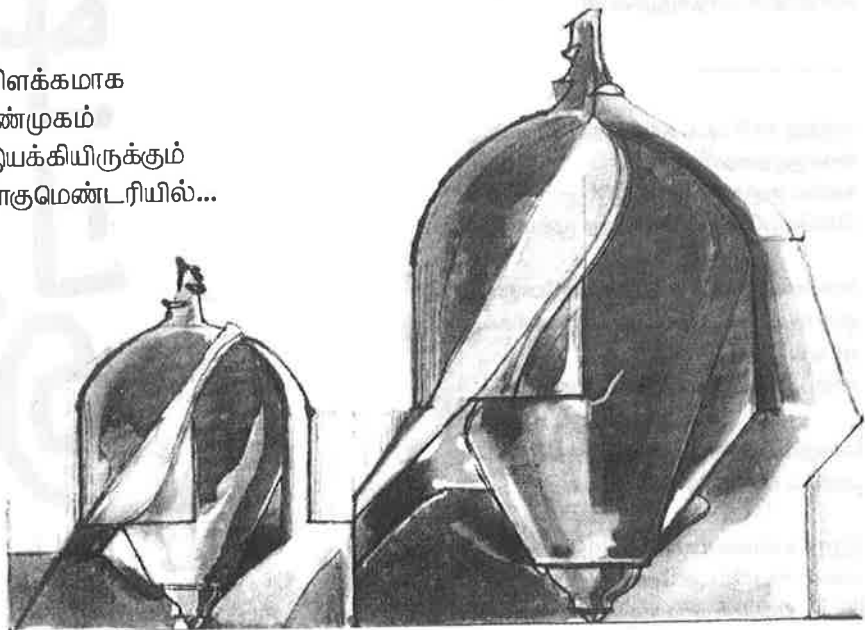

△
வாழைப்பூவின் கணுப்பகுதி வடிவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட மகாபலிபுரத்துச் சிற்பம். புள்ளிகளின் உச்சியில் காணப்படும் புள்ளியாக கவனத்தை சிற்பத்தில் நிறுத்தும்பொருட்டு யாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு மிருக வடிவம் காணப்படுகிறது.

விளக்கமாக
சண்முகம்
இயக்கியிருக்கும்
டாகுமெண்டரியில்...

சண்முகம்

எலிக்குஞ்சுகள்

கனவின் கிழிசலென
இன்னும் விரிந்துகொண்டேயிருக்கிறது
அந்நிகழ்வு

அந்த வாடகை வீட்டில் நுழைந்த நாள் முதல்
சிறு குன்றுகளென குதிர்ந்த
போர்த்திய உடல்களின் மீது
தாவித்திரிந்தன எலிக்குஞ்சுகள்
இரவெல்லாம்
மாயானூலக்கதைகளில் வரும் சித்திர உபாசகம் போல்

வாழ்வு புரியாத ஆத்திர ரேகைகள்
படர்ந்த கரங்களால்
பசையுடைய அட்டைகளை மூலைகளில்
விரித்தேன் புதைக்குழியென

மருந்து ஊசி புட்டத்தில் ஏற்றிய
கைக்குழந்தையின் வீறலாய்
கதறிய குஞ்சுகளைப்
பின்னெப்போதும் காப்பாற்ற முடியவில்லை

சாக்கடைச் சந்தில் விட்டுவரும்போது
ஒரு காலூன்றி மறுகால்தூக்கமுயற்சிக்க
ஒட்டிய மேல்தோல் பிரிந்து
கசிந்தது அதன் உயிரின் கண்ணீர்

மாவுதிரண்ட விழிகளின் முகத்தில்
அற்பம் பட என்னை ஏறிட்டன

இறுதிப்பார்வையால்
என்ன சாபமிட்டனவோ?
இப்பொழுதெல்லாம் எலிக்குஞ்சுகளை நேசிக்கிறேன்

ஒலியங்கள் : ரகு

உட்புகுதி
கவிதைகள்

தவச்சாலை

அழகிய கனியாய்
நிலவு தொங்குகிறது
மெல்ல கரைந்து வழிகிறது
காந்தஒளிச்சாறு
இருள்பூத்த காடாகிறது
வானம்

மூலத்தில் புதைந்த சொல்லொன்று
முலைப்பாலாய்த்துளிர்க்கும்
இருள்மடியும் கவிதைப்பள்ளங்களில்

எரிந்து போன வீடு

நீர்ப்பரப்பில் எழும்பிய சிற்பமாய்
இலையுதிர்ந்த சாலைகளும்
வசந்தம் துளிர்ந்த காடுகளும்
பிரபஞ்ச அழகை விசிறியதுணர்ந்த
ஒருநாளில்
என் வீடு எரிந்துபோனது
கற்கவர்களும் ஒற்றைக்கூரையுமாய்

பாதுகாப்பின் இறுக்கத்தில் தவித்த வேர்கள்
பிதுங்கி வெளியேறி சிறகுகளாய் நெகிழ்ந்தன

திரும்பும் முனைகள் முழுங்கிப்போய்
மலைப் பிரவேசங்கள் புடைத்தன

அதிகபட்ச உணர்வுபெருக்கில்
விஷமுறிவு நிகழ்ந்தது

பகைமுகங்கள் மறந்துபோயின
உறவின் கரங்களும்

காலம் கீறிய உடலின்
அனுபவ வெளிச்சத்தில்
விழிகள் துழாவும் ஞானம்தேடி

உடலில் துருத்திய காலச் செதில்கள்
முற்றிலுமாய் உதிர்ந்துபோன பின்னொருநாள்
இலட்சமாய் எறும்புகள்
செல்செல்லாய்ப் பிய்த்துண்ணும்

அழகின் வாசனை
அப்பொழுதும் வீசும்.

பரந்து விரிந்த ஒரு முடிவற்ற மண்டபம். அதன் எண்ணற்ற தூண்கள் ஆரக்கால்களென சூரியனை நோக்கி நீண்டு புறப்பட்டு உயர்ந்து பாழ்வெளியில் மறைகின்றன. நிழல்களற்ற வெளிச்சம் அதில் நிறைந்திருந்தது. எங்கோ சுத்திய ஒரு பறவையின் குரல் மண்டபம் முழுக்கப் பரவி நிலைக்கிறது.

இரவு பகலற்ற அந்த உலகத்திற்குள் எண்ணற்ற நிர்வானிகள் சதா காலமும் விந்தணு போல நுழைந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மரணம் அவர்களை வரவேற்று அழைத்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. வந்தவர்களில் ராமசாமிக்கவுண்டனும் ஒருவன். பெண்கள் எல்லோரும்

இவனுடைய தொப்புளிலும் சுருங்கிய தோல் மடிப்புகளிலும், தலை முடியிலும் தங்கியிருக்கும் அழுக்குகள் போகுமாறு சோரக் குளிப்பாட்டுங்கள். சந்தனப்புகை காட்டி இங்கே கொண்டு வாருங்கள்” என்று சொன்னாள்.

ராமசாமிக்கவுண்டனை பறவையின் இறகுகளால் ஆன ஒரு பல்லக்கில் வைத்து தூக்கிச் சென்று ஒரு அகன்ற நீர்த்தடாகத்தின் அருகே இறக்கி வைத்தார்கள். அவர்களில் கனத்த சரீரம் கொண்ட ஒருவள் வந்து தடாகத்தின் கரைமேல் கால்களை நீட்டி அமர்ந்தாள். தனது நீண்ட கால்களின் மேல் அவனைப் படுக்கவைத்து குழந்தையைப்போல குளிப்பாட்டினாள். அவனுடைய அழுக்குகளை கழுவினாள். கைகால்களை நீவிவிட்டாள். அவன் கண்களைத் திறந்து சுத்தம் செய்தாள்.

சந்தனப் புகை காட்டி இதமான சூரிய ஒளியில் அவனை உலர்த்தினார்கள். மீண்டும் அவனை பல்லக்கில் வைத்து மூத்த அன்னையின் இருப்பிடத்திற்கு கொண்டு வந்தார்கள்.

அவனுக்காக வெண்ணிற படுக்கை ஒன்று தயார் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவனுடைய மனைவியையும், மகளையும் அங்கே அழைத்து வந்திருந்தார்கள் அவர்களுடைய கூந்தல் புதிய மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன.

பல்லக்கிலிருந்து இறக்கி ராமசாமிக்கவுண்டனுடைய தலை அவனுடைய மனைவி இருந்த திசையிலும் கால்கள் அவனுடைய மகள் இருந்த திசையிலுமாக இருக்குமாறு படுக்கையில் கிடத்தினார்கள். தனது

கணவனைக்கண்டு நெகிழ்ச்சியுடன் காணப்பட்டாள் அவள். தனது விரல்களால் அவனது பரந்த நெற்றியை தடவிக் கொடுத்தாள்.

எங்கும் ஜீவன் ததும்பி வழியும் அந்த மண்டபத்தில் அவன் ஒரு குழந்தையைப் போல படுத்துக் கொண்டிருந்தான். பளிங்கு நிறத்தாலான தூண்களில் படர்ந்து ஏறிய கொடிகளில் மஞ்சள் நிற மலர்கள் பூத்திருந்தன. எல்லையற்ற வெளியில், தூண்களுக்கிடையே பறவைகள் இங்குமங்குமாக சலனம் கொண்டிருந்தன.

தனது நரைத்த கூந்தலை முன்தள்ளி கோதியபடியே மூத்த அன்னையானவள் ராமசாமிக்கவுண்டனின் மனைவியிடம் அவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுப் போன கதையைச் சொல்லும்படி சொன்னாள். பெண்கள் எல்லோரும் ஆவலுடன் கேட்டு நிற்க அவள் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“முத்துக்கவுண்டனின் மகளாகப் பிறந்து வந்தேன். என்னோடு மொத்தம் ஐந்து பெண்டு பிள்ளைகள். தரித்திரம் கொலுவிருக்கு

சுருகன்

ஒன்றுகூடி உற்சாகத்துடன் அவனை வரவேற்றார்கள்.

அந்த பெண்கள் குழாமின் மூத்த அன்னை அருகில் வந்து அவனுடைய உருவை பரிசோதித்தாள்.

“எழுவது வருஷங்களுக்கு மேலாக இவன் மண்ணின் மேல் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறான். இவனுடைய லாபநஷ்ட கணக்குகள் கணக்கில்லாத பக்கங்களாக நீள்கிறது. எழுச்சிகளும் வீழ்ச்சிகளும் ஒன்று கலந்த இயக்கம் வற்றி உலர்ந்து போய்விட்டிருக்கிறது இவனுடைய உருவம்.”

சருகாக மடிந்து கிடந்த அவனுடைய ஆண் குறியையும் விதைப்பையும் கையில் ஏந்திப் பார்த்தபடி சொன்னாள்.

“இது ஏராளமான விந்தை பெண்களின் யோனிக்குள் இறைத்து ஓய்ந்திருக்கிறது. இவன் முகத்தில் ஒளிர்ந்து நிலைத்திருப்பது ஒரு பெண்ணின் மலர்ந்த சரீரம்; உயிர் துறப்பதற்கு முன் இவன் பிரக்ஞையில் கடைசியாக மிதந்து தோன்றியது அதுதான்”

அவனைச் சுழந்து நின்ற பெண்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து அவனுக்காக ஒரு பாடலைப் பாடினார்கள். பாடல் முடிந்ததும் மூத்த அன்னையானவள் சில பெண்களை அருகில் அழைத்து

“இவனுடைய மனைவியையும், மகளும் ஏற்கனவே வந்து விட்டார்கள். அவர்களை இங்கே அழைத்து வாருங்கள்” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தாள். வேறு சில பெண்களை கூப்பிட்டு,

“இவனை குளிப்பாட்ட வேண்டும்.

ஜீ. முருகன்

மிடத்தில் குடிசைகட்டி வாழ்ந்து வந்தோம். காட்டுக்கு போய் விடுகிறது ஊருக்குள் விற்றுவிட்டு கஷ்ட ஜீவனம் செய்து வந்தோம். பெரிய மனுஷியான மறாவது மாசத்திலே இந்த கவுண்டன் வந்து பெண் கேட்டான். இவனுக்கு முதல் தாரம் ஓடிவிட இரண்டாவதாக வாக்கப்பட்டேன்.”

முன் ஜென்ம புண்ணியம்தான்; சாமியின் அருள்தான் இப்படி ஒரு தர்மராஜா எனக்கு வந்து வாய்த்தது. வாக்கப்பட்ட நாள் முதலாய் எனக்கு மகாராணி உபசரணை. மண்ணுக்குள் போகும்வரை கைதொட்டு அடித்ததில்லை. ‘ச்சி’ என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னதில்லை.

ஆனாலோ பெரு உணர்ச்சிக்காரனின் மன்மதனின் மறுபிறப்பு. எத்தனை தினுசு! எத்தனை வேகம்! முதல்நாள் இரவிலேயே மூர்ச்சையாகி விழுந்து விட்டேன். மடிமேல் கிடத்திக் கொண்டு விடியும்வரை ஆறுதல் சொன்னான். காமம் இது என்றான். நாளாக நாளாக பக்குவப்படுத்தி வைத்தான். பருவபாடம் சொல்லித்தான். ஜீவசத்து வற்றாத காட்டுச் சுவையிலவன், மண்ணில் சிந்திய விந்தில்கூட கருக்கூடி பிள்ளைப்பயிர் விளையும். என் கர்ப்பப்பைக்குள்ளே எட்டைக் கருக்கொண்டேன். அதில் இரண்டு பழுதாகி ஆறு பிறப்பெடுத்தது. கடைசி குழந்தைக்கு வயசு நான்கிருக்க சர்ப்பமது தீண்டி எனக்கு சாவு வந்தது தாயே. பிள்ளை போல மனம் கொண்ட இந்த பாவி மனுசன்மேல் பழிபோட என் பிள்ளாலே வந்து சேர்ந்தான் இதோ நிற்கும் கைகாரி. ஊர்மேயப்போனவளை தடுத்தது தப்பென்று தற்கொலையில் போய் விழுந்தான். பொண்டாட்டி மந்திரத்தில் பாவி மகளை கொன்றுவிட்டாளென்று ஊர் துற்ற வழிவைத்தான். வருஷங்கள் பல கடந்து இதோ அவனும் வந்து சேர்ந்து விட்டான்...” என்று அன்னையிடம் முறையிட்டான் ராமசாமிக்கவுண்டனின் மனைவி.

அவனுடைய மகளோ தனது தாயானவள் சொல்லச் சொல்ல ஆவேசமுற்றவளானாள். அவள் சொல்லி முடித்ததும் தனது ஆத்திரத்தை இப்படிக்கொட்டித்தீர்த்தாள்:

“எங்கள் மூத்த அன்னையே என் தாயானவள் சொன்ன தர்மராஜா கதையை கேட்டீர், என்னை பழிகாரி என்று சொன்னவளின் கன்னி கழிந்த கதையைக் கேட்டீர், பெரும் காமம் கொண்டவனிடம் பிள்ளை பெற்ற கதையைக் கேட்டீர், ஈரம் காணாது பாலையான என் கதையை கேட்பீர்களா?

மூத்தவள் இரண்டு பேரும் கணவன்மாரோடு போனபின்னே, தாயான இவளும் என்னை தனியாக விட்டு போனபின்னே என் தம்பி தங்கையோடு பருவமெய்தி பலகாலம் காத்திருந்தேன். முதுமை கண்ட பின்னும் மோகம் தீராத இந்த ராசனோ பெண்ணொருத்தியை கூட்டிவந்து மூன்றாம் தாரம் என்றான். அவள் சொல் கேட்கச் சொன்னான். பூப்பெய்திய தேகத்துடன் தூங்காமல் விழித்து இவர்கள் சல்லாபம் பார்த்திருந்தேன்.

எங்கள் பக்கத்துத் தெருக்காரன் ஒருவன் பார்வையாலே எனக்கு கண்ணி வைத்தான். சாடையாலே காதல் சொன்னான். வாழ்ந்திருக்கும் காலமெல்லாம் அவன் துணையாக ஒப்புக்கொண்டேன். தேகம்

தீண்டாமல் சமயம் வர காத்திருந்தோம். பொறாமைக்காரன் எவனோ போட்டுக் கொடுத்தான் இந்த பாதகனிடம்.

கரண்டியை சுட வைத்து என் தொடையில் முத்திரையிட்டான். பழிக்காக சொல்லவில்லை பாருங்கள் தாயே இந்தத் தழுமபுகளை. எனக்கு ஆறுதல் சொல்ல யாருண்டு? காதலென்று வந்தவனோ காணாமல் போய் மறைந்தான். அவனைப் பெற்றவரோ என்னை பரத்தையாக்கிப் பேசினார்கள். பாவப்பட்ட தேகமிது எதற்கு தாயே இருக்கவேண்டும்? பழிகளை கயிறாக்கி கழுத்தில் சுருக்கு வைத்தேன். கன்னி கழியாமலேயே கட்டையில் வெந்து போனேன்” என்று சொல்லி கண்ணீர் சிந்தினாள். இளமை செழித்த அவள், தேகம் துக்கத்தில் குமுறியது.

மூத்த அன்னையானவள் அவளை தழுவி ஆறுதல் சொன்னாள்.

“அழுவாதே மகளே! உன் துயரம் எதுவோ அதை நான் தணியச் செய்வேன். உனது வாழ்வின் அறுபட்ட இழையை நான் பிணைத்து வைப்பேன் அழவேண்டாம்.” அவளது நெற்றியில் முத்தம் பதித்தாள்.

மூத்த அன்னை அருகில் வந்து அவளது வற்றிய தேகத்தை காலிலிருந்து தடவினாள். வயிற்றைத் தட்டினாள். மார்பை நீவினாள். சாய்ந்திருந்த தலையை நிமிர்த்தி கண்களை திறந்தாள். சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்தாள். அவனுடைய இமைகள் அசையத் தொடங்கின. தேகம் உயிர்பெற்று இயங்கியது. உதடுகளை அசைத்து எதையோ முணுமுணுத்தான். அவனுடைய மனைவியிடம் சொன்னாள்.

“அவனுக்குப் பசிக்கிறதாம். உன் பால் வற்றாத முலையை

அவனுக்கு சப்பக்கொடு”

அவனோ பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவனை தூக்கி மடியில் கிடத்திக் கொண்டு தனது மார்பை பிடித்து அவனுக்கு கொடுத்தான். குழந்தையைப் போல கனிவுடன் அவன் தலையை வருடிக்கொடுத்தபடியே அவனது இளமையை ஞாபகம் கொண்டான். பெரும் தாபத்துடன் தனது மார்பைத் தழுவின அவனது உறுதியான கரங்களை நினைத்துக்கொண்டான்.

அவன் அவளிடம் பால் அருந்தினான்.

மெல்ல மெல்ல அவனது தேகம் மலரத் தொடங்கியது. தசைகள் திரண்டு நின்றன. தோல் சுருக்கங்கள் நீங்கி பளபளப்படைந்தது. இளமைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். அவன் அவனை முதல்நாள் இரவில் கண்ட அதே வலிமையான தேகத்துடன் வாலிபனாக கண்டான். படுக்கையில் கிடத்தி மகிழ்ச்சியுடன் அவனை பார்த்தான். அவனோ முயற்சித்தும் எழ முடியாமல் திணறினான்.

“என் உத்தரவு இல்லாமல் உன்னால் எழமுடியாது மகனே!” படுத்திரு, விளையாடியவை போதும் ஓய்வெடுத்துக் கொள். எல்லாவற்றையும் கவனித்தபடி நீ செய்வற்றிரு” என்ற மூத்த அன்னை யானவள் அவனுடைய மகளிடம்.

“பெண்ணே அவனுடைய முகத்தைப்பார், யார் இவன்?”

அவள் பார்த்தாள்.

“நன்றாக கவனி அவனை”

கண்களை இமைக்காமல் வியப்புடன் அவனைப்பார்த்தாள். அவளுடைய காதலன் அங்கே படுத்திருந்தான்! தாபத்துடன் அவன் கண்கள் அழைத்தன அவளை.

“ஏன் இன்னும் நின்று கொண்டிருக்கிறாய். ஆசைதீர அவனைத் தழுவிக்கொள்” என்றதும் அவனருகில் படுத்து அவனை இறுக்க தழுவினபடி மகிழ்ச்சியில் கண்ணீர் சிந்தினாள்.

“வேண்டாம்” என்று கத்தினாள். அவளுடைய தாய், “இது உன் காதலன் இல்லை, தந்தை. தன் தந்தையை போகிப்பது பாவமில்லையா? வேண்டாம்” என்று அழுதாள்.

இந்த குரலை யாரும் இங்கே பொருட்படுத்தவில்லை.

அந்தப் பெண்ணானவள் அவனை தழுவினபடியே இதழில் முத்தம் பதித்தாள். மார்பைத் தடவிக்கொடுத்தாள்.

சுருண்ட கேசத்தை வருடிக் கொண்டு ஆவல் பொங்க அவனுடைய ஆண் குறியைப் பார்த்தாள்.

விரல்களில் அதைப்பற்றி முத்தம் பதித்தாள். நீவிவிட்டாள். ரத்தம் பாய்ந்து, மெல்ல மெல்ல அது விழிப்புற்று எழுந்தது.

அவன் மேல் கவிழ்ந்து இறுக்கி அணைத்துக்கொண்டான். கால்களை மடக்கி அவனுடைய தடித்த துடைகளில் வைத்து உரசினாள். அவனுடைய சின்ன மார்புக்காம்புகளை கடித்தாள். நாவினால் அவன் முகத்தை வருடிக்கொடுத்தாள்.

அவளுடைய தாய் அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

“உலகம் பொறுக்காத பாவம்து. வேண்டாம் மகனே! வேண்டாம்! இது உன் காதலனல்ல என் கணவன், உன் தந்தை. உன் கைகளில் தவமும் அதுதான் உனக்கு வித்திட்டது. உனது அகங்காரம் கொண்ட தேகத்திற்கு சக்தியைக் கொடுத்தது. இப்படிப்பட்ட ஒரு பாதகத்தை செய்யத் துணியாதே” கண்ணீர் சிந்த வேண்டினாள்.

“உன் அழகைக்கு இங்கு அர்த்தம் இல்லை பெண்ணே! இது கனவு

வாழ்வின் வற்றாதப் பெருங்கனவு! பேதங்களில்லாமல் உடல்கள் உருக்கொண்டு புதையும் வெளியிது! தாபமுறும் உடல்களை தடை செய்யாதே. அதற்கு இங்கே அனுமதி இல்லை” என்றாள்.

அவனுடைய விறைத்த குறியை எடுத்து தன் பிளவிற்குள் வைத்து அழுத்தி முன் நகர்த்தாள் அவள். மெல்ல அது உள் சென்று அமிழ்ந்ததும் அவள் உடல் சிலிர்த்து மின்னல் பாய்ந்தது. கண்கள் மூடி தலையை உயர்த்தினாள். சூரிய ஒளியில் அவள் முகம் பிரகாசமுற்றது.

“அந்த சூரியன் உன்னை சுட்டெரிக்கும்” சாபம் உமிழ்ந்தாள் அவள் தாய்.

அவள் இயங்கினாள். அவள் அசைவற்று கண்களை மூடிக்கிடந்தாள். மார்பின் மேல் கைகளை ஊன்றி வைத்து அவள் அசைந்தாள். அவனுடைய குறியின் முனை கர்ப்ப அறையைத் தொட்டு நீங்கிய

போதெல்லாம் அவள் ஒரு யுகமென அவனோடு வாழ்ந்து கடந்தாள். பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தாள். பேரர்களுடன் விளையாடினாள்... பெருங்களவில் நீந்தினாள்.

கூடி நின்றுருந்த பெண்கள் எல்லோரும் மிக நீண்ட பாடல் ஒன்றைத் தொடர்ந்து பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கண்களை மூடியபடியே அவள் இயங்கினாள்.

அவனுடைய உரு மெல்ல கரையத் தொடங்கியது.

அவளுடைய உருவும் கரைந்தது. தேகம் மெல்லத் தளர்ந்து வந்தது. இளமையைக் கடந்த ஒரு சோர்வு அவளைத் தழுவினது. முலைகள் தளர்ந்தன. பிரகளை தவறி அவள் இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். தூண்கள் முன்னும் பின்னும் அசைந்தன.

இருவருடைய உடல்களும் முதுமையை நோக்கி நழுவிக்கொண்டிருந்தது. அவளுடைய முலைகள் சறுகாக வற்றி ஆடியது. பிரசவ வலிகளுடன் பைபோல தொங்கியது அடிவயிறு. குறிகளின் இறுக்கம் தளர்ந்து ஸ்பரிசம் மங்கின. மண்டபத்தின் ஒளியில் அவர்கள் கரைந்தார்கள். ஆதிப்பிரகளுயின் கனவிலிருந்து அவர்கள் உருவங்கள் சட்டென்று மறைந்து போயின.

சாயும் காலம்

ஜீ. முருகனின் சிறுகதைத் தொகுப்பு
தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம்

31/48, இராணி அண்ணா நகர், கே கே நகர், சென்னை 78 ரூ. 45/-

பகுடகய்யர்

63

சுந்திரா வைகாசி ஆனி 2000

கனவில்
தொடர்ந்து
தொடர்ச்சில்லாமல் தோன்றுகிறது
வெண்ணை.
கண் ஊசு கைக்கும்
பளிர் வெண்ணை.

சூயல் ஓசுத்து
பதல் விழிச்சுச் செய்கிறது
அவ்வெண்ணை.

மீண்டும் உறக்கம் காணாமல்
மீறியபுடன் இருள் கழிக்க
வெண்டிடுபடுக்கிறது.

கருத்த சூடூடு
வெணுத்த வெள்ளை
என்ன எழுதியாயா சூது...!
ஏதாவது புரியுதா..?

உண்ப்பின் நடுவில்
கரித்துண்டால் உறக்கம் சூறியே.
இப்பப் புரியுது பார் எல்லாம்
சூக்கம் உருது பார் நல்லா...

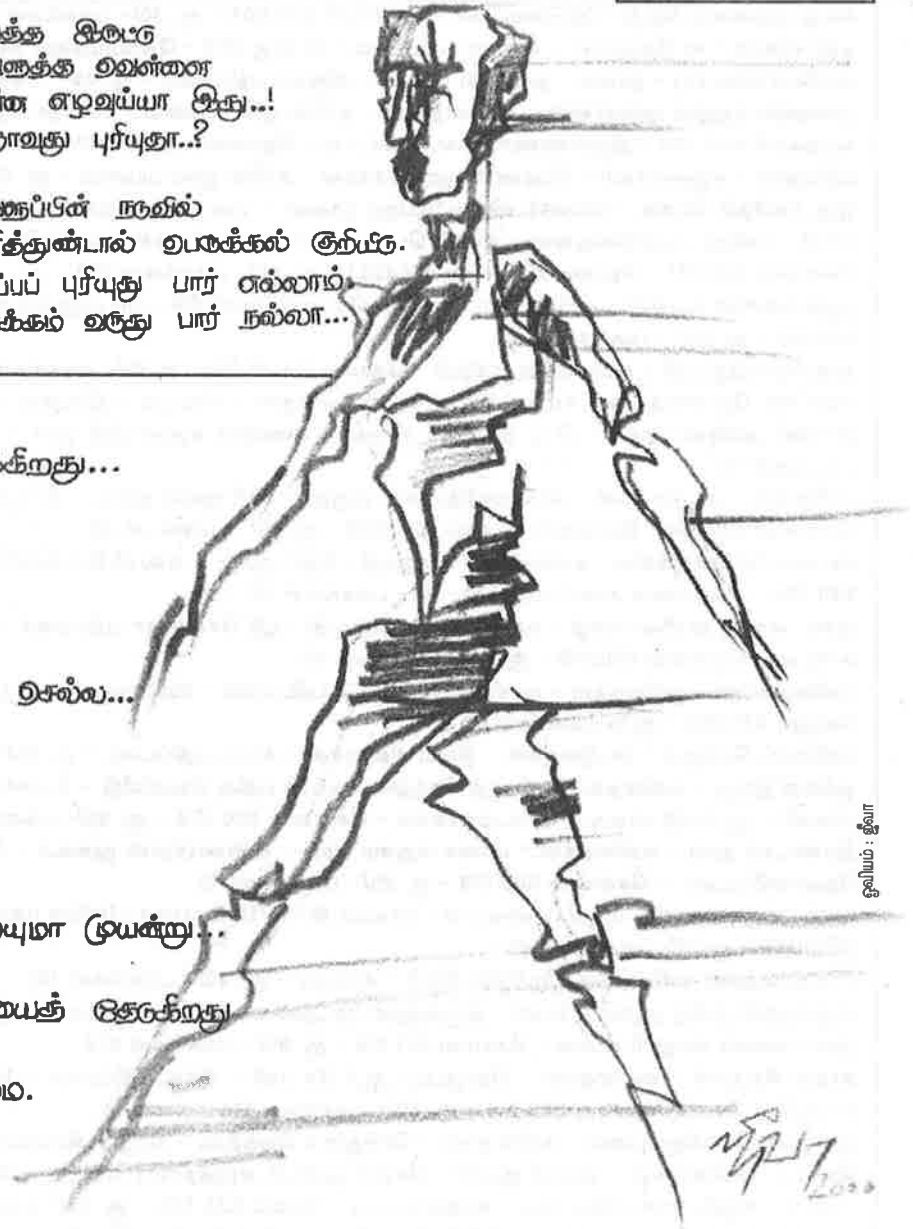
புத்தாய் உரை
இனியும் என்ன இருக்கிறது...
நாச்யைச் சுருக்கிறது
பாடலாயின் கவிச்சம்.

வற்றிய சூளத்தல்
மீன்கள் சூள்ஹவது
படுந்துகள் தொகுதிச் செல்ல...

ஏற்றது சீறிது.
இழுந்தது உபர்ந்து.

உறகம் மனதோடு
நிறைவை அடைய முடியுமா முயன்று...

தொலைந்து கனிகையைத் தேடுகிறது
இன்றும்
தொலையாத குணம்.

பாதி : எழுதினார்

ந ஸ் வ ர ஷு

- குரல்களின் வேட்டை - கவிதைகள் - சூத்ரதாரி - சொல் புதிது - எல் 486 பெரியார் நகர் - ஈரோடு 638 009 - ரூ.20/- பக்கங்கள் 48
- நெடுவழித்தனிமை - கவிதைகள் - க மோகனரங்கன் - சொல் புதிது - ரூ. 15/- பக்கங்கள் 48
- திரைப்படப் பாடல்கள் - மு மேத்தா - நர்மதா பதிப்பகம் - 16/7 ராஜா பாதர் தெரு, பாண்டி பஜார் - தி நகர் - சென்னை 600 017 - ரூ. 27/- பக்கங்கள் 144
- திரைப்படம் தயாரிப்பது எப்படி? - கட்டுரைகள் - மதன் கேப்ரியெல் - நர்மதா பதிப்பகம் - ரூ. 30/- பக்கங்கள் 228
- நடிகர்களுக்கு ஒரு கையேடு - கட்டுரைகள் - மதன் கேப்ரியெல் - நர்மதா பதிப்பகம் - ரூ.13/- பக்கங்கள் 116
- சில உலகத் திரைப்படங்களும் கலைஞர்களும் - கட்டுரைகள் - விட்டல் ராவ் - நர்மதா பதிப்பகம் - ரூ. 40/- பக்கங்கள் 200
- முன்பு ஒரு காலத்தில் நூற்றியெட்டுக் கிளிகள் இருந்தன - சிறுகதைகள் - ரமேஷ் : பிரேம் - அகரம் - 15 பி1 சரவணா காம்பள்கல் - வெள்ளப் பண்டாரத் தெரு - கும்பகோணம் 612 001 - ரூ. 45/- பக்கங்கள் 137
- இருபது கவிதைகளும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளும் - பிரதோ : பிரேதன் - கசடற - அமிர்த காஞ்சனா - 22, 4வது முதன்மை தெரு - அவ்வை நகர் - புதுச்சேரி 605 008 - ரூ. 30/- பக்கங்கள் 92
- கதா சாகரம் - சா தேவதாஸ் - விஜயா பதிப்பகம் - 20 ராஜ வீதி - கோயமுத்தூர் 641 001 - ரூ. 60/- பக்கங்கள் 192
- மாமிசப் படைப்பு - நாவல் - நாஞ்சில் நாடன் - விஜயா பதிப்பகம் - ரூ. 45/- பக்கங்கள் 142
- அவளும் கஜலும் அழகானவை... - கார்த்திகா - கவின் நூல் பயணம் - 36 தோப்புத் தெரு - அம்மையப் பட்டு - வந்தவாசி 604 408 - திருவண்ணாமலை மாவட்டம் - தொலைபேசி எண் 04183 26543 - ரூ. 25/- பக் 96
- புதியதாய் - சிறுகதைகள் - பெரணமல்லூர் சேகரன் - கவின் நூல் பயணம் - ரூ. 15/- பக்கங்கள் 64
- ஒரு சங்கீதம் போல... (வயலார் விருது பெற்ற நாவல்) - மலையாள மூலம் பெரும்படவம் ஸ்ரீதரன் - தமிழில் சிற்பி - கவிதா பப்ளிகேஷன்ஸ் - தபால் பெட்டி எண் 6123 - 15 மாசிலாமணி தெரு - பாண்டி பஜார் - தி நகர் - சென்னை 600 017 - தொலைபேசி எண் 4364243 - ரூ. 60/- பக்கங்கள் 256
- பூஜ்யங்களின் சங்கிலி - கவிதைகள் - சிற்பி - கோலம் வெளியீடு - 50 அழகப்பா குடியமைப்பு - பொள்ளாச்சி 642 001 - ரூ. 35/- பக்கங்கள் 128
- ஒரு கிராமத்து நதி - கவிதைகள் - சிற்பி - கோலம் வெளியீடு - ரூ.35/- பக்கங்கள் 96
- வெட்கம் தொலைந்தது - கவிதைகள் - நா விசுவநாதன் - ரிஷபம் பதிப்பகம் - இரண்டாவது தளம் - 31/45 இராணி அண்ணா நகர் - பி டி இராஜன் சாலை - கலைஞர் கருணாநிதி நகர் - சென்னை 600 078 - ரூ.20/- பக்கங்கள் 48
- கவிமூலம் - கட்டுரைகள் - விக்ரமாதியன் - மருதா - 62/1 முதல் தளம் - பீட்டர்ஸ் சாலை - ராயப்பேட்டை - சென்னை 600 014 - தொலைபேசி எண் 8235022 - ரூ. 40/- பக்கங்கள் 96
- கனவுப் பிரதேசங்களில் - கவிதைகள் - சேதுபதி - தொடரும் - டி எஸ் பி சொக்கலிங்கம் - கிமுருங்காக் கோட்டை 630 502 - சிவகங்கை மாவட்டம் - ரூ. 30/- பக்கங்கள் 96
- குடை மறந்த நாளின் மழை - கவிதைகள் - சேதுபதி - ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம் - 7 போயஸ் ரோடு - எம் எம் கார்டன் - சென்னை 600 018 - ரூ. 30/- பக்கங்கள் 87
- கவிதைக்கிளி - கவிதைகள் - து. சிவராஜ் - சிவம் பதிப்பகம் - 28/2-க்யூ-9 - காந்தி நகர் - விருப்பாட்சி புரம் - வேலூர் 632 002 - ரூ.15 பக்கங்கள் 80
- கவிதைப் பொருள் - கட்டுரைகள் - சிவம் சிவராசன் - சிவம் பதிப்பகம் - ரூ. 25/- பக்கங்கள் 112
- ஒற்றை இறகு - கவிதைகள் - வசந்த் செந்தில் - யானி பதிவு வெளியீடு - 8 பार्க் அவினியூ - கார்ப்பரேஷன் காலனி - ஆர்காடு சாலை - கோடம்பாக்கம் - சென்னை 600 024 - ரூ. 50/- பக்கங்கள் 96
- இரண்டாம் தாய் - கவிதைகள் - மானா மதுரை மாசி - கண்ணபிரான் நூலகம் - 85 ஏ. திருவள்ளூர் சாலை - தேனாம்பேட்டை - சென்னை 600 018 - ரூ. 25/- பக்கங்கள் 112
- வரம் - சிறுகதைகள் - சுந்தர பாண்டியன் - காவ்யா 16 - 17th E cross - Indira nagar - 2nd stage - Bangalore 560 038 - ரூ.30/- பக்கங்கள் 126
- சச்சிதானந்தன் கவிதைகள் - தமிழில் சிற்பி - காவ்யா - ரூ. 40/- பக்கங்கள் 110
- திருக்குறள்: தமிழ் ஆங்கில உரை - திருக்குறள் மு. அன்வர் பாட்சா - கந்தசாமி பதிப்பகம் - 9 பீப்பிள்ஸ் பார்க் - அரசு கலைக் கல்லூரி சாலை - கோவை 641 018 - ரூ. 60/- பக்கங்கள் 274
- காதல் சிறகுகள் - கவிதைகள் - தொகுப்பு: ஆர் கே ரவி - சிந்து பதிப்பகம் - 112 ஜானி ஜான் கான் சாலை - ராயப்பேட்டை - சென்னை 600 014 - ரூ. 50/- பக்கங்கள் 144
- இன்னும் மிச்சமிருப்பவை - கவிதைகள் - செந்துரம் ஜெகதீஷ் - சிந்து பதிப்பகம் - ரூ. 30/- பக்கங்கள்: 120
- இயல்பு - கவிதைகள் - பொன் குமார் - சேலம் ஓவியர் எழுத்தாளர் மன்றம் - 14ஐ மாரியம்மன் கோவில் வீதி எண் 6 - சஞ்சீவிராயன்பேட்டை - தாதகாப்பட்டி - சேலம் 636 006 - ரூ. 20/- பக்கங்கள் 48

பெரிய கவர்ச்சி பெரிய வார்ப்பு

சிறுகதை

சுரேஷ்குமார இந்திரஜித்

நானும் நண்பர் கிளாடியஸ் குலோத்துங்கனும். அந்த ஹோட்டலின் மொட்டை மாடியில் அமர்ந்திருந்தோம். குளிர் சாதன வசதி செய்யப்பட்ட அறைக்குள் மது அருந்துவதைக் காட்டிலும், உயரமான மொட்டை மாடியில் மது அருந்துவதை பிரியந்தரக்கூடியதாக உள்ளது.

நண்பர் நகரிலுள்ள ஸ்டார் ஹோட்டல் ஒன்றின் நிர்வாக இயக்குனர். தெருவோரக் கடைகளில் உணவு சாப்பிடுவதும், இதைப்போன்ற இடங்களில் மது அருந்துவதுமே அவருக்கு உண்மையில் பிடிக்கும். ஸ்டார் ஹோட்டலின் உடமையாளர். இப்படி சாப்பிடுவதிலும் மது அருந்துவதிலும் உள்ள பிரச்சினை காரணமாக அதைத் தவிர்த்து விடுவது வழக்கம். வெளியூர் என்றால் பிரச்சினை இல்லை. நண்பர் எனக்காக வந்திருந்தார். தவிர புறாத்தோப்பிலுள்ள இந்த ஹோட்டலில் உள்ளவர் களுக்கு அவரைத் தெரியவும் செய்யாது. ஊழியர்களை நிர்வகிப்பதில் அவருக்குள்ள உளவியல் பிரச்சினைகள் பற்றியும் ஆங்கிலோ இந்திய ரிசப்ஷனிஸ்ட் பெண்ணின் பாவனைகள் பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தார். நான் அவருடன் பேசிக்கொண்டே அடுத்த டேபிளில் எனக்கெதிரே அமர்ந்திருந்த அன்னிய நாட்டுப் பெண்ணைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அறிவான முகம். நிறம் வெள்ளை அல்ல; பளபளக்கும் மாநிறம். தலைமுடி கருப்பாக இருந்தது. அழகாக இருந்தார். அவளுக்கு எதிரே அமர்ந்திருந்த அன்னிய நாட்டு மனிதன் வெள்ளையாக இருந்தான்.

அன்னிய நாட்டு மனிதர்களைச் சந்திக்கும் குழலில், அவர்கள் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என விசாரிப்பது என் வழக்கம். நான் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, தெலுங்கு டப்பிங் சினிமா பார்க்கச் சென்ற தியேட்டருக்கருகே இருந்த டிக்கடையில் பார்த்த ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த இருவரைப் பற்றி ஏற்கனவே 'பீஹாரும் ஜாக்குலினும்' என்ற சிறுகதையில் எழுதியிருந்தேன். நான் பாரிஸில் இருந்தபோது யதேச்சையாக வாங்கிய புத்தகத்தின் ஒரு பகுதியில் நான் அவர்களை அப்போது சந்தித்த விவரம் பற்றி அப்புத்தகத்தின் ஆசிரியர்களான அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்ததைப் பார்த்து எனக்கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டதையும், பீஹாரில் கணவரை கலவரத்தில் இழந்து அழுது கொண்டிருந்த பெண்ணும் ஜாக்குலின் என்ற பெயர் கொண்ட அவளும் ஒருவர்தானா என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டதையும், அவளைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பை ஒரு இழையில் தவறவிட்டதையும் அச்சிறுகதையில் நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். வாய்ப்பை இழந்துவிட்டது இன்னும் என்னை வதைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

நான், நண்பரிடம் 'எக்ஸ்க்யூஸ் மி' என்று நாடகப் பாணியில் கூறிவிட்டு, கை கழுவுச் செல்வதான பாவனையில், அவர்களைக் கடந்து

சுரேஷ்குமார இந்திரஜித்

சென்று, கைகளையும் கழுவிவிட்டு, திரும்பி வரும்போது, அவர்கள் டேபிளருகே நின்று சிகரெட் பற்ற வைத்தேன். அவளையும், அவளையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன். பிறகு அவளருகே அமர்ந்தேன். அவளைப் பற்றி விசாரித்தேன். அவள் பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்தவள் என்றும் ஓவியன் என்றும் கூறினாள். அந்தப் பெண்ணிடம் அவளைப் பற்றி விசாரித்தேன். அவள் மொராக்கோ நாட்டைச் சேர்ந்தவள் என்றாள். சில வருடங்களுக்கு முன் நான் 'க்ரையோ ஜெனிக்ஸ்' தொடர்பான கருத்தரங்கில் கலந்து கொள்ள பாரிஸ் வந்தது பற்றி இப்போது ஏதும் கூறவில்லை (இவ்விஞ்ஞானத்தில் தற்போது எனக்கு நாட்டமில்லை.) எனக்கு ஓவியங்கள் பற்றி அதிக அறிவு கிடையாது. அச்சமயத்தில் எனக்கு 'டாலி' என்ற ஓவியர் பெயர் நினைவிற்கு வந்தது. அவர், இத்தாலியா பிரான்ஸா, ஸ்பானிஷா அல்லது வேறு நாட்டவரா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எனவே ஜாக்கிரதையாக டாலி ஓவியங்களைப் பற்றி விசாரித்தேன். எனக்குத் தெரிந்த சில பிரெஞ்சு நாவலாசிரியர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டேன். அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இதுதான் எனக்குத் தேவை. இந்தியாவில், 'வாழ்வில் மது அருந்தும் சந்தர்ப்பங்கள்' தமிழ்நாட்டில், மதுரையில் புறாத் தோப்பு தெருவில் உள்ள கந்தசாமிக் கோனார் ஹோட்டலின் வரத்தானே செய்யும்? மது அருந்தும் மொட்டை மாடியில் ஒருவர் வந்து, டாலி ஓவியங்களைச் சந்தர்ப்பங்கள் கிரியேட்டிவானவை' என்றார். பற்றி விசாரித்தார் என்றும் பிரெஞ்சு நாவலா நல்ல சாக்கு என்று எடுத்துக் கொள்வதா, சிரியர்களைப் பற்றிக் நல்ல காரணம் என்று எடுத்துக் கொள்வதா குறிப்பிட்டார் என்றும் பேசுவான், என்று யோசனை ஏற்பட்டது. எழுதவும் செய்வான். மொராக்கோ நாட்டைப் பற்றி எதுவும் தெரியாத துர்பாக்கிய நிலையில் நான் இருந்தேன். அவளிடம் மொராக்கோ நாட்டைப் பற்றி விசாரித்தேன். மொராக்கோ நாடு பிரெஞ்சுக் காலனியாக இருந்து மார்ச் 2, 1956 ஆம் ஆண்டு விடுதலை பெற்றது என்றும், இல்லாம் மதத்தினைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிகம் என்றும், அரசர் பெயர் ஹாசன் II என்றும், பிரதம மந்திரி பெயர் அப்துல் ரஹ்மான் யூசுப் என்றும், பார்லி, கோதுமை, பேரிச்சம்பழம் ஆகியவை முக்கியப் பயிர்கள் என்றும் கூறினாள். மொராக்கோ நாட்டின் சரித்திரத்தையும், பூகோளத்தையும் அறிந்தவனாக விடைபெற்று என் நண்பனிடம் மீண்டும் வந்தேன். அந்தப் பெண்ணின் வித்தியாசத்தோற்றம், நண்பரையும் கவர்ந்திருக்க வேண்டும். அந்தப் பெண்ணைக் குறிப்பிட்டு 'எந்த நாடு?' என்று கேட்டார். நான் 'மொராக்கோ' என்றேன். 'வித்தியாசமாக இருக்கிறாள்' என்றார். அடுத்த ரவுண்டுக்குப் போனோம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் 'பீஹாரும் ஜாக்குலினும்' சிறுகதை நினைவிற்கு வந்து கொண்டேயிருப்பதற்கான காரணங்களை யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அத்துடன் மது அருந்தும் சந்தர்ப்பங்கள் பற்றி அடிக்கடி கதைகளில் வர நேர்வது பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். நண்பரிடம் இவை பற்றிக் கூறினேன்.

'வாழ்வில் மது அருந்தும் சந்தர்ப்பங்கள் அதிகமானால், கதைகளிலும் அவை வரத்தானே செய்யும்? மது அருந்தும் சந்தர்ப்பங்கள் கிரியேட்டிவானவை' என்றார். நல்ல சாக்கு என்று எடுத்துக் கொள்வதா, நல்ல காரணம் என்று எடுத்துக் கொள்வதா என்று யோசனை ஏற்பட்டது.

சர்வர், ஆர்டர் பண்ணியிருந்த சூடான எலும்பு களற்ற கோழித்துண்டுகளையும், முட்டைப் பொரியலையும் கொண்டு வந்து வைத்தான். நண்பர், ஹோட்டலுக்கு அவர் வாங்கியுள்ள சோபாக்களைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார். தற்போது, ஹாங்காங்கிலிருக்கும் என் கலினின் மார்க்கெட்டிங் திறமை பற்றி நானும் கூறினேன். அவருடன், நான் கோவையில் தங்கியிருந்த போது ஏற்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி என் நினைவுக்கு வந்தது.

நானும் என் கலினும், ராபர்ட் என்பவருக்காக மதுவும், கொறிப்பதற்கான காரங்கள் மற்றும் கண்டல் ஆகியவைகளை வாங்கி வைத்திருந்தோம். அவர் மானை 6.00 மணிக்கு கூறியிருந்தார். மணி 6.15 ஆகியிருந்தது. நான் 'நாம் ஆரம்பிப்போம்; அவர் வந்து கலந்து கொள்ளட்டுமே' என்றேன். 'அவரிடம் பிலினஸ் பேச வேண்டியிருக்கிறது. அவர் பித்தால் அவருக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது போல் இருக்கும்' என்றார் கலின். அவர் 6.30 மணிக்கு வந்து அனைவரையும் போல மன்னிப்புக் கேட்டார்.

ஆரம்பமாகியது. சற்று நேரத்திலேயே பிலினஸ் படிந்து விட்டது. இனி சற்று இறுக்கமின்றி இருக்கலாம். வந்திருந்தவன் அதிக மதுப்பழக்கம் இல்லாதவன் எனத் தோன்றியது. மது அவனுக்கு பரவசத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தது.

'என் மனைவி மிக அழகானவள்; ஆனால் அவள் இப்போது உயிருடன் இல்லை. தெரியுமா?' என்றான் ராபர்ட். அவனுக்கு போதை ஏறிவிட்டது என்ற எண்ணத்தை நானும் கலினும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் பரிமாறிக் கொண்டோம்.

'நான் கல்லூரியில் மூன்றாமாண்டு படித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவள் ஒரு பெண் கல்லூரியில் முதலாமாண்டு படித்துக் கொண்டிருந்தாள். 27சி நல்லூர் பஸ்ஸில் அவள் ஏற வேண்டும். பஸ் ஸ்டாப்பில் தான். லார்ட் எங்கள் காதல் வளர்ந்தது. நாங்கள் இருவரும் ஒரே மதம். ஆனால் அவர்கள் பிள்ளைமார். நாங்கள் கவுண்டர். எவ்வளவு கடிதங்கள்! இன்னும் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறேன். இரு வீடுகள் எதிர்ப்புகளுக்கிடையே நாங்கள் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டோம். முதல் குழந்தை பிறந்ததும் அவர்கள் வீட்டில் உள்ளோர் சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

அதுவரை பயங்கரக் கஷ்டம். எனக்கு சரியான வேலையில்லை, பிரசவசெலவுக்குக் கையில் காசில்லை. அவள் வீட்டிலுள்ளோர் சேர்ந்த பின்னர் தான் என்கஷ்டம் தீர்ந்தது. இரண்டு குழந்தைகள்... இரண்டும் பெண் குழந்தைகள். திடீரென்று இருதய நோய் ஏற்பட்டு இறந்துபோய்விட்டாள்... லார்.. இரண்டு பெண் குழந்தைகளை வைத்துக் கொண்டு அவர்களை நான் எப்படி வளர்த்து திருமணம் செய்து கொடுக்க முடியும். வாழ்க்கை என்பதே கஷ்டம்தான். இப்படி என்னை விட்டுப் போய் விட்டாள். அவளை மறக்க முடியவில்லை. அவள் எனக்கு எழுதிய காதல் கடிதங்கள்தான் எனக்கு ஆறுதல் தருகின்றன.

இப்படி ஒரு நிலைமை அவனுக்கு ஏற்பட்டதற்காக நாங்கள் வருந்தினோம். அவனுடைய வெள்ளை மனது எங்களைக் கவர்ந்ததாகக் கூறினோம். பார்ட்டி போதுமென்று முடித்துக் கொண்டோம். ராபர்ட் எழுந்து நின்ற நிலையில் தள்ளாடினான். அவனைப் பத்திரமாகக் காருக்குச் செல்லும்படி கூறினோம். 'கூட வரவா' என்று கேட்டதற்கு 'வர வேண்டாம்' என்று கூறி தள்ளாடியபடி நடந்து சென்றான். நாங்கள், அவன் சென்ற பின்னர் வருத்தங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டோம்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து, நானும் என் கலினும் காரில் சென்று கொண்டிருந்த போது, ராபர்ட்டும், ஒரு பெண்ணும், இரு பெண் குழந்தைகளும் காரிலிருந்து இறங்கி ஒரு ரெஸ்டாரண்ட்டுக்குள் செல்வதைப் பார்த்தோம். எனக்கும் கலினுக்கும் பெரிய ஆச்சரியமாக இருந்தது. காரை நிறுத்திவிட்டு ராபர்ட்டின் கார் டிரைவரை அழைத்தோம்.

எங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு ஒரு மாதிரியாக அவன் குடும்பத்தைப் பற்றி விசாரித்தோம். அவன், மனைவி, குழந்தைகளுடன் சாப்பிடச் செல்வதாக டிரைவர் கூறினான். மனைவி இறந்துவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டதாகக் கூறியதற்கு டிரைவர் எங்களை முறைத்து 'அதுதான் உயிரோடு போறாங்களே.. லார்..' என்றான்.

கலின் கார் ஓட்டிக் கொண்டு வந்தார். 'ஏன் பொய் சொன்னான்?' என்றார். 'புனைவு மர்மம் மிகுந்தது' என்றேன். கார் சென்று கொண்டிருந்தது.

இந்த சம்பவத்தைத் தற்போது கிளாடியஸ் குலோத்துங்கனிடம் கூறினேன். 'ஏன் இப்படிக் கூறினான்?' என்றார். நான் மௌனமாக இருந்தேன். நண்பர் எழுந்து கை கழுவி வந்தார். பேப்பரில் கையைத் துடைத்து விட்டு சிகரெட் பற்ற வைத்தார்.

'நடந்த சம்பவமாக நான் கூறியது அனைத்தும் புனைவு' என்று கூறினேன். நண்பர் சிகரெட்டை இழுத்துப் புகையை விட்டார். 'உண்மையைச் சொல்லிவிட்டு புனைவு என்று ஏமாற்றுகிறீர்களா?' என்றார். 'இல்லை; புனைவை உண்மை போலச் சொன்னேன்' என்றேன். நண்பர் மௌனமாக சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மொராக்கோ நாட்டுப் பெண்ணும், பிரான்ஸ் நாட்டு ஆணும் எங்களிடம் கை குலுக்கி விடைபெற்று மறைந்தார்கள்.

சொல் புதிது

நாங்கவது இதர்

முகப்பிலும் நேர்காணலும்
இந்திரா பார்த்தசாரதி

சிறுகதைகள்
ரமேஷ் பிரேம்
ஐசக் பஷுவிஸ் சிங்கர்
சங்கரகும்பரமணியம்

கவிதைகள்
சிந்தாமணி கொட்கெகெரெ
யுவன்
குட்டி ரேவதி
அழகிரி
ரிஷ்ய சிருங்கர்
தேவதேவன்

புத்தகப் பகுதி
உணர்ச்சிகளின் அடிப்படையில்
தொகுப்பாசிரியர் ஜெயமோகன்

விலை ரூ. 30/-
எல் 486 பெரியார் நகர் முதல் பிரதான சாலை
ஈரோடு 638 009

நீரன்யம்

கிடைக்குமிடங்கள்

சென்னை: நியூ புக் லேண்ட்ஸ் வடக்கு உஸ்மான் சாலை
தி நகர், புக் பாய்ண்ட் அண்ணா சாலை, திலீப் குமார் மயிலை

கோவை: விஜயா பதிப்பகம் ராஜ வீதி, தமிழோசை
காந்திபுரம், பூர்ணா புத்தகப்பூங்கா உப்பிலிபாளையம் சிக்கனல்
அருகில், கந்தசாமி பதிப்பகம் பீப்பிள்ஸ் பார்க் கலைக்கல்லூரி
சாலை, ஆனந்த் புத்தக நிலையம் காந்திபுரம், தீரீஸ்டார்
எம்போரியம் மத்திய பேருந்து நிலையம்

மதுரை: பாரதி புக் ஹவுஸ் பெரியார் பேருந்து நிலையம்
திருச்சி: விவேகா புக் ஸ்டால் மத்திய பேருந்து நிலையம்

காஞ்சிபுரம்: வெ நாராயணன் இலக்கிய வட்டம்
புதுச்சேரி: க பஞ்சாங்கம் அவ்வை நகர், சீனு தமிழ்மணி
சண்முகபுரம்

தூத்துக்குடி: தேவதேவன் 4/5 மணி நகர், நேரு புக்
சென்டர் பழைய பஸ் நிலையம் எதிரில்

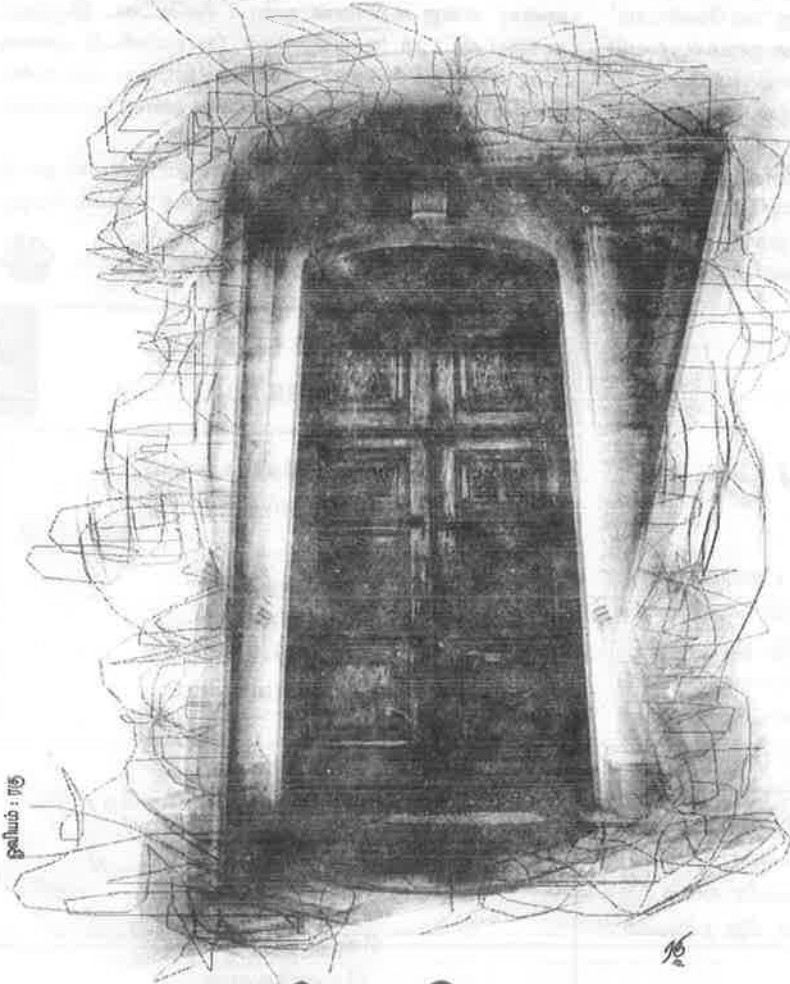
கும்பகோணம்: சிலிக்குயில் 20 கோதண்டபாணி தெரு
திருவண்ணாமலை: ரவி ஸ்டோர்ஸ் 88 சனோர்த்தி சாலை

நெய்வேலி: சசிதரன் வெஸ்ட் செஸ் லேன் பளாக் நெ. 25
உடுமலை: மோகன் ஓம் சக்தி நியூஸ் ஏஜன்ஸீஸ் தாராபுரம்
சாலை

மேட்டூர்: வி சுரேஷ் க்யூ 34/4 அனல் மின் நகர்
ஊட்டி: நிர்மால்யா அரவிந்த் டீ ஸ்டோர்ஸ் மார்க்கெட்

நா.விச்வநாதன்

நவீனம் : ரகு

கதவு

கவிதை

கதவு-
 உளுத்துப்போன
 வாசற் கதவை
 உடைத்தெறி என்றனர்-
 பழக, பாதுகாப்பற்றது
 அழகும் அலங்காரமும்
 இல்லாததென-
 பாட்டி தொட்டுத்
 திறந்து மூடியது
 லட்சம் தடவைகளாவது-
 கதைகள் சொல்லி
 முதுகு வருடி
 தூங்க வைத்த
 கைகள் அவை-
 வெளிறிய முகத்தோடு
 வீட்டிற்குள் ஓடிவந்த
 அமீர் சாயு தப்பியது
 சாதாரண நிகழ்வல்ல
 சரித்திரம்-
 சரஸ்வதி, பிள்ளையார்
 அய்யப்பன் படங்களை
 அவசரமாய் ஒதுக்கி
 பூசையறையில்
 பத்திரப்படுத்திய தாத்தா
 உயரமானவர்-
 தாளிட்ட கதவை
 தட்டிய கொலைக்கும்பல்
 கலைந்து போக,
 வெகு நேரமாயிற்றாம்-
 நூறுவயது வாழ்ந்த
 நேசம் கொண்ட கிழம்
 தொட்ட கதவு-
 அடிக்கடி கோபித்து
 உலகம் வெறுத்ததாய்
 வெளிறியபோதெல்லாம்
 கேலியாய்ச் சிரிக்கும்-
 அதன்மொழி
 அப்பாவிற்குப் புரிந்ததில்லை-
 அம்மாவிற்குக் கொஞ்சமாய்-
 எனக்கு மட்டும் முழுதாய்-
 எதிர்வீட்டு பத்மாவைச்
 சாய்த்து முத்தமிட்டபோது
 அவளைவிட வெட்கப்பட்டது
 கதவு-
 ரகசியம் காப்பதிலும் கவனம்-
 உடைத்துப் போடச் சொல்லும்
 ஒவ்வொருவர் குரலும்
 கேட்காமலில்லை அதற்கு.
 உறவின் எல்லை
 வானம் தாண்டியும் தான்-
 அது புரிந்த நான்.
 அர்த்தம் தெரியாத
 அவர்கள்-
 தூரத்தில் கேட்கும்
 லேசான முனகல்-
 கதவின் சிரிப்பு
 எங்குமாய்-

பெருமாள் முருகன்

கல்விப் புலம் சார்ந்த ஆசிரியர்கள், ஆய்வு மாணவர்கள் போன்றவர்களிடமோ நவீன இலக்கியப் பரிச்சயம் இல்லாதவர்களிடமோ யாரேனும் என்னை அறிமுகப் படுத்தும்போது, என்னுடைய நூல்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லி அறிமுகப்படுத்துவார்கள். கேட்பவர்களிடம் எவ்விதமான எதிர்வினையும் இருக்காது. அது ஒரு செய்தியே இல்லை என்பது பேரல் முகபாவனை தோன்றும். அவர்களுடைய உலகுக்குள் என்னைப் பொருட்படுத்தி அங்கீகரிப்பதற்கு எந்த முகாந்திரமும் இல்லை. என்றாலும், அவர்களைச் சீண்டிப் பார்க்கும்

மெலிந்த குரலும் ஒன்று எனக்குள் தோன்றும்.

பேச்சோடு பேச்சாகச் சொல்லி விடுவேன்.

'பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்துல்' என்னோட

'ஏறுவெயில்' பாடமா வெச்சிருந்தாங்க' என்று.

அதைக் கேட்டதும் அவர்களுடைய முகத்தில்

வியப்பும் பெரும் பிரமிப்பும் உண்டாகும். பின், தகவலீதியாகப்

பலவற்றை விசாரிக்கத் தொடங்கி விடுவர். 'எப்ப வெச்சிருந்தாங்க', 'எத்தன

வருசம் வெச்சிருந்தாங்க', 'எந்தப் பட்டத்துக்கு வெச்சிருந்தாங்க' என்பவற்றோடு

அப்போதுதான் 'அந்த நாவல் பேரென்ன?' என்பார்கள். என்னை எழுத்தாளனாக அங்கீகரிப்பதற்கும் பேச்சைத் தொடர்வதற்கும் இந்தச் செய்தி மிகுந்த உதவியாக இருக்கும். சில இடங்களில் உட்கார இருக்கை பெறுவதற்கும் கூட இதுதான் பயன்பட்டிருக்கிறது.

ஆம். 'ஏறுவெயில்' 1996 ஆம் ஆண்டு பாரதியார் பல்கலைக் கழகப் பட்ட வகுப்புகளுக்குத் துணைப்பாட நூலாக வைக்கப்பட்டு இருந்தது. அந்தப் 'பேறு' கிடைப்பதற்கு வழக்கம் போலச் சில பின்புலங்கள் உண்டு. 'ஏறுவெயில்' 1991 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அப்போது நாவலைப் பற்றி எனக்குக் கருத்து எழுதிய தி.க.சி., தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்களாக வீற்றிருந்த பேராசிரியர்களின் பெயர்களை எல்லாம் வரிசைப்படுத்தி எழுதிவிட்டு, 'இவர்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு பிரதி அனுப்பி வைப்புகள். அதனால் உங்களுக்குப் பெரும்பயன் விளையும்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறையில் ஆய்வாளனாகச் சில ஆண்டுகள் இருந்தவனாதலால், அந்தப் 'பெரும்பயன்' என்ன என்பது எனக்குத் தெரியும். பேராசிரியர் சி. பாலசுப்பிரமணியன், மேடை தோறும், வகுப்புகள் தோறும் அவருடைய 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' பாடமாக வைக்கப்பட்டதையும் அதன் மூலம் சம்பாதித்த பணத்தில் பெரிய வீடு கட்டியதையும் பலமுறை சொல்வார். பேராசிரியர்கள் மட்டுமல்ல. எழுத்தாளர்கள் பலருக்கும் கூட இந்தப் 'பெரும்பயன்' கிடைத்திருப்பதை அறிவேன். சமீபகாலத்தில் தோப்பில் முகமது மீரானுக்கு அவ்வாறு விளைந்த பெரும்பயனையும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆனாலும், தி.க.சி. குறிப்பிட்டிருந்த பேராசிரியர்களுக்கெல்லாம் நூலை அனுப்பி வைக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. இரண்டு காரணங்கள். பேராசிரியர்களின் மனோபாவம் பற்றி எனக்குத் தெரியும் என்பது ஒன்று. இரண்டாவது, நாவலில் நான் 'இடக்கரடக்கலை'க் கையாளவில்லை என்பது. மழுங்கிய மொழியில் எழுதப்பட்ட புத்தகங்கள் தான் பல்கலைக்கழகங்களுக்குப் பெரு விருப்பம். கேள்வி பதில் உருவாக்குவதற்குத் தேவையான கூறுகள் இருந்தால் போதும். சிந்தனையை உண்டாக்காத நூல் என்றால் யாருக்கும் பிரச்சினையும் கிடையாது. 'அவையல் கிளவி' என்று எழுத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட சொற்கள் 'ஏறுவெயிலில்' இயல்பாக வந்திருந்தன. இவற்றையெல்லாம் மனதில்கொண்டு சில பிரதிகளை வீணாக்க விரும்பாததால் யாருக்கும் அனுப்பவில்லை. அதற்குப் பின் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டம் பற்றிய யோசனையே வரவில்லை.

ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின், நான் இளங்கலை படித்த ஈரோடு சிக்கப்ப நாயக்கர் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் திரு. கரா. பழநிசாமி அவர்களிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. பன்னிரண்டோ, பதினைந்தோ படிக்கப் பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுப்பி வைக்கும்படி எழுதியிருந்தார். நானும் நண்பர்களிடமெல்லாம் தேடிப்பிடித்துப் படிக்களை அனுப்பி வைத்தேன். 'ஏறுவெயில்' பற்றி பூவண்ணன் தம்முடைய 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' நூலில் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தார் என்பதையும் நாவலைப் படிக்காமல் சுபமங்களாவில் வந்த மதிப்புரையை மட்டும் படித்துவிட்டு எழுதிய குறிப்பு அது என்பதையும் பூவண்ணனின் நூல் பல பல்கலைக் கழகங்களிலும் பல்லாண்டுகளாகப் பாடத்திட்டத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் செய்தியாக இந்த இடத்தில் சொல்லி வைக்கிறேன். இச்செய்திகளுக்கும் என்னுடைய ஆசிரியர் 'ஏறுவெயில்' படிக்களைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அனுப்பிவைக்கச் சொன்னதற்கும் ஏதேனும் தொடர்பிருக்கிறதா என்பது எனக்கு இதுவரைக்கும் தெரியாத விஷயம்.

மீண்டும் சில மாதங்கள் கழித்து அவரிடம் இருந்து கடிதம் வந்தது. குறிப்பிட்ட சில பட்ட வகுப்புகளுக்கு ஒரு பருவத்திற்கு மட்டும் 'ஏறுவெயில்' பாடநூலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருப்பதாகவும் 'படிக்கள் எளிதாகக் கிடைக்கும் வகையில் அச்சிட்டுக் கொள்ளவும்' என்றும் எழுதியிருந்தார். இன்னொன்றையும் குறிப்பிட்டிருந்தார். நாவலில் உள்ள சில கொச்சைச் சொற்களை

பல்கலைக்கழகப் பெருமாள் முருகன்

நீக்கிவிட்டுப் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்பது அது. மாணவப் பருவத்திலிருக்கும் கணிசமான இளைஞர்களை எனது நாவல் சென்றடையவும் எழுத்தின் மூலமாகக் கொஞ்சம் வருமானம் கிடைக்கவும்-அதாவது பெரும்பயன்-இது வழிவகுக்கும் என்பதில் மகிழ்ச்சி கொண்டேன். ஆனால் சொற்களை எடுத்துவிட்டுப் பதிப்பிப்பதில் உடன்பாடில்லை. ஆகவே அவரை நேரில் சந்தித்தேன். தமது மாணவனின் நூலைப் பாடத்திட்டத்தில் சேர்த்துவிட்ட மகிழ்ச்சி அவருடைய பேச்சில் தெரிந்தது. மற்றபடி சொற்களைப் பற்றி அவர் அதிகமாக அலட்டிக்கொள்ளவில்லை. அப்போது பாரதியார் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்த சிற்பி பாலசுப்பிரமணியன், பாடத்திட்டக் குழுவில், 'ஏறுவெயிலில் இது மாதிரி சொற்கள் இருக்கிறதே...' என்று தயங்கினார் என்பதை அறிந்தேன். அதற்கு 'அத்தகைய சொற்களை நீக்கிவிட்டுப் பதிப்பிக்கச் சொல்கிறேன்.' என்று எனது ஆசிரியர் உறுதி கொடுத்ததையும் அறிந்தேன். அவரே வழிமுறையும் சொன்னார். 'கெட்ட வார்த்தைகள் வருமிடங்களில் மட்டும் அந்த வார்த்தைகளை நீக்கிவிட்டுப் புள்ளி வைத்து விடலாம்' என்பது அது. சில நாட்களில் பல்கலைக்கழகம் சென்று சிற்பியையும் சந்தித்தேன். பல்கலைக்கழகத்திற்கு உட்பட்ட கல்லூரிகளின் பெயர்களைக் கொண்ட பட்டியல் ஒன்றை அவர் கொடுத்தார். 'பெரும்பயன்' பற்றியான கனவும் கொஞ்சம் வந்து சேர்ந்தது.

விடியல் பதிப்பக வெளியீடாக முதலில் இரண்டாயிரம் படிகள் அச்சிட்டோம். அச்சிடும்போது பிரச்சினைக்குரியதாக இருக்கும் என்று நான் கருதிய இரண்டு இடங்களில் வரும் ஆண்குறியைக் குறிக்கும் சொல்லை மட்டும் நீக்கிவிட்டுப் புள்ளிவைத்தேன். வேறெந்த மாற்றமும் செய்யவில்லை. கோவை, ஈரோட்டில் உள்ள கடைகள் பலவற்றிலிருந்தும் 'இத்தனை பிரதிகள்' என்று கேட்டுக் கடிதங்கள் வந்தன. கோவையில் ஒரு கடை மட்டும் ஆயிரம் படிகள் கேட்டிருந்தார்கள். அது போகப் பல கல்லூரிகளிலிருந்தும் கடிதங்கள் வந்தன. அவை கொடுத்த உற்சாகத்தில் இன்னும் ஆயிரம் படிகள் அச்சிட்டோம். தொடக்கம் எல்லாம் நன்றாகத்தான் இருந்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் எதிர்வினைகள் வெடிக்கத் தொடங்கின.

நூல் ஆபாசமாக இருக்கிறது என்று சொல்லி வாங்கிய அத்தனை படிகளையும் பேரூர் மடத்தின் தமிழ்க்கல்லூரி திருப்பிக் கொடுத்து விட்டது. பெண்கள் கல்லூரிகளில் இருந்து கடுமையான சாடல்கள் வந்தன. அவர்களின் இலக்கு என்னை விடவும் இந்நூலைப் பாடத்திட்டத்தில் சேர்த்த குழுவினரை, குறிப்பாக என்னுடைய ஆசிரியரையே தாக்கின. பண்பாடு போற்றும் தமிழ்க் காவலர்களிடமிருந்து ஆபாசமான அர்ச்சனைகள் கடிதங்களாக எனக்கு வந்தன. அவர்கள் என்னுடைய நாவலை ஆபாசம் என்று கூறியதுதான் ஆச்சரியம். நான் அவருக்கும் நேரடியாகப் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கவில்லை. ஆனால் என்னுடைய ஆசிரியர் பதில் சொல்லவேண்டிய சங்கடத்தில் தவித்திருக்கிறார். அப்போதுதான் சொற்களைப் பற்றிய முழு உணர்வு அவருக்கும் வந்திருக்கிறது. அவர் சொன்னாராம், 'சில பகுதிய எல்லாம் மாத்தித்தான் எழுதச்

நாவலாசிரியர் பெருமான் முருகனின் மொழிநடை, வருணனைத்திறன் ஆகியவற்றை விளக்கி வரைக

சொன்னான். முருகன் செய்யல' என்று. எப்படி இருப்பினும் என்னால் அவருக்கு ஏற்பட்ட சங்கடத்தைப் போக்க என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணம் சிற்பிதான் என்று ஒரு கோஷ்டி அவரையும் கேவலப்படுத்திப் பேசிக்கொண்டிருந்ததையும் அறிந்தேன்.

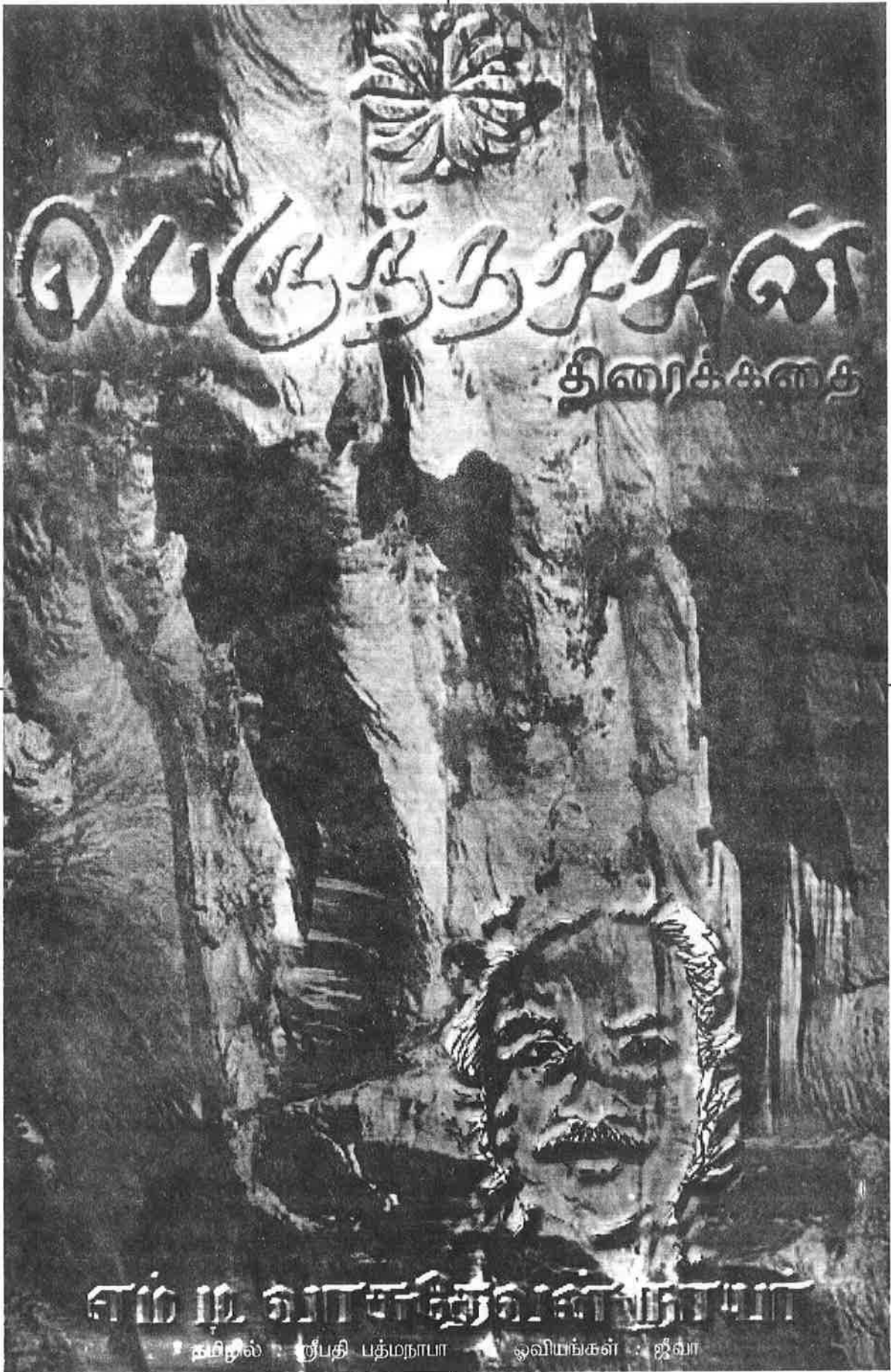
இந்நிலையில் புத்தக விற்பனை பற்றிய பயம் தொற்றிக் கொண்டது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் இரண்டாவது பதிப்பை வாங்கத் தமிழ் வாசகர்கள் தயாராக இருக்க மாட்டார்கள் என்பது தெரிந்த செய்தி. என்ன செய்வது? முன்பே ஆர்டர் கொடுத்திருந்த பல கல்லூரிகள் நூல் வேண்டாம் என்று கடிதம் எழுதின. ஆயிரம் படிகள் கேட்டிருந்த கோவையைச் சேர்ந்த கடை, 'வேண்டாம்' என்று கூறிவிட்டது. சுயநிதிக் கல்லூரி ஒன்றில் வேலைபார்த்த எனது நண்பர், 'விலை அதிகமாக இருப்பதால் மாணவர்கள் வாங்கத் தயங்குகிறார்கள்' என்று எழுதி. வாங்கிய படிகளைத் திருப்பி அனுப்புவதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். படிகள் மிஞ்சிப் போகும் என்பது உறுதியாகி விட்டது. அச்சச் செலவுக்கான பணமாவது திரும்புமா? சந்தேகம் தான்.

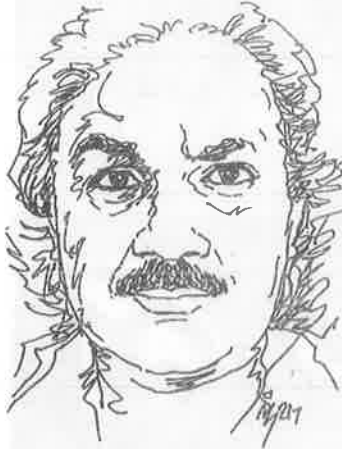
நம் சமூகம் இத்தனை கறாராகக் 'கெட்ட வார்த்தைகளை' எழுத்தில் கொண்டு வரக்கூடாது என்பதில் கவனமாக இருக்கிறதே என்னும் வியப்பு தோன்றியது. பண்பாடு காப்பாற்றும் போலித்தனம் பற்றியெல்லாம் புலம்பல்கள் என்னிடமிருந்து வெளிப்பட்டன. ஏறுவெயிலில் இருந்த 'கெட்ட வார்த்தைகள்' தாம் நூல்விற்பனையைப் பாதிக்க முழுக்காரணம் என்று நம்பியிருந்தேன். ஆனால் அது இரண்டாம் காரணம்தான். என்பதையும் முதன்மைக் காரணம் வேறொன்று என்பதையும் ஈரோட்டில் ஒரு கடைக்குப் பணம் வாங்கச் சென்றபோது தெரிந்து அதிர்ந்தேன். 'இது வந்ததுக்கப்பறம் புத்தகம் வாங்கலிங்க' என்று சொல்லி சிறு வெளியீடு ஒன்றை எடுத்து நீட்டினார்கள். 'இது ஓர் இலவச வெளியீடு' என்னும் அறிவிப்போடு 'கோனார் தமிழ் உரை நூல்' என்பதாகும் அது. 24 பக்க அளவில் காணப்பட்ட அவ்வுரை ஏறுவெயிலைக் கேள்வி பதிலாக்கி இருந்தது. நாவலுக்குச் சகுமாரன் எழுதியிருந்த முன்னுரை வரிகளிலிருந்தே கேள்விகள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. 'நமது காலத்தின் தவிர்க்க இயலாத மாற்றம் ஒன்று ஏறுவெயில் நாவலின் கதைப்பொருளாவதை எடுத்துக்காட்டுக.' என்பதிலிருந்து 'நாவலாசிரியர் பெருமான் முருகனின் மொழிநடை, வருணனைத்திறன் ஆகியவற்றை விளக்கி வரைக,' 'ஏறுவெயில்' புதினத்தின் சிறப்புகளை விளக்கி ஒரு கட்டுரை வரைக' என்றெல்லாம் உருவாக்கப்பட்ட ஏழு கேள்விகள் பதில்கள். பதில்களைப் பற்றித் தனியாக எழுத வேண்டும். இங்கு அதுவல்ல பிரச்சினை. கோனாரின் இலவச வெளியீடுதான் புத்தகத்தின் விற்பனையை அப்படியே முடக்கிவிட்டது. ஏறத்தாழ அச்சிட்டதில் பாதி அளவு படிகள் விற்பனையாகவில்லை. கெட்ட வார்த்தைகளை அச்சில் பார்க்க வேண்டியதில், படிக்க வேண்டியதில் இருந்த பண்பாட்டுப் பிரச்சினையைக் கோனார் எளிதாகத் தீர்த்து விட்டார், ஒரு பைசா செலவு இல்லாமல்.

எனக்குப் பல்கலைக்கழகத்தால் விளைந்த பெரும்பயன் இப்படியாக முடிவுற்றது.

ஓர் ஆண்டைய 'மாணிக்கக்கல்'வைத் திரைக் கதைபாக எழுதித்தரவேண்டும் என்ற கோரிக்கையொடுதான் அனுபவம் முதலில் என்விடம் வந்தார். தொடர்பில் பாஸியின் மகளை அனுபவம் அடையார் ஃபிலிம் இன்ஸ்டிடியூட்டில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்; இதுவரை அவரை சந்தித்தது இல்லை. சக மாணவர்களான வேறு இரு இளைஞர்களுக்கும் உடனிருந்தார்கள். படிப்பை முடித்துவிட்ட அவர்கள் குழந்தைகளுக்காக 'ஃபாண்டலி' படம் ஒன்றை எடுக்கவேண்டும் என்ற விருப்பத்துடனிருந்தார்கள். அனுபவம் சிறுவயதில் 'மாணிக்கக் கல்'வைத் துணைப் பாடமாகப் படித்திருக்கிறார்.

இன்ஸ்டிடியூட் படிப்பை முடித்துவிட்டோ பெரும் இயக்குநர்களிடம் பயிற்சி எடுத்த பிறகோ வகுப்பினவர்கள் முதலில் சொல்வது அன்றைக்குப் பிரபலமாக உள்ள நடிகரின் கால்ஷீட் கிடைப்பதற்கான சாத்தியங்களைப் பற்றி மட்டுமே. இவர்களுக்கோ மாணிக்கக்கல் என்ற குழந்தைகளுக்கான படத்தை எடுப்பதில் தான் விருப்பம். எனக்கும் விருப்பம் இருந்தது. ஆனால் அப்போது அது நிகழ்வதற்கில்லை. சில வகுப்பினர்களுக்குப் பின் இன்னொரு கதைபுடன் அனுபவம் என்விடம் வந்தார்; பெருந்தச்சனின் கதையை சிவியாவாக எடுத்தால் என்ன? யோசிக்கலாம் என்று கூறினேன்.

'ஐதக் மாதல'யில் 'புறந்தச்சி பெற்ற பன்யிரண்டு குலங்கள்' கதைபில் பெருந்தச்சனின் கதை இரண்டு பக்கங்களில் சொல்லப்படுகிறது. செங்கண்ணா கோவிலைப் பற்றிய ஐதக்கத்திலும் பெருந்தச்சன் வருகிறார். குளத்திலிருந்து பெருந்தச்சன் ஒரு சிலை எடுத்ததுக் கொடுத்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது. திறமைசாலியான தன் மகன் தன்னைப் பூத்திச் செல்கிறான் என்பதால் பொறாமைய கொண்ட பெருந்தச்சன் மகனை உளி வீசி கொல்கிறார் என்று ஐதக்மாதலில் கதை முடிபுகிறது. பெருந்தச்சனின் கழிவிரக்கம்தான் மறாகவி. தி.பி.ன் பிரபலமான கவிதைபின் கரு. "அநியாமம் அநியாமம் உளி நழுவி விழுந்தது" என்று வயதான பெருந்தச்சன் அதில் சொல்கிறார் என்றாலும், அதை ஒரு விபத்து என்று தன்னைத்தானே சமாதானப்படுத்தி கொள்வதற்காக கழிவிரக்கம் பிசுந்த ஒரு மணம் நடத்துகின்ற ஒரு சோகரமான முயற்சியாகவே அதை நாம் பார்க்கிறோம். மாறாக, தவ்வாப்பிள்ளியின் பிரபல கவிதைபைப் பார்க்கிறோமாயானால், தந்தை குற்றம் செய்தவன் அல்ல; அப்படிவாறு குற்றம் சாட்டப்படுகிறவன்.

பெருந்தச்சனை எழுத முடிவு செய்தபோது, நமது பரம்பரை பரம்பரையான வாஸ்து சிற்ப சாஸ்திரத்தின் மீது ஒரு சின்ன வெளிச்சக் கீற்றையாவது வீழ்த்திப் பார்க்கமுடியும் என்ற தன்மையினைத்தான் எனக்குப் பெரும் உற்சாகத்தைத் தந்தது. கிடைக்கின்ற இடத்தில், நம் வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுப்பதற்காக, இயற்கையிடம் அழுகிச் செட்டி; அதற்காக மரத்தை வெட்டுவோமோ, தங்கள் வீட்டை இழுக்கிற பறவைகளிடம் வேறு வீடு பார்க்கும்படி வசதிக்குக் கொள்ளும்படி பிரார்த்தனை செய்கிற, அந்த பழங்காலச் சிற்பிகளிடமிருந்து நம் நவீன கற்றுச்சூழல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டியது நிறைய இருக்கிறது.

பெருந்தச்சனைப் பற்றிய ஒரு திரைக்கதை எழுத இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. அந்தக் கதைபின் உளியன்மூர்க்காரனாயிருந்திருக்கலாம். ஆனால், என் கிராமத்திலும் கற்றுப்பழங்கலிலும் பெருந்தச்சனைப் பற்றிய பல கதைகள் வழக்கிலிருந்து வந்தன. திருநாவாயியில் ஓரிடத்தில் பெருந்தச்சன் ஒரு கல்லை நட்புக் காற்றைத் தடுத்தது எங்கள் ஊரில் யிகப் பிரபலமான கதைபாக இருந்தது. என் கிராமத்திலிருக்கிற வராசுலூர்த்தி கோவில் 'பணி தீராத பன்னியூர்க் கோவில்' என்றழைக்கப்படக் காரணம் பெருந்தச்சன்தான்.

வயதான ஒரு ஆசாரி இந்தக் கோவிலின் கட்டுமான வேலைகளுக்கிடையே அங்கு வந்தபோது மதிய உணவுக்கான நேரம் ஆகியிருந்தது. வழிப்போக்கனான அந்த ஆசாரிக்கும் உணவு கொடுக்க மற்ற ஆசாரிகள் மேற்பார்வையாளனிடம் கேட்டுக்கொண்டார்கள். உணவு உண்டு திரும்பியதைத் பெருந்தச்சன் எப்போதும் ஆசாரிகளுக்கு அங்கே வேலை இருக்க வேண்டும் என்று ஆசிரிவதித்ததைப் பணைக பன்னியூர்க் கோவிலில் பணி தீரவே தீராதது என்றானது!

பன்னியூர்க் கோவிலில் ஒரு முழுஅளவு கோவில் வடிவம் செலுக்கப்பட்டுள்ளது. பழைய ஆசாரிக் கோவில் அளவை தூவியமாக அளவெடுக்க இன்றைக்கும் அந்த அளவுதான் உபயோகிக்கப்படுகிறது. பெருந்தச்சன் தன் முழக்கால் தவத்த இடமென்று அது கருதப்படுகிறது.

ஐதக் படி பெருந்தச்சன் ஒரு ராஜசிற்பியாயிருந்தார். வீடுகளையும் அரண்மனைகளையும் ஷேத்திரங்கலையும் அவர் உருவாக்கிக் கொடுத்தார். கல், மரம், பல உலோகங்கள் இவை எல்லாம் அவர் விக்ரஹங்களை உருவாக்க உபயோகப் படுத்தியிருந்தார்.

பெருந்தச்சன் ஒரு ஷேத்ரப் பணியைத் துவக்கியபோது மகன் ஆறு வயதான ஓடும் என்று கனித்துச் சொன்னதாகவும் அந்தேபால் நிகழ்ந்து மகன் அந்தக் கோவிலுக்குப் போக முடியாமல் ஆறதாகவும் ஐதக் மாதலில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மகன் மீது ஏற்பட்ட வெறுப்பு வளர்வதற்கான சம்பவங்களில் இது பிரதானமானது. இந்த நிகழ்ச்சியை படமெடுக்கத் திட்டமிட்டிருந்தபோதும் பொருளாதாரக் காரணங்களால் அதைக் கைவிடவேண்டியதாயிற்று.

பெருந்தச்சனின் கதைபில் மகனின் காதுகளுக்கும் இடம் கொடுத்தது வெறும் வர்ணனாவத்துக்காக அல்ல. எங்கள் பகுதியில் அப்படியொரு கதை வழக்கத்தில் இருந்துவந்தது. அந்தச் சமயத்தில் தந்தை கண்டிப்பான கடைப்பிடித்து வந்திருந்த ஐதக் ஆச்சாரங்கலையும் மற்றவற்றைத் தயாரான நிகழ்ச்சி வளர்ந்திருக்கலாம் அவன். கதைத்திறமையின் மீதிரந்த பொறாமைய மட்டுமல்ல மகனை உளியெறிந்து கொன்றது. மகனின் அற்புதமான சாதனைகளில் பொறாமைய தோன்றியது என்று தவத்திக்கொண்டாலும், தாலும் அந்தக் கதையினை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்ற நிகழ்ச்சியை உண்மையான கதைபுறான தந்தைக்கு இருந்திருக்கும். தொழிலினால் வந்த காலப்படிவாச்சியைவிட தன் நம்பிக்கைகளுக்கு ஒதிராக மகன் செய்த கலைத்தான் அந்தத் தந்தையின் மனைதத் தடுமாறச் செய்திருக்கவேண்டும்.

..... பெருந்தச்சனின் கதை ஒரு ஐதக் மட்டுமே. தலைமுறைகளினிடே பபயம் செய்யும்போதும் கவர்ச்சி மாறாமல் இருக்கிற ஒரு நாடோடிக் கதை. ஒரு புறான மனிதனின் கதை என்ற நிலையிலும் அதற்கு வலியையும் அழகும் பெருந்தச்சன் இருப்பதால் தான் இதைத் திரைக்கதைபாகக் முயன்றோன்.

.... பெருந்தச்சனின் ஐதக்கத்தினூடாக, அவர் அற்புதங்கள் செய்தார் என்று நம்புகிற கிராமங்களின் பெரியவர்கள் சொன்ன கதைகளினூடாக, பழைய தச்சுசாஸ்திர நூல்களினூடாக பயணம் செய்யக் கிடைத்த இந்த வாய்ப்பை ஒரு சாதனையாகவும் பாக்கியமாகவும் நான் கருதுகிறேன்.

எம் டி வாசுதேவன் நாயர்

காட்சி ஒன்று

அந்திப்பொழுது

காற்றின் சீழ்க்கையொலி. சுமைதாங்கியும் தண்ணீர்ப் பந்தலும் இருக்கிற இடத்தை நோக்கி அந்தக் காற்றிலும் அணையாத தூக்கு விளக்கின் வெளிச்சம் அசைந்து வந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்த விளக்கு வயதான ஒரு கோவில் அர்ச்சகரின் கையில் அசைந்து கொண்டிருக்கிறது. சுமைதாங்கியின் அருகில் இருக்கிற கல் விளக்கில் அவர் எண்ணெய் வார்க்கிறார், திரிகளிட்டு பற்றவைக்க முயல்கிறார். தூக்கு விளக்கிலிருந்து திரும்பவும் பற்றவைக்க முயன்றும் அந்தக் காற்றின்முன் தோற்றுப்போகிறார். அடுத்த திரியைப் பற்றவைக்கும் போது முதல் திரி அணைந்துவிடுகிறது. கொஞ்ச நேரம் இவ்விதமாக முயற்சி செய்துவிட்டு விளக்கு நிச்சயமாக எரியாது என்று உணர்ந்துகொண்டபோது அந்தப் பெரியவர் தனக்குத்தானே: என்ன ஒரு காத்து.

அப்போது மங்கிய இருட்டில், அருகாமையிலிருந்து ஒரு குரல்: தப்பு காத்தோடது மட்டுமில்ல.

தண்ணீர்ப் பந்தலில் ஒரு மனிதன் படுத்துக் கொண்டிருப்பதை பெரியவர் அப்போதுதான் கவனிக்கிறார். படுத்திருக்கும் உருவம் இப்போது எழுந்து அமர்ந்துகொள்கிறது. நாற்பந்தைந்து வயது இருக்கும். பூணூல். ஓரளவு வளர்ந்திருக்கும் தாடி.

பெரியவர்: மம்?

அதற்கு பதிலேதும் சொல்லாமல் அவர் கீழே இறங்குகிறார்.

அவர்: கல் விளக்கு இருக்கிற இடம் சரியில்ல, அதான். பெரியவர்: கோவில்ல இருந்து திரும்பிப் போறவங்களுக்கு ஆத்துக்கு வழி தெரியட்டுமென்னுதான் அங்க வெச்சிருக்கு. அதுக்கு காத்து சம்மதிக்கணுமில்ல? மெல்லச் சிரித்து அவர்: சம்மதிக்காம? இல்லேன்னா சம்மதிக்க வெக்கணும். தூக்கு விளக்கு அணையாம பாத்துக்கங்க.

அவர் தூக்கு விளக்கின் வெளிச்சத்தில் மேல் துண்டை எடுத்து காற்றில் பிடித்து அதன் திசையை அளக்கிறார். பிறகு துண்டை இடுப்பில் சுற்றிக்கொள்கிறார். அருகில் கிடக்கும் கற்பலகை ஒன்றை எடுக்கிறார். அமானுஷ்யமான சக்தியோடு கனமான கற்பலகையை வெகு சாதாரணமாக தூக்கிக் கொண்டு நடக்கிற அந்த மனிதனை ஆச்சர்யத்துடன் நோக்கி நிற்கிறார் அப்பெரியவர். பெரியவரின் பார்வையில் சற்று தூரத்தில் ஓரிடத்தில் அவர் சப்தமெழ அதை மண்ணில் ஊன்றுகிறார்.

அவர் கற்பலகை விழுந்துவிடுமோ என்று ஒரு கணம் கவனிக்கிறார். திரும்பவும் அதை எடுத்து இன்னும் ஆழமாக மண்ணில் இறங்கும் விதமாக நடுகிறார்.

தூக்கு விளக்கு அணைந்துவிடாதபடி கையால் மறைத்த படி ஆச்சர்யத்தோடு நிற்கிறார் பெரியவர்.

பக்கத்தில் வரும் அவர்: இப்ப பத்த வைங்க. தெக்கத்திக் காத்துல அணையாது. ஆடிக் காத்து வரும்போது... மம். அப்ப பாத்துக்கலாம்.

இவன் என்ன பைத்தியமோ என்ற பாவத்தோடு பெரியவர். பிறகு திரியை எடுத்து தூக்கு விளக்கிலிருந்து பற்றவைத்து கல் விளக்கின் இரண்டு அடுக்குகளையும் ஒளியூட்டியபோது காற்று பலமாய் வீசிக்கொண்டிருக்கும் போதும் திரிகள் அணையாமல் ஒளிக்கின்றன.

அவர் வெளிச்சத்திற்கு வருகிறார். பெரியவர் ஆச்சர்யத்துடன் பார்க்கும்போது பூணூலும் தாடியும் கண்ணில் படுகிறது.

அவர்: கல்லை இன்னும் அரைக்க கோல் ஆழமா பதிக்கச் சொல்லணும். சும்மாதான் வெச்சிருக்கேன்!

பெரியவர்: திருமேனி யாருன்னு தெரியவையே...

ஆசாரி அப்போதுதான் பூணூலின் ஞாபகம் வந்தவராக, ஆசாரி: ஒ! (பூணூலை அகற்றியபடி) இது ஒரு கோவில் வேலைக்காக தீட்சை வாங்கினது. திருமேனியெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல, ஆசாரி.

கல் விளக்கு எந்த பிரச்சனையுமில்லாமல் எரிவதைப் பார்க்கிறார்.

பெரியவர்: ஆசாரி காத்தையே நிறுத்துனது ஒரு பெரிய விஷயந்தான்... எந்த ஊர்னு சொன்னீங்க?

திரும்பவும் தண்ணீர்ப் பந்தலில் படுத்தபடி ஆசாரி: இங்க இருந்து கொஞ்சம் தூரம். உனியன்னுர்னு சொல்வாங்க.

ஆச்சர்யத்தோடு; சட்டென்று விஷயம் புரிந்துவிட்ட சந்தோஷத்தோடு

பெரியவர்: அப்ப... மம்... புரியுது. அப்படி வாங்க...

தண்ணீர்ப் பந்தலில் உளி மூட்டையைத் தலையணையாக வைத்து படுக்கிறார் ஆசாரி.

வாரியாராகிய பெரியவர், தூக்கு விளக்கை ஏந்தியபடி தண்ணீர்ப் பந்தலின் அருகில் வந்து: சாப்பாட்டுக்கு வீட்டுக்கு வரலாமே... இங்கதான் பக்கத்துல.

பதிலில்லை. மங்கிய வெளிச்சத்தில் அவர் உறங்கத் துவங்கிவிட்டார் என்று பெரியவர் புரிந்துகொள்கிறார். பிறகு நடக்கத் துவங்குகிறார். சற்று தூரம் நடந்த பிறகு திரும்பிப் பார்க்கும்போது பலமாக வீசும் காற்று. தூக்கு விளக்கும் அணைகிறது. ஆனால் தூரத்தில் கல் விளக்கின் திரிகள் காற்றை வெற்றி கொண்டு ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

விளக்கின் பின்னணியில் Titles.

காட்சி இரண்டு

அதிகாலை

ஆற்றங்கரைச் சூழல்.

பிருத்வி சகந்தா சரஸஸ்த்தாபா

ஸபர்ஸஞ்ச வாயுர் ஜ்வலிதம் ச தேஜ:

நப: ஸசப்தம் மஹதா ஸதைவ

குர்வந்து சர்வவே மஹ சுப்ரபாதம்

குளித்து முடித்து பிரார்த்தனை முடிந்து திருநீறிடும் போதுதான் பெருந்தச்சன் யாரோ ஒருவர் காத்திருப்பதை கவனிக்கிறார்.

பெருந்தச்சன்: மம்?

தூதன்: கோவிலகம் மனைக்கு வரச் சொன்னாங்க.

ஆர்வமில்லாதவராக பெருந்தச்சன்: யாரு?

தூதன்: திருமேனி... தம்புராட்டிக்கு தாலி கட்டிய திருமேனி...

பெருந்தச்சனுக்கு சந்தேகம்.

தூதன்: மாம்பற்ற உண்ணி கூப்பிடறார்னு சொல்ல...

பெருந்தச்சன்: (உரக்கச் சிரித்து) ஓ, உண்ணித் தம்பிரான்! இங்கியா?

காட்சி மூன்று

மனையின் வெளித்திண்ணைக்கு அருகில் காத்து நிற்கிற மாம்பற்றை உண்ணி நம்பூதிரி. மனைத் தம்புராட்டியின் கணவர். நாற்பது வயது. பெருந்தச்சனும் தூதனும் வருவது கண்டு சிரித்தபடி திருமேனி: நாந்தான்யா. ஒரு கல் நட்பு காத்தையே மறைக்கணும்னா வெறுந்தச்சனில்ல பெருந்தச்சன்தான்னு தெரிஞ்சுபோச்சு.

பழைய நண்பனைக் கண்ட உற்சாகத்தில் பெருந்தச்சன்: உண்ணித் தம்பிரான் இங்கதான் இருக்கிறீங்கன்னு தெரியல.

தம்புரான்: அரியலூர்க்கு ஆள அனுப்பலாமான்னு யோசிச்சப்போ அங்கியிருந்து கோவிச்சுக்கிட்டு போயிட்டேன்னு கேள்விப்பட்டேன்.

பெருந்தச்சன்: என்ன கோவம்? சாஸ்திரம் மட்டும் பத்தாது அனுபவமும் கொஞ்சம் வேணும். அது அங்க இல்ல.

திருமேனி உள்ளே வரும்படி சைகையால் தெரிவித்து மனைக்குள் நுழைகிறார். வெளித்திண்ணையைக் கடந்ததும் உள்முற்றத்தில் கோவில் பணி நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. யோசனையோடு பெருந்தச்சன்: இருவத்தெட்டு வருஷம்...

உண்ணி: உம்?

பெருந்தச்சன்: குருவோட வேலை கத்துக்க மொத மொதல்ல இங்கதான் வந்தேன். அப்போ இந்த மனைக்கு புதுக்கோவிலகம்னு பேரு.

அதனை ரசித்தபடி உண்ணி: பரவாயில்லையே! உக்காரு ராமா... உக்காரு.

பெருந்தச்சன் அமர்கிறார். உளி மூட்டையை கீழே வைக்கிறார்.

உண்ணி: பெருந்தச்சன் ஒரு பார்வை பாத்துட்டுப் போனாலே போதும், பெருந்தச்சன் வேலை செஞ்ச எடம்னு சொல்லுவாங்க. அவ்வளவு பிரசித்தமாச்சே... ஆனா இங்க இருக்கறவங்களுக்கு அது இன்னும் தெரிய மாட்டேங்குது... ஆச்சர்யந்தான்.
பெருந்தச்சன்: மொதல், ஒரு ரெண்டு மூணு மாசம். பெரிய தம்பிரானுக்குக் கீழ் (சற்று யோசித்து) கொஞ்சம் தலைக்கிறுக்கு பிடிச்ச ஒரு தம்பிரான் இருந்தாரே... சற்று கேலியாக உண்ணி: ஹேய்... கிறுக்குன்னு சொல்லக்கூடாது. தம்பிரான்களுக்கு கிறுக்கு பிடிச்சா அறிவு... அறிவுஜீவினனு சொல்லுவாங்க. இருவரும் உரக்கச் சிரிக்கிறார்கள். தம்புரான்: நான் இங்க வர்றதுக்கு முன்னாடியே பெரிய தம்புரான். அறிவுஜீவியான சின்ன தம்புரான் எல்லாம் போயி சேந்தாச்சு.

காட்சி நான்கு

உள்ளே தம்புராட்டியின் அறை

காலையில் குளித்துமுடித்து உடை மாற்றிவிட்டு வந்த தம்புராட்டி கண்களுக்கு மையிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். வெளியேயிருந்து உரத்த சிரிப்பொலி கேட்டு தம்புராட்டி கவனிக்கிறார். முப்பதுக்கும் முப்பத்தைந்துக்கும் இடையே வயது. அவள் வெளியே வந்த போது

திண்ணையில் ஒரு பீடத்தில் பாலும் பலகாரமும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார் மனையின் காரியஸ்தரான மாணி எம்பராந்தரி. ஐம்பத்தைந்து வயது. எரிச்சலோடு மாணி: அவருக்கு சமமா உக்காந்திருக்கான்... கால் மேல கால் போட்டுக்கிட்டு உக்காந்து பேசிக்கிட்டிருக்கிறான். திண்ணையில்.

தம்புராட்டி: யாரு?

மாணி: பாலும் பலகாரமும் கொண்டு வரச் சொன்னப்போ யாரோ தம்புரானாவோ நம்புதிரியாவோ இருக்கும்னு இல்ல நெனச்சேன். ஆள் யார் தெரியுமா? ஆசாரி! தம்புரானோட கொஞ்சநாள் சமஸ்கிருதம் படிச்சதுனால் ஐதி மாறிடுமா? வெளியேயிருந்து மீண்டும் ஒரு சிரிப்பொலி.

காட்சி ஐந்து

திண்ணையில் காலை உணவை முடித்துக்கொண்ட பெருந்தச்சன், தம்புரானோடு தாழ்வாரத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் ஆசாரிகளின் அருகில் செல்கிறார்.

தம்புரானும் பெருந்தச்சனும் அருகில் வந்தபோது ஆசாரிகளில் சிலர் புரிந்துகொண்டு அருகிலிருப்ப வர்களிடம் முணுமுணுக்கிறார்கள். எல்லோரும் மரியாதையோடு எழுந்து நிற்கிறார்கள். வேலைகளை அவதானித்தவாறு பெருந்தச்சன் பார்க்கிறார். (தன்னம்பிக்கை நிறைந்திருந்தாலும் தற்பெருமை இல்லாமலிருக்கிறது சக ஊழியர்களைக் காணும் முக பாவம்.)

தம்புரான்: மனையோட தோட்டத்துல சிட்டாரிக் கோவில்... ராமனுக்கு ஞாபகம் இருக்கில்ல.

பெருந்தச்சன்: பின்னே? எப்பவும் என்னோட தியானத்தில் மனசு ஒரு நிமிஷமாவது அந்த கோயில் நடைக்கு வந்துரும். வாகீஸ்வரி பிரதிஷ்டை.

நடந்தவாறே தம்பிரான்: அங்க பூஜை நின்றுபோனதோட அனர்த்தம் இங்க எப்பவும் சோழி வெச்சுப் பாக்கும்போது தெரியும். பரிகாரமா அதே அளவுல இங்க கோயில் எழுப்பி பிரதிஷ்டை செய்யணும்னு பலன் வந்துது.

ஆசாரிகளில் ஒருவர்: (சந்தேகம் தீர்த்துக்கொள்வது போல) வடக்கு பாக்க இருக்கலாமா?

பெருந்தச்சன்:(யோசித்து) உம்... உள்ளுக்குள்ள இருநிலங்கோட்டப்பனோட அம்சம். அது கிழக்கு பாத்து இருக்கு. உம்...

ஆச்சர்யத்தோடு தம்புரான்: ராமனுக்கு நல்லா ஞாபகம் இருக்கே... பெருந்தச்சன்: மேல - பெரிய தம்புரான் அறையிலன்னு நெனைக்கிறேன். தாமரை செதுக்கினது அடியேன்தான். (நடந்தவாறே) அப்புறம் பெரிய தம்புரான் சொல்லி, எப்பவும் அடம் பிடிச்சுக்கிட்டிருந்த ஒரு குட்டித் தம்புராட்டியோட

அழகைய நிறுத்தறதுக்காக ஒரு ஊஞ்சல் செஞ்ச குடுத்தேன்.

அதைக் கேட்டவாறே பார்க்கவி வெளியே வருகிறான். முற்றத்தில் ஊஞ்சலைக் கண்டு தன் பழைய கலைப் படைப்பைப் பார்த்த சந்தோஷத்தோடு அருகே போய் பெருந்தச்சன்: உம். கரும்ருது மரம். அதேதான்.

தோளிலிருந்த துண்டை எடுத்து தூசு தட்டுகிறார். வெளியே வந்த தம்புராட்டியைக் கண்டு தம்புரான்: அப்படினா ராமா அந்தக் குட்டித் தம்புராட்டிய இப்ப பாக்கலாம். இப்பவும் இருக்கு கொஞ்சம் பிடிவாதம்.

பெருந்தச்சன் தம்புராட்டியை வணங்குகிறார். சின்னதாய் ஒரு புன்னகை செய்துவிட்டு தம்புராட்டி: (தோரணயான முகபாவத்தோடு) அடம் பிடிச்ச அழுத்து... ஒரு வேளை அக்காவா இருக்கலாம். (தம்புரானிடம்) அப்ப அக்காவும் இருந்தாங்கல்ல.

பெருந்தச்சன்: (அவளை நோக்கி தலையசைத்து, இல்லை, என் ஞாபகத்தில் தவறு நேரவில்லை என்பதுபோல சிரித்து) இல்ல இந்தத் தம்புராட்டிதான். அடம் பிடிச்ச நினை குழந்தை முகம்... அந்த உருவம் நல்லா ஞாபகம் இருக்கு. (தம்புரானிடம்) சுயம்வர தூர்க்கையோட சிலை செதுக்கும்போது முகம் அதே மாதிரி வரணும்னு ரகசியமா மனசுல ஒரு கணக்கு வெச்சிருந்தேன். அக்காவுக்கு வட்ட முகம். மாநிறம். கொஞ்சம் அழுங்கின மூக்கு.

தம்புரான்: (சிரிக்கிறார்) அசாத்திய ஞாபகம்... பாவம் அந்த அக்காவும் போயி சேந்தாச்சு ராமா. (மனைவியிடம்) இந்த ஆளு எவ்வளவு பெரிய ஆளானாலும் எனக்கு அதே பழைய ராமன்தான். அப்பாயாருக்கும் தராம வெச்சிருந்த ஒரு கிரந்தத்த கொஞ்சம் பாத்துட்டுத் தரேன்னு வாங்கிக்கிட்டு போனவன் போனவன்தான்... அப்புறம் இன்னிக்குத்தான் பாக்கறேன்.

தம்புராட்டி: ப்ரஸ்னம் பாக்க எங்க உக்காந்திங்க?

பெருந்தச்சன் தம்புரானைப் பார்க்கிறார்.

தம்புரான்: நீயும் ஒரு நடவை கணிச்சுப் பாரு... ரொம்பப்பேரு பாதாச்சு. இருந்தாலும். ப்ரஸ்னம் பாக்கறதா இல்ல ஜாதகம் பாக்கறதா எது உனக்கு வழக்கம்?

பெருந்தச்சன்: ஜோசியம் பாக்கறத அடியேன் நிறுத்திட்டேன். போதும்.

தம்புரானுக்கு ஆச்சர்யம். தம்புராட்டிக்கு 'இல்லேன்னா வேண்டாம்' என்று அவட்சிய பாவம். தம்புரானை நோக்கி ஒரு குற்றம் சாட்டும் பார்வை.

தம்புராட்டி: முடியாதுன்னா வேண்டாம்.

பெருந்தச்சன்: (மன்னிப்புக் கோரும் பாவத்தில்) நிலத்தோட ஜாதகம் கணிச்சு உடமையஸ்தரோட பலன்களெல்லாம் சொல்லியிருக்கேன்... அனேகமா சரியாத்தான் இருந்திருக்கு.

தம்புரான்: அத நீ சொல்லத்தான் வேணுமா? அற்புதங்களப் பத்தி நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கேன். (சிரித்து) விளையாட்டுகளைப்பத்தியும்.

பெருந்தச்சன்: சொந்த ஜாதகத்த கணிச்சப்போ தப்பாயிடுச்சு. அன்னிக்கு நிறுத்தினது. அப்ப அடுத்தவங்க பலன பாக்கக் கூடாது. அதான சரி?

தம்புரான் புரியாமல் பார்க்கிறார். தம்புராட்டிக்கும் ஆர்வம்.

பெருந்தச்சன்: வேண்டான்னுதான் தீர்மானிச்சிருந்தேன். கடைசியில எல்லாம் பொருந்துன ஒரு ஜாதகம் வந்தப்போ அடியேன் ஒரு கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டேன்! பண்ணணும்னு தோணிச்சு.

தம்புரான்: (பார்க்கிறார்) வேணாமா பின்ன?

பெருந்தச்சன்: உத்தமத்தில் உத்தமம் சர்வ பிரகாரேண சுபம். அல்பாயிசன்னு மட்டும் கணிச்ச போது தெரியல்ல. சரி...வேற என்ன செய்யணும் நான் இப்ப?

நடக்கிறார். தம்புரான் கூடவே நடந்தபடி: பிரதிஷ்டை பண்ண சிலை நீதான் செதுக்கணும்... ராமன் விக்கரஹம் செதுக்கினா ரொம்ப நல்லதுன்னு ப்ரஸ்னம் பாத்த

வருந்தீக்கர திருமேனிகூட சொன்னாரு. இல்லியா? அது அவசியம். ஜோசியம் பாக்க நான் கட்டாயப் படுத்தல. மனைவியைப் பார்க்கிறார். தம்புராட்டி: (மெல்ல தலையசைக்கிறாள்) உம். தம்புராள்: நவமியனிக்கு பிரதிஷ்டை. அது ரொம்ப அவசியம்.

பெருந்தச்சன் யோசிக்கிறார். தம்புராள் (மனைவியிடம்): செங்கன்னூர் பிரதிஷ்டையைப் பத்தி சமீபத்துல யாரோ சொன்னாங்களே? ரொம்ப விசேஷமா.

பெருந்தச்சன்: அது அடியேன் செஞ்சது இல்ல. பழைய ஒரு சிலை குளத்துல கிடந்தது. அதை அடியேன் காண்பிச்சக் குடுத்தேன். அவ்வளவுதான்.

பின்புலத்தில் முக்கியத்துவம் இல்லாதவிதமாக திண்ணைக் கதவு வழியாக ஒரு கன்றுக்குட்டி உள்ளே துள்ளிக் குதித்து ஓடி வருகிறது.

ஆர்வத்துடன் தம்புராள்: எப்படி? எப்படி தெரிஞ்சு குளத்துல சிலை இருக்குன்னு?

தன்னம்பிக்கை மிளிர் ஆனால் பவ்யம் மாறாமல் பெருந்தச்சன்: சில நேரத்துல தோணறது. சில நிமித்தங்கள்... தூத லட்சணங்கள். அனேகமா சரியாத்தான் இருக்கும்.

கன்றுக்குட்டி துள்ளி விளையாடியபடி வெளியே ஓடுவதைப் பெருந்தச்சன் கவனிக்கிறார்.

தம்புராட்டி: (சோதித்துப் பார்ப்பவனைப் போல) அப்ப இங்க பாத் சகுளத்த வெச்சு எதாவது சொல்லுங்களேன் பாக்கலாம்!

பெருந்தச்சன் மௌனமாக இருக்கிறார்.

தம்புராள்: சொல்லு, சொல்லு. கேக்கலாம்!

சற்று தீவிரமாக யோசித்து பெருந்தச்சன்: தனம், தானியம் எல்லாம் இன்னும் பெருகும். எல்லாம் ஏற்கனவே தேவைக்கு மேலயே இருக்கு. இல்லியா?

மனைவியைப் பார்த்து தம்புராள்: மோசமில்ல. ஏதோ முன்னோர் செய்த புண்ணியத்தால.

இதற்குப் பெயர்தான் ஜோசியமா என்பதைப்போன்ற அலட்சிய பாவம் தம்புராட்டியின் முகத்தில்.

அதைக் கவனித்த பெருந்தச்சன்: இல்லாத ஒண்ண உண்டாக்கணும். தம்புராளுக்குத் தம்புராட்டிக்கும் இங்க இல்லாததொண்ணு... ஒரு தொட்டில்; அதுதானே அவசியம்?

தம்புராட்டி: (திடீரென்று கொஞ்சம் கோபத்தோடு தம்புராணிடம்) வந்ததும் வராததுமா மனையில் சந்ததி இல்லேன்னு சொல்லியாச்சு இல்லையா?

மனைவியின் கம்பீரத்துக்கு முன் தலைவணங்கி தம்புராள்: நான்... நான் ஒன்னும் சொல்லல. ஜாதகம் பாக்கணும்னு மட்டுந்தான் நான்...

தம்புராட்டியிடம் பெருந்தச்சன்: தம்புராட்டி, அத யூகிக்க பெரிய ஞானியா இருக்கணும்னு அவசியமில்ல... வீட்டுல குழந்தைங்க இருந்தா இரைச்சலா இருக்கும். முற்றத்திலயும் திண்ணையிலயும் ஏதாவது விளையாட்டு பொம்மையோட உடைஞ்ச துண்டாவது இருக்கும். ஊஞ்சல்ல தூசு. யாரும் உபயோகிக்கறதில்ல. அது போதாதுன்னு சகுளம் வேற. ஒரு கன்னுக்குட்டி துள்ளி ஓடி வந்தது. அப்புறம் மறைஞ்சிடுச்சு. தம்புராட்டி கவனிச்சிருக்க மாட்டிங்க.

தம்புராட்டி நினைத்துப் பார்க்கிறாள். முதலில் கன்றுக்குட்டி வந்துபோன காட்சி இப்போது முக்கியத்துவத்துடன்.

சிரித்தபடி பெருந்தச்சன்: நேரம் வரட்டும். தொட்டில் அடியேனே செஞ்ச தருவேன். சந்தனமரம் தயாரா வெச்சிருங்க.

கோபமும் துச்சமான மனோபாவமும் கலந்த குரலில் தம்புராட்டி: பட்டும் பணமும் (தம்புராணைக் கை காட்டி) இங்கிருந்து சன்மானம் கிடைக்கறதுக்கு இப்படி சொன்னா போதும்னு ஆசாரி கேள்விப்பட்டிருப்பிங்க.

திரும்பிப் போகும்போது பெருந்தச்சன்: (தன்மானத்தோடு) தம்புராட்டி! பெருந்தச்சனுக்கு இதுவரைக்கு சொந்த ஜாதகத்த கணிச்சப்பதான் தப்பாயிருக்கு. தம்புராட்டி நிற்கின்றாள். தனக்குள் சிரித்தபடி பெருந்தச்சன் வெளித்திண்ணை வாசலை நோக்கி நடக்கிறார்.

காட்சி ஆறு

வெளித்திண்ணையில் பெருந்தச்சன். கோபித்துக் கொண்டுவிட்டாரோ என்கிற பயத்துடன் தம்புராள் பின்தொடர்கிறார்.

தம்புராள்: கல்யாணம் முடிஞ்சு பதினாறு வருஷம் ஆச்சு... புண்ணிய காரியங்கள், பரிகாரங்கள்... எதுவும் பாக்கியில்ல. பெருந்தச்சன் கவனிக்கிறார். இன்னும் அருகில் வந்து ரகசியக்குரலில் தம்புராள்: மனைய விட்டு போகச்சொல்லாம இருக்கணும்னா வேற வழியில்ல. நம்பூதிரி விலகிக்கலாம்... வேற இடம் பாத்துக்கறோம்னு சொன்னா...

பெருந்தச்சன் ஆச்சர்யத்துடன் பார்க்கிறார்.

தம்புராள்: இவங்க மருமக்கத் தாயமாச்சே? போகச்சொன்னா போயித்தானே ஆகணும் ராமா.

பழைய நண்பனின் தீனமான நிலையைப் பார்த்து தாழ்ந்த குரலில் பெருந்தச்சன்: தம்புராட்டி அப்படிச் சொல்லிடுவாங்களா?

தம்புராள்: சொல்லிக் குடுக்க உறவு முறையில நூறுபேர் இருக்காங்களவ. திரும்பத் திரும்ப கேக்கும்போது சரிதான்னு தோண்டுச்சுன்னா?

பெருந்தச்சன் யோசிக்கிறார்.

தம்புராள்: ஒரு விதத்துல சொன்னா இங்க ராஜாங்கமே நடத்திக்கிட்டிருக்கற நான்... (துக்கத்தோடு-திண்ணையில் உட்கார்ந்து) என்னோட மனைக்குப்போயிட்டா அடுத்த வேளை சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டம்தான் ராமா.

பெருந்தச்சன்: பதினாறு வருஷம் ஒன்னாயிருந்துட்டு பிரியறதும் கஷ்டம்தானே தம்புராள்.

தம்புராள்: ஆமா ஆமா... ஆனா அங்க இருக்கற நிலைமை உனக்குத் தெரியாது.

பெருந்தச்சன்: மூணு வருஷம்... அதுவும் தொடர்ந்து கூட இருக்க முடியல. ஒரு கோவில்ல கலசம் வேலை முடிஞ்சு இன்னொரு கோவில்ல சிலை ஸ்தாபிக்கறதுக்கு இடையில் கிடைக்கற கொஞ்சம் நான்... அப்படியிருந்தும் அவ போயி சேந்தபோது உள்ள ஒரு உளி விழுந்தமாதிரி...

தம்புராள்: செத்துப் போயிட்டா தெய்வ விதின்னு நெனச்சுக்கலாம். ஆனா இது...

அனுதாபத்தோடு பார்த்து சற்று புன்னகைத்து பெருந்தச்சன்: உம்... சிட்டாரிக் கோவிலோட சாபம் தீந்து தம்புராளுக்கு விமோசனம் கிடைச்சதுன்னா... உம், (தீவிர தொனியில்) கல் எல்லாம் இறக்கியாச்சா?

காட்சி ஏழு

இரவு

தம்புராட்டியின் படுக்கையறை

தம்புராட்டி ஆபரணங்களைக் கழற்றி வைக்கிறாள். பிறகு கைக் கண்ணாடியில் முகம் பார்க்கிறாள். ஒருவேளை அவளது ஆழ் மனதில் சிறு வயதில் சுயம்வர தூர்கையின் முகம் என்று பெருந்தச்சன் சொன்னது கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். வருஷங்கள் எத்தனை மாற்றங் களைச் செய்திருக்கின்றன என்று அறிவதற்கான ஆர்வ மாகவும் இருக்கலாம். தூரத்திலிருந்து தம்புராணின் சிரிப்பு.

காட்சி எட்டு

வெளித்திண்ணையில் தம்புராணும் பெருந்தச்சனும்

பெருந்தச்சன்: குளம் வெட்டற எடத்தச் சுத்தியிருக்கற ஒவ்வொரு வீட்டுக்காரங்களுக்கும் ஒவ்வொரு ஆசை. குளம் வட்டமா இருக்கணும்னு ஒருத்தரு. நீளமானது இன்னொருத்தரு. ஒருத்தருக்கு சதுரமா. சுருக்கமா சொன்னா அவங்க எல்லாரும் ஒரே முடிவா எடுக்கறது கஷ்டமாயிருந்துது.

தம்புரான்: அப்புறம்? குளம் வெட்டவேண்டாம்னு திரும்பிவந்துட்டே இல்லியா?

பெருந்தச்சன்: ஹேய், குளம் வெட்டினேன். ஒவ்வொரு வீட்டுக்காரனும் இறங்கிப் பாத்ரா அவன் சொன்னமாதிரி அமைப்புல. போதுமில்ல?

தம்புரான்: அது எப்படி ராமா?

பெருந்தச்சன்: அங்க நின்னா மட்டுந்தான் அப்படித் தெரியும். உண்மையான அமைப்பு அது எதுவுமே இல்ல. பார்வைய ஏமாத்தற ஒரு சின்ன தந்திரம். வெறும் கணக்கு. ரொம்ப பெரியது குளம். அந்த பெரிய அளவுலதான் ரகசியமே இருக்குதுன்னு மட்டும் நீங்க தெரிஞ்சுக்கிட்டா போதும்.

வாசலைக் கடந்து பணிப்பெண் கைவிளக்கை ஏந்தி வருவதைக் கண்டு பெருந்தச்சன் புன்னகைத்து உள்ளே அழைக்கிறார்கள் என்று சைகை செய்கிறார்.

தம்புரான்: (பணிப்பெண்ணைக் கண்டு எழுந்தபடி) ஓ எவ்வளவு நேரம்!

விளையாட்டாக பெருந்தச்சன்: குருநாதன் பெரிய தம்புரான் செஞ்ச மாதிரியே... நேரம் ஆயிடுச்சுன்னா வாசலுக்கு வெளியிலோ எறும்பு மொய்க்கற மாமரத்துக்கு அடியிலோ. இப்படி ஏதாவது தண்டனை இன்னிக்கு தம்புரானுக்கு...

தம்புரான் மீண்டும் சிரிக்கிறார். பிறகு பணிப்பெண்ணின் பின்னால் நடக்கிறார்.

காட்சி ஒன்பது

தம்புரான் பணிப்பெண் ஏந்திய வெளிச்சத்தில் நடந்து கதவுக்கு அருகில் போகிறார். பணிப்பெண் திரும்பிப் போகிறாள்.

தம்புரான்: (உள்ளே வந்து மேல் துண்டை எடுத்து கீழே வைத்தபடி) ராமன் பேசறதைக் கேட்டுக்கிட்டிருந்து நேரம் போனதே தெரியல.

தம்புராட்டி: நவராத்திரிக்குள்ள இந்த ஆள் வேலைய முடிச்சுடுத்துருவான்னு நம்பலாமா? இன்னொருத்தன் கூட இருக்கான். ஜோசியன் திருமேனி.

தம்புரான்: உம். என்ன சந்தேகம்? ஏத்துக்கிட்டாச்சுல்ல.

தம்புராட்டி: பாதியிலயே வேலையை விட்டுட்டு கோச்சுக்கிட்டுப் போன கதைதான் நிறைய கேட்டிருக்கமே.

செம்பை உயர்த்தி நீரருந்திவிட்டு, எழுந்து கதவை மூடியபடி

தம்புரான்: முடிக்கணும்னா முடிச்சுருவான். ராமன் யாருன்னு நெனப்பு? மகாபாரதத்துல மயன் இல்ல? இந்திரப்பிரஸ்தம் உருவாக்கின மயன். இவன் அந்த சிற்பியோட அவதாரம்னு கூட சிலபேர் சொல்லக் கேட்டிருக்கேன். கை வேகத்தப் பாத்ரா ஏதோ மாய மந்திரமோன்னு தோணுமாம்.

தம்புராட்டி: நம்புதிரிக்கும் பறைச்சிக்கும் பிறந்து அனாதரவா

கிடந்த குழந்தைய ஆசாரிங்க எடுத்து வளத்துணாங்க... இப்படையும் ஒரு கதை இருக்கு.

தம்புரான்: அப்படி நிறைய கதைகள் இருக்கு. எப்படையிருந்தாலும் அவன் மஹா ஞானிதான். அதுல சந்தேகம் இல்ல.

தம்புராட்டி விரல்களால் கூந்தலைக் கோதி பள்ளி கொள்வதற்கு தயாராகிறாள்.

தம்புரான்: (மெத்தையில் அருகில் அமர்ந்து, கொஞ்சம் சிருங்கார பாவத்தில்) சுயம்வர தூர்கையோட லட்சணம் என்னன்னு ராமன் அப்பறம் சொன்னப்போ... (சிருங்காரம் கலந்த அபத்தச் சிரிப்போடு) கனகச்சிதமா இருக்கு. பார்வையோட முகம் இப்பவும் அந்த...

முகத்தை வருடவோ கொஞ்சவோ கை நீளும்போது அதிருப்தியுடன் தம்புராட்டி: அதை புரியவேக்கறதுக்கு இப்ப ஒரு ஆசாரி வரவேண்டியிருக்கு இல்ல? (மெல்லிய பெருமூச்சு)

தம்புரான் கையைப் பின்னிழுத்தவராக சேர்ந்து படுக்கிறார். தம்புராட்டி இன்னும் படுக்கவில்லை.

காட்சி பத்து

காலை

தம்புராட்டி முற்றத்தில் அமர்ந்திருக்கிறாள். நாவிதப்பெண் கீழே உட்கார்ந்து அவளது கால் நகங்களை வெட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

மாணி: (கதவினருகில் வந்து நின்று) நம்ம கோவில்ல வேலை செஞ்சுக்கிட்டிருக்கற ஆசாரி போதுமில்ல இந்த சிலையையும் செய்ய? எல்லாம் நல்லாத்தானே செஞ்சுக்கிட்டிருக்காங்க?

தம்புராட்டி: உம்?

மாணி: இல்ல, கல்லு ஒன்னும் சரியில்லன்னு கண்டுபடிச்சுட்டாரு இந்த மகா தச்சன்! வேற கல்லு ஏறக்கணுமாம்.

காட்சி பதினொன்று

நண்பகல்

புதிதாக எழுப்பப்பட்டிருந்த ஓலை வேய்ந்த பணிக்கூடம்.

ஆசாரிகள் இரண்டுபேர் உதவிக்காக-பெருந்தச்சனின் கைத்திறமையைப் பார்ப்பதற்காகவும் கூட-அருகில் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். நீள் சதுர வடிவத்தில் வெட்டியெடுக்கப்பட்டிருந்த நான்கைந்து கருங்கல் துண்டுகள் - சிலை செதுக்கத் தோதான அளவில் -

பெருந்தச்சன் ஒரு கல்லில் பெரிய சுத்தியலைக் கொண்டு அடிக்கிறார். கல்லின் மீது கைவைத்துப் பார்க்கிறார். மற்றொரு கருங்கல்லில் தட்டி ஓசையை கவனிக்கிறார். தொட்டுப் பார்க்கிறார்.

பிறகு திரும்பி நின்று பெருந்தச்சன்: இதெல்லாம் வெளிய போகட்டும்.

தம்புராட்டி பணிக்கூடத்தின் வாசலில் வந்து நிற்கிறாள். வெளியேறிக் கொண்டிருக்கும் பெருந்தச்சன்: பீடங்கள், படிகள், பலபீடம் அதுக்கெல்லாம் இது போதும். அவங்க ஆரம்பிக்கட்டும்.

தம்புராட்டி: கல்லுல என்ன குற்றம்?

பெருந்தச்சன்: (சிரித்து) நபும்சகம்... அந்த ஒரு குத்தந்தான். ஆண் கல்லுலயோ பெண் கல்லுலயோ மட்டுந்தான் சிலைகள் செய்யணும்.

தம்புராட்டி: (சற்று பரிகாசத்தோடு) கல்லுகூட ஆண் பெண் எல்லாம் உண்டா?

பெருந்தச்சன்: (சிரித்தவாறு) இருக்கு. கல்லு, மரம்... எல்லாத்துலயும் இருக்கு. ஆணும் பெண்ணும் நபும்சகமும். மனுஷங்கன மாதிரியேதான்.

வெளியே விரலிக் கிடக்கும் கருங்கல் துண்டுகளை நோக்கி அருகில் சென்று ஒரு கல்லில் சுத்தியலைக் கொண்டு அடித்தபடி பெருந்தச்சன்: நாதத்த கவனிங்க தம்புராட்டி.

மீண்டும் அடிக்கிறார். பொறி பறக்கிறது.

மாணி அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்து அவரிடம்; இது உள்ள போகட்டும். (தம்புராட்டியிடம்) இது ஆண் கல். தீ பறக்கும். முழங்கும். (மற்றொன்றை அடித்துப் பார்த்து வேறு விதமான நாத்ததைக் கவனித்து தொட்டுப் பார்த்தபடி) இது பெண் கல். இதுவும் உள்ள போகட்டும். பீடத்துக்கு ஆகும். (மீண்டும் சுத்தியலைக் கொண்டு அடித்து) சப்தம் இனிமையா இருக்கணும். தொட்டுப் பாருங்க தம்புராட்டி. இளம் பெண்களோட அடிவயிறு மாதிரி இளம் சூடு இருக்கணும்னு எங்க சாஸ்திரம். தம்புராட்டி அனிச்சையாகத் தன் வயிற்றை மேல் துண்டால் மறைக்கிறான்.

அப்போது பெருந்தச்சனைத்தேடி வெகுதூரம் நடந்து வந்த ஒருவன் வந்து சேர்கிறான். கேசவன். இறந்துபோன மனைவியின் சகோதரன். முப்பதைத் தொடும் வயது. அவன் தூரத்திலேயே நின்றுவிட்டதைக் கண்டு சுத்தியலைக் கீழே போட்டுவிட்டு அவனை நோக்கி நடக்கிறார்.

உறவினனென்ற போதும் அதிக நெருக்கம் காட்டாமல் புன்னகைத்து: நீ இங்கயும் வந்துட்டியா?

கேசவன்: முதல்வ அரியல்லாருக்கு போனேன்.

பெருந்தச்சன்: ஆங். நான் அங்க வேலை முடியற வரைக்கும் இருக்கல்ல.

தம்புராட்டி நகர்கிறான். வெளியே கிடக்கும் கற்களில் சில உள்ளேயும், உள்ளேயிருந்து சில வெளியேயும் போவதைப் பார்த்தபடி நின்றுகொண்டிருக்கிறார் பெருந்தச்சன்.

கேசவன்: ராமேட்டன் எப்ப வருவீங்க?

பெருந்தச்சன்: இந்த வேலை முடியட்டும். ஒரு சிலை மட்டுந்தான் செதுக்கணும்.

கேசவன்: (வெறுப்புடன்) ராமேட்டனுக்கு எப்பதான் வேலை முடிஞ்சது?

கவனம் கற்களின் மீதே.

பெருந்தச்சன்: தசமியன்னிக்கு பிரதிஷ்டை. அது முடிஞ்சதும் வருவேன்.

அப்போது கோவில் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிற ஆசாரிகளில் மூத்தவர், கோரைத் துணியில் வரைந்த பலிபீடம், படிகள் முதலியவற்றின் வரைபடங்களை எடுத்துக்கொண்டு அருகில் வருகிறார்.

கேசவன்: குழந்தைக்கு பேரு வெக்கல. சோறு ஊட்டல. ராமேட்டனுக்கு சௌகர்யமா ஒரு தேதி சொன்னீங்கன்னா...

ஆசாரி நீட்டிய வரைபடங்களைப் பார்த்து, அதில் கவனம் செலுத்திவிட்டிருக்கிற பெருந்தச்சன்: இருவத்தேழால் வகுத்து மாத்தி வரைஞ்சு பாருங்க.

வரைபடங்களைத் திரும்பக் கொடுக்க யத்தனித்து பிறகு ஒன்றை மட்டும் கையில் வைத்துக்கொண்டு பெருந்தச்சன்: வேண்டாம். நானே மாத்தித் தர்றேன்.

மற்ற வரைபடங்களோடு மூத்த ஆசாரி நகர்ந்துவிட்ட பிறகு கையில் மிஞ்சியிருக்கும் வரைபடத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் பெருந்தச்சன்.

கேசவன்: (மீண்டும் அருகில் வந்து) புரட்டாசி கடைசியானா அவனுக்கு ரெண்டு வயசு ஆகுது... இன்னும் சோறு ஊட்டாம...

அவர் 'ம்' என்றார். ஒரு குச்சியால் நிலத்தில் பலிபீடத்தை வரையப் பார்த்துக்கிறார். அவரை பொறுமையிழந்தவனாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் கேசவன்.

கேசவன்: இந்த வயசுல கண்ணுல பட்டதையெல்லாம் எடுத்து வாயில போட்டுக்குமே?

பெருந்தச்சன்: உம்... பரவாயில்ல தின்னட்டும்.

கேசவன்: கொஞ்சம் தயங்கி தேவகிக்கு நெறைய வரன் வந்துக்கிட்டிருக்கு. எனக்கு வேற வேலை நெறைய இருக்கு. அவ போயிட்டா அப்புறம் கொளந்தைய...

மைத்துன தன்னிடம் ஏதோ முக்கியமாக பேசிக்கொண்டிருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட பெருந்தச்சன்: ஆங்... சரிதான். பேர் வெக்கறதும்

சோறுட்டறதும் ஒன்னா வச்சுக்கலாம். நவராத்திரி முடியட்டும்...

கேசவன்: (தயங்கியபடி) தேவகி சொல்லித்தான் நான் வந்தேன்... அப்புறம் தேவகியோட விஷயமா ராமேட்டன்...

பெருந்தச்சன்: (முழுமையாக கவனிக்காமல்) சோறுட்ட நான் வரணும்னு காத்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்ல. மொதல்லியே செஞ்சிருக்கலாம்.

கேசவன்: தேவகி சொன்னது -

பெருந்தச்சன்: (சிரித்தபடி) என்ன விட்டுட்டுப் போகும்போது எங்கப்பா வாயைக் கீறியிருக்கோ தெய்வம்? அப்ப சோறுட்டும்னு சொன்னாராம். உனக்குத் தெரியாதா கேசவா?

கேசவன்: (கோபத்தை அடக்கியபடி) அக்காவுக்கு ரொம்ப முடியாமப்போனப்பக்கூட வந்து கூப்பிட்டப்ப ராமேட்டன்... வேலை முடியறதுக்காக காத்துக் கிட்டிருந்திங்க. ஞாபகம் இருக்கில்ல.

தரையில் வரைந்த பலிபீடத்தைப் பார்த்து ஏதோ யோசித்தபடி பெருந்தச்சன் அவசரமாக கோவில் வேலை நடக்கும் இடத்தை நோக்கி நடக்கும்போது

கேசவன்: ராமேட்டன் சரியா ஒரு நாள் சொன்னீங்கன்னா...

பெருந்தச்சன்: உக்காரு... (தனக்குள்) வெளிச்சத்தை கொஞ்சம் குறைக்கணும். (கேசவனிடம்) உக்காரு... (தனக்குள்) இந்தக் கணக்குல கொஞ்சம் மாற்றம் வந்தா...

அவர் நடந்து சென்றுவிட்ட பிறகு கேசவன் தனிமையில். இருப்புக்கொள்ளாமல் நின்றுகொண்டிருக்கிறான்.

அப்போது அடுக்களையில்...

தம்புராட்டி: (வேலைக்காரர்களை கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கிற மாணியிடம்) தச்சனோட சொந்தக்காரங்க யாரோ வந்திருக்காங்க போலிருக்கு. தண்ணியோ பலகாரமோ என்ன வேணுமோ கேட்டு குடுக்கணும்.

பிறகு உள்ளே செல்கிறான்.

காட்சி பன்னிரண்டு

கோடு போடும் உளி. கோவில் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஆசாரிகளுக்கிடையே பெருந்தச்சன். கூரையின் மரச்சட்டங்களில் உளியால் கோடுபோட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். இரண்டொரு இடங்களில் அடையாளங்கள் வரைந்து பெருந்தச்சன்: (பிரதான ஆசாரியிடம்) உம்?

ஆசாரி புரிந்துகொண்டு திருப்தியான பாவத்தில்.

தம்புரான் அங்கே வருகிறார்.

தம்புரான்: பிரதிஷ்டைக்கு காலடியிலிருந்து மேல்சாந்தியையே கூப்பிடலாமான்னு ஒரு யோசனை. தாந்தீகர்கள் கூட கொஞ்சம்பேர் வேணும். நான் நேர்ல போகவேண்டியிருக்கும்.

மாணி எம்பிராந்திரி: (அங்கே வந்து) எங்க? வெளியூர்ல இருந்து வந்த ஆசாரி? எங்க போனான்?

பெருந்தச்சனுக்கு கேசவனைப் பற்றி அப்போதுதான் ஞாபகம் வருகிறது.

பெருந்தச்சன்: ஓ... வெளிய இருக்கான். கேசவன் காத்திருக்கறத மறந்துட்டேன். (தம்புரானிடம்) மச்சினன். பையனுக்கு பேரு வெக்கணும் சோறுட்டணும்... இப்ப அதுக்கு வேற ஒரு நாள் பாக்கணும்.

தம்புரான்: எந்தப் பையனுக்கு?

பெருந்தச்சன்: அடியேனோட மகன்...

தம்பிரான்: ஹா. உனக்கொரு மகன் இருக்கற விஷயத்த சொல்வேயில்லயே?

பெருந்தச்சன்: பொண்டாட்டி பிரசவத்துல போயிட்டா. ஆனா குழந்தை பிழைச்சுக்கிச்சு.

தம்புரான்: என்ன வயசு ஆச்சு?

பெருந்தச்சன்: ரெண்டு திகையது.

தம்புரான்: (உற்சாகத்தோடு சிரித்தபடி) ஜாதகம் எப்படயிருக்கு? அப்பாவைப்போலவே பெரிய ஆளா வருவான்னு இருக்கும்.

ரொம்ப விசேஷமான ஜாதகமா இருக்குமே.

பெருந்தச்சன்: (நடந்தவாறே) ஜாதகம் பாக்கல...

தம்புரான்: ஹா. நல்லா இருக்கே இது! பெருந்தச்சன்: (நின்று) பொறந்தப்பவே அம்மா போயாச்சு (தீவிரமான முகபாவம் என்றாலும் புன்னகையைக் கைவிடாமல்) இனி ஜாதகத்துல அப்பனுக்கு என்னென்ன வெச்சிருக்கோ தெரியல. அதான் மெதுவா பாத்துக்கலாம்னு... அப்புறமா பாத்துக்கலாம். நடக்கிறார்.

அப்போது எதிரே வந்த மாணி: யோவ் பெருந்தச்சா, உன்னோட ஆளு போயிட்டான் போலிருக்கு. பெருந்தச்சன்: (இது என்ன தொந்தரவு என்ற பாவத்தில்) பே? இருக்கச் சொன்னனே... அருகில் வந்த தம்புரான்: நாள் குறிச்சு மேல்சாந்திய வரச் சொல்லிட்டு... அப்புறம்! ராமா, நீ - (என்னை வம்பில் மாட்டி விடாதே என்ற பாவத்தில் சிரிக்கிறார்). பெருந்தச்சன்: அடியேன் ஒத்துக்கிட்டாச்சில்ல தம்புரான். வேலைய ஆரம்பிச்சுர்லாம்.

காட்சி பதிமூன்று இரவு

கல்லில் உளி வீழ்கிறது. குத்து விளக்கு மற்றும் கைவிளக்கின் வெளிச்சத்தில் பணிக்கூடத்தில் பெருந்தச்சன் கண்ணும் கருத்துமாக வேலையைத் தொடங்குகிறார். சிலை செதுக்குவதன் முதல் கட்டம்.

காட்சி பதினான்கு இரவு

மற்றொரு கிராமத்தில் ஒரு வீடு

கேசவன் வீட்டினுள் நுழையும்போது ஒரு பழைய கைவிளக்கின் வெளிச்சத்திலமர்ந்து தேவகி அகப்பை செய்வதற்காக* கொட்டாங்குச்சியைச் செதுக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் தனியேதான் வந்திருக்கிறாள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்ட தங்கை வேலை செய்துகொண்டிருந்த பொருட்களை நகர்த்தி வைக்கிறாள்.

தேவகி: பாக்கலியா? கேசவன்: உட்காருகிறான். பயணத்தின் அலுப்பு. வியர்வை. கிண்டியிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துக் குடித்து கேசவன்: உம். பாக்கறதுக்கே மூணு நாள் நடக்க வேண்டியிருந்துது.

தேவகி: எப்ப வருவாரு? கேசவன்: (பரிகாசத்தோடு) வேலை முடிஞ்சதும்... ஆனா பெருந்தச்சனாச்சே! வேலை முடியவே முடியாது.

தேவகி: இப்ப ராமேட்டனுக்கு எங்க வேலை? கேசவன்: அதற்கு பதில் சொல்லாமல் ஏதோ யோசனையில். கேசவன்: அவரு வருவாருன்னு காத்திருந்தா...

தேவகி தலை குனிகிறாள். கேசவன்: (கொஞ்சம் வெறுப்போடு) வந்த வரன் எதுவும் மோசமில்ல. நிலையான ராஜாங்க வேலை... கோவிலும் கொட்டாரமும் கட்டறவங்க இல்ல. இருந்தாலும்.

தேவகி: (தயக்கத்துடன்) நான்... இந்தப் பையனப் பத்தி யோசிச்சத்தான் ஏட்டா.

கேசவன்: அது அப்பனுக்கும் தெரியணுமில்ல, தேவகி? (குரலைத் தாழ்த்தி) பையன் தூங்கிட்டானா? தேவகி: உம்...

கேசவன்: பையன் அந்நியப் பொண்ணு ஒருத்திகிட்ட போய் மாட்டிக்கூடாது... அக்கா செத்ததுலயிருந்து அவன நீதான் பாத்துக்கற... இதெல்லாம் அவருக்கு என்ன தெரியாதா? தேவகியின் மொளசம்.

கேசவன்: நாட்டுல நடக்காததா? எனக்கும் உனக்கும் மனைக்குள்ள இருக்கறதுதானே... அவருக்கு மட்டும் தெரியாதா என்ன?

தேவகி: ராமேட்டன் வரட்டும். கேசவன்: (கோபத்தோடு) அத எதிர்பார்த்துக்கிட்டிருந்தா வயசாகி

நரைச்சு நீ மூலையிலதான் உக்காந்திருக்கணும்... (மெதுவாக) எனக்கு... என்னோட காரியங்களையும் பாக்கணுமில்ல. இது முடிச்சாதான்... அவள் தலை குனிந்தபடி உள்ளே செல்கிறாள்.

காட்சி பதினைந்து காலை

சூழலில் வீணையின் ஸ்வரம். குளித்துவிட்டு வருகிற பெருந்தச்சன் (விபூதித்தீற்று. உதட்டில் நாமஜெபம்) அதை கவனிக்கிறார். மனைக்குள்ளிருந்து வீணை வாசிப்பு. முற்றத்தில் ஒரு இடத்தில் வெட்டியெடுக்கப்பட்ட கருங்கற்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் கிடக்கின்றன. வாசலுக்கு பெருந்தச்சன் வந்தபோது மனைக்குள்ளிருந்து வீணையின் சப்தஸ்வரங்கள். பெருந்தச்சன் அதைக்கேட்டு நிற்கிறார். பிறகு ஒரு கருங்கல்லில் தட்டிப் பார்க்கிறார். இரண்டு மூன்று விதமாக. மாணியின் குரல்: (பரிகாசத்துடன்) என்ன தச்சன். கல்லிலிருந்து சங்கீதம் வருதானு பாக்கறியா? பெருந்தச்சன் திரும்பியபோது மாணி பரிகாச பாலத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். இருந்தாலும் தீவிரமான யோசனையோடு மீண்டும் தட்டி கல்லின் நாதத்தை கவனிக்கிறார்.

மாணி: வேலை எவ்வளவு தூரம் ஆயிருக்கு? நான் பாக்கறேன்.

பணிக்கூடத்தினுள்ளே செல்ல யத்தனித்தபோது பெருந்தச்சன்: (தீவிரத்தோடு ஆனால் புன்னகையுடன்) உள்ள போக இன்னும் நேரம் வரல்ல. இப்ப யாரையும் உள்ள விட முடியாது.

மாணி: (பரிகாசத்தோடு) யாரையும்? பெருந்தச்சன்: ஆமா. தம்புரான்னாக்கூட இப்ப உள்ள போகக்கூடாது.

மாணி: நீ இந்த மாதிரி தகிடுதத்தம் பண்ணிக்கிட்டு இங்க நல்லா மூக்குப் பிடிக்க சாப்பிட்டுட்டு இருந்துடலாம்னு நெனக்கிறே. வேலை எப்பவும் தீர்ப்போறதில்ல. பெருந்தச்சன்னு யாருய்யா ஒனக்கு பட்டம் குடுத்தது? பெருந்தச்சன்: (சிரித்து) சில முட்டாளங்க... நெஜமான பெருந்தச்சன்... தோ (வானத்தைக் காட்டி) அங்கயிருக்கான். பிரம்மா.

அப்போது தம்புரான் அருகே வருகிறார். தம்புரான்: என்ன? மாணிக்கு என்ன சந்தேகம்? மாணி: ஒன்னுமில்ல. சிலை செதுக்கவேண்டிய நேரத்துல இந்த ஆளு கல்லுல சப்தஸ்வரம் வாசிக்கப் பாத்துக்கிட்டிருக்கான். அவ்வளவுதான்.

பெருந்தச்சன்: (தம்புரானிடம்) எம்பிராசனுக்கு அதுவும் சந்தேகம். சப்தஸ்வரம் கேக்கும்.கேக்க வெக்கறேன். அப்போது மேலே உப்பரிகைச் சட்டங்களினூடே தம்புராட்டி கீழே பார்ப்பதைக் கண்டு

பெருந்தச்சன்: தம்புராட்டி. அடியேனுக்காக இன்னும் ஒரு தடவை வீணையில் ஸ்வரங்கள்... ஒரு பரீட்சை... தம்புரான் பெருந்தச்சனைப் பார்க்கிறார். பிறகு மேலே நின்றுகொண்டிருக்கும் மனைவியை. அவள் உள்ளே நகர்கிறாள்.

பெருந்தச்சன்: (ஒரு கலைஞனின் உத்வேகத்துடன்) கல்லோட நாதத்தப் பாத்து பக்குவமா தட்டுனா... கேக்கும்... கேக்கும் தம்புரான்.

அவர் கல்லில் தட்டுகிறார். மேலேயிருந்து ச ரி க ம... ஸ்வரங்கள் வீணையில். ஓரளவு அதை நெருங்கிய நாதத்தை கல்லிலிருந்து பெருந்தச்சன் எழுப்புகிறார்.

பெருந்தச்சன்: (ஒரு கனவை உள்ளிறக்குவது போல) ஏழு தூண்கள். ஏழு ஸ்வரங்கள். அடியேன் செஞ்சு தருவேன். ஒரு சரஸ்வதி மண்டபமா இருக்கட்டும். என்ன தம்புரான்? தம்புரான்: (பெருமூச்சோடு) எல்லாம் நெனச்சபடி நடந்தா... பாக்கலாம் ராமா.

ஸ்வரங்களால் கல்லில் நாதங்களை உண்டாக்கி அந்தச் சோதனை வெற்றியடையும் என்று நம்பிக்கை கொண்ட

* அகப்பை செய்தல் போன்ற சிறிய வேலைகளை ஆசாரிகளின் வீட்டில் பெண்கள் செய்வது வழக்கம்.

பெருந்தச்சன்: (நிமிர்ந்து நின்று) எம்பிராசனுக்கு சந்தேகம் தீந்துடுச்சா?

மாணி தம்புராணைப் பார்க்கிறார்.

தம்புரான்: ராமன் சொன்னா தப்பாது.

வீணை வாசிப்பு நிற்கிறது.

மாணி சற்று சலனமுற்று இடது தோளிலிருந்த நனைந்த துண்டை எடுத்து முகத்தைத் துடைக்கிறார். அதை வலது தோளில் இடுகிறார்.

பெருந்தச்சன்: ஆனா எம்பிராசன் அதைப் பாக்க. உம்... அதுதான் சந்தேகம். இப்போ... மஹாலக்ஷ்மி ஏறங்கி போயிட்டா... நிக்கற எடம் இப்போ -

பிறகு மாணியின் வலதுகாலைப் பார்க்கிறார். மாணியும். வலதுகால் மிதித்து நிற்பது ஒரு காக்கை இறகின் மேல். மாணி ஏதோ விபத்து நடந்துவிட்டதுபோல துள்ளித் தள்ளி நிற்கிறார். பயந்துபோன மாணி: என்ன? என்ன?

தம்புரான்: சகுன சாஸ்திரத்த வெச்சு ராமன் ஏதோ கணிச்சிருப்பான்.

பயந்து வெளிநிற்போன மாணி: என்ன பிரச்சனை?

மிக சாதாரணமான தொனியில் பெருந்தச்சன்: ஆயுளுக்கு ஒன்னும் பங்கமில்ல... ஆனா... உம்.

மாணி தவித்தபடி இறைஞ்சும் பாவத்தில் தம்புராணைப் பார்த்து: என்ன சொல்றாரு இவரு?

'சும்மா' என்கிற பாவத்தில் தம்புரானிடம் கண்ணைக் காட்டி. பெருந்தச்சன்: ஈரத்துண்ட தொட்டப்போ மஹாலக்ஷ்மி போயிட்டா. வலது தோளில் இல்ல இருக்கு?

விளையாட்டைப் புரிந்துகொண்டு தம்புரான்: பரிகாரம் ஒன்னும் இல்லியா ராமா?

பெருந்தச்சன்: (யோசனையுடன்) நாப்பத்தொரு நாள் மஹாலக்ஷ்மி பூஜை. விரதம். ஒரு வேளை ஆகாரம்... அப்புறம் பசுக்களையும் மரங்களையும் பராமரிக்கணும். அதானே சாஸ்திரம் தம்புரான்?

தம்புரான்: (தலையாட்டுகிறார்) அதேதான். நாப்பத்து ஒன்னுங்கறத கொஞ்சம் அதிகம் பண்ணலாம் வேணும்னா...

மாணி துக்கத்தோடு நடந்துபோவதைப் பார்த்து தம்புரான்: (மெல்லிய குரலில்) இந்தாளு சரியான சாப்பாட்டு ராமன். சோம்பேறின்னு எப்படி தெரிஞ்சது?

பெருந்தச்சன்: (சிரித்து) பார்த்தா தெரியாதா? இனி தொந்தரவு பண்ண மாட்டான்.

தம்புரான்: (உரக்கச் சிரிக்கிறார்) வேலை செய்யவும்

மாட்டான். வேலை வாங்கவும் மாட்டான். பண்டக அறையிலிருந்து அப்படி இப்படி ஏதாவது எடுத்துக்கிட்டிருக்கறானோன்னு கூட சந்தேகம் இருக்கு. ஆகாரம் ஒருவேளைங்கறது மாணிக்கு கொஞ்சம் கஷ்டமான காரியம்தான்.

சற்று தூரத்தில் துக்கத்தோடு மாணி திரும்பி நிற்கிறார். பிறகு மெளனமாக ஏதோ மந்திரத்தை முணுமுணுத்தபடி நடக்கிறார். அதைப் பார்த்து சிரித்தபடி பெருந்தச்சன் பணிக்கூடத்தை நோக்கி நடக்கிறார்.

காட்சி பதினாறு

பெருந்தச்சன் பணிக்கூடத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார். கல் உளியின் சப்தம். மேலேயிருந்து தம்புராட்டி கவனிக்கிறாள். கல் உளியின் ஓசை பின்னணியில். குளித்து ஒற்றைத் துண்டுடுத்த மாணி முற்றத்தில் செடிகளுக்கு மந்திரம் ஜெபித்தபடியே தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டிருக்கிறார். தொழுவத்தில் பசுக்களைத் தொட்டு வணங்குகிறார்.

காட்சி பதினேழு

பகல்

பிரதான ஆசாரியின் தலைமையில் கோவில் பணியின் கடைசி கட்டம். சிலர் கர்ப்பக்கிரகத்தின் கற்களை சுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். குளித்துவிட்டு சந்தனமும் விபூதியும் இட்டுக்கொண்டு பெருந்தச்சன் வருகிறார்.

பிரதான ஆசாரி: பவிபீடத்தோட வேலை பாக்கியிருக்கு.

பெருந்தச்சன்: உம்.

பிரதான ஆசாரி: இப்ப இருக்கற கணக்குப்படி செஞ்சா விக்ரஹத்த மறைச்சுடுமோன்னு சந்தேகம். அமர்ந்த கோலமில்ல.

பெருந்தச்சன்: அடிப்பாகம் சும்மா பேருக்கு இருந்தா போதும். கழுத்தையும் குறைச்சுக்கலாம்.

பிறகு தரையில் ஒரு சிறு கல்லால் வரைகிறார்.

ஒரு பையன் அருகில் வருகிறான். மூத்த ஆசாரி தள்ளி நிற்குமாறு சைகை செய்யும்போது பையனைப் பார்த்து சிரித்து

பெருந்தச்சன்: உம்?

பிரதான ஆசாரி: வாரியர் மகளோட பையன்.

வாரியர்: (வந்தபடி) இங்க வந்து பம்பரம் பொம்மைன்னு எல்லாம் சொல்லி தொந்தரவு பண்ணிக்கிட்டிருக்கியா? வீட்டுக்கு ஓடு.

பெருந்தச்சன்: (பையனைப் பார்த்து) என்ன வேணும்?

சிறுவன் வெட்கத்தோடு நிற்கிறான். பெருந்தச்சன் ஒரு மரத்துண்டை எடுத்து உளியால் நான்கு செதுக்கு செதுக்க ஆரம்பித்தபோது பையனுக்கு ஆச்சர்யம். மற்ற ஆசாரிகளுக்கும் ஆச்சர்யம். சில நிமிடங்களில் உருவாக்கிய பொம்மையைப் பையனிடம் நீட்டியபடி பெருந்தச்சன்: எடுத்துக்கோ.

சிறுவன் அதை வாங்குகிறான்.

பெருந்தச்சன்: யார் மாதிரி இருக்கு?

வெட்கத்தை விட்டு சிரித்த சிறுவன்: மாணி எம்பிராந்திரி!

மாணி எம்பிராந்திரியின் வேடிக்கை வடிவத்தில் ஒரு பொம்மை.

சிறுவன் அதை எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறான்.

காட்சி பதினெட்டு

பணிக்கூடம்

பத்மாசனக் கோலத்தில் காணப்படும் தேவியின் விக்ரஹம். கழுத்துக்குக் கீழே பெரும்பாலும் தயாராகி விட்டது. உளியைக் கீழே வைத்து சற்றுத் தள்ளி நின்று பார்த்து மார்பின் ஆரத்தை சிறு உளி கொண்டு இன்னும் கொஞ்சம் செதுக்குகிறார். மேல் வலது கையில் எழுத்தாணி. மேல் இடது கையில் கிரந்தம். கீழ்க் கைகள் அபயம் வரதம் முத்திரைகளில். சிறுநீரையைக் கீழே வைத்து சற்றே தள்ளி நின்று துணியில் வரைந்து வைத்த ஓவியத்தை விரித்துப் பார்த்து, மீண்டும் அளவுகோல் எடுத்து இடையை அளந்து. இன்னும் கொஞ்சம் குறைக்கலாம் என்று எண்ணி வேலையைத் தொடர்கிறார். சிரகம் முகமும் இன்னும் செதுக்கவில்லை. அவர் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும்போது வெளியேயிருந்து தம்புரானின் குரல்: நான் கௌம்பலாமான்று யோசிச்சுக்கிட்டிருக்கேன் ராமா...

ராமன்: (வேலையைத் தொடர்ந்தபடி) உம்...
 கதவருகில் நின்று தம்புரான்: வெயில் ஏற்றதுக்கு முன்னாடி அங்காடிப்புரத்துக்கு போய் சேந்துடலாம்...
 காலடியி லிருந்து திரும்பற வழியில என்னோட மனைக்கும் போயிட்டு வரணும்.
 பெருந்தச்சன் வேலையைத் தொடர்ந்து கொண்டே யிருக்கிறார். எல்லா கவனமும் அதில் மட்டுமே.
 தம்புரானின் குரல்: நாலாம் நாள் சாயந்திரம் திரும்பிடுவேன். ஏதாவது வேணும்னா வாரியர் இருப்பாரு இங்க.
 தச்சன் மீண்டும் 'ம்' என்று சொல்லி வேலையைத் தொடர்கிறார்.
 கதவருகில் மாணி: நானும் கூட போறேன். யாத்திரையிலயும் ஒருவேளைதானா பெருந்தச்சன்? பெருந்தச்சன்: (மந்தகாசமாகப் புன்னகைக்கிறார்) உம்...உம்.உம்.
 செதுக்குவதை நிறுத்திவிட்டு மீண்டும் ஓவியத்தை விரித்து வைத்து முகத்தை வரைகிறார். சின்னச் சின்ன வரிகளில் கண், மூக்கு, இதழ்கள். பார்த்துவிட்டு திருப்தியில்லாமல் ஓலைக்கதவைத் திறந்து வெளியே போகிறார்.
 துக்கத்தோடு மாணி சென்றுகொண்டிருக்கிறான். அவ்வப்போது பெருந்தச்சனைத் திரும்பிப்பார்த்தபடி.

காட்சி பத்தொன்பது

வெளியே ஆணையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற பாவத்தில் மரியாதையுடன் வாரியர் அருகில் வருகிறார்.
 வாரியர்: ஆகாரம் இங்க கொண்டுவரச் சொல்லட்டுமா? இல்ல ஊட்டுபுரையில வெச்சா போதுமா?
 பெருந்தச்சன்: வே? (சிந்தனை வேறெங்கோ இருக்கிறது) ஆங். ஆகாரம்... அப்புமா.
 அவர் கருங்கல்லில் அமர்கிறார். மணலில் சுள்ளிக் குச்சியால் ஒரு முகம் வரைகிறார். அழித்து வேறொன்று.
 பிறகு கண்களை மூடி, தியானிப்பதைப் போல...
 தீபாராதனையில் ஒளிரும் ஒரு சரஸ்வதி விக்ரஹம் மனதில்...

கர்ப்பக்கிரஹத்தின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் நுணுக்கமான வேலைப்பாடுகள் தெரிவதில்லை. எழுந்து மனையைச் சுற்றி நடக்கும்போது மெல்ல தேவிபாகவதத்தின் வரிகள் பின்னணியில்.

யா தேவீ ஸர்வவ பூதேஷு
 விஷ்ணுமாயேதி சப்திதா
 சமஸ்தஸ்யை சமஸ்தஸ்யை
 சமஸ்தஸ்யை நமோ நம
 யா தேவீ ஸர்வவ பூதேஷு
 சேதனே த்ருதி த்தீயதே

பெருந்தச்சன் மனத்துள் வணங்குவதைப்போல் கண்களை மூடிக்கொள்கிறார். கண் திறந்து பார்க்கும்போது, சாளரத்தினூடே மனையுள் குத்துவிளக்கின் வெளிச்சத்தில் சப்பணமிட்டு அமர்ந்து தம்புராட்டி கிரந்தத்தை விரித்துவைத்து தேவி மகாத்மியம் பாராயணம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்.

காட்சி இருபது

மனையின் உட்புறம்

தம்புராட்டி பிரார்த்திப்பதைப் போன்ற மெல்லிய குரலில்: ...ப்ரஸீத விஸ்வாரணி பாஹி விஸ்வம் தமீஸ்வரி தேவி! சராசரஸ்ய.
 கிரந்தத்தை மடக்கி வைத்து தொட்டு வணங்கி எழு முனையும்போது பெருந்தச்சனின் குரல்: வேண்டாம். இன்னொரு படலம்கூட வாசிச்ச பிறகு...
 தம்புராட்டி முதலில் பயந்துவிடுகிறார்.
 பெருந்தச்சன்: அடியேன்தான். தச்சன்!
 தம்புராட்டி சிலைபோல் அமர்ந்துவிடுகிறார் சற்று நேரம்...
 பெருந்தச்சன்: போதும். நீங்க எந்திரிச்சுக்கலாம்.
 எழுந்து கைவிளக்கை எடுத்துக்கொண்டு கதவைத் திறந்து வெளியே வருகிறார் தம்புராட்டி.
 வெளியே மங்கிய வெளிச்சத்தில் வணங்கி நிற்கிற பெருந்தச்சன்.
 பெருந்தச்சன்: தம்புராட்டி பயந்துக்கலையே... தேவி மகாத்மியம் கேக்கறது புண்ணியம். விளக்கு வெளிச்சத்துவ தம்புராட்டியோட முகத்தப் பாக்கறது ஒரு பாக்கியம்.
 மீண்டும் வணங்கி அவர் இருட்டில் மறைகிறார். கைவிளக்கைக் கீழே வைத்துவிட்டு அறையின் ஐன்னலுக்கருகில் சென்று நிற்கிறபோது பணிக் கூடத்திலிருந்து மீண்டும் கல் உளிகளின் சங்கீதம்... அவள் புன்னகைக்கிறாள்.

காட்சி இருபத்தொன்று

உலையில் எரியும் தீ.
 உளிகளைக் காய்ச்சி கூர் தீட்டி பெருந்தச்சன் சிலையின் முகத்தைச் செதுக்கவாரம்பிக்கிறார்.
 குத்துவிளக்கின் வெளிச்சத்தில் அவர் ஒரு ஆவேசத்தோடு இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்.
 பணிக் கூடத்தின் ஓலைக் கதவுக்கு வெளியே இலையால் மூடிய பாத்திரங்களையும் தண்ணீரையும் இரண்டு பணிப்பெண்கள் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டு கூப்பிடலாமா வேண்டாமா என்கிற பாவத்தில் பரஸ்பரம் பார்க்கிறார்கள். உள்ளேயிருந்து உளியின் நிரந்தரமான ஓசை.
 அவர்கள் திரும்பிப் போகிறார்கள்.
 உலையில் மீண்டும் உளியைக் காய்ச்சுகிறார் பெருந்தச்சன். இரவின் இறுதிக்கு வந்துவிட்டதை பெருந்தச்சன் அறியவில்லை. உலையின் வெளிச்சம்.
 கிழக்கே ஆகாயத்தில் முதல் வெளிச்ச கிரணங்கள். உறக்கம் கலைந்து எழுந்து வந்த தம்புராட்டி, மாளிகையின் உப்பரிகையின் சாளரத்தைத் திறந்து கிழக்கே வெள்ளி முளைப்பதைப் பார்க்கிறார். அப்போதும் உளியின் ஓசை. களைத்துப்போயிருந்த சிற்பி நிறுத்திவிட்டு மெல்ல நடந்து

பணிக்கூடத்தின் மூங்கில் கட்டிலில் இளைப்பாறுகிறார். வெளியில் இலையால் மூடிய பாத்திரங்கள் அப்படியே இருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்ற தம்புராட்டி. உள்ளேயிருந்து சப்தமெதுவும் கேட்காததால் கதவை மெல்லத் திறந்தபோது உள்ளே யாருமில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. உலையில் தீக்கனல்கள் மட்டுமே. கை விளக்கை ஏந்தியபடி கருங்கற்சிலையின் அருகில் சென்று உயர்த்திப் பார்க்கிறபோது சிரசும் முகமும் பெரும்பாலும் பூர்த்தியாகியிருக்கிறது. பத்மாசனக் கோலத்தில் தேவி. முகம் தன்னைப் போலவே இருப்பதைக் கண்டு துணுக்குறுகிறாள். கைவிளக்கை உயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் பரிசோதிக்கும்போது தச்சனின் குரல்: இன்னும் முடியல. காதில் பூவும். சில அலங்காரங்களும் பாக்கி. இருட்டிலிருந்து எழுந்து வரும் பெருந்தச்சனைக் கண்டு தம்புராட்டி திடுக்கிடுகிறாள். தம்புராட்டி: வெளிய ஆகாரம் ... கைவிளக்கின் வெளிச்சத்தில் காண்கின்ற முகத்தை நோக்கி பக்தனின் நிலைகுத்திய பார்வை. அவர் அருகில் வருகிறார். வெளிச்சத்தைக் கையிலிருந்து வாங்கி அந்த முகம் தெளியத்தக்கவண்ணம் பிடித்து முகத்தைக் கொஞ்சம் திருப்பும் பொருட்டு தன் காய்த்துப்போன கைகளை அவளது முகத்தை நோக்கி நீட்டுகிறார். அரை மயக்கத்தில் இருப்பதுபோல் அவர் அவளது முகத்தைச் சற்று திருப்ப, அந்நியனின் கைத்தீண்டல் பட்டபோது - குத்துண்டதுபோல தம்புராட்டி அதிர்ந்து பின் வாங்குகிறாள். இருவருக்கும் சூழலுணர்வு திரும்புகிறது. குற்ற உணர்வுடன், பவ்யத்துடன் பெருந்தச்சன்: (மெல்லிய குரலில்) சுயம்வர துர்க்கை எலும்பும் தசையுமா வளந்து வாகீஸ்வரியாயிட்டா... இது போதும். இது போதும். தம்புராட்டி: (தன்னுணர்வோடு) சிட்டாரிக் கோவில் பகவதியத்தான தியானிக்கணும்? மெல்ல சிரித்து சகஜ நிலைக்குத் திரும்பிய பெருந்தச்சன்: எல்லா பகவதிகளோட கணக்கும் கிரந்தத்தில் இருக்கு. கையில் கணக்கு, (நெஞ்சைத் தொட்டு) அகத்தே பக்தி. அதனால் மட்டுமே சிற்பம் நல்லா வந்துடாது. அகக்கண்ணில் ஒரு முகமும் வேணும். அந்தக் கணக்கு பெருந்தச்சனுக்கு மட்டுந்தான் தெரியும்! தம்புராட்டி: வேலை முடிய இன்னும்...? நடந்து கை விளக்கைக் கீழே வைத்து பெருந்தச்சன்: இன்னும் நிறைய இருக்கு. இன்னிக்கு மத்தியானம் இல்லேன்னா ராத்திரி முடிஞ்சுடும். அலங்காரங்களையும் செதுக்கி முடிச்சப்புறம் தம்புராட்டி வந்து பாக்கணும்.

இப்ப பாத்தது (கண்டிப்புடன்) ம். அடியேன் சாதாரணமா அனுமதிக்கறதில்ல. தன்மானத்தோடு தம்புராட்டி: பிறத்தியார் தொட்டு அசுத்தமாக்கற தம்புராட்டிகளும் அனுமதிக்கறதில்ல. (வெளியே போகும்போது திரும்பி நின்று) ரொம்ப நேரமாகவேன்னா மேல வந்து சொன்னாப்போதும்... நான் தூங்கவேன்னா வேலைக்காரி உள்ள வந்து கூப்பிடுவா. பணிப்பெண் வெளியே கவனித்துக்கொண்டு இருக்கிறாள். தம்புராட்டி வெளியே வரும்போது பயந்துபோன பணிப்பெண் அவசரமாகப் பாத்திரங்களை எடுக்கிறாள். அவளை கவனிக்காதவளாக தம்புராட்டி கம்பீரத்தோடு நடந்து செல்கிறாள்.

காட்சி இருபத்து இரண்டு

எந்த நிமிஷத்திலும் தகர்ந்து விழுந்துவிடும் என்கிற நிலையில் தம்புரானின் பழைய மனை.

தம்புரான், அவரது அண்ணன் போலத் தோன்றுகிற ஒருவர், தம்பி. ஒரு ஓடிசவான இளைஞன். உண்ணித்தம்புரான்: இங்க பூஜை நடக்காத தோஷமெல்லாம் அங்கதான் தெரியுது. சள்ளி பொறுக்க வர்றவங்க கூட சொல்றாங்க. பெரியவர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

உண்ணி: பிரதிஷ்டைக்கு அண்ணன் வருவீங்கள்ல? பெரியவர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

உண்ணி: (தம்பியிடம்) நீயும் அண்ணனும் வாங்க... பிராமணர்களுக்கு பாதபூஜை. தட்சணை. கோதானம். பார்க்கவி சொல்லிக்கிட்டிருந்தா. (எழுந்தவாறு) எனக்கு இருக்க நேரமில்ல. நேரா போக வேண்டியதுதான்... அவங்கள்லாம் ஆலமரத்துக்கிட்ட காத்திருக்காங்க.

தம்பி: நடந்தா போறிங்க? அண்ணனுக்கு யாத்திரை பல்லக்குலயில்லயா?

தம்பியைப் பார்த்து புன்னகைத்து உண்ணி: இங்க ஒரு ஆள் செலவு குறைஞ்சதில்ல. அவ்வளவுதான் நான் யோசிக்கறது. அந்த அளவுக்கு நீயும் யோசிச்சாப் போதும்.

வெளியே நடக்கிறார்.

உள்ளே பெரியவரும் தம்பியும் மட்டும் எஞ்சுகிறார்கள்.

வெறுப்போடு தம்பி: திருவாங்கோட்டையும் கொச்சியையும் விட்டா அப்புறம் இவங்கதான்னு சொல்றாங்க. அந்தத் தலைக்கனம்தான்...

இப்ப எதுக்காக புதுசா கோயில் கட்டணுமாம்?

பெரியவர்: உம்...

ஆலமர மேடையில் மேல்சாந்தியும் அவரது குழுவினரும் இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மாணி எம்பிராந்திரி தண்ணீர் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். தம்புரான் வருகிறார்.

மேல் சாந்தியிடம் தம்புரான்: மனையில் ஒரு தீட்டு இருக்கு அதுனாலதான் இங்க உக்காரலாமனு சொன்னேன். கிளம்பலாமா? மேல்சாந்தியும் குழுவினரும் எழுகிறார்கள்.

காட்சி இருபத்து மூன்று

மச்ச வராந்தாலின் வெளிப்புறத்தின் கதவை அடைத்து பணிப்பெண் ஒரு விளக்கை மட்டும் எரியவிட்டு மற்ற இரண்டு விளக்குகளை அணைத்துவிட்டு உள்ளே போகிறாள். ஒற்றை விளக்கின் வெளிச்சத்தில் வராந்தா. பின்னணியில் உளியின் சப்தமும் வீணை நாதமும். உளி நிசப்தமடைகிறது. சற்றுக் கழிந்து வீணையின் நாதமும்.

பணிக்கூடத்திலிருந்து வெளியே வந்த பெருந்தச்சன் முற்றத்தில் நிலைகொள்ளாமல் நிற்கிறார்.

ஒற்றை விளக்கு எரிகிற நீண்ட வராந்தா. அதன் ஓரமாக தம்புராட்டி வந்து நிற்கிறாள். பிறகு மெதுவாக நடந்து அடைத்திருக்கும் கதவின் முன்னால் நிற்கிறாள். கதவை அடைத்திருக்கும் தாள்.

தயங்குகிற தம்புராட்டி.

அடைந்து கிடக்கும் தாள்.

அவள் மெல்லத் திரும்பி நடக்கிறாள்.

மீண்டும் ஆளற்ற வராதா.
வீணை வாசிப்புக்குப் பிறகு மனையே நிசப்தமாயிருக்கிறது. நிழல்போல் நடந்து பெருந்தச்சன் வெளியே இருந்து உள்ளே செல்லும் படியில் ஏறி அடைந்து கிடக்கும் கதவின் முன்னால் தட்டலாமா என்று தயங்கி நிற்கிறார். பிறகு வேண்டாமென்று முடிவு செய்து தனக்கு மனக்கட்டுப்பாட்டை நல்கிய தெய்வீக சக்தியை வணங்குவதைப் போல் நின்று ஒரு பெருமூச்சுடன் கீழே இறங்க முனையும்போது முற்றத்தில் பந்தங்களின் வெளிச்சத்தில் தம்புரானும் குழுவினரும்.

காட்சி இருபத்து நான்கு

இரவு

பந்தமும் கம்ப விளக்குகளும் உண்ணித் தம்புரானும் பிறரும் மனையின் உள் முற்றத்திற்கு வந்து சேரும்போது தம்புரான்: (களைத்தவராக மூச்சுவிட்டு) மங்கலத்து மனையில இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் இருந்திருந்தாக்கூட இந்த நேரத்துக்கு இங்க வந்து சேர்ந்திருக்க முடியாது. அப்போது மாடிக்குச் செல்வதற்கான இருள் நிறைந்த திறந்து கிடக்கிற கதவருகில் கை விளக்குமாகப் பெருந்தச்சன். தம்புரான் திகைத்துப்போய்ப் பார்க்கும்போது பெருந்தச்சன் இறங்கி வருகிறார். தம்புரானின் தவிப்பு. முற்றத்தில் நிற்கின்ற தம்புரானைப் பார்த்தபோது பெருந்தச்சன்: சிலை தயாரானதும் கூப்பிடச் சொன்னாங்க. எந்த நேரமானாலும். நல்ல நேரத்துலதான் எல்லாரும் வந்திருக்கீங்க...
தம்புரான் ராமனைக் கொஞ்சநேரம் உற்றுப் பார்க்கிறார். வெறுப்பை மறைத்தபடி தம்புரான்: முடிஞ்சதா?
பெருந்தச்சன்: இன்னும் ஏதாவது பாக்கியிருக்குதான்னு காலையில பாத்தாத்தான் தெரியும்...
கைவிளக்கோடு பெருந்தச்சன் அங்கிருந்து நகர்கிறார். மாணி பரிகாசத்தோடு தம்புரானைப் பார்க்கிறார்.
மாணி: (தம்புரானிடம்) கொஞ்சம் தூங்கற அளவுக்கு இன்னும் நேரம் இருக்கு. தம்புராட்டியும் தூங்கியிருக்க மாட்டாங்க. (மற்றவர்களிடம்) திருமேனி எல்லாரும் வாங்க. சிந்தனையைப்பட்ட தம்புரான்.
பணிக்கூடத்தில் பெருந்தச்சன் தனிமையில். கருங்கற் சிலையின் முன்னால் அமர்ந்து தலையை மோதியபடி பெருந்தச்சன்: தப்பு. நெனச்சதுகூட தப்பு. (ஆதம் தண்டனைபோல் தலையை மீண்டும் பலத்தோடு மோதி) தப்பு. தப்பு.

காட்சி இருபத்தைந்து

ஆற்றங்கரையிலிருந்து காலைக் கடமைகளையும் பிரார்த்தனையையும் முடித்துக்கொண்டு வருகிற பெருந்தச்சன். பணிக்கூடத்துக்குள் நுழைந்து திகைத்து நிற்கிறார். அங்கே சிலை இல்லை.
வேகமாக வெளியே வந்து ஒரு வேலைக்காரனைப் பார்த்து பெருந்தச்சன்: விக்கிரஹம் எங்க?
வேலைக்காரன்: கலச பூஜைக்காக கொண்டு போயிட்டாங்க.
பெருந்தச்சன்: (தவித்துப்போய்) மகுடத்துல ஒரு வரி செதுக்க வேண்டியது பாக்கியிருக்கு.
அப்போது தூரத்திலிருந்து சிலையின் மீது கலசங்களி லிருந்து புனித நீர் வாரக்கும் பூஜையின் மந்திரோச்சாடனம்.

காட்சி இருபத்து ஆறு

பெரிய கோவில் குளத்தின் கரையில் வைத்திருக்கும் சிலையின் மீது வைதீகர்களான நம்பூதிரிகள் அபிஷேகம் நடத்தி மந்திரங்கள் ஒதுகிறார்கள். தம்புரான் முதலான எல்லோரும் இருக்கிறார்கள். உளியையும் சுத்தியலையும் எடுத்தபடி ஓடி வருகிற பெருந்தச்சன்: மகுடத்துல ஒரு வரி பாக்கி. (அருகே வந்து) மகுடத்துல ஒரு வரி பாக்கி.
இன்னும் அருகே வந்தபோது தம்புரான்: (உரக்க) ராமா! பெருந்தச்சன் நிற்கிறார். வேலையை முடிக்கவேண்டிய தவிப்போடு பெருந்தச்சன்: அரை நாழிதான் ஆகும். மகுடத்தில் ஒரு வரி... அதிகாரத்தோடு தம்புரான்: கலசம் ஆரம்பிச்சாச்சு. ஆசாரி தள்ளி

நில்லு. தொட்டு அசுத்தம் பண்ணிடாதே!
முதலில் பிடிபடவில்லை. பிறகு விஷயம் புரிகிறது.
பெருந்தச்சன்: ஓ.
மந்திரம் சொல்கிற திருமேனிகளில் மூத்தவர் மந்திரத்தை நிறுத்தாமல் என்ன விஷயம் என்பதுபோல் தம்புரானைப் பார்க்கிறார்.
தம்புரான்: ஆசாரிக்கு இன்னும் வேலை ஏதோ பாக்கியிருக்காம்... அதெல்லாம் போதும்.
மந்திரத்தை நிறுத்தாமல் மூத்த திருமேனி பெருந்தச்சனிடம் தள்ளிப்போகுமாறு சைகை செய்கிறார். மெல்ல அகன்று போகிற பெருந்தச்சன் இன்னும் ஒரு முறை திரும்பி தன் கலாசிருஷ்டியைப் பார்க்கிறார். சிலையின் மீது கலசத்திலிருந்து நீர் விழுகிறது மந்திரோச்சாடனத்துடன்.
பெருந்தச்சன் திரும்பி நடக்கிறார். எதிரே வந்த ஒரு ஆசாரியிடம் பெருந்தச்சன்: கல்லு தேவி ஆயாச்சு. இப்போ ஆசாரி தீண்டத்தகாதவனாயிட்டான்... உம்!
ஆசாரி: வே?
பெருந்தச்சன்: ஒன்னுமில்ல.
நடக்கிறார்.

காட்சி இருபத்து ஏழு

பின்னணியில் தூரத்து மந்திரோச்சாடனங்கள். பணிக்கூடத்துக்கு வெளியே தம்புராட்டியும் ஒரு வேலைக்காரியும். வேலைக்காரியின் கையிலிருந்து வஸ்திரங்களை வாங்கியபடி தம்புராட்டி: கூப்பிடு. மடியிலிருந்து பொற்கிழியை எடுத்து வஸ்திரத்திற்கு மேல் வைத்தபடி தம்புராட்டி காத்திருக்கிறாள்.
உள்ளிருந்து வந்த வேலைக்காரி: யாருமில்ல.
அவ்வழியாக நடந்துபோன கோவில் வேலைக்காரர்களில் ஒருவர்: போயாச்சு...
தம்புராட்டி: (ஆச்சர்யத்தோடு) ஒன்னும் சொல்லலையே. தம்புரானைப் பாத்துட்டுத்தான் போனாரா?
ஆசாரி: தெரியாது...
தூரத்தில் மந்திரோச்சாடனம்.

காட்சி இருபத்து எட்டு

பகல்

தண்ணீர்ப் பந்தலில் தண்ணீர் குடித்துவிட்டு பெருந்தச்சன் நடக்கிறார்.
அப்போது எதிரே ஊர்ப் பெரியவர்களின் ஒரு கூட்டம். அவர்களின் தலைவர்: (பெருந்தச்சனைப் பார்த்து) கேசவன் வீட்டுக்கு போயிட்டு வரோம். குன்னத்தூருக்கு வரலாமான்னு யோசிச்ச இந்த வழியா வந்தது நல்லதாப் போச்சு.
பெருந்தச்சன்: (அதிக ஈடுபாடு இல்லாதவராக) கேசவன் வீட்டுக்குத்தான் நான் இப்போ போயிக்கிட்டிருக்கேன். இன்னொருவர்: கோவில்ல புதிய கொடிமரம் நடரோம். பெருந்தச்சன்: நல்லது.
தலைவர்: ஒரு கருடன் வெக்கணும். அத பெருந்தச்சன்தான் செய்யணும்னு யோசனை ஊர்க்காரங்களுக்கு!
தயங்கி பவ்யத்துடன் பெருந்தச்சன்: அடியேன் ஊருக்குப் போயி சில காரியங்கள் முடிக்கவேண்டியிருக்கு. அதுக்கப்பறம்-
தலைவர்: ஹேய், ஒரு கருடன் செதுக்கறதுக்கு பெருந்தச்சனுக்கு எவ்வளவு நேரம் ஆயிட்டப்போவுது? மீறிப் போனா ரெண்டு நாள்!
புகழ்ச்சிக்கு மயங்கினாலும் தயங்கி நிற்கிறார்.
இன்னொருவர்: (பெருந்தச்சனிடமும் தலைவரிடமும்) மூத்த நம்பூதிரி சொன்னாருல்ல ஆசாரிங்க செதுக்குனா பருந்தாயிடும்... (சிரித்து) கருடனாகணும்னா பெருந்தச்சன்தான் வேணும்னு!
தனக்குத் தகுதியுள்ள புகழ்ச்சி கிடைத்தபோது பெருந்தச்சன் திருப்தியுடன் புன்னகைக்கிறார்.

காட்சி இருபத்து ஒன்பது

ஒரு கோவிலின் அருகில் பணிக்கூடத்தில் பெருந்தச்சன் கருடனின் கடைசிக் கட்டப் பணிகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது அதே தலைவரும் உதவியாளரும் வருகிறார்கள்.

தலைவர்: மேல்கூரை செப்புத் தகடு வேயறதுன்னு முடிவு பண்ணிட்ட பிறகு நாலு மூலையிலயும் கீழயும் சின்னச் சின்ன மரவேலைப்பாடுகள் பண்ணுனா... எப்படியிருக்கும்?

உற்சாகத்தோடு பெருந்தச்சன்: வேண்டியதுதான். நல்லது. பசங்க யாராவது பண்ணட்டும்.

தலைவர்: நல்ல மரம் இருக்கு... ஒன்றரை நாள்ல கருடன் செதுக்கின பெருந்தச்சனுக்கு அது செய்ய எவ்வளவு நேரம் ஆயிடப்போவுது? பாண்டி நாட்டுக்காரங்ககூட வந்து போற கோயிலில்ல? அவங்க பாத்தா - வாழ்த்துரையில் உள்ளாந்த சந்தோஷம் அடைந்த பெருந்தச்சன்: (வேலையைத் தொடர்ந்தபடி) உம், பாக்கலாம்! உம்.

காட்சி முப்பது

கோவிலினருகே வந்து சேர்ந்த கேசவன் பார்க்கிறான். கொடிமரத்தின் மேலே புதிய கருடன். பிறகு கோவிலுக்குள்ளே சென்றபோது ஒரு மூலையில் மூங்கிலால் கட்டிய உயர்ந்த முக்காலியின் மேல் அமர்ந்தபடி பெருந்தச்சன் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார். வேறு உளியை எடுப்பதற்காக திரும்பியபோது கீழே நிற்பவர்களின் கூட்டத்தில் கேசவன் இருக்கிறான். அறிந்துகொண்டாரா என்பது சந்தேகம். எதுவும் பேசாமல் வேலையைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

காத்திருக்கும் கேசவனின் தவிப்பு. அவன் கொஞ்சநேரம் அங்கும் இங்குமாக நிற்கிறான். மேலே பெருந்தச்சன் வேலையில் மூழ்கியிருக்கிறார். ஒருவேளை கேசவனைப் பார்த்திருந்தால் கூட இப்போது அதை மறந்திருப்பார் போலும்.

கோவிலில் சீவேலியின் மேளச்சப்தமும் நாமஜெபமும் பின்னணியில். கேசவன் அதைக் கேட்டுக்கொண்டு நிற்கிறான். அருகே இருவர் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஒருவர்: இது முடிஞ்சு பிறகு ஒரு மூனு மாசத்துக்கு வரமுடியுமானு கேக்கலாமா?

மற்றவர்: மறுபடியும் தம்புரான் கூப்பிட்டாருன்னு சொன்னா பெருந்தச்சன் வராமலா போயிடுவாரு?

கேசவன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். பிறகு வெளியே நடக்கத் துவங்குகிறான்.

பெருந்தச்சன் கண்ணும் கருத்துமாக வேலையைத் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கிறார்.

காட்சி முப்பத்து ஒன்று

மற்றொரு இடம்

ஒரு கோவிலின் வாசலில் குன்னத்தார் தம்புராட்டியும் இரண்டு பணிப் பெண்களும் ஒரு உதவியாளனும் அடங்கிய குழு வந்து சேர்கிறது.

கோவில் தந்திரியும் கோவில் பணியாளர்களும் சேர்ந்து பவ்யத்தோடு தம்புராட்டியையும் மற்றவர்களையும் வரவேற்கிறார்கள். ஆச்சாரப்படி பூரண கும்ப மரியாதையுடனான வரவேற்பு.

மேலே வேலைபார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பெருந்தச்சனும் உதவியாளர்களும். தவில் மற்றும் நாதஸ்வத்தின் சப்தம் கேட்டு பணியாளர்களில் ஒருவர்: யாரோ முக்கியமானவங்க வந்திருக்காங்க போலிருக்கு. கொட்டாரத்திலிருந்து இருக்கும்.

பெருந்தச்சன்: (கோபத்தோடு) யாராயிருந்தா உனக்கென்ன? உம். பிடி... சேர்த்து வை.

அவருக்கு வேலையில்லாதான் முழு கவனமும். தம்புராட்டியும் மற்றவர்களும் பிரதக்ஷிணம் செய்யும்போது கூடவே நடக்கின்ற கோவில் பணியாளர்களில் ஒருவர்: பிரார்த்தனை மண்டபத்த புதுப்பிக்கற வேலை நடந்துக்கிட்டிருக்கு. பெருந்தச்சன்! பார்க்கி தம்புராட்டி ஆச்சர்யத்துடன் நிற்கிறாள். நிமிர்ந்து பார்த்தாள். ஆசாரிகளுக்கு விளக்கங்கள் கொடுத்தபடி வரத்தில் தார்ப்பாய்ச்சு கட்டி உட்கார்ந்து வேலை செய்துகொண்டிருக்கிற பெருந்தச்சனைப் பார்க்கிறாள். அவர் இன்னும் கவனிக்கவில்லை.

அவள் மீண்டும் வலம் வரத் துவங்குகிறாள். இரண்டாவது முறை வணங்கிவிட்டுப் போகையிலும் அவள் மேலே பார்க்கிறாள் என்றாலும் பெருந்தச்சன் அவளைப் பார்க்கவில்லை. அவள் உடன் நடந்துகொண்டிருக்கிற உதவியாளனிடம் திரும்பி ஏதோ சொல்கிறாள். தவில் நாசுர ஓசையில் அது நமக்குக் கேட்பதில்லை.

காட்சி முப்பத்து இரண்டு

ஆலமர நிழலில் பல்லக்கும் பரிவாரங்களுமாக தம்புராட்டி இளைப்பாறுகிறாள். குடித்து முடித்த இளநீரை உதவியாளனின் கைகளிலிட்டு தம்புராட்டி: கிளம்பலாம். இன்னொரு கோவிலுக்குக்கூட போகவேண்டியிருக்கு. தச்சனுக்கு வேலை அதிகம் இருக்கும் போலிருக்கு.

தூரத்தில் பார்த்து உதவியாளன்: இதோ வர்றார்.

கோவிலின் அரையிருட்டில் வேலை செய்துகொண்டிருந்துவிட்டு வெளியே வெயிலுக்கு வந்த பெருந்தச்சன் கண்களை மூடித்திறந்து பார்க்கிறார்.

ஆலமரத்தருகே அவர்களைக் கண்டு அவர்களை நோக்கி வருகிறார்.

தம்புராட்டி: (அலட்சிய பாவனையில் அதை கவனித்து உதவியாளனிடம்) மனையில் ஒரு வேலை பாக்கி வெச்சுட்டுத்தான் தச்சன் கிளம்பினது...

தச்சன்: (அருகே வந்து தம்புராட்டியை வணங்கி) அவ்விடம் எழுந்தருளினது தெரியல. உண்ணித் தம்புரான்?

தம்புராட்டி: அவருக்கு ஏதோ வேலை.

தச்சன் வினயமான ஆராதிக்கும் பாவத்தில் நிற்கிறார்.

தம்புராட்டி: சன்மானம் வாங்காம வந்தது சரியில்ல. கோச்சுக்கிட்டுப் போறது தச்சனுக்கு வழக்கம். இல்ல?

பெருந்தச்சன்: ஐயோ... அப்படியெல்லாம் ஒன்னும் இல்ல... அவசரமா வீட்டுக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. கலசம் முடிபறவரைக்கும் இருக்க முடியல.

தம்புராட்டி: (சிரித்து) வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர முடிஞ்சதா அப்புறம்? யாரோ மறுபடியும் தேடிக்கிட்டு வந்தாச்சே.

பெருந்தச்சன்: (மீண்டும் தடுமாறுகிறார்) அடியேன் நிச்சயமா வருவேன். பிரதிஷ்டை முடிஞ்சு கோவில் பாக்கணும். நமஸ்கரிக்கணும்... வரேன்.

தம்புராட்டி: (யோசித்து) புரட்டாசி மாசம் வாக்குல வந்தாப் போதும். அப்ப தொட்டில் செய்யறதுக்கும் நேரம் வந்துடும்.

அவள் எழுந்துகொள்கிறாள். அவளது வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு சந்தோஷத்துடன் பெருந்தச்சன்: சர்வேஸ்வரீ! (பிரார்த்தித்துவிட்டு) தேவி அனுக்ரஹிச்சுட்டா...

நல்லது. எல்லாம் நல்லது... அடியேனோட மனசுல இன்னும் ஒரு பிரார்த்தனை கூட இருக்கு தம்புராட்டி.

தம்புராட்டி: தச்சன் மஹா ஞானிணு தம்புரான் மொதல்ல சொன்னப்போ...

பெருந்தச்சன்: அடியேனுக்கு பெரிய ஞானமெல்லாம் ஒன்னும் கிடையாது. படிச்ச சாஸ்திரம். அப்புறம் ஈஸ்வர அனுக்ரஹம். அவ்வளவுதான். சில சகுனங்கள் சரியா வருது.

எழுந்து பாதி தனக்குள்ளாக தம்புராட்டி: தப்பே வராது. நியமம் தவறாம நடந்துக்கறதால... தச்சனுக்கு தப்பு வராது.

தம்புராட்டி: பல்லக்கை நோக்கி நடக்கும்போது பெருந்தச்சன்: புரட்டாசி பொறந்ததும் வர்றேன்.

வினயமாக மனத்துக்குள் தம்புராட்டியையும் தேவியையும் நினைத்தபடி வணங்கி நிற்கிறார் பெருந்தச்சன்.

அவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்க பல்லக்கைப் பல்லக்குத் தூக்கிகள்

துக்குகிறார்கள். பல்லக்கில் அமர்ந்திருக்கும் தம்புராட்டி இன்னொரு முறை அவரைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கிறாள். மனம் குளிர்ந்த பெருந்தச்சனின் முகத்தில் பல்லக்குத் தூக்கிகளின் ஹே ஹம்... சப்தம். பல்லக்கு நகர்கிறது.

காட்சி முப்பத்து மூன்று

இரவு

மற்றொரு இடம்

பொம்மை செதுக்குகின்ற பெருந்தச்சனின் கைகள். கோவிலின் அருகே ஆசாரிகளுக்காக எழுப்பப்பட்ட கூடாரத்தில் இரவு பெருந்தச்சன் அமர்ந்து ஒரு பெம்மையைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார். சில ஆசாரிகள் உறக்கத்தில்.

தூங்காமல் இருக்கிற ஒரு ஆசாரி: விளையாட்டு பொம்மைகூட செய்ய ஆரம்பிச்சுட்டிங்களா பெருந்தச்சன்?

ரசனையோடு பெருந்தச்சன்: உம்.

ஆசாரி: மகனுக்கு விளையாடக் குடுக்கறதுக்காக இருக்கும்.

வேலைக்கிடையில் பெருந்தச்சன்: உம்... எந்தக் குழந்தைகளுக்கு வேணா ஆகும்.

காட்சி முப்பத்து நாங்கு

அந்த பொம்மையும் வேறு சில பொம்மைகளும் மனையின் திண்ணையில்.

மூட்டையிலிருந்து பொம்மைகளை வெளியே எடுத்து பிறகு இலையில் கட்டிய இன்னொரு பொட்டலத்தையும் வைத்தபடி பெருந்தச்சன்: இதுல கல்கண்டு... (பொம்மைகளைத் தள்ளி வைத்தபடி) குட்டித் தம்புராட்டிக்கு வெளையாடற வயசு வரும்போது இது...

தம்புரான் தடுமாறி நட்பை வெளிப்படுத்தத் தயங்கி எதிரில் அவரைப் பார்க்காமல் உட்கார்ந்திருக்கிறார். அவரின் இறுக்கமான பாவம் ஒருவேளை பிறந்தது பெண் குழந்தை என்பதால் இருக்கலாம் என்று தவறாகப் புரிந்துகொண்டு பெருந்தச்சன்: தம்புராட்டிக்கு இன்னும் வயசு இருக்கில்ல? ஆண் வாரிக இனியும் பிறக்கலாம்... சிட்டாரிக் கோவிலம்மா அனுக்கரணிச்சா...

தம்புரான் ஒன்றும் பேசவில்லை. புன்னகைக்க முயற்சிக்கிறார்.

பெருந்தச்சன்: நல்லா முத்தினை சந்தன மரம் தோட்டத்துல பாத்தேன். ஒரு ஆள் அனுப்பினா -

விருப்பமில்லாமல் தம்புரான்: அவசரமில்ல...

அந்த வெறுப்பான பாவத்தை கவனித்த பெருந்தச்சன்: ஏன் தம்புரான்?

தம்புரான்: (எழுந்தபடி) தொட்டில்தானே? எந்த ஆசாரி செஞ்சா என்ன?

தடுமாறிப்போன பெருந்தச்சன்.

சற்று மௌனத்திற்குப் பிறகு பெருந்தச்சன்: குட்டித் தம்புராட்டிய அடியேன் கொஞ்சம் பாக்க -

உள்ளே போக யத்தனித்த தம்புரான்: (திரும்பி நின்று) பிறந்த நாளுக்கு கோவிலுக்குக் கொண்டுபோகும்போது பாக்கலாம்.

பெருந்தச்சன் உறைந்துபோய் நிற்கிறார்.

தம்புரான்: ஆசாரி மூசாரி கொல்லன் தட்டான் எல்லாரும் பாக்கலாம். அதான் மனையோட வழக்கம். ஆசாரம்.

பெருந்தச்சன் நடுங்கிப்போய் நிற்கிறார்.

தம்புரான்: ஆசாரத்த மீற உரிமையும் ஆசாரிகளுக்கு இருக்குன்னு சொல்லப்போறியாக்கும்... ராமா... உம். ராமன் கிளம்பலாம்.

என்றபடி உள்ளே போகிறார்.

பெருந்தச்சன் தளர்ந்துபோனவராக மெல்ல நடக்கத் துவங்குகிறார். எதிரே வந்த மாணி: (பரிகாசத்தோடு) பாத்தாச்சா?

என்றபடி வாசலில் நிற்கிற வேலைக்காரியைப் பாத்து அர்த்தப்புன்னகை புரிகிறார்.

தலை கவிழ்ந்து நடக்கிறார் பெருந்தச்சன்.

உள்ளேயிருந்து மிக மெல்லிய குரலில் குழந்தையின் அழகை. பெருந்தச்சன் திரும்பி நிற்கிறார். பிறகு திரும்பி நடக்கிறார்.

காட்சி முப்பத்து ஐந்து

வராந்தா

பிரசவகால கவனிப்புகள் இன்னும் முடியவில்லை தம்புராட்டிக்கு.

உள்ளே வந்த தம்புரான் மஞ்சள் நீரில் குளித்ததால் ஆங்காங்கு மஞ்சள் நிறம் படர்ந்த ஆடையுடன் நிற்கிற தம்புராட்டியைப் பார்க்கிறார். வெளியே இருந்த கோபத்தை அவளைக் கண்டதும் மறைத்து சிரிக்க முயல்கிறார். தோற்றுப் போகிறார்.

தம்புராட்டி: பெருந்தச்சன் வந்திருக்கார் இல்லையா? உள் கட்டுல விரிச்சு படுக்க வைக்கலாம். குறுக்குச் சட்டம் வழியா அவர் பாத்துக்கட்டும். சொல்லிடுங்க.

தம்புரான்: (கோபத்தை அடக்க முடியாமல்) இங்கயே கூப்பிட்டுட்டு வந்து காண்பிச்சாலும் தப்பில்ல. இங்க நியமங்கள் வேறென்னு கேள்விப்பட்டேன்.

தம்புராட்டி கணவனைக் கோபத்துடன் பார்க்கிறாள். பின்னர் அது அனுதாபமாக மாறுகிறது.

தம்புராட்டி: புரியல

தம்புரான்: (துக்கத்துடனும் கோபத்துடனும்) ஊட்டுப் புரையிலயும் குளப்புரையிலயும் வேலைக்காரப் பொண்ணுங்க முணுமுணுக்க ஆரம்பிச்சுட்டாங்க.

ஒரு மௌனத்திற்குப் பிறகு கம்பீரத்தோடு தம்புராட்டி: (மெல்லிய குரலில்) நியமத்த மீறறதுன்னா அது எப்பவோ ஆயிருக்கும். பதினாறு வருஷமும் பத்திருபதாயிரம் பணமும் செலவாகிற வரைக்கும் காத்திருந்திருக்க வேண்டாம்... அனுக்கரணம் செஞ்சவங்களோட சாபத்தையும் வாங்குனாதான் திருப்தியாகும் இல்லே? நிறுத்தி உக்கிரமாக அவரைப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே போகிறாள்.

தம்புரான் நிராதரவாக நிற்கிறார். வெளியே நடக்கிறார்.

காட்சி முப்பத்து ஆறு

தண்ணீர் பந்தல்

முதல் காட்சியில் வந்த கல்விளக்கின் எல்லாத் திரிகளும் எரிகின்றன. அதனருகே தனிமையில் அமர்ந்திருக்கும் பெருந்தச்சன். அங்கே நிழலுருவமாய் வருகின்ற உண்ணித் தம்புரான் எதிர்பாராமல் பெருந்தச்சனைக் காண்கிறார். குற்றவுணர்வு தம்புராளுக்கு. பெருந்தச்சன் மௌனமாயிருக்கிறார். அவர் எழுந்து கல் விளக்கின் திரிகளைத் தூண்டுகிறார். தம்புரான்: ராமா... நான் பெருந்தச்சன் ஒன்றும் பேசவில்லை.

தம்புரான்: என்னையறியாம நான் என்னென்னவோ... சொல்லிட்டேன்னு ராமன்...

பெருந்தச்சன் முதலில் ஏதும் பேசவேண்டாம் என்றுதான் தீர்மானித்திருந்தார். பிறகு மெல்ல, பெருந்தச்சன்: தம்புரான்... கல்லும் மரமும் தேவியும் தேவனுமா மாறுபிறகு தச்சன் தீண்டமாட்டான்...வாய்ப்பு

கெடச்சாக்கூட...!

தம்புரான் பார்க்கிறார்.

பெருந்தச்சன்: மனசுல செதுக்கற விக்ரஹங்களோட விஷயத்துலகூட அதுதான் சத்தியம்.

தம்புரான் குற்றவுணர்வுடன் பார்க்கிறார்.

பெருந்தச்சன்: சத்யம்...!

என்றபடி கல் விளக்கின் திரிகளின் ஜ்வாலைகளுக்கு மேலே வலது உள்ளங்கையை வைக்கிறார். தீ ஜ்வாலைகள்

குழந்த கரம்.

திடுக்கிட்டுப் போன தம்புரான்: (அருகில் வந்து) ராமா!

இன்னும் ஒருமுறை தம்புரான் பார்த்துவிட்டு கையைப் பின்னிழுத்து நடக்கிறார். இருளில் மறைகிறார்.

கல்விளக்கில் நெளியும் தீநாளங்கள்.

காட்சி முப்பத்து ஏழு

பகல். மாலை நேரம்

கேசவனின் வீடு பூட்டியிருக்கிறது. முற்றத்துக்கு வந்த பெருந்தச்சன் அங்கே யாரையும் காணாமல் திண்ணையில்

அமர்கிறார்.

வேலை முடிந்து வந்த கேசவன் காத்திருக்கும் பெருந்தச்சனைக் கண்டு ஆச்சர்யப்படுகிறான். பெருந்தச்சன்: வேலை முடிய இவ்வளவு நாளாயிடுச்ச... தேவகி...?

கேசவன்: வாவன்னூர்ல இருக்கா.

சற்று ஆச்சர்யத்தோடு பெருந்தச்சன்: வாவன்னூர்ல... நம்ம சொந்தம் யாரு இருக்காங்க?

கேசவன்: அவ புருஷன் வீடு அங்கதான்?

இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் தன் வேலை பளுவிற்கு இடையே எப்போதோ அவளுடைய விவாஹம் நடந்திருக்கிறது. துக்கமில்லை. தெரியாமல் போயிற்றே என்கிற மெல்லிய வருத்தம்.

குற்றவுணர்வுடன் பெருந்தச்சன்: தெரியல... எனக்கு.

கேசவன்: நாணு ஏட்டனுக்கு நல்ல ராஜாங்க வேலை. இனி அவளுக்கு ஒன்னும் பிரச்சனை இல்ல.

பெருந்தச்சன்: இங்க உனக்கு...

கேசவன்: பாத்துக்கிட்டிருக்கு. ஆயிடும்.

பெருந்தச்சன்: (எழுந்து) தெரியப்படுத்து... பையன்? (சிரித்து) நான் அந்த விஷயத்தையே மறந்துட்டேன்.

கேசவன்: ஹும். இப்பவாவது ஞாபகம் வந்துதே. வேலைக்கு போகும்போது ஏதாவது கிணத்துலயோ குளத்துலயோ விழுந்துடாம இருக்கணுமேன்னு கொல்லக்குடியில் விட்டுட்டுப் போவேன்.

கொல்லக்குடிப் பெண்ணொருத்தி இரண்டு வயதான பையனின் கையைப் பிடித்தபடி வாசலுக்கு வருகிறாள். பையன் அழுதபடியே வருகிறான்.

பெண்: (கேசவனைப் பார்த்து, பெருந்தச்சனை அறிந்துகொள்ளாமல்) இந்தப் பையனால கையையும் காலையும் கட்டிப்போட்டமாதிரி இன்னும் எவ்வளவு நான் இருக்கப்போற? அம்மாதான போயிட்டா. அப்பன்கிட்ட வந்து கூட்டிட்டுப்போவச் சொல்லு. (பிறகுதான் அந்நிய மனிதனைக் காண்கிறாள்) இதாரு?

பெருந்தச்சன்: (சிரித்து) இப்ப சொல்லல? அந்த அப்பன்... கூட்டிட்டுப் போக இப்பத்தான் முடிஞ்சது பணிக்கத்தீ! யாரென்று சட்டென்று புரிந்துகொண்டு அப்பெண் வெட்கி சிரமப்பட்டு சிரித்து: இல்ல. நான் - என்று மெல்ல அங்கிருந்து அகன்றுவிடுகிறாள்.

சிறுவன் கேசவனின் அருகில் சென்று அவனோடு ஓட்டிக்கொள்கிறான்.

பெருந்தச்சன்: இவனுக்குப் பேரு வெச்சாச்சா?

கேசவன்: (புன்னகைத்து) சடங்கு ஒன்னும் நடத்தல. தேவகி கண்ணன்னு கூப்பிட ஆரம்பிச்சது... எல்லாரும் அப்படியே கூப்பிட்டுக்கிட்டிருக்காங்க.

பெருந்தச்சன்: 'ம்' என்கிறார்.

பெருந்தச்சன்: (பையனிடம்) வா.

சிறுவன் வரவில்லை.

பெருந்தச்சன்: வா... வா கண்ணா...

சிறுவன் தயங்குகிறான். பெருந்தச்சன் அருகிலிருந்து வெட்டரிவாளை எடுத்து கீழே கிடக்கிற தென்னை மட்டையை செதுக்கத் துவங்குகிறார். சிறுவன் ஆச்சர்யத்தோடு பார்க்கிறான்.

கேசவன்: போ. உங்கப்பா இல்ல?

பெருந்தச்சன்: அவன்தான் பாத்ததே இல்லையே... உம்.

பெருந்தச்சனின் கையில் தென்னை மட்டை சிறுகச்சிறுக ஒரு பொம்மையாக மாறுவதைப் பார்த்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சிறுவன் அருகில் வருகிறான். அதை அவனிடம் கொடுத்து கையைப் பிடித்து மெல்லத் தன்வசம் இழுக்கிறார்.

பெருந்தச்சன்: நான் கூட்டிட்டுப் போறேன்...

கேசவன்: அங்க ராமேட்டன் தனியா...

பெருந்தச்சன்: கூட இருக்கட்டும்... வேலை செய்யற எடத்துல எங்க இருந்தாலும் சாப்பாடு கிடைச்சுடுமில்ல...

கேசவன்: அவனுக்கு எழுதப் படிக்க ஏதும்...

பெருந்தச்சன்: கூட வரும்போது பார்த்தும் கேட்டும் தெரிஞ்சுக்க வேண்டியதுதானே... அது போதும். தலையெழுத்து நல்லா இருந்தா அது போதும்.

சிறுவனின் கையைப் பிடித்து நடக்கத் துவங்கும்போது சிறுவன் கையை விடுவித்துக்கொண்டு கேசவனை நோக்கி அபயம் தேடுவனைப்போல் போய் ஓட்டிக்கொள்கிறான்.

சிறுவன் ஆச்சர்யப்பட்டு ஒன்றும் புரியாமல் நின்றுகொண்டிருக்கிறான். திகைத்துப்போய் நிற்கும் சிறுவனின் முகம்.

காட்சி முப்பத்து எட்டு

திண்ணையில் பெருந்தச்சனின் குரல்:

சரஸ்வதி நமஸ்துப்யம்

வரதே காம ரூபினி

பையன் திரும்பச் சொல்கிறான்.

சரஸ்வதி நமஸ்துப்யம்

வரதே காம ரூபினி

இரண்டு குரல்களும் சேர்ந்து.

வித்யாரம்பம் கரிஷ்யாமி

சித்திர் பவதுமே சதா

சிறுவன் அரிசியில் 'ஹரிபூர் கணபத்யே நம' என்று எழுதுகிறான். பெருந்தச்சனின் வீட்டுத் திண்ணையில் குத்துவிளக்கு ஏற்றி வைத்திருக்கிறது. குளித்து கீற்றிட்டு புத்தாடை அணிந்த சிறுவன். சிறுவனின் கவனம் வெளியில் எங்கோ போவதைக் கண்டு பெருந்தச்சன் பார்க்கும்போது வாசலில் ஒரு அழக்கமான சிரிப்போடு வந்து நிற்கிறார் உண்ணித் தம்புரான். உடன் ஒரு பரிசாரகன்.

தம்புரான் வந்து திண்ணைக்கருகில் நின்று பரிசாரகனிடமிருந்த பொட்டலத்தை வாங்கி (புதுத் துணிகள்) நீட்டியபோது பெருந்தச்சன் எழுந்து வந்து வாங்குகிறார். வேஷ்டியின் முடிப்பில் வைத்திருந்த ஒரு தங்க நாணயத்தை எடுத்து சிறுவனிடம் நீட்டுகிறார். சிறுவன் அப்பாவைப் பார்த்தபடி இடது கையை நீட்டுகிறான். பெருந்தச்சன் அவனது வலது கை பிடித்து நீட்டுகிறார். தங்க நாணயத்தைக் கையில் வைத்து சிறுவனைப் பார்த்து சிரிக்கிறார்.

தம்புரான்: சமஸ்கிருதம் சொல்லிக்குடுக்க ஒரு ஆள் தேவைப்படும்போது ராமா, உனக்கு சொல்லிக் குடுத்த குருநாதரோட மகன் இருக்கான்னு ஞாபகம் வெச்சுக்கோ.

பெருந்தச்சன் பார்க்கிறார். பழைய கோபங்கள் மறைந்ததைப் போல

இரண்டு நண்பர்களும் பரஸ்பரம் புன்னகைக்கிறார்கள். சிறுவன் அரிசியில் வெறும்னே விரலால் வரைந்து விளையாடுகிறான். அரிசியில் அலையும் சின்ன விரல்கள்.

காட்சி முப்பத்து ஒன்பது

பகல்

ஓலையில் எழுத்தாணியால் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் வாலிப விரல்கள். பதினேழு வயது திகைந்த வாலிபவின் கை அது. அவன் தான் எழுதியதை வாசிக்கிறான்: "...ப்ராயேண தாரித்ரிய பலம் பிரபாஸ்யாத்"

பதிமூன்று வருடங்கள் கழிந்த காட்சி. பெருந்தச்சன் மகனுக்கு சாஸ்திரங்கள் சொல்லிக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதே வீட்டின் முன்பகுதி. ஒரு விஜயதசமி தினம். பெருந்தச்சன்: புரிஞ்சுதில்ல? அக்னி மூலையிலிருந்து வாயு மூலை வரைக்கும் தாழ்ந்திருக்கிற இடமாயிருந்தா பவன் தரித்திரம்! கண்ணன் அதைக்கேட்டு யோசித்து விநோதமான விஷயத்தைக் கேட்டவன்போல உரக்கச் சிரிக்கிறான். பெருந்தச்சனுக்கு சட்டென கோபம் வருகிறது. பெருந்தச்சன்: சிரிக்க... இங்க என்ன ஹாஸ்யமா சொன்னது?

கண்ணன்: ஒரு விஷயம் தோணிச்சு... தனம் தான்யம் சம்ருதி எல்லாம் பெருகறதுக்கான வழிகளைத்தானே இப்போ பாத்துக்கிட்டு வந்தோம்.

பொறுமையின்றி பெருந்தச்சன்: உம். ஆமா. சாதாரண மனுஷங்களோட வீடுகளுக்கான தத்துவம்தான். அரண்மனைகளுக்கும் கோவில்களுக்கும் கூட பொருந்தும். நான் சொல்லல. அந்த காலத்து மஹா முனிவர்கள் அறிஞர்கள் சொன்னது.

கண்ணன்: (சிரிப்பைக் கைவிடாது) இந்த சாஸ்திரம் நமக்கும் பொருந்தும். அதாவது ஆசாரிகளுக்கு. பெருந்தச்சன்: யாருக்கும்.

கண்ணன்: சம்ருதியான வீடு ஒரு ஆசாரிக்கும் கிடைக்கலையென்னு யோசிச்ச சிரிச்சேன். நம்ம வீடு உட்பட.

பெருந்தச்சன் சட்டென பதில் சொல்ல இயலாமல் தவிக்கிறார். எழுந்து அவனை எதிர்கொள்ளாமல் நடக்கிறார். எழுதிய வரிகளினூடே ஓலையில் கண் பதித்து ஆர்வத்தோடு யோசனையில் ஆள்கிறார். மகனின் கேள்வி உண்டாக்கிய தவிப்பை மறைப்பதற்காக.

பெருந்தச்சன்: நீ போய்க்கோ. வேலை ஆளுங்க காத்திருப்பாங்க. கண்ணன்: (விஷயத்தை விட்டுவிடாமல்) அப்படி இருக்கக்கூடாதுன்னு சாஸ்திரத்துல எங்கயாவது சொல்லியிருக்கா அப்பா?

பெருந்தச்சன்: (சிரித்து) யாராலும் கட்ட முடியாத கோட்டைகளை நாம் மனசுல கட்டிக்கறோமே அது போதாதா? போதும். தாராளமா போதும்.

மகனுக்கு சந்தேகம். பணிச் சாமான்களின் மூட்டையை எடுத்துக்கொண்டு இறங்கிப் போகும்போது மகன்: அப்பா எப்ப திரும்பி வருவிங்க?

பெருந்தச்சன்: நாளைக்கு. மகன்: (சிரித்து) ரெண்டு கோடித்துணிக்காக அப்பா குன்னத்தாருக்கு இந்த ஆறு காத தூரம் நடந்து போகணும்னு என்ன அவசியம்?

பெருந்தச்சன்: நான் செதுக்கின சிலை இருக்கற கோவில் ஒன்னு அங்க இருக்கு. வருஷத்துக்கு ஒரு தடவையாவது போயி கும்பிட்டா ஒரு நிம்மதி. வருஷம் பொறக்கிற நாளில்லயா.

மகன் சிரித்து நடந்து போகையில் பெருந்தச்சன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அபிமானத்தோடு. பிறகு பயணத்துக்குத் தயாராகிறார்.

காட்சி நாற்பது

பின்னணியில் சங்கீதப் பயிற்சி நடந்துகொண்டிருக்கிறது. வெளிப்புறத்தின்னணையில் பெருந்தச்சன் சற்று நேரமாகக்

காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். உள்ளேயிருந்து உண்ணித் தம்புரான் வெளியே வந்து அருகில் வருகிறார். உண்ணித் தம்புரான்: சொல்லியிருக்கேன். வந்துடுவா... அவர்கள் இருவரும் காத்திருக்கிறார்கள். மௌனம் அவர்களுக்கிடையில்.

தம்புரான்: அம்மா ஆரம்பிச்ச வெச்ச ஆசாரங்களையும் சடங்குகளையும் எதையும் தவறவிடக்கூடாதுன்னு கண்டிப்பா சொல்லியிருக்கேன். மீண்டும் மௌனம்.

தம்புரான்: அவசரப்பட்டு முடிவெடுத்துடுவா. கொஞ்சம் முன்கோபமும் இருந்தது. ஆனா கொளந்தை மனசு. இல்லியா? பார்க்கிக்கு?

பெருந்தச்சன் ஒரு சிறிய துக்க நினைவோடு அமர்ந்திருக்கிறார்.

தம்புரான்: தம்புராட்டிகள் இறந்ததுக்கப்பறம் தம்புரான்க மனையிலயே திணுந்துக்கிட்டிருக்கறது நல்லதில்லேன்னு தெரியாம இல்ல... ஒரு நல்ல ஜாதகம் சேர்ந்து இங்க மேற்பார்வைக்கு ஒரு ஆள் வர வரைக்கும் இருப்பேன்... அப்புறம் -

ஒரு பெருமூச்சு விடுகிறார் தம்புரான். தம்புரான்: மூகாம்பியிலயோ கோகர்ணத்திலயோ போயி மீதியுள்ள காலத்த கழிக்கணும்னுதான் மனசுல கணக்கு போட்டு வெச்சிருக்கேன்.

அதுவும் தப்பில்லை என்கிற பாவத்தில் பெருந்தச்சன். பிறகு ஏதோ யோசித்து

பெருந்தச்சன்: உண்ணித் தம்புரானுக்கு கவிதையில ஈடுபாடு இருந்துதே. திரும்பவும் அந்த வழிக்கு...

தன்னிரக்கத்தோடு தம்புரான்: நான் ஒன்னும் ஆகல ராமா... இனி என்ன ஆகறதுக்கு இருக்கு? மஹா பண்டிதன் மாம்பற்றைத் திருமேனியோட மகன். அப்புறம் குன்னத்தார் தம்புராட்டியோட கூட இருக்கறவனா மாறுனப்போ... பெரிய ஆளாயிட்டானா இல்ல சின்ன ஆளாயிட்டானா அது சொல்ல முடியல.

மௌனம் மீண்டும். தம்புரான்: இப்போ... அந்த ஸ்தானமும் போயி குஞ்சிக்காவோட அச்சன் நம்புதிரின்னு சொல்லிக்கிட்டிருக்கையே கொஞ்ச காலம் தள்ளி... ஹும்...

பெருந்தச்சன்: குட்டித் தம்புராட்டிதானே... தம்புரான் ஒரு பாதுகாவலா இங்கயே இருக்கறதுல என்ன தப்பு? தம்புரான்: உபதேசம் பண்றவங்க மறுபடியும் நெருங்கி வர ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. எல்லாத்தையும் நான் பாத்துக்கிட்டடுத்தான் இருக்கேன்... யாரையும்

வெக்கவேண்டிய இடத்துல வெக்கறதுக்கு பார்கவிக்கு யாரும் சொல்லிக் குடுக்கணும் கற அவசியம் இருந்ததில்ல...

பின்னணியில் சங்கீதப்பயிற்சி நின்றுவிட்டது.

பெருந்தச்சன்: (போவதற்கு அவசரப்பட்டு) அடியேன்... தம்புரான்: ராமன் காத்திருக்கறது தெரியும். குஞ்சிக்காவடி இப்ப வந்துடுவா.

பெருந்தச்சன்: ரெண்டு வஸ்திரத்துக்காக இவ்வளவு தூரம் நடக்கணுமானு சந்தேகம். (சிரித்து) அடியேனின் மகனுக்கு... அதுல ஒரு அனுகூலம் இருக்கு. ஐஸ்வர்யம் இருக்குங்கறதெல்லாம் குழந்தைகளுக்குத் தெரியாது. அப்போது உள்ளேயிருந்து ஒரு பணிப்பெண் வருகிறான். கையில் புது வஸ்திரங்கள். அருகில் வந்து அதைக் கீழே வைத்தபடி பணிப்பெண்: இத தச்சனுக்கு தரச் சொன்னாங்க சின்னாம்பராட்டி.

என்றபடி திரும்பி நடக்கையில் தம்புரான்: மாதா... கொஞ்சம் இங்க வந்துட்டுப் போகச் சொன்னேன்ல? பணிப்பெண்: சின்னாம்பராட்டி பாட்டு எழுதிக்கிட்டிருக்காங்க... வர நேரமாகுமென்று சொன்னாங்க.

பெருந்தச்சனின் அவஸ்தையைப் புரிந்துகொண்ட தம்புரான்: கொடுங்கல்லுரலயிருந்து அந்த சாஸ்திரிகள இங்க அனுப்புனதுலயிருந்து அவளுக்கு பாட்டு மேல ஆசை... அதுக்கு முன்னால கொஞ்சநாள் சித்திரம் வரையறதுன்னு சொல்லிக்கிட்டு ஒரே அமார்க்களமா இருந்தது. மாவேலிக்கரையோட உபதேசம்.

பெருந்தச்சன்: பரவாயில்ல... சின்ன வயசுலயே எல்லா ஆசையையும் தீத்துக்கணுமே... அடியேன் கிளம்பறேன். நடக்கிறார்.

தம்புரான்: விஷுன்னோ தசமின்னோ எல்லாம் நாள் பாக்கவேண்டியதில்ல. நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் ராமன் இங்க வரலாம்.

திரும்பித் தலையாட்டிவிட்டு நடக்கிறார்.

மீண்டும் பின்னணியில் ராக ஆலாபனை. பெருந்தச்சனின் முகத்தில் துக்கம்.

காட்சி நாற்பத்து ஒன்று

ஒரு கோவிலின் அருகே மகன்.

பெரும்பாலும் வேலை முடிந்துவிட்ட ஒரு தாரு சிற்பத்தைப் பார்த்து இன்னொன்றைச் செதுக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். கோவில் நிர்வாகிகளில் ஒருவர் அங்கே வந்து பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார்.

அவர்: மூத்த ஆசாரி அளவெல்லாம் வரைஞ்சு குடுத்திருக்காரில்ல?

வேலையைத் தொடர்ந்து கொண்டே மகன்: (அலட்சியமாக) உம்...

பணிக்கூடத்திலிருந்து முன்னகர்ந்து வந்த மற்றொரு நிர்வாகி: மூத்த ஆசாரி மூணு தச்சுல செய்யறது பையனுக்கு ஒரு தச்சு போதும். நல்ல கைவேகம்.

கண்ணனின் கைத்திறமை. மரத்தில் சிறு உளி நேர்த்தியாகப் பதிகிறது. வேலை முடிந்த தாரு சிற்பத்தைப் பெருந்தச்சன் பொருத்துகிறார். அதற்கு சமமாக மறுபக்கத்தில் கண்ணன் தன் சிற்பத்தைத் தற்காலிகமாக வைத்துத் தள்ளி நின்று பார்க்கிறான்.

பெருந்தச்சன் தன் சிற்பத்தில் கடைசியாகக் கண்ணில்பட்ட ஒரு சிறு குறையை நிவர்த்தி செய்வதற்காக சிறுசிறியால் கொஞ்சம் செதுக்கி தள்ளி நின்று இரண்டையும் பார்த்தபிறகு மகனிடம்

பெருந்தச்சன்: புருவத்தோட நீளம் ரெண்டு யவத்தைவிடக் குறைச்சலாயிருக்கே?

கண்ணன்: (சிரித்தபடி) வேணும்னேதான் குறைச்சேன். அப்பதான் அழகா இருக்கறமாதிரி தோணிச்சு.

முழுமையான சம்மதமில்லாமல் பெருந்தச்சன்: உம்... அதுக்கெல்லாம் சில கணக்குகள் இருக்கு.

கண்ணன்: (இன்னும் சிறிது மனம் திறந்த களங்கமில்லாத சிரிப்போடு) கணக்கெல்லாம் ஒரு வசதிக்குத்தானே?

பொருத்திட்டும்மா?

பெருந்தச்சன்: உம்.

மகன் தன்னுடைய சிற்பத்தைப் பொருத்துகிறான். ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிற கண்களின் கோணத்தில் மாறி மாறி இரண்டு சிற்பங்களும். பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்ற ஒரு கூட்டம்.

ஒரு பெரியவர்: அப்படின்னா மூத்த ஆசாரி, உள்ளதச் சொல்லணும்னா மகன் பண்ணதுதான் நல்லா அழகா வந்திருக்கு.

மகன் வினயத்தோடு வெட்கப்பட்டு நிற்கிறான்.

பெருந்தச்சன்: (பெருமையோடு) வேலை சொல்லிக் குடுத்த அப்பன் வெறுந் தச்சனில்லயே திருமேனி!

காட்சி நாற்பத்து இரண்டு

பகல்

பெருந்தச்சனின் வீட்டோடு இணைந்த பணிக்கூடத்தில் நிலத்தில் சித்திரம் வரைந்து மகனுக்குக் குறிப்புகள் கொடுக்கிறார்.

பெருந்தச்சன்: சதுர்சாலையதான். தெக்கறை வடக்கறை எல்லாம் விட்டு விட்டு வரும். சுத்த பின்ன சாலையென்று சொல்லுவாங்க.

அப்போது பணிக்கூடத்தின் வெளியே இருவர். ஏற்கனவே ஒரு கோவிலில் பார்த்த அதே பெரியவரும் இன்னொருவரும்.

பெரியவர்: தெரியுமில்ல? நெடும்புரத்து ஊர்ப் பெரியவர்...

மரியாதையுடன் பெருந்தச்சன்: ஓ... நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கேன். இங்க உக்காரறதுக்கு...

வந்தவர்: உக்காரணுமென்று இல்ல... நெடும்புரத்துக் கோவில தச்சன் பாத்திருக்கீங்களோ என்னவோ?

பெருந்தச்சன்: பார்க்காத கோவில்கள் ரொம்பக் குறைச்சல்தான்... உடைஞ்சு கோபுரம்.

வந்தவர்: கோபுரத்த சரி பண்ணணும். ஊருக்குள்ள வகுல் பண்ணித்தான் பண்ணோம்... அதனாலே கொஞ்சம் நல்லாவே பண்ணலாம்னு. கொஞ்சம் மர வேலையும் கூட இருக்கட்டும்னு நெனச்சோம்.

பெருந்தச்சன்: தெற்குக் கரையில ஒரு சின்ன வேலையை ஏத்துக்கிட்டிருக்கேன். நானைக்கு ஆரம்பிக்கணும்.

பெரியவர்: மர வேலையில மகன் நல்ல திறமையான ஆனது ஒரு பேச்சு - இவரும் கேள்விப்பட்டிருக்காரா. பெருந்தச்சன் வேணாங்கற அவசியம் இல்ல.

வந்தவர்: மகன் வந்தாப் போதும்.

பெருந்தச்சன் திருப்தியுடன் மகனைப் பார்க்கிறார். ஆசீர்வாதத்தோடும் பெருமையோடும் பெருந்தச்சன்: உம்...?

மகன் எதுவும் பேசவில்லை. அப்பாவின் ஆணைப்படி என்ற வினய பாவத்துடன்.

அப்பா ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்று மகனிடம் தலையை ஆட்டி சைகை செய்கிறார்.

மகன்: என்ன மரம்? தேக்கா, பலாவா?

வந்தவர்: கருமருதுன்னுதான் நினைச்சிருக்கோம்.

மகன்: ஓ... தச்சு அதிகமாகும்... பணிக்கூலியும் அதிகமாவும்.

பெருந்தச்சன் மகனின் போக்கு பிடிக்காமல் பார்க்கிறார். பிறகு வந்தவரிடம் பெருந்தச்சன்: மகன் வந்துடுவான். கிளம்புங்க... என்ன வேணுமோ நாட்டு நடப்பை அனுசரிச்சு குடுத்தாப் போதும். (தயங்கி நிற்கிற அவர்களிடம்) வருவோம். ஆரம்பிச்சு வைக்க நானும் வர்றேன். நீங்க கெளம்புங்க. உங்க மனைக்கும் வரணுமென்று இருக்கு. பழைய கிரந்தங்கள் நெறைய இருக்குன்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன்.

வந்தவர்: ஓ, நெறைய இருக்கு.

அவர்கள் நகர்ந்த பிறகு பெருந்தச்சன்: (மகனுக்கு நேரே கோபத்தோடு திரும்பி) கணக்கு சொலறதா? கூலிக் கணக்கு சொலறதா?

கண்ணன்: (சிரித்து) பின்ன? சொல்ல வேண்டாமா? (பரிசாசுத்துடன்) மரவேலையாம். கொஞ்சம் மரவேலையாம்... அதுக்கு பையன் வந்தா போதுமாம். இவங்க சொலறதக் கேட்டா எவ்வளவு சாதாரணம்... (சற்று தீவிரமாக) அதனால்தான் கணக்கு சொன்னேன்.

அவனைத் திட்டுவதா இல்லை அவனை நினைத்துப் பெருமைப்படுவதா என்று புரியாத ஒரு தர்ம சங்கடத்தில் பெருந்தச்சன்.

காட்சி நாற்பத்து மூன்று
மாலை

மகனின் பணிக்கூடம். ஒரு பக்கம் அறம் கொண்டு உதவியாளர்கள் மரம் அறுக்கிறார்கள். சிற்பங்கள் செதுக்கும் எவில் மரத்துண்டுகள். கண்ணன் ஒரு மரத்துண்டைக் கடைந்து உருண்டையாக்குகிறான். சில சிற்பங்களுக்கு ஓரளவு உருவம் வந்துவிட்டிருக்கிறது. அவனுடைய கைத்திறமை, சறுசறுப்பு. பெரியவர் மேற்பார்வைக்காக உள்ளே வந்தபோது கண்ணன்: திருமேனி, கிரந்தங்களெல்லாம் பாத்திருப்பீங்க. அகங்காரத்தோடு பெரியவர்: ஓரளவுக்கு... கண்ணன் வேலைபார்த்தபடியே: நந்தியோட கணக்க எங்கயாவது படிச்சிருக்கிங்களா திருமேனி... நந்தியோட சரியான கணக்கு. இன்னும் அது கிடைக்கலை. அப்பா தேடிக்கிட்டிருக்காரு. பெரியவர்: நந்தி... அதுக்கென்ன சும்மா படுத்திருக்கற காளையா ஆகணும். அவ்வளவுதானே? கண்ணன்: (சிரித்து) ஆங். காளையானா போதும். ஆனா அது சிவனோட வாகனமா ஆகாதுங்கற ஒரு தோஷம் மட்டுந்தான்.

வேலையில் தீவிரமாக ஈடுபடுகிறான்.

காட்சி நாற்பத்து நான்கு

ஒரு சிறிய கோவிலின் வேலை பெரும்பாலும் பூர்த்தியடைந்திருக்கிறது. பெருந்தச்சனும் உதவியாளர்களும் கடைசிக்கட்ட வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, பல மாதங்களுக்குப் பிறகு, கண்ணன் அங்கே வருகிறான். வேலையை நிறுத்தாமல் பெருந்தச்சன்: உம்? என்னாச்ச வேலை? அலட்சியமாக மகன்: முடிஞ்சது... பெருந்தச்சன்: (ஆச்சர்யத்தோடு) அறுபத்திநாலு உருவமனு எல்லாம் சொல்லியில்ல ஆரம்பிச்சாங்க... அப்புறம்? மகன்: அறுபத்திநாலும் முடிஞ்சது... ஒரு பெரிய மரத்துண்டு மிச்சமானபோது ஒரு பார்த்தசாரதியையும் செஞ்சு குடுத்துட்டேன்... பெரியவருக்கு சந்தோஷம். சற்றுமுற்றும் நோக்கி கோவிலை எழுப்புகிற சூழலை கவனித்து ஏதோ தீவிரமாக சிந்தித்து மகன்: அப்பா! இங்க? தவிப்பான அவனது குரலைக் கேட்டு திரும்பிப் பார்க்கிறார் பெருந்தச்சன்: ஊர்க்காரங்களுக்கு ஒரு சின்ன கோவில் வேணுமாம்.

கண்ணன்: அதுக்கு... இங்கதான் எடம் கிடைச்சதா? இதில் ஏதோ பிரச்சனை இருக்கிறது என்று பெருந்தச்சன்: (வேலையை நிறுத்தி நிமிர்ந்து நின்று) உம்? அவன் பேசவில்லை. யோசனை. தூரத்தில் அவன் கண்களில் நதி தென்படுகிறது. பெருந்தச்சன்: உத்தமமான பூமி. சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட தெய்வ வடிவம். உயிரோட்டமுள்ள பூமி...

மகன்: ஆனா, நதி... பெருந்தச்சன்: நதி தள்ளித்தானே இருக்கு? மகன்: நதி... வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தா நதி இந்தப் பக்கமா திரும்புமே அப்ப இவங்க எப்படி கோவிலுக்கு வருவாங்க? பெருந்தச்சனுக்கு நிம்மதி. அவ்வளவுதானே என்கிற பாவம். வேறு ஏதாவது துர்சகுளம் பார்த்திருப்பானோ என்ற பயம் இருந்தது அவருக்கு. பெருந்தச்சன்: (நிம்மதியோடு சிரித்தபடி) அதானா பயம்? கேட்டிங்களா (சக வேலையாட்களிடம்) கண்ணன் சொன்னத கேட்டிங்களா... நதி வழி மாறி வந்துடுமோன்னு இவனுக்கு ஒரு பயம்... (செல்லமாக கேலி செய்தபடி) நான் படிச்ச கிரந்தங்களத்தானடா மகனே நீயும் பாத்திருக்கே?

பிறகு வேலையைத் தொடர்ந்தபடி பெருந்தச்சன்: கடிக்கற நாய்க்கு சங்கிலி போட்டு நதிக்கு அக்கரையில் யாரோ கூட்டிட்டுப் போறாங்கன்னு ஒரு பேடி பயந்த கதை இருக்கு. சங்கிலி அறுந்தும்

போய் நதி வத்தியும் போச்சுன்னா... அப்போது ஆகாயத்தில் ஒரு இடிச்சப்தம். மழைக்காலத்தின் முன்னோட்டம்.

காட்சி நாற்பத்து ஐந்து
இரவு

மழை கொட்டித் தீர்க்கிறது வெளியே. பெருந்தச்சனின் வீட்டுத் திண்ணை. பெருந்தச்சன் ஒரு கிரந்தத்தைப் பார்த்து ஓலையில் ஏதேதோ குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். மகன் வெளிச்சத்தில் ஊசி உளியால் ஒரு சந்தன மரத்துண்டில் ஏதோ வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறான். அப்போது வெளியே உக்கிரத்தோடு இடியோசை. பெருந்தச்சன் அதைக் கவனித்து எழுதுவதை நிறுத்துகிறார். பெருந்தச்சன்: உம். விஷுப்பலனைப் பாக்கும்போது பெரும் மழை வறப்போகுதுன்னு தெரியுது. ஏதோ யோசித்த கண்ணன்: அகரர்களுக்கு யாராவது கோயில் கட்டியிருக்காங்களா? பெருந்தச்சன்: ஆங்? அகரர்களுக்கா? இல்ல. ஆனா நாம ஒரு அசுரன வணங்கிட்டுதான் எந்த வேலையையும் தொடங்கறோம். இல்லையா? கண்ணன்: எல்லா தேவர்களும் விழுந்துகிடக்குற அகரர்களோட உடம்புமேல ஏறி உக்காந்து அடக்கி வெச்சிருக்காங்களவ்...

பெருந்தச்சன்: புராணம் அப்படித்தான் சொல்லுது. சிரித்தபடி கண்ணன்: எல்லாக் கதைகளையும் மூணு வேகங்களையும் ஒத்தையா ஒரே அசுரன் நடுங்க வைக்கறான் இல்லையா? பெருந்தச்சன்: உம்... சில சமயம். கண்ணன்: (களங்கமில்லாமல் சிரித்து) அப்பாவும் திருமேனிகளை நடுங்க வைக்கறிங்க. பணிக்கூடத்துக்கு வர்ற ஆசார்யர்களா இல்லியா? சிரிப்பதா வேண்டாமா என்ற சந்தேகத்துடன் பெருந்தச்சன்: நீ என்ன சொல்ல வர்ற? அப்போது வெளியே உக்கிரமான ஒரு இடியோசை. காற்றின் உறுமல். காற்றில் விளக்கு அணைகிறது. காற்றில் அலைந்தாடுகிற மரங்கள். கோபத்துடன் எழுகிற பேரலைகள்.

காட்சி நாற்பத்து ஆறு
பகல்

மழையின் மிச்சங்கள் இன்னும் இருக்கின்றன. கலங்கி விரைகிற நதியின் அருகே கிராமத்தினர். அக்கரையில் கோவில். ஊராரில் ஒருவர்: நதி கதி மாறி ஓடும்னு யாரோ சந்தேகப்பட்டாங்களே? மற்றொருவர்: அந்தப் பையன். பெருந்தச்சனோட மகன்... அப்பன் அதை பெருசாவே எடுத்துக்கல. அதைக் கேட்டபடியே வருகிறார் பெருந்தச்சன். புதிய வழியைக் கண்டுபிடித்து ஓடுகிற நதியையும் அக்கரையில் இருக்கிற கோவிலையும் பார்த்தபடி நிற்கையில் குற்றம் சாட்டுகிற கண்கள் அவருக்கு நேராக. பெருந்தச்சன் தவிப்புடன் திரும்பிப் போகையில் எதிரே மகன் நிஷ்களங்கமாக சிரித்தபடி வருகிறான். அவனைப் பார்க்காததுபோல் பெருந்தச்சன் நடக்கும்போது ஒரு விளையாட்டில் ஜெயித்த களங்கமில்லா உற்சாகம் மகனின் முகத்தில்.

காட்சி நாற்பத்து ஏழு

தேங்காய் உடைகிறது. ஒரு இடத்தில் வீடு கட்ட முளையடிக்கும் முன்பாக பெருந்தச்சன் பூஜை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார். பூணூல் அணிந்திருக்கிறார். நில உடைமையாளரும் மற்றவர்களும் அருகில். குத்துவிளக்கின் திரிநாளம், உடைக்கப்பட்ட தேங்காய்

முடிகள் ஆகியவற்றைப் பார்த்து பெருந்தச்சன்: (உடைமையாளரிடம்) எல்லா நிமித்தமும் நல்லா இருக்கு. நில உடைமையாளர்: மகனையும் வேலைக்கு கூட்டிட்டு வந்துடுங்க.

எழுந்தபடி பெருந்தச்சன்: 'தெற்குந்தலை'யில் ஒரு தேர் வேலை பாக்கி இருக்கு. அவந்தான் பாத்துக்கிட்டிருக்கான். வரச்சொல்லியிருக்கேன்.

அப்போது மகன் வருகிறான். அவன் பூஜை நிமித்தங்களை கவனித்தபடி நிற்கிறான். நிலத்தின் உடைமையாளரைக் காட்டி மகனிடம் பெருந்தச்சன்: பூமி ஜாதகம் நல்லா இருக்கு. இவருதான் கிருஹஸ்தர்.

ஒரு தீட்சண்யமான யோசனை. மகன் நாலாபக்கமும் பார்த்து உம்... ஆகிருதி. நீரோட்டம்... சாய்மானம்... உம். நல்லாத்தான் இருக்கு.

நிலத்தின் உடைமையாளர் மகன் நின்ற நிலையையும் தியானித்தபடியே சொல்லுகிற பலனையும் கவனிக்கிறார். பெருந்தச்சனும் பெருமையோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். பிறகு அவன் வேலையாட்கள் அகழ்ந்த மண்ணிலிருந்து ஒரு சிட்டிகை எடுத்து முகர்ந்து வாயிலிட்டு சுவைத்துத் துப்புகிறான்.

நில உடைமையாளரிடம் மகன்: ஆனா... யுத்த பூமியோட மணம். நிமித்தங்களையெல்லாம் பார்த்தா... வீடு... இங்கதான் வேணுமா? கிருஹஸ்தர் அதிர்ச்சியோடு பெருந்தச்சனைப் பார்க்கிறார்.

பெருந்தச்சன்: (மகனின் அருகே வந்து கடுமையாகத் தாழ்ந்த குரலில்) யுத்த பூமியாயிருந்தா இவங்களுக்கு தெரியாதா? ஊர்க்காரங்க யாராவது சொல்லியாவது தெரியுமில்ல? சும்மா, பயமுறுத்தாதே, கண்ணா.

கண்ணன்: (தீவிரமான, அவருக்கு மட்டும் கேட்கும் தாழ்ந்த தொனியில்) என்னவோ எனக்கு அப்படித் தோணுது.

பெருந்தச்சன்: (சற்று உரக்க) மூணு கோல் அளவு தோண்டின பிறகுதான்.

அப்போது இளைஞனான ஒரு நம்பூதிரி - அதுவரை அவன் கூட்டத்துக்குள் இருந்தான் என்றாலும் நாம் அவனைக் கவனித்திருக்க மாட்டோம் - வந்து : மூணு கோல் அளவு போதுமா?

அந்த இளைஞனிடம் கண்ணன்: அதுதான் எனக்கும் சந்தேகம். இல்லை, மூணு கோல் அளவு இருக்கிற மூணு கோல்களா?

இளைஞன்: அப்படியும் சில பேர் சொல்றாங்க. க்ரந்தத்தில அந்த இடத்தில் ஓலை சிதைஞ்சு போச்சுன்னுதானே சொல்றாங்க?

பெருந்தச்சன்: (இன்னொரு எதிராளியையும் பார்த்துவிட்ட தவிப்போடு) எந்த கிரந்தத்தில ?

இளைஞன்: ஹரிஸம்ஹிதை! எழுத்து புரியாதபோது 'யஷ்டி'க்கு பதிலா 'ஹஸ்தம்' வந்திருக்குமோ'ங்கறது குமாரகுருவேட வாதம்.

பெருந்தச்சன் அந்த இளைஞனையும் மகனையும் பார்க்கும்போது நில உடைமையாளர்: யாருன்னு தெரிஞ்சதில்ல? இவருதான் திரும்பக்கலத்துச் சின்னத் திருமேனி.

புகழ்பெற்ற பாரம்பரியத்தையுடைய அந்த மனையின் பெயரைக் கேட்டவுடன், சற்று மரியாதையுடன் பெருந்தச்சன்: ஓ... திருமங்கலத்து கிரந்தசாலையப் பத்தி நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கேன். அச்சன் திருமேனியையும் பழக்கமிருக்கு.

இளைஞன்: (அப்பாவிடமும் மகனிடமுமாக) அப்பாவுக்கு உடம்புக்கு சுகமில்ல (பரிகாசத்தோடு) பெருந்தச்சனாக்கும், சும்மா ஆசார்ய ஸ்தானத்துல கொஞ்ச நேரம் நின்னுட்டு தட்சிணை மட்டும் வாங்கிட்டு போனா போதும்னு சொல்லித்தான் என்ன அனுப்பினாங்க.

கண்ணன்: இன்னும் கொஞ்சம் தோண்டிப் பாக்கலாமா? பரிகாசத்தோடு இளைஞன்: உம்... பாக்கணும்.

எழுத்தாணிப் பிழையக்கூட சாஸ்திரம்தான்னு வாதாடறவங்க கூட்டத்துல (கொஞ்சம் நிறுத்தி கண்ணனைப் பார்த்து) நீ மாட்டிக்கல இல்லையா? பாக்கியம்தான்.

ஒருமுறை மகனைப் பார்த்துவிட்டு பெருந்தச்சன் திரும்பி நடக்கிறார். பின்னால் வேலைக்காரர்கள் மீண்டும் குழி தோண்டும் ஓசையை அவரால் கேட்க முடிகிறது. நாம் அவரைப் பின்தொடர்கிறோம். ஆலமரத்தின் கீழே சென்று ஒரு வேசான தளர்வுடன் நிற்கிறார். யோசிக்கிறார். தூரத்தில் குழி தோண்டும் இடத்தில் எதையோ கண்டுபிடித்த சப்தம்.

மகன்: (அவசரமாக அருகில் வந்து) எலும்பு! மண்டையோடு முன்ன கழுப்பரம்புன்னுதான் இந்த இடத்துக்குப் பேராம். பழைய ஆளொருத்தர் இப்பத்தான் சொன்னாரு.

பெருந்தச்சன்: உம்... அவங்களுக்கு வேற எடம் இருந்தா நீ... நீ சகுனம் பாரு. ஒரு அஷ்டசாஸலதானே? நீ செஞ்சு குடுத்தா போதும்.

மகனுக்கு உள்ளுக்குள் உற்சாகம்.

காட்சி நாற்பத்து எட்டு

மகனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது மனதில் ஒரு காட்சி. அது கடந்தகாலத்தின் ஒரு நிகழ்ச்சி.

தேர் வேலை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்த நெருக்கடியில் வந்து நின்ற கேசவனிடம்: உம்?

கேசவன்: அக்காவுக்கு ரெண்டு நாளா ரொம்ப முடியல.

அப்போது யாரோ நீட்டிய மரஆணியை வாங்கியபடி... பெரும்பாலும் கவனம் அதில் மட்டுமே.

பெருந்தச்சன்: அதுக்கு மருத்துவச்சியக் கூப்பிட வேண்டியதுதானே! இங்க ஓடிவந்து என்ன பிரயோஜனம்? வேலையைத் தொடர்கிறார்.

கேசவன்: அக்காவுக்கு மனசுக்குள்ள ஏதோ இருக்கு... உங்களப் பாக்கணும்னு பிடிவாதமா இருக்கா.

வேலையைச் செய்தபடி பெருந்தச்சன்: உம். இன்னும் நேரம் வரல. எனக்குத் தெரியும்... நான் நான் குறிச்ச வெச்சிருக்கேன்னு உங்க

அக்காகிட்ட சொல்லு. நாளைக்கு மகம். மகம் முடியணும்.

வேலையைத் தொடர்கிறார். அவன் போகாமல் நிற்பதைக் கண்டு பெருந்தச்சன்: (சற்று எரிச்சலோடு) நீ கிளம்பு கேசவா.

கேசவன் நடக்கிறான்.

காட்சி நாற்பத்து ஒன்பது

இறந்துவிட்ட பிறகு, சவ அடக்கமும் முடிந்த பிறகு அந்திப்பொழுதில் பெருந்தச்சன் வீட்டுக்கு வருகிறார்.

துக்கத்தோடு. வரும் வழியிலேயே அவருக்கு விபரம் தெரிந்துவிட்டது. அவர் வந்தபோது கேசவன், அண்டை அயலார்

இறுக்கமான முகத்தோடு அமர்ந்திருக்கிறார்கள். கேசவனின் முகத்தில் துக்கத்தினிடையேயும் மைத்துனரிடம் ஒரு கோப பாவம்

தெரிகிறது. பெருந்தச்சன் தளர்ந்துபோய் வராந்தாவில் அமர்கிறார். உள்ளேயிருந்து மெல்ல நடந்துவந்த தேவகியின் துக்க முகம்.

அழுது கலங்கிய கண்கள்.

துக்கத்தை மறைத்து தேவகி: ராமேட்டனுக்கு குழந்தைய பாக்க வேண்டாமா?

பெருந்தச்சன் அதைக் கேட்டபிறகும் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. சுற்றியிருப்பவர்களை ஒருமுறை பார்க்கிறார்.

பிறகு எழுந்து : (தேவகியிடம்) வேண்டாம் அப்புறமா பாத்துக்கலாம்.

வெளியே நடக்கிறார்.

தொலைவில் நடந்து மறைகிறார்.

காட்சி ஐம்பது

பகல்

பெருந்தச்சனின் கிராமத்து ஓடையோரத்தில் மாணி காத்திருக்கிறார். பெருந்தச்சன் அங்கு வருகிறார். பெருந்தச்சன்: (மாணியைப் பார்த்து) ஆங். எம்ப்ராசன்தான் ஆளனுப்பினிங்களா?

மாணி: (நடந்தவாறே) தம்புரான் வந்திருக்கார். கோவிலுக்குப்

போயிருக்கார். (பெருந்தச்சன்) அவரோடு நடக்கிறார் போற எடுத்துவையெல்லாம் உன் பையனப்பத்திதான் பெருசா பேசிக்கிட்டிருக்காங்க. திருமங்கலத்து மனைக்குப் போனா அங்கயும் கூட. உன் மகன கொஞ்சம் பாக்கணும். ஐயா எங்க?

பெருந்தச்சன்: சின்னச் சின்ன வேலைகள் கொஞ்சம் இருக்கு. அதுக்காகப் போயிருக்கான்.

மாணி: இந்தப் பக்கத்துலதான் சின்னத் தம்புராட்டிக்கு ஜாதகம் கேட்டிருக்கோம். ஆளப் பாக்கலாமனு மனைக்கு வரச்சொன்னா என்ன ஆச்சு தெரியுமா? வசதிப்பாதுங்கறான். அகம்பாவம் புடிச்சவன்.

தம்புரான் வருகிறார்.

உண்ணித் தம்புரான்: மாணி! அதைப் பத்தியே பேசிக்கிட்டிருக்காதே. ருன்னத்தூர்னு கேட்ட உடனே (தன் நெஞ்சைத் தொட்டு) மாம்பற்றை உண்ணியை மாதிரி எல்லாரும் ஓடி வந்துடுவாங்கன்னு நெனைக்க முடியாதுவல்ல... இல்லியா ராமா?

தம்புரான் ஆலமர நிழலில் அமர்கிறார்.

மாணி: இந்தக் காலத்துப் பசங்களோட தியிரி...

உண்ணித் தம்புரான்: பெரிய நம்பூதிரி தெளிவா சொல்லிட்டாரு. ஜாதகம் தர்றேன். ஆனா பழைய காலமில்ல. நான் சொன்னா எல்லாம் அவன் கேக்க மாட்டான்னு.

யோசனையுடன் பெருந்தச்சன்: யாரு? ஆளு யாரு?

உண்ணி: திருமங்கலத்து நீலாண்டன். தெரியுமா? நேர்ல பாக்கணும்னு இருந்தேன். ஊர்ல இல்ல.

பெருந்தச்சன்: (யோசனையோடு) அடியேன் பாத்திருக்கேன். ஒரு தடவை...

உண்ணி பார்க்கிறார் ஒரு கேள்விக்குறியோடு.

பெருந்தச்சன்: நல்லவன்தான்... தலைக்களம் இருந்தாலும் நல்ல பாண்டித்தியம் இருக்கு...

உண்ணி: வந்து பாத்ததுல அவங்க பரம்பரையும் மோசமில்ல. இளநீர் கிடைக்குமானு பாரு மாணி!

மாணி செல்கிறார்.

உண்ணி: மகன் தனியாவே செய்யறானா இப்போ?

பெருந்தச்சன்: சில வேலைகள் தனியா செய்யறதுமுண்டு.

உண்ணி: உம். நல்லதுதான். எவ்வளவுநாள்தான் நீயே உழைச்சுக்கிட்டிருக்கிறது! முடியாத வயசுல நீ கொஞ்சம் நிம்மதியா இருக்கலாமே... வற்ற ஜாதகத்தையெல்லாம் முடியாதுன்னு சொல்லி தட்டிக் கழிச்சுக்கிட்டே இருக்கா குஞ்சிக்காவு... கட்டாயப் படுத்தவும் முடியல.

பெருந்தச்சன் பிரச்சனை புரிகிறது என்கிற பாவத்தில்

உண்ணி: ஆச்சர்யமான ஒரு விஷயம் சொல்லட்டுமா ராமா? முன்னெல்லாம் இல்லாத விஷயம். உங்கிட்டங்கறதால சொல்லறேன்.

பெருந்தச்சன்: (ஆர்வத்தோடு) உம்?

உண்ணி: எனக்கு பிடிச்ச ஆளப்பாத்தா நானே சொல்றேன். அப்ப முடிவெடுத்தாப் போதும்னு சொல்றா குஞ்சிக்காவு.

பெருந்தச்சனுக்கும் ஆச்சர்யம்.

உண்ணி: நேரடியா சொல்லல... திருவண்ணூர்லயிருந்து தம்புராட்டிங்க விருந்துக்கு வந்தபோது அவங்க மூலமா சொன்னது. (சற்று மெளனம். பெருமுச்சு) உம்... காலம் மாறிப்போச்சு ராமா.

ராமன்: (பெருமுச்சுடன்) உம். ஓரளவுக்கு கண்டுக்காத மாதிரி இருக்கலாம். ஆனா, தம்புரான்...! மாறிக்கிட்டிருக்க குங்கறதுதான் உண்மை.

உண்ணி: (சிறிது நிராசையுடன்) குஞ்சிக்காவு அவங்ககூடத்தான் போயிருக்கா... நிலம்பூர் சங்கீத உற்சவம் முடிஞ்சு பிறகுதான் இங்க வருவா... எல்லாம் அவங்க அவங்க தீர்மானிச்சுக்கறதுதான்... முதல்லியே கேக்கறதெல்லாம் இல்ல.

ஆசுவாசப்படுத்துவதற்காக பெருந்தச்சன்: ஆங். தம்புராட்டிகளும் எப்பவாவது வெளி உலகத்தப் பாக்கணுமில்ல? பெரிய தம்புராட்டி போகாத கோவிலே இல்வையே.

இருவரும் மெளனமாகிறார்கள்.

உண்ணி: உம்... உனக்கு அடுத்த வேலை எங்க?

மெல்லிய நிராசையோடு பெருந்தச்சன்: இன்னும் முடிவு பண்ணல. ரொம்ப ஒன்னும் இனியும் வேலை செய்யணும்னு தோணவும் இல்ல... முடியல தம்புரான். சிரித்து உண்ணி: அதான் மகன் அசத்திக்கிட்டிருக்கானே... இனி அவனே பாத்துக்கட்டும்னு நெனைக்கிறே இல்லையா? பெருந்தச்சன்: உம்... (யோசனையோடு) இன்னும் ஒரு ஆசை மட்டும் மிச்சமிருக்கு தம்புரான்.

தம்புரான் பார்க்கிறார். பெருந்தச்சன்: அதுவும் முடிஞ்சதுன்னா அப்புறம் நிம்மதியா கிரந்தம் படிச்சுக்கிட்டிருக்கலாம்... இல்லேன்னா ஒரு கிரந்தமே கூட எழுதலாம். நாளைக்கு யாருக்காவது உபயோகப்படும்.

உண்ணி: அவசியம்தான். உன்னோட நுணுக்கங்க ளெல்லாம் இனி வர்றவங்களுக்கும் கிடைக்கட்டுமே. (கொஞ்சம் நிறுத்தி) மிச்சமிருக்குன்னு சொன்னது?

பெருந்தச்சன்: ஞாபகம் இல்லையா? முன்ன தம்புராட்டிகிட்ட சொன்ன சரஸ்வதி மண்டபம்! தம்புராட்டிக்கு வாக்கு குடுத்திருக்கேன்.

உண்ணி: (உற்சாகத்தோடு) ஆமா. ஆமா! அம்மாவோட விருப்பம்னு சொன்னா குஞ்சிக்காவும் சம்மதிச்சிடுவா. கண்டிப்பா பண்ணணும்.

பெருந்தச்சன்: கல்லில் முதல் முதலா சப்த ஸ்வரங்களை கேக்க வெச்சவன் பெருந்தச்சன்... அதுபோதும்... தலைமுறைகள் போகப்போக நான் செஞ்சது எல்லாம் மறந்துபோயிடும். ஆனா இது மறக்காது. அது மட்டுந்தான் இப்ப இருக்கற ஆசை.

உண்ணி: செய்யணும். மாம்பற்றை உண்ணியோட காலத்துல செஞ்சதுன்னு சொன்னா எனக்கும் ஒரு பெருமைதானே? செஞ்சுர்லாம்.

இருவரும் உற்சாகத்தில்.

தூரத்தில் கோவிலிலிருந்து மணியோசை.

உண்ணி: சத்யம்! குஞ்சிக்காவு வரட்டும்... அம்மாவோட விருப்பம்தானே... சம்மதிப்பா... (சிரித்து) அப்படின்னு நம்பலாம்! இல்லையா? அப்போது பெருந்தச்சனின் மனத்தில் ஒரு சங்கீதம் மலர்கிறது.

காட்சி ஐம்பத்து ஒன்று

தோணியில் குஞ்சிக்காவுத் தம்புராட்டியும் வயதான ஒரு தம்புராட்டியும் இரண்டு பணிப் பெண்களும். பின்னணியில், தம்புராட்டியின் உல்லாசமான மனநிலையைப் பிரதிபலிக்கும் ஸ்வரங்கள்.

அவர்களுக்கு அருகாகப் போகிற இன்னொரு சிறிய தோணி. அதில் தேஜஸ் நிரம்பிய ஒரு இளைஞன். கண்ணன்தான். பூணூல்... அவன் மட்டுமே.

குஞ்சிக்காவு தம்புராட்டியின் பார்வை அந்த இளைஞன் மீது பதிந்தபோது அவனும் இமைகொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

வயதான தம்புராட்டி: நமஸ்காரம் பண்ணிக்கோ... ஏதோ பெரிய மனையச் சேர்ந்த நம்பூதிரிப் பையன் போலிருக்கு. என்ன ஒரு தேஜஸ்! நமஸ்காரம் பண்ணிக்கோ.

தம்புராட்டியும் உடனிருப்பவர்களும் அந்த இளைஞனை வணங்குகிறார்கள். இளைஞன் எழுந்து நின்று வணங்குகிறான். இப்போது ஒன்றாக நகர்கிற தோணிகளில் சின்ன தம்புராட்டியும் கண்ணனும் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். கண்ணனின் தோணிதான் முதலில் துறையை அடைகிறது. அவன் இறங்கி கரையேறிப் போகும்போது நின்று திரும்பிப் பார்க்கிறான். துறையை அடைந்த அடுத்த தோணியிலிருந்து இறங்கும்போதும் சின்னத் தம்புராட்டி இன்னொரு முறை பார்க்கிறான்.

சின்னத் தம்புராட்டியின் ஆர்வத்தைக் கண்டு உடனிருக்கும் வயதான தம்புராட்டி பணிப்பெண்ணிடம்: யாருன்னு தெரிஞ்சா நல்லாயிருக்கும்.

பணிப்பெண்: அச்சன் நம்பூதிரி இந்தப் பக்கத்துலயும் வரன் தேடிக்கிட்டுத்தான் இருக்காரு. அவங்களல்

ஒருத்தரோ என்னவோ!

வயதான தம்புராட்டி: (குஞ்சிக்காவிடம்) இவன் போதும்னு அச்சன் நம்புதிரிகிட்ட சொல்லிட்டா? முகத்தைப் பாத்லே தெரியுது பிட்ச்சிருக்குன்னு. குஞ்சிக்காவு: (வெட்கப்படுகிறாள்) குருடனா செவிடனான்னு தெரியாம எப்படி சம்மதிக்கறது? நான் ஒன்னும் பார்த்து மயக்கம்போட்டெல்லாம் விழல பெரியம்மா!

சிரித்து வயதான தம்புராட்டி: மயக்கம் போட்டு விழல... ஆனா மயங்கிட்டேங்கற உண்மைய ஒத்துக்கலாமில்ல? நடந்தபடி குஞ்சிக்காவு: (பெரியம்மாவைக் கிள்ளி) இந்த உண்ணி மாயாப் பெரியம்மாவோட பேச்சுக் கேட்டா நான் என்னமோ ஆம்பளையங்களைத் தேடிப்பிடிக்கத்தான் குன்னத்தார் மனையிலயிருந்து கிளம்பியிருக்கேங்கறமாதிரி இருக்கு.

ரகசியமான குரலில் வயதான தம்புராட்டி: நாமதான் தேடிப் புடிக்கணும். இல்லேன்னா சொத்தையும் சொள்ளையுமா வந்து சேந்துடும்... நான் அனுபவிச்சுத்தானே என் பொண்ணே.

காட்சி ஐம்பத்து இரண்டு

விருந்துக்கு வந்த இடத்தில் ஒரு கோவிலில் வணங்கிக்கொண்டிருக்கிற குஞ்சிக்காவும் வயதான தம்புராட்டியும்.

பின்னணியில் ஏதோ ஒரு உலோகத்தில் சுத்தியல் அடிக்கிற சப்தம்.

பெரிய தம்புராட்டி: உள் பிரகாரத்துல ரெண்டு பக்கத்துலயும் ரெண்டு கிருஷ்ணன் விக்ரஹத்த வைக்கறாங்க. ஒன்னு வேணுகோபாலன். இன்னொன்னு காளிங்கநர்த்தனம். பாக்கறியா?

ஓசையைக் கேட்கிறாள். பணிக்கூடத்தைப் பார்த்து பார்க்கலாம் என்று தலையாட்டுகிறாள்.

காட்சி ஐம்பத்து மூன்று

பணிக்கூடத்தில் ஒரு பாத்நிரத்தில் உலோகம் கொதித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதை எடுத்து வார்ப்பில் ஊற்றி வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறான் கண்ணன்.

இரண்டு உதவியாளர்கள். குட்டில் வியர்த்து வழிநிற உடம்பு. உலோகத் தகட்டுக்கு உருவம் கொடுக்க சுத்தியலால் அடிக்கும்போது யாரோ உள்ளே வருவதைப் பார்ச்சிறான். வயதான தம்புராட்டியும் குஞ்சிக்காவும். தோணியில் பார்த்த பிறகு மீண்டும் சந்திக்கிறார்கள். குஞ்சிக்காவுக்கு ஆச்சர்யம். கண்ணனுக்கு இப்போது பூணூல் இல்லை. வயதான தம்புராட்டிக்கு நிராசை. கோபம்.

வயதான தம்புராட்டி: நீ... நீ யாரு?

கண்ணன்: கண்ணன்... கண்ணன் விஸ்வகர்மன்னு சொல்லுவாங்க.

வெறுப்புடன், வயதான தம்புராட்டி: அப்பமன்னா... ஆசாரி...! புரிஞ்சுது... (குஞ்சிக்காவிடம்) உம் போலாம் வா. அவள் தனியே வெளியே போகிறாள். குஞ்சிக்காவு அங்கேயே நிற்கிறாள். வேலை நடப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு ஆர்வம்... கொதித்த உலோகத்தை எடுத்தபடி கண்ணன்: கொஞ்சம் தள்ளி நின்னுக்கங்க. தெறிச்சுதுன்னா...!

என்றபடி அவன் அதை எடுத்து வார்ப்பில் ஊற்றுகிறான். தம்புராட்டி: என்ன உலோகம்?

கண்ணன்: செம்பு.

தம்புராட்டி: கண்ணு முகமெல்லாம் இதுலயே பதிஞ்சிடுவீங்களா?

சிரித்த கண்ணன்: ஓரளவுக்கு உருவம் வரும். தட்டறதுக்கும் தேய்க்கறதுக்கும் நிறைய நேரமாகும்.

தம்புராட்டி: ஆசாரின்னா மரத்துல மட்டுந்தானே வேலை செய்வீங்க?

சிரித்து கண்ணன்: அப்பாவும் நானும் எல்லாத்துலயுமே வேலை செய்வோம். நான் செஞ்ச மர வேலைங்க இங்க நிறைய இருக்கு. மரந்தான் எனக்கு அதிக இஷ்டம்.

குஞ்சிக்காவு வெளியே செல்கிறாள். அவள் போன பிறகு கண்ணன் உரக்கச் சிரிக்கிறான். உதவியாளன் புரியாமல் பார்க்கையில் கண்ணன்: உம்... உம்... (தனக்குள்ளாக) இன்னும் கொஞ்சம் மரியாதை வாங்கிட்டு அப்புறமா பூணூல அடித்துருக்கலாம். வேலையைத் தொடர்கிறான்.

காட்சி ஐம்பத்து நான்கு

ஒரு கிராமத்தில் பாலம் கட்டும் வேலை முடிந்திருக்கிறது. பெருந்தச்சன் அதன் கடைசிக் கட்ட வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, கீழே எழுத்தாணியும் ஓலையுமாக குழந்தைகள் நதியைக் கடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கிராம முக்கியஸ்தர்: பெருந்தச்சனுக்கு அதிக வேலைப்பளு இல்லாம இவ்வளவு நாள் இங்க கிடைச்சது பெரிய காரியம்தான். மற்றவர் (எழுத்தச்சன்): இதுவரைக்கும் மழைக்காலம் வந்துட்டாலே பள்ளிக்கூடத்துக்கு போற குழந்தைகளுக்கு ரொம்ப கஷ்டமாயிருந்தது.

பெருந்தச்சன்: ம... குழந்தைங்க படிச்ச நல்லா வரட்டும்... எழுத்தச்சன்!

பெருந்தச்சன் ஒரு பொம்மையை எடுத்து சின்னச் சின்ன நகாச வேலைகள் செய்து கயிற்றையும் உருளையையும் தூணில் பொருத்துவதைப் பார்த்து கிராம முக்கியஸ்தர்: இதென்ன?

பெருந்தச்சன்: பாக்கத்தானே போறிங்க. குழந்தைங்களுக்கு ஒரு விளையாட்டுக்காக. அவங்களுக்காக கட்டுன பாலத்துல ஏதாவது ஒரு விசேஷம் வேண்டாமா?

அப்போது எதிர்க் கரையிலிருந்து வந்த மாணி: ஹேய... இதென்ன ஆச்சர்யம்? மாயாஜாலம் போல ஒரு பாலம் வந்திருச்சே ராமா! யோசனையுடன் பெருந்தச்சன்: நில்லுங்க. மொத மொதல்ல பாலத்துல ஏற்றது நீங்களாவே இருக்கட்டும் அங்கயே நில்லுங்க.

மாணி: ஜாதகம் பொருந்தியிருக்கு... அவன் சம்மதிக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி, அந்த நீலாண்டன். ராமா நீ ஒரு காரியம்... பெருந்தச்சன்: சம்மா கத்தி கஷ்டப்பட வேண்டாம். மெதுவா இந்தப் பக்கம் வந்தபிறகு பேசிக்கலாம். (கிராம முக்கியஸ்தரிடம்)

குன்னத்தார் மனையில காரியஸ்தர்.

பெருந்தச்சன் பாலத்தின் ஒரு தூணுக்கிடையில் ஏதோ செய்வதை மட்டுமே மாணியால் பார்க்க முடிகிறது.

மாணி: (உரக்க) ஹேய்... வேற விஷயம் ஒன்னும் இல்ல. அந்த ஆளு ஊருக்குத் திரும்பி வந்தவுடனே எங்களுக்கு தெரியப்படுத்தணும். அவ்வளவுதான்.

பெருந்தச்சன்: நான் வரேன் நிலுவங்க.

வேலை முடிந்தது.

பெருந்தச்சன்: முடிஞ்சது இனி வரலாம். எம்பிராசனுக்குத் தான் பாலம் திறக்கற யோகம்.

எம்பிராந்திரி: (மறு கரையிலிருந்து நடந்தபடி) தூணெல்லாம் நல்லா காலூன்றதுக்கு முன்னாடி நீ என்னை பாலத்துல ஏத்தி... ராமா! உடைஞ்சு கிடைஞ்சு விழுந்துராதில்ல. அன்னிக்கு என்னை நிமித்தம் சொல்லிப் பட்டினி போட்ட ஆளில்ல நீ?

எம்பிராந்திரி உறுதியாகத்தான் இருக்கிறதா என்று பார்த்து மெல்ல மெல்ல நடக்கிறார். பிறகு தைரியமாக. அதைப் பார்த்து நிற்கின்ற குழந்தைகள். கிராமத்தவர் சிலர்.

எம்பிராந்திரி பாலத்தின் நடுவில் வந்துசேர்ந்தபோதுதான் பொம்மை மேலே வருகிறது. அதைப் பார்த்து எம்பிராந்திரி: ஹ இதென்ன வித்தை! அதிசயமாயிருக்கே!

பொம்மைக்கு நேரே கை நீட்டியபோது பொம்மையின் வாயிலிருந்து துப்புவதைப்போல நீர் பீய்ச்சியடிக்கிறது. தண்ணீர் முகத்தில் விழுந்தபோது கோபம் அடைந்த எம்பிராந்திரி பார்க்கும்போது பொம்மை கீழே போகிறது.

குழந்தைகளும் மற்றவர்களும் சிரிக்கிறார்கள்.

பெருந்தச்சன்: (சிரித்தபடி) ஒரு தமாஷ்தான் எம்பிராசன். (குழந்தைகளிடம்) யார்கிட்டயும் சொல்லிடாதீங்க பசங்களா.

குழந்தைகளின் உற்சாகம்.

காட்சி ஐம்பத்து ஐந்து

கோவிலின் மேல் தளத்தில் மரவேலைப்பாடுகளைப் பார்த்தவாறு நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் குஞ்சிக்காவும் பணிப்பெண்களும். கண்ணன் அவர்களுக்கு விளக்கிக்கொண்டு வருகிறான். குஞ்சிக்காவுக்கு அவனிடம் ஆர்வம் இருந்தபோதும் தம்புராட்டி என்கிற அந்தஸ்தையும் அதற்கேயுரிய இடைவெளியையும் காப்பாற்றிக் கொண்டுதான் இருக்கிறான்.

கண்ணன்: நான் அறுபத்து நாலு சிலை செதுக்கின ஒரு கோவில் இருக்கு. அந்த வழியா போகும்போது தம்புராட்டி நிச்சயம் பாக்கணும்...

தம்புராட்டி: ஓ யோகேசுவரர் கோவில்...! கேள்விப்பட்டிருக்கேன்! யாரோ சொன்னாங்க.

கண்ணன்: அந்த தம்புராட்டி வரல்லியா?

தம்புராட்டி இல்லை என்று தலையாட்டுகிறாள்.

கண்ணன்: (சிரித்து) பூணூலப் பாத்து வணக்கம் சொன்ன கோபம் இன்னும் தீந்திருக்காது. பணிக்காலம் முழுக்க போட்டுக்கிட்டிருக்கலாமனு சாஸ்திரம் இருக்கு. சிலை பிரதிஷ்டை, வாஸ்துபலி... இதுக்கு மட்டுந்தான் நான் போட்டுக்கறது. (ஒரு இடத்தைக் காண்பித்து) இங்க ஒரு பெரிய யாளி வரும். யாளியுடைய வாயில ஒரு உருண்டை. வாங்குள் இருக்கற கல்லையே செதுக்கி உருள வைக்கற வித்தை முயற்சி செஞ்சு பாத்தேன். சரியா வரும். (இன்னும் உற்சாகத்தோடு) அங்க...

பணிப்பெண்: தம்புராட்டி, நேரம்...

தம்புராட்டி: ஓ. கிளம்ப நேரமாச்சு. அப்புறம் பாக்கலாம். நடந்துபோகத் துவங்கிய தம்புராட்டி: (திரும்பி நின்று) குன்னத்தூர்ல ஏதாவது வேலை வரும்போது சொல்லியனுப்பறேன்... அங்க இதுவரைக்கும் வந்ததுண்டா...

கண்ணன்: வர்றேன்! அப்பா வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை வாகேஸ்வரிய கும்பிட வர்ற இடந்தானே? நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கேன்.

தம்புராட்டி: (சற்று பரிசாசத்துடன்) மகனுக்கு கடவுள் நம்பிக்கை அவ்வளவு கிடையாதோ?

கண்ணன்: ஹேய்... அங்க இந்தச் சின்னத் தம்புராட்டி இருக்காங்கன்னு தெரிஞ்சிருந்தா -

தம்புராட்டி: உம்?

கண்ணன்: (தயங்கி) ஒன்னுமில்ல. தெனமும் வந்து கும்பிட்டாலும் தப்பில்ல.

அது புரியாததுபோன்ற பாவத்தில் கம்பீரமாக நடக்கிறாள் குஞ்சிக்காவு.

பணிப்பெண்: திமிரு பிடிச்சவன்.

தம்புராட்டி: உம்? பரவாயில்ல.

பணிப்பெண்: மேல் கீழ் தெரியல. தம்புராட்டி அதைக் கேட்டுட்டு சும்மாயிருந்துட்டிங்கனே! தாழ்ந்த ஜாதிக்காரன் பேசறது தம்புராட்டிகிட்டங்கற நினைப்பு இருக்கா? திமிரு பிடிச்சவன்.

குஞ்சிக்காவு புன்னகைக்கிறாள். நடந்தபடி: அவனோட தொழில்ல அவனும் ஒரு தம்புராந்தான்...! பாத்தேல்ல? அவன் செஞ்ச வெச்சிருக்கறதுல எல்லாம் எவ்வளவு அற்புதமனு...!

காட்சி ஐம்பத்து ஆறு

மால நேரம்

வேலை செய்துகொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து கிராமத்துக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்த மகன் புதிய பாலத்தைக் கண்டு நிற்கிறான்.

கண்ணன்: உம்.

கிராம முக்கியஸ்தரும் சில குழந்தைகளும் மற்றவர்களும் அங்கே இருக்கிறார்கள். குழந்தைகள் ஆர்வத்தோடு வேடிக்கை பார்க்க நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

கண்ணன்: (முக்கியஸ்தரிடம்) நல்லது. நானும் யோசிச்சுக்கிட்டோன் இருந்தேன்... ஆனா மரம் சரியில்லையே நம்பியாரே!

கிராம முக்கியஸ்தர்: வசதிக்கு அதுதான் கிடைச்சது. அஞ்ச வருஷத்துக்குள்ள மாத்திடணும்னு அப்பாவும் சொன்னாரு.

கண்ணன் நடக்கத் துவங்குகிறான். கீழே மெல்ல மேலெழும்பத் துவங்கிய பொம்மை.

கண்ணன் நடக்கிறான். பொம்மை இன்னும் கொஞ்சம் மேலெழும்புகிறது.

எல்லோரும் எதிர்பார்ப்போடு கவனித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு கண்ணன் சந்தேகப்பட்டு நிற்கிறான். அவர்களை சந்தேகத்தோடு பார்க்கிறான். ரகசியத்தை மறைக்கத் தெரியாத குழந்தைகள் சிரித்துவிடுகிறார்கள். ஏதோ விவகாரம் இருக்கிறது என்பதை யூகித்து கண்ணன் திரும்பி நடந்து பாலத்தின்

கீழே வருகிறான்.

குழந்தைகளின் ஏமாற்றம்.

கண்ணன் பொம்மையைப் பரிசோதிக்கிறான்.

பிறகு நதியிலேயே இறங்கி நடந்து, மறுகரைக்குச் சென்று.

கிராம முக்கியஸ்தரிடம் கண்ணன்: அப்பாவோட

விளையாட்டு புத்தி இன்னும் மாறவேயில்லை இல்லே?

முகத்தில் ஒரு யோசனை.

காட்சி ஐம்பத்து ஏழு

மாலை

வீட்டோடிணைந்த பணிக்கூடத்தில் மகன்.

ஏதோ செதுக்கிக்கொண்டிருக்கிறான். இன்னொரு

பொம்மை. சந்தியாவந்தன் ஸ்லோகம் பின்னணியில்.

பெருந்தச்சன் சந்தியாவந்தன் முடிந்து வரும்போது

மகன் ஆர்வத்துடன் வேலை செய்துகொண்டிருப்பதை

கவனிக்கிறார்.

பெருந்தச்சன்: நீ எப்ப வந்தே?

கண்ணன்: சாயந்திரம்... மறுபடியும் போகணும். அங்க

இன்னும் வேலை முடியல. (வேலை செய்தபடியே) அப்பா

ஒரு வேடிக்கை நடந்துது அங்க.

பெருந்தச்சன்: உம்...?

கண்ணன்: ஒரு ஆள் எங்கிட்ட ஒரு சந்தேகம் கேட்டாரு.

மொதல்லியே நிறையப்பேரு கேட்டதுதான். அப்பா ஏதோ

பெரிய நம்பூதியோட மகனானது.

பெருந்தச்சன்: (அமைதியாக கொஞ்சம் ஆர்வத்தோடு)

உம். அப்புறம்? நீ என்ன சொன்ன?

ஆர்வத்தோடு கண்ணன்: நான் சொன்னேன்... (மெல்ல

சிரித்து) ஆசாரிக்கு பேரும் பெருமையும் வந்தபோது

அதுக்கும் உரிமை கொண்டாட்டலாம்னு கட்டிவிட்ட

கதைதானேன்னு நானும் ஒரு கேள்வி கேட்டேன்.

பெருந்தச்சன் பிரகாசமடைகிறார்.

பெருந்தச்சன்: அப்படியும் யோசிக்கலாம்... தப்பில்ல.

கண்ணன்: (வேலைக்கிடையே) பறையனும் பாணனு

மெல்லாம் ஒரு நிலைக்கு வந்தப்போ... சந்தேகம்! வித்து

பிராமணனுதாயிருக்குமோன்னு. யோசிச்சுப் பார்த்தபோது

எனக்குத் தோணிச்சு.

பெருந்தச்சன்: கேட்டது யாரு?

கண்ணன்: சில தம்புராட்டிங்க... பூணூலப் பார்த்து நான்

பிராமணன்னு தப்பா நெனச்சுக்கிட்டு அப்புறம் இப்படி

ஒரு வியாக்கியானம்!

சிரத்தையோடு வேலையைத் தொடர்கிறான்.

பெருந்தச்சன்: (பொம்மையைப் பார்த்து) இதெதுக்கு?

கண்ணன்: சும்மா... பொழுது போறதுக்காக.

குழந்தைகளுக்கு!

மகன் வேலையில் மும்முரமாக இருப்பதைக் கண்டு

பெருந்தச்சன் வெளியேறுகிறார். தேவி மகாத்தியத்தின்

வரிகளை முணுமுணுத்தபடி.

காட்சி ஐம்பத்து எட்டு

அதிகாலை

தூரத்தில் பாலம் தெரிகிறது. நித்ய கர்மங்கள் முடிந்து

ஆற்றங்கரைக்கு வந்த பெருந்தச்சன் தூரத்தில்

பாலத்தினருகில் குழந்தைகளின் ஆரவாரங்களைக்

கேட்கிறார். பெருந்தச்சன் தன் கைத்திறமை அடுத்த

நாளும் கூட ஜனங்களைக் கவருகிறது என்று தனக்குள்

சிரித்துக்கொள்கிறார். குழந்தைகளின் கூட்டமொன்று

அவருக்கருகாக ஓடிவர.

பெருந்தச்சன்: காலைல இருந்தே வேடிக்கை பார்த்து

படிப்பக் கெடுத்துக்காதிங்க பசங்களா.

குழந்தைகள் நிற்கவும் இல்லை. பதில் சொல்லவும்லை.

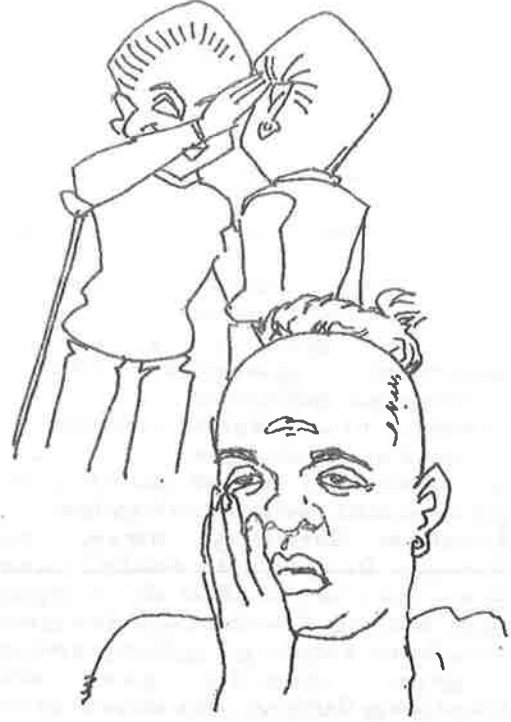
அவர்கள் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர் பாலத்தை நோக்கி ஆர்வத்துடன் நடக்கிறார்.

பாலத்தின் ஒரு பக்கத்தில் யாரோ ஏறியபோது

பெருந்தச்சனுக்கு ஆர்வம். அந்த நபர் பாலத்தின் நடுவில்

வந்தபோது -

குழந்தைகள் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். பொம்மை மேலே எழுகிறது. பெருந்தச்சனின் ஆர்வம். அப்போது இன்னொரு பொம்மைகூட எழுவதைக் கண்டு ஆச்சர்யம். அவரது பொம்மை துப்பியபோது இன்னொரு பொம்மை அதன் கன்னத்தில் அறைகிறது.

காட்சி ஐம்பத்து ஒன்பது

குழந்தைகளின் ஆரவாரம். அறை விழுந்தது பெருந்தச்சனின் முகத்தில் என்பதைப்போல் பெருந்தச்சன் கன்னத்திலிருந்து கையை எடுக்கிறார்.

அப்போது மகன் வெகு சாதாரணமாக அமர்ந்து பொம்மை செதுக்கிக்கொண்டிருந்த காட்சி மனதில்.

அவர் அறை வாங்கியவர்போல் கன்னத்திலிருந்து கையை எடுத்து

திரும்பியபோது எதிரில் முறங்களை எடுத்துக் கொண்டு

விற்பதற்காகக் கிளம்பிய ஒரு பறையனும் அவன் மனைவியும்.

பறையன்: (சிரித்து) இனிமே மவனுகிட்டயிருந்துதான் அப்பனுக்

பாடம் கத்துக்கணும் இல்லையா பெருந்தச்சோ!

சிரிக்க முயன்றாலும் வருத்தத்தோடு நடக்கிறார் பெருந்தச்சன்.

காட்சி அறுபது

காலை

குன்னத்தூர் மனை

வெளித்திண்ணையில் உண்ணித் தம்புரான் நீலகண்டனை வரவேற்கிறார்.

நடந்தபடியே உண்ணி: வந்துடுவீங்க வந்துடுவீங்கன்னு

கேள்விப்பட்டு இவ்வளவு நாளாயிடுச்சு... மாணியை மறுபடியும்

அனுப்பலாமான்னு யோசிச்சுக்கிட்டிருக்கும் போதுதான்...

உடன் நடந்து மனையையும் சுற்றுப்புறத்தையும் பார்த்தபடி.

நீலகண்டன்: யாத்திரை... தொடர்ச்சியான யாத்திரை... கொல்லம்.

கொட்டாரக்கரை. சிவகாசியில் ஒன்னு பாக்கியிருக்கு. அது

அப்புறம் பாத்துக்கலாம்னு சொல்லிட்டு திரும்பி வந்தேன்.

நீலகண்டன் வயதில் மிகவும் இளையவனாக இருந்தாலும் கல்வி

ஞானத்தின் மீதுள்ள மரியாதையுடன்,

உண்ணித் தம்புரான்: பூமி ஜாதகம் பாக்கறதும், இடம்

தேர்ந்தெடுக்கறதும் முடிஞ்சது.

அமரச்சொல்லி கை காட்டுகிறார்.

திண்ணையில் ஏறி கோரைப் பாயில் உட்கார்ந்தபடி நீலகண்டன்

அலட்சியமாக: உம். வாஸ்துப்படி கட்டாத வீடுகளுக்கு

பரிகாரங்கள். மனையில் இருக்கவே நேரமில்ல.

தம்புரான் அமர்கிறார்.

மாணி மோர், பழங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு வந்து வைத்து: இதுல மோர் இருக்கு... கண்டக் காப்ச்சி ஆற வைச்ச பால் இருக்கு. அத அப்புறமா கொண்டு வரலாமில்லையா?

அது தேவையில்லை என்று அலட்சியமான ஒரு சைகை செய்து தம்புரானிடம்

நீலகண்டன்: ஏதோ கட்டிடப் பணி இருக்குன்னு அப்பா சொன்னாரு.

உண்ணி: ஆமா. என்னோட... (மனைவி என்று சொல்லாமல்) இந்த மனைத் தம்புராட்டியோட ஒரு நிறைவேறாத ஆசை. ஒரு சரஸ்வதி மண்டபம்! அம்மாவோட ஆசைதானே செஞ்சுடலாமன்னு பொண்ணுக்கும் அபிப்பிராயம்.

நீலகண்டன் யோசிக்கிறான். மனையின் செழுமை அவனைக் கவர்ந்துவிட்டது: உம்.

ஒரு சின்னச் சிரிப்பு - உண்ணி: அப்பாகிட்ட நான் வேற ஒரு விஷயம்கூட சொல்லி வெச்சிருந்தேன்.

நீலகண்டன்: சொன்னாரு... எனக்கு... தஞ்சாவூர் போகணும். கொஞ்சம் தர்க்க சாஸ்திரம் படிக்கணும்னு ஆசை. அய்யாவு சாஸ்திரிகள் விட்டா அதுக்கு வேற ஆளு கிடையாது. கேள்விப்பட்டிருக்கிறீங்க இல்ல?

கேள்விப்பட்டதில்லை என்றபோதும் ஆமென்று தலையாட்டி

உண்ணி: ஜாதகம் பாத்தப்போ நல்லா விசேஷமா பொருந்தியிருக்குன்னு தெரிஞ்சது. அந்த விஷயம் அப்பாவுக்கும் தெரியும்.

இடையிடையே மோரை உதடு படாமல் கிண்டியிலிருந்து ஊற்றிக் குடித்துக்கொண்டிருக்கிறான் நீலகண்டன்.

நீலகண்டன்: ஒரு வருஷம் மூணு மாசம் முடிஞ்சா எனக்கு குருதசை... உத்தமம். திமான் புத்ராங்க செனகயம் கரகுருகதியில் (சிரித்துத் தன் ஞானத்தை வெளிக்காட்டி) அப்படின்னு ஒரு சொல்லிருக்கில்ல... (திடீரென்று நிறுத்துகிறான்)

அப்போது முற்றத்தில் உள்ள கோவிலுக்கு வந்த குஞ்சிக்காவைப் பார்த்து சொல்ல வந்ததைப் பாதியில் விடுகிறான்.

மகள் அவனைப் பார்க்காமல் போகும்போது உண்ணித் தம்புரான்: (நீலகண்டனைப் பார்த்து) மகள். (மகளைப்பார்த்து) நான் சொல்லலே?

மகள் நிற்கிறாள்.

உண்ணி : திருமங்கலத்துல... நான் சொல்லிருக்கேனில்ல... கல் நடறும் வாஸ்து பவியும் முடிச்சுட்டுப் போனாப் போதும்னு மட்டும் நினைக்க வேண்டாம்... எல்லாத்திலும் உங்க மேற்பார்வை இருக்கணும்னு சொல்லிட்டிருக்கேன். சரிதானே?

மகள் ஆம் என்று பவ்யமாக தலையசைத்து கோவிலை நோக்கி நடக்கிறாள்.

நீலகண்டனின் கண்கள் தம்புராட்டியைப் பின்தொடர்ந்துகொண்டிருக்கிறது.

உண்ணி: வேணும்னா தஞ்சாவூர் சாஸ்திரிகளே இங்க கொண்டு வந்துருவோம். என்ன? (சிரித்து) படிப்பு, மண்டபத்துக்கு மேற்பார்வை. எல்லாம் ஒண்ணா செய்யலாமே... இங்க எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை.

தொழுதுவிட்டு உள்ளே போகும்போது நின்று மகள்: (அப்பாவைப் பார்த்து) ஆடம்பரமெல்லாம் வேண்டாம்.

நீலகண்டன் (அகங்காரத்தை ஒதுக்கி விட்டு): மனைகள்ல நடக்கற கல்யாணத்தில என்ன ஆடம்பரம் இருக்கு?

அந்தப் பேச்சு பிடிக்காமல் குஞ்சிக்காவு: நான் மண்டபத்தைப் பத்திச் சொன்னேன். (அப்பாவிடம்) அம்மாவோட ஆசை நிறைவேறவைக்கற பேரு வேண்டாம். யானைக் கொட்டில் அளவுக்கு இருந்தாப் போதும்... நவராத்திரி காலத்துல கச்சேரியோ சதிரோ நடத்தற அளவுக்கு செனகர்யம் இருந்தாப் போதும்.

மாணி: (சற்று முன்னால் வந்து தம்புரானிடம்) செலவு அதிகமா இருக்கு, வரவு கம்மியா இருக்குன்னு தம்புராட்டிக்கு கவலை.

தம்புராட்டி உள்ளே செல்ல.

நீலகண்டன்: உம்... வரவு செலவெல்லாம் நான் பாத்துகறேன்.

உண்ணித் தம்புரான்: (உற்சாகத்தோடு) மண்டபம் கட்ட சரியான

ஆளையே கூட்டிட்டு வரறேன். யாருன்னு நெனைக்கிறிங்க? பெருந்தச்சன்தான்.

(வாசலைக் கடந்து வந்த பெருந்தச்சன் அதைக் கேட்கிறார்) நீலகண்டன்: வேண்டாம். அவரோட மகன் ஒருத்தன் இருக்கானே... அவன் போதும்.

உண்ணித் தம்புரான்: (தயங்கி) அப்பவே பெருந்தச்சனுக்கு சொல்லியாச்சு. வரச் சொல்லி ஓலையும் அனுப்பியாச்சு.

நீலகண்டன்: அவரு முன்ன எல்லாம் ஏதோ பண்ணிக்கிட்டுத்தான் இருந்தாரு... இப்போ.

நீலகண்டன்: (உண்ணித் தம்புரானின் தயக்கத்தைக் கண்டு) அவரும் வரட்டும். இங்க ஆஸ்தான ஆசாரி அவருதான்னு தெரியும்... ஒரு உதவிக்கு தொட்டுட்டுப் பிடிச்சுட்டு இருந்தாப் போதும்.

(பெருந்தச்சன் அதையும் கேட்கிறார்)

நீலகண்டன்: பையன் போதும். அவனுக்குத்தான் இப்ப பேரு. அவன் செஞ்ச சில வேலைங்க ரொம்ப விசேஷமா இருந்துதே!

பெருந்தச்சனுக்கு இன்னொரு இடி. வருத்தத்துடன் அவர்களின் பார்வையில் படும் முன்பாகவே மெல்லத் திரும்பி நடக்கிறார்.

காட்சி அறுபத்து ஒன்று

மகன் மரத்தில் செதுக்கிய பூக்கள், தாமரை, சிற்பங்கள் - ஏதேதோ கோவில்கள் - பல இடங்களிலும் ஒரு விமர்சனப் பார்வையுடன் பெருந்தச்சன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

(சிற்பங்களும் பெருந்தச்சனும் மட்டும்)

சிலவற்றைப் பார்க்கையில் அவருக்கு ஆச்சர்யம், சில பரவாயில்லை என்ற பாவம், சிலவற்றைப் பார்க்கையில் கோபம்.

பளபளப்பு மங்கிப்போன சில மர வேலைப்பாடுகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு குரல்: செதுக்குன போது இருந்த பளபளப்பு இப்ப இல்ல பெருந்தச்சன்! மகன்கிட்ட சொல்லணும். மரம் எப்படி மங்குது?

அந்தக் குரல் எங்கிருந்து வந்தது என்று தெரியாமல் பார்க்கிறார். யோசிக்கிறார். மகனின் தவற்றைக் கண்டுபிடித்ததைப் போல்.

காட்சி அறுபத்து இரண்டு

காட்டில் மரங்களை வெட்ட கூலிக்காரர்கள் தயாராகிறார்கள். நீலகண்டன் உண்ணித் தம்புரான் கண்ணன் ஆகியோரும் இருக்கிறார்கள். கண்ணன் உயரத்தையும் தடிமனையும் பார்த்து சில மரங்களில் கைக் கோடாலியால் அடையாளம் கொத்தியவாறு நடக்கிறான். பிறகு கூலிக்காரர்களிடம் சைகை செய்கிறான்.

கூலிக்காரர்கள் முன்று பெரிய மரங்களுக்கருகில் வந்து வெட்டத் துவங்கும்போது பெருந்தச்சனின் குரல்: நிறுத்து.

கூலிக்காரர்கள் வெட்டுவதை நிறுத்துகிறார்கள்.

மகனுக்கு சற்று எரிச்சல் (இவர் இப்போது எதற்கு இங்கு வந்தார் என்ற பாவம்)

நீலகண்டனின் முகத்தில் பரிகாசம்.

உண்ணித் தம்புரானின் முகத்தில் சந்தோஷம்.

உண்ணித் தம்புரான்: ஆங்! ராமனும் வந்தாச்சு. ரொம்ப நல்லதாப் போச்சு.

பெருந்தச்சன்: (மகனிடம்) ஒரு நல்ல காரியத்த ஆரம்பிக்கும்போது கேக்கத்தான் வேண்டியிருக்கு... விருட்ச பூஜை முடிச்ச அனுமதி வாங்கியாச்சா?

மகனுக்குப் புரியவில்லை.

நீலகண்டன்: (பரிகாசத்தோடு) தோ. (உண்ணித் தம்புரானைக் காட்டி) அனுமதி தந்துட்டாரு. இது ஊரார் காட்டு மரமில்லை.

பெருந்தச்சன்: (சற்று பவ்யத்தோடு) மரங்ககிட்ட அனுமதி வாங்கியாச்சான்னுதான் கேட்டேன்!

மகனும் நீலகண்டனும் சிரிக்கிறார்கள். அப்பாவுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா என்று சந்தேகம்.

கண்ணன்: (சிரிப்பை மறைத்தபடி) வெட்டறதுக்கு முன்னாடி யாராவது மரத்துக்கிட்ட சம்மதம் கேப்பாங்களா? (நீலகண்டனிடம்) அப்படி ஏதாவது இருக்கா திருமேனி?

நீலகண்டனுக்கு சந்தேகம். இல்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லவும் முடியவில்லை.

பெருந்தச்சன்: இருக்கு. நல்லா வாழ்ந்து முடிச்ச மரம் தன்னை வெட்டறதுக்கு சந்தோஷத்தோட சம்மதிக்கும். வணங்கும்போது அனுக்ரஹம் பண்ணும். அதுல செதுக்கற சிற்பங்கள் என்னென்னனக்கும் ஜவலிக்கும்னு சாஸ்திரம். (மகனிடம்) நீ செதுக்குன பல சிற்பங்கள் மங்கிப் போயிடுதுங்கற புகார் எப்படி வந்ததுன்னு யோசிச்சுப் பாத்திருக்கியா கண்ணா?

கண்ணன் விழிக்கிறான்.

நீலகண்டன்: (வேறுவழியில்லாமல் கொஞ்சம் பவ்யத்தோடு) எந்த கிரந்தத்துல? இது எந்த கிரந்தத்துல? பெருந்தச்சன்: (அவனை நோக்கி நடந்தபடி) செதிலரிக்காத ஓலைச்சுவடிகள் கொஞ்சம் தச்சன் வீட்டுலயும் இருக்கும் திருமேனி. கௌசிகீயம் படிச்சிருக்கீங்களா?

நீலகண்டன் மெல்ல இல்லை என்று தலையாட்டுகிறான்.

பெருந்தச்சன்: (மகனின் முன்னால் நின்று) மரத்துமேல கூடுகட்டியிருக்கற பறவைங்க கிட்டயும் வேறு இடம் பாத்துக்கங்களன்னு வேண்டி மன்னிப்புக் கேக்கவும் வேணும். (பிறகு உண்ணித் தம்புரானிடம்)

யா நீஹ பூதானி வசந்திதானி

பலிம் க்ருஹீத்வா விதிவல் ப்ரயுக்தம்

அன்யத்ர வாசம் பரிகல்பயாமி

க்ஷமந்து தானதய நமோஸ்து தேப்ய:

(ஸ்லோகம் சொல்லியபடியே மகனை நோக்கித் திரும்பி) அப்படென்னு ஆரம்பிக்கற பிரார்த்தனா ஸ்லோகம் தெரியாதா? (சிரித்து) எல்லாம் படிச்ச முடிச்சாச்சுன்னு நெனைக்கிறவனை மாதிரி படு முட்டாள்கிடையாது.

பெருந்தச்சனை பெருமையுடன் தன் தலைமுறை ஜெயித்துவிட்ட திருப்தியுடன் தம்புரான் பார்க்கிறார்.

பெருந்தச்சன்: கிளம்பறேன் தம்புரான். மண்டபத்த யாரு கட்டினாலும் அது என்னிக்கும் மங்காம இருக்கணும்கறதுதான் நம்ம ரெண்டுபேரோட ஆசை. தம்புரான்களுக்கு பாடம் சொல்லித் தரணும்கிற முட்டாள்தனமான ஆசையில தச்சன் இங்க வரல.

நடக்கவாரம்பித்துவிட்டதைக் கண்டு தம்புரான்: ராமா. ராமன் இங்க இருந்துதான் ஆகணும்.

பெருந்தச்சன்: (நின்று) இல்ல. தம்புரானுக்கு அவசியப்படும்போது ஆள அனுப்புங்க வர்றேன்.

நடந்துபோகிறார்.

மகனின் தவிப்பு.

காட்சி அறுபத்து மூன்று

பகல்

மகன் மண்டபத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறான். நிர்மாணத்தின் முதற்கட்டம். மேற்பார்வைக்காக அங்கு வந்த குஞ்சிக்காவும் உண்ணித் தம்புரானும் அதைப் பார்க்கிறார்கள். அவள் ஒரு புறமும் அவர் ஒரு புறமுமாகப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். வேலை செய்கிற கண்ணன் தம்புராட்டியைப் பார்க்கிறான். தம்புராட்டி அவன் பார்க்காதபோதெல்லாம் அவனது கட்டும்ஸ்தான உடம்பையும் வலிமையோடு அவன் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதையும் ஆர்வத்துடன் கவனிக்கிறான். அடிக்கடி அவர்களின் பார்வைகள் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

கண்ணன்: (வேலையை நிறுத்திவிட்டு தம்புராட்டியின் அருகில் வந்து) ஒவ்வொரு தூண்லயும் ஒவ்வொரு சிற்பம் இருக்கும். யக்ஷியோ நர்த்தகியோ ஏதாவது... நல்லா இருக்கும் இல்லையா?

குஞ்சிக்காவு: அஷ்டலக்ஷமின்னா இன்னும் நல்லது.

அதான் வசதியா எட்டு தூண் இருக்கே.

கண்ணன் (போசித்து): உம்... அஷ்ட தேவிகளும்கூட வெக்கலாம். ஆனா...

குஞ்சிக்காவு பார்க்கிறாள்.

கண்ணன்: (சிரித்து) அதுக்கு தம்புராட்டி இன்னும் கொஞ்சம் வசதி பண்ணித் தரவேண்டியிருக்கும்.

குஞ்சிக்காவு: உம்? இன்னும் மரம் வேணுமா?

கண்ணன்: (ஒரு குறும்புச் சிரிப்புடன்) கல்லும் மரமும் எல்லாம் இல்ல.

குஞ்சிக்காவு: பின்னே?

கண்ணன்: (தயங்கி) தம்புராட்டி அப்பப்போ இங்க வந்தீங்கன்னா...

ஓரிரண்டு நிமிடங்களானது அவளுக்கு அதன் அர்த்தம் புரிய.

குஞ்சிக்காவு: (வெட்கத்தை மறைத்தபடி) நான் வரைஞ்ச ஓவியங்கள்ல ஒரு மஹாலக்ஷ்மி இருக்கு. அத வேணா கொண்டுவரச் சொல்லட்டுமா?

கண்ணன்: ஓவியம் வரைவீங்களன்னும் தெரியும்.

புன்னகைத்து குஞ்சிக்காவு பார்க்கிறாள்.

கண்ணன்: ஆனா... இந்த முகத்த செதுக்கறதுதான் சுலபம். உசிதமும்கூட..

அவள் வெட்கப்படுகிறாள். அதை மறைக்க முயல்கிறாள். தம்புரான் அருகில் வருகிறார்.

தம்புரான்: உம்?

குஞ்சிக்காவு: ஒன்னுமில்ல. முடிய எவ்வளவு நாளாகும்னு கேட்டுக்கிட்டிருந்தேன்.

தம்புரான்: ஆறே மாசத்துல பெரிய பெரிய கோவிலையெல்லாம் கட்டுன சரித்திரம் இருக்கு இவங்க அப்பாவுக்கு.

கண்ணன்: (பரிகாசத்தோடு) இங்க முற்றத்துல இருக்கற கிளிக்கூண்டு அளவுக்கு பெரிய கோவிலா இருந்தா சரிதான்.

வேலையைத் தொடர்கிறான் அவன்.

தம்புரானுக்கு அது பிடக்கவில்லை. தம்புராட்டி அவனைப் பார்க்கும்போது அவன் புன்னகைக்கிறான்.

காட்சி அறுபத்து நான்கு

அந்தி நெருங்கும் நேரம்

கார்த்திகை. கார்த்திகை விளக்குகள். மனையின் உள்திண்ணையில் குஞ்சிக்காவும் பணிப்பெண்ணும் கார்த்திகை விளக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மனையின் முற்றத்துக்கு வந்த கண்ணன் அதைப் பார்த்து நிற்கிறான். அவளைப் பார்த்த தம்புராட்டி பணிப்பெண்ணிடம் ஏதோ ரகசியமாக சொல்லிவிட்டு மீண்டும் விளக்குகளை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறாள்.

கண்ணன் அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்துவிட்டு திரும்பிப் போக யத்தனிக்கும்போது குஞ்சிக்காவு: ஒரு நிமிஷம். கார்த்திகை பலகாரம் ஏதோ வருது.

கண்ணன் நிற்கிறான்.

குஞ்சிக்காவு: உங்களுக்கு ஐபம். சந்தியாவந்தனம் இதெல்லாம் உண்டா?

கண்ணன் கீழே. தம்புராட்டி சற்று உயரத்தில்.

கண்ணன்: உண்டே... அதுமட்டுமில்ல. நான் மஹாலக்ஷ்மியோட உபாசகன்கூட.

தம்புராட்டி: ஓ!

கண்ணன்: எப்பவாவது ஒரு பொன்மழை பெய்ய வைப்பானு...

தம்புராட்டி: தங்கத்தில மழையா?

கண்ணன்: அவளோட அருள் இருந்தா அதுவும் நடக்கும்.

தம்புராட்டி: (ரசித்தவாறு) தங்கம் நிறையா கிடைச்சா தங்கத்தாலேயே கோவில் கட்டலாம்னா?

கண்ணன்: (குறும்பாக) கோவில் இல்ல. ஒரு அரண்மனை கட்டணும்னுதான் எனக்கு ஆசை.

தம்புராட்டி: அரண்மனையா? யாருக்கு?

கண்ணன்: எனக்குத்தான்! அரண்மனை கட்டிக்கிட்டா தச்சனும் ராஜாவாயிடலாம் இல்லையா? பழைய கதைகூட ஒண்ணு இருக்கே!

தம்புராட்டி: (சிரிக்கிறாள்) ராஜாவா?

கண்ணன்: சொர்க்கமாச்சே! ராஜாவுக்கு என்னென்ன அதிகாரங்கள்

இருக்கு! (நடித்துக் காட்டுகிறான்) யாரங்கே? கார்த்திகை விளக்கை ஏற்றிக்கொண்டிருந்த அந்த நாரீமணி யார்? (இன்னொரு குரலில்) ப்ரபோ அது குன்னத்தூர் சின்னத் தம்புராட்டி. (மீண்டும் பழைய குரலில்) உடனே காவலர்களை அனுப்பி பல்லக்கில் ஏற்றி நமது அரண்மனைக்குக் கொண்டு வா... நம்முடைய அந்தப்புரத்தை அலங்கரிக்க வேண்டிய அற்புத அழகி... (தான் எல்லை கடந்துவிட்டதை உணர்ந்து பாதியில் நிறுத்தி) மன்னிக்கணும் தம்புராட்டி. அடியேன்... யோசிக்காம சொல்லிட்டேன்.

தம்புராட்டி முகத்தைக் கடுமையாக வைத்துக் கொள்கிறான். உள்ளேயோ ஆனந்தம். பணிப்பெண் ஒரு இலையில் சுற்றப்பட்ட பலகாரங்களைக் கையில் கொடுத்தபோது தம்புராட்டி கடுமையைத் தளர்த்திக்கொண்டு அதை சற்றுத் தாழே நிற்கிற கண்ணனின் கைகளில் விழுமாறு போடுகிறான்.

அவன் அதைப் பிடித்து. அவளைப் பார்த்து: கனவுக்கு அளவோ கணக்கோ இருக்கா என்ன?

தம்புராட்டி அவனுக்குப் பின்னால் பார்த்துவிட்டு ஏதும் பேசாமல் திரும்பிப் போவதைக் கண்டு கண்ணனும் தனக்குப் பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கிறான். நீலகண்டன் பக்கத்தில் வந்துகொண்டிருக்கிறான்.

நீலகண்டன்: வேலை எவ்வளவு முடிஞ்சிருக்கு கண்ணா?

கண்ணன்: நடந்துக்கிட்டிருக்கு.

கண்ணன் நடக்கிறான்.

நீலகண்டன் யாருமில்லாத திண்ணை வாசலைப் பார்க்கிறான். கொஞ்சம் பொறாமையுடன்.

மனையின் உட்புறத்தை அடைந்த தம்புராட்டி ஒரு இனிய அவல்தையுடன் காணப்படுகிறான். அவள் நடக்கையில் மனதில் பொங்கி வழியும் சங்கீதத்தைப் போல பின்னணியில் ஸ்வரங்கள்... நடந்து படுக்கையறையை அடைந்தபோது பாதி வரைந்து வைத்திருந்த ஓவியத்தைப் பார்க்கிறான். விளக்குகளை அருகில் எடுத்து வைத்து தனக்குள் ஏதோ யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது கதவருகில் நிழல் போல் வந்து நிற்கிறான் பணிப்பெண்.

பணிப்பெண்: அச்சன் நம்பூதிரி தேடிக்கிட்டிருந்தாங்க.

காட்சி அறுபத்து ஐந்து

இரவு

மனையின் உள் முற்றத்தில் காத்து நிற்கும் தம்பிரான் அருகில் வந்த மகளைப் பார்த்து

தம்புரான்: நீலகண்டன் வந்திருக்காரா.

குஞ்சிக்காவு: உம்.

தம்புரான் அமர்ந்திருக்கிறார். மகள் நின்று கொண்டிருக்கிறாள்.

தம்புரான்: (சந்தோஷத்துடன்) இப்ப நீலாண்டனுக்கு புதுசா ஒரு யோசனை. குருதசை வார வரைக்கும் காத்திருக்கணுமான்னு.

குஞ்சிக்காவு ஏதும் சொல்லாமல் நிற்கிறாள்.

தம்புரான்: நீலாண்டனுக்கு நல்ல பேரு இப்போ... அவருக்கு வேற ஆலோசனைகளும் வந்துக்கிட்டிருக்கு. வேற எங்கயாவது நிச்சயமாயிடுச்சுன்னா...

குஞ்சிக்காவு: (அலட்சியமாக மெல்ல சிரித்து) ஒரு கெடுதலும் இல்ல.

தம்புரான்: (சற்று திடுக்கிட்டுப்போய்) ஏய்?

குஞ்சிக்காவு: எனக்கும் யோசிக்க கொஞ்சநாள் வேணும்.

தம்புரான்: புரியல.

குஞ்சிக்காவு: கொஞ்ச நாளாகட்டும் அப்புறம் பாத்துக்கலாம். நெறைய பெரிய கோவில்கள் பாக்கவேண்டியிருக்கு... நிறைய ஊர்களுக்குப் போகவேண்டியிருக்கு... அப்புறம் -

தம்புரான்: (அவ்வளவுதானா என்கிற நிம்மதியோடு) நல்லதுதான். கல்யாணமாயிட்டா கூடவரவும் ஒரு ஆளாச்சில்ல. அதுவ என்ன இருக்கு?

மகள்: (கேவியாக) கல்யாணமாகி வந்த திருமேனி துணைக்கு வருவாரா? தாலி கட்டி முடிஞ்சபிறகு (மெல்ல சிரித்து) வேலைக்காரி விளக்கெடுத்துக்கிட்டு வந்து எப்ப கூப்பிடப்போறான்னு வாசல்ல காத்துக்கிட்டிருக்கணும்.

அவ்வளவுதானே பொறுப்பு?

தந்தை விழிப்பதைப் பார்த்து குஞ்சிக்காவு: அப்பாவைப் பத்தி நான் சொல்லல. வேற மனைகளுக்குப் போனப்போ பாத்ததும் சொல்லக் கேட்டதும்தான்.

தம்புரான்: (சிந்தனை வயப்பட்டவராய்) குழந்தே, உங்க அம்மா... பல தேசங்களும் போனப்போ. நான்... கூடவேதான் இருந்தேன்.

குஞ்சிக்காவு: குழந்தை வேணும்னு வேண்டிக்கத்தானே? தம்புரான் ஆமாம் என்று தலையாட்டுகிறார்.

குஞ்சிக்காவு: வயித்துல குழந்தைய சமக்கறதும், வாரிசுகள உண்டுபண்ணிக்கிட்டே இருக்கறதும்தானே பொதுவா தம்புராட்டிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டது. (சற்று நிறுத்தி) அதுவும் வேண்டியதுதான். ஆனா கொஞ்ச நாள் ஆகட்டும்.

தயக்கத்தோடும் நிலை கொள்ளாமலும் தம்புரான்: (உபதேசமாக) குழந்தே, அப்பாவோட இல்லத்தப்போல கதிகெட்டவங்க இல்ல இவங்க... பிரபுத்துவம் பாண்டித்தியம் ரெண்டும் சேந்து கிடைக்கறது அபூர்வமில்லையா?

குஞ்சிக்காவும் நிம்மதியிழக்கிறாள். இருவரும் சற்று நேரம் மெனமமாகிறார்கள்.

தம்புரான்: அவர் கிட்ட நான் என்ன சொல்லட்டும்?

குஞ்சிக்காவு: (சற்று யோசித்து) எனக்கு இன்னும் நேரம் வரலேன்னு சொல்லிடுங்க.

தம்புரான்: (சற்று பயத்தோடு) நான்தான் கட்டாயப்படுத்தி கூட்டிக்கிட்டு வந்து சொன்ன விஷயம்.

குஞ்சிக்காவு: அதனாலதான் என்னால மாட்டேன்னு சொல்ல முடியல.

தம்புரான் ஆயாசத்தோடு நடக்கிறார். மீண்டும் அவளைப் பார்க்காமல் தயங்கி நின்று தம்புரான்: திருவண்ணூர் தம்புராட்டி சொன்னாங்க, யார் மேலயாவது விருப்பம் இருந்தா நீயே சொல்லவேன்னு... அப்படி ஏதாவது... யாராவது...

குஞ்சிக்காவு: (புன்னகைத்து) ஹேய்... இப்போதைக்கு வேண்டாமன்னுதான்.

என்றபடி சம்பாஷணை முடிந்தது என்பதைப் போல் கம்பீரத்தோடு நடக்கிறாள்.

காட்சி அறுபத்து ஆறு

இரவு

திண்ணையில் விரித்திருக்கும் பாயில் நீலகண்டன் தூணில் சாய்ந்து அமர்ந்திருக்கிறான்.

தம்புரான்: (வந்து அருகில் நின்று) இன்னும் படுக்கலையா? நீலகண்டன்: (ஆர்வத்தை மறைத்தபடி) இல்ல... உள்ள பேசினிங்களா? குருதசைக்கு முன்னாடியும் நல்ல நேரமாத்தான் இருக்குன்னு சொன்னீங்களா?

தம்புரான்: (கொஞ்சம் கோபத்தோடு) சுயம்வரத்துல யெல்லாம் வரிசையில வந்து உக்காந்திருக்கிற மாதிரி இங்க வந்து காத்திருக்க முடியாதுன்னு நீங்க ஏற்கனவே சொன்னதும் அவளுக்குத் தெரியும். (கோபித்துக் கொண்டது தவறோ என்று நினைத்தவராக) இப்ப என்ன அவசரம்?

நீலகண்டன்: (வெறுப்போடு) என்ன அவசரம்? (எரிச்சலோடு) சால்திரப்படி புத்ரயோகம் இப்ப நல்லா இருக்குன்னு சொன்னேன். அவ்வளவுதான். நீங்கதானே அவசரப்பட்டீங்க?

நயமாக தம்புரான்: சின்னப் பொண்ணுதானே? ஏதேதோ ஆர்வம்... பாட்டு கத்துக்கிட்டதுக்கப்புறம் ஓவியம் வந்திருச்சு... இப்போ யாத்திரை போகணும்னு ஆசை... குருதசை முடிஞ்சப்புறம்தானே முதல்வ நாம அவகிட்ட சொன்னோம்...

நீலகண்டன்: (நிமிர்ந்தமர்ந்து, அமைதியாக) இங்க பாருங்க. உங்ககிட்ட சொல்றதுவ எனக்கு தயக்கம் ஒன்னும் இல்ல... (ரகசியம் சொல்வதுபோல) நானும் கல்யாணம் தாம்பத்யம்னெல்லாம் யோசிச்சுக் கிட்டிருந்தவன்

கிடையாது... படிச்சு, மேலமேல படிச்சு ராஜசபையில் உக்காரணும் கறதுதான் என்னோட ஆசையா இருந்தது. (புன்னகைத்து. அகங்காரத்தைக் கைவிட்டவன் போல) இங்க வந்து... (தயங்கி) குஞ்சிக்காவப் பார்த்தப்போ - மனசு கொஞ்சம் ஆடிப்போச்சுன்னு சொன்னா... (சிரிப்பு) உங்களுக்குப் புரியுமனு நினைக்கிறேன்...! (மீண்டும் சிரிப்பு)

உண்ணித் தம்புரான் வேசான அலட்சியத்துடன் அவனைப் பார்க்கிறார்.

நீலகண்டன்: (தீவிரமாக, ஆனால் இதயத்தை வெளிப்படுத்துபவன் போல) வெளிப்படையா சொல்றேன். இந்த பந்தம் ராஜசபையில் உக்காரறவிட பெரிசுன்னு தோணுது. இத்தனை நாள் (உள்ளே காட்டி) பாக்கலையே.

உண்ணித் தம்புரான்: இதை முடிச்சுட்டா எனக்கும் ஒரு சமாதானம்தான் நீலகண்டன்...

நீலகண்டனுக்கு ஆசுவாசம்.

உண்ணித் தம்பிரான்: அம்மாவைவிட முன்கோபம் அதிகம்... சிலநேரம்... நாமும் ஒரு அளவுக்குத்தானே சொல்லமுடியும்?

படுப்பதற்கான ஆயத்தங்களோடு மாணி வருவதைப் பார்த்து 'பாக்கலாம், முயற்சி செய்யலாம்' என்பதுபோல நீலகண்டனைப் பார்த்துவிட்டு நகர்கிறார்.

காட்சி அறுபத்து ஏழு

பகல்

பணிக்கூடம். வேலை இன்னும் சற்று முடிந்திருக்கிறது. கண்ணனும் ஆசாரிகளும் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தூண்கள் ஸ்தாபிக்கப் பட்டுவிட்டன. தூண்களுக்கு மெழுகு பூசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் சிலர். உத்தரங்களையும் சட்டங்களையும் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் சிலர். பெரிய உத்தரம் இன்னும் ஏற்றப்படவில்லை. வேலை செய்துகொண்டிருப்பதனிடையில் கண்ணன் இரண்டு பணிப்பெண்களோடு தம்புராட்டி வருவதை கவனிக்கிறான்.

தம்புராட்டியைப் (மேலே உட்கார்ந்து வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறான்) பார்த்து வந்தனம் செய்துவிட்டு வேலையைத் தொடர யத்தனிக்கும்போது - தன் கௌரவத்திற்கு பங்கமில்லாத அளவில் சின்னதாக ஒரு சைகை செய்து அவனை அருகில் வரும்படி பணிக்கிறான். வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் ஆசாரியை உடைமையாளர் அழைக்கிறார் என்பதற்கு அதிகமான முக்கியத்துவத்தை அதை கவனித்துக்கொண்டிருந்த மற்ற வேலையாட்கள் கொடுக்கவில்லை. கண்ணன் அனாயாசமாகக் கீழே இறங்கி தம்புராட்டியின் அருகில் வருகிறான்.

பணிப்பெண்ணின் கையிலிருந்து ஓவியங்கள் வரைந்த துணிச்சுருள்களை வாங்கி குஞ்சிக்காவு: இதுல ஒரு லக்ஷமி உருவம் இருக்கு.

ஆர்வத்தோடு கண்ணன்: தம்புராட்டி வரைஞ்சதா? அடக்கத்தோடும் இடைவெளியை விட்டுவிடாமலும் புன்னகைக்கிறாள் குஞ்சிக்காவு: உம்... ஆகுமானனு பாருங்க.

கண்ணன் ஓவியங்களைப் பார்க்கிறான். மற்ற ஓவியங்களில் ஈடுபாடு இருந்தாலும் மீண்டும் லக்ஷமி ஓவியத்தைப் பார்த்து என்ன சொல்லவது என்று தெரியாமல் தயங்குகிறான் கண்ணன்.

குஞ்சிக்காவு: ரொம்ப நல்லா இருக்குன்னு ஒன்னும் கொண்டு வரல.

கண்ணன்: தம்புராட்டிக்கு ஓவியம் வரையத் தெரியும். ஆனா எனக்கு கல்லுலயோ மரத்துலயோ இதுமாதிரி செய்யத் தெரியாதேன்னு கொஞ்சம் பொறாமையா இருக்கு.

குஞ்சிக்காவு திருப்தியோடு புன்னகைக்கிறாள்.

கண்ணன்: ஆனா... எனக்கு... (ஓவியங்களைத் திருப்பிக் கொடுத்தபடி) எட்டு தேவ நர்த்தகிகளைத்தான் செதுக்கலாம்னு தோணுது. தூண்களுக்கு அதுதான் அழகு. குஞ்சிக்காவு: ஆகட்டும்.

கண்ணன்: (சிரித்து, பணிப்பெண்கள் கொஞ்சம் தள்ளி நிற்பதால், அவர்களுக்கு கேட்காத குரலில்) ஆனா தம்புராட்டிய தினம் கொஞ்ச நேரம் கடன் கேக்கறது எப்படின்னு தெரியலியே.

தம்புராட்டி புன்னகைக்கிறாள். அப்போது நீலகண்டன் அருகில் வருவதைப் பார்த்து இருவரும் முக பாவத்தை மாற்றிக் கொள்கிறார்கள்.

அருகில் வந்த நீலகண்டன்: உம்? என்ன சந்தேகம்?

கண்ணன்: சிற்பங்களுக்கு முகம் உள்முகமா இருக்கணுமா வெளிமுகமா இருக்கணுமான்னு யோசிச்சுக் கிட்டிருந்தோம்.

நீலகண்டன்: (மண்டபம் எழும்பும் இடத்தைக் காட்டி) ரங்கஸ்தானம் அங்க. அப்ப பார்வையும் அதப்பாத்துதான் இருக்கணும். சிலனை நந்தி பாக்கற தத்துவம்தான். வேறென்ன?

கண்ணன்: ஒன்னுமில்ல.

மீண்டும் மேலே ஏறுகிறான். தம்புராட்டியும் நடக்கத் துவங்க

நீலகண்டன்: கிளம்பியாச்சா?

குஞ்சிக்காவு: (மரியாதையுடன்) மாணி கத்திக்கிட்டி ருப்பாரு. பத்தாயத்தோட சாவி என் கையில இருக்கு.

புன்னகைத்து விடைபெற்று நகர்கிறாள்.

நடந்துபோகின்ற அந்த அழகியை காமவயப்பட்ட வனாகப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருக்கிறான் நீலகண்டன்.

காட்சி அறுபத்து எட்டு

மாலை நேரம்

பெருந்தச்சனின் வீடு

திறந்திருக்கும் பெட்டி. உள்ளேயும் வெளியேயும் நிறைய கிரந்தங்கள். அவர் சில கிரந்தங்களைப் பார்க்கிறார். யோசிக்கிறார். கீழே வைக்கிறார். பிறகு எழுத்தாணியால் புதிய ஓலைத் தருக்கில் ஏதேதோ எழுதுகிறார். வேலிப்படலின் ஓசை கேட்டு திரும்பிப் பார்க்கும்போது ஆச்சர்யம். கதவருகில் தேவகி. பதினேழு பதினெட்டு வருடங்களுப் பிறகு பார்க்கிற வாடி வதங்கிப்போன தேவகி. உடன் ஆறு வயது சிறுவன் ஒருவன். கிரந்தங்களை அடுக்கிச் சேர்த்தபடி பெருந்தச்சன்: இது என்ன வராதவங்க வந்திருக்கிறீங்க.

தேவகி: வாவண்ணூர் வழியா நிறைய தடவை போனீங்கன்னு கேள்விப்பட்டேன் வீட்டுக்கு வரவே இல்லையே...

பெருந்தச்சன்: இனிமே வர்றதுக்கு என்ன... வேலையெல்லாம் நிறுத்திக்கிட்டேன். இனி நிம்மதி. நீ எங்க இங்க?

தேவகி: பக்கத்துல ஒரு கல்யாணத்துக்காக காலையில வந்தேன்... தனியா இருக்கும்போது உங்களுக்கு சமையல் சாப்பாடு எல்லாம்?

பெருந்தச்சன்: பசிச்சா ஏதாவது செஞ்சுப்பேன். உனக்கு எத்தனை குழந்தைங்க இப்ப?

தேவகி: மூணு. மூத்தது ரெண்டும் பொண்ணுங்க. ராமேட்டனுக்கு அடெல்லாம் எங்க தெரியுது. இல்லே? இவந்தான் கடைசி.

பெருந்தச்சன் சிறுவனைப் பார்க்கிறார். அருகில் அழைக்கிறார்: உனக்கு தர ஒன்னும் இல்லையே இங்க. உன் பேரு என்ன?

தேவகி: (தயங்கி) ராமேட்டனோட பேருதான். ராமன் குட்டின்னு கூப்பிடறோம்.

பெருந்தச்சன்: படிச்சு பெரிய ஆளாகணும். என்ன?... உனக்கு என்ன குடுக்க?

துக்கத்தோடு உணர்ச்சி வசப்பட்டவளாக தேவகி: ஒன்னும் வேண்டாம்... கண்ணனாட்டம் இவனும் பேரெடுக்கணும்னு ராமேட்டன் அவன் தலையில கை வெச்சு ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க.

அது போதும்.

அவர் சிந்தனையோடு தலையசைக்கிறார்.

அவர் சிறுவனை அணைத்து தலையில் கைவைத்து ஒரு முத்தம் கொடுத்து: நல்லா வருவே... (உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு) உம்... (மீண்டும் ஓலையையும் எழுத்தாணியும்

எடுத்துக்கொண்டு இருட்டாகறதுக்குள்ள போயிடுங்க. தேவகி பையனின் கையைப் பிடித்தபடி நடக்கிறாள். அவளை நாம் பின்தொடர்கிறோம். அவள் கதவருகே செல்லும்போது பெருந்தச்சன்: ராமன்குட்டி! அவர்கள் நிற்கிறார்கள். அவர் ஒரு கடுக்கனைக் கழற்றிவிட்டு இப்போது இரண்டாவதையும் கழற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். சிறுவன் அருகில் வந்தபோது. புன்னகைத்தபடி அவளது கையைப் பிடித்து சிவப்புக் கல் வைத்த கடுக்கன் இரண்டையும் வைத்துவிட்டு தேவகியிடம்: பெரியவனாகும்போது அவன் போட்டுக்கட்டும். என்றபடி அவளுக்கு மௌனமாக (ஒரு குற்ற உணர்வுடன் கூட) விடையளித்துவிட்டு மீண்டும் வேலையைத் தொடர்கிறார். தேவகி சிறுவனின் கையைப் பிடித்தபடி மேலும் உணர்ச்சிவயப்பட்டவளாக நடக்கிறாள்.

காட்சி அறுபத்து ஒன்பது

இரவு

கல் விளக்குகள் எரிகிற பணிக்கூடம். ஒரு தூணுக்கு அருகே ஒரு நடன அடவில் நிற்கிற குஞ்சிக்காவு. கண்ணன் அவளைப் பல கோணங்களிலிருந்தும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

குஞ்சிக்காவு: மொதல்ல வரைஞ்சுக்க வேண்டாமோ? நிலத்துலயோ துணியிலேயோ...
கண்ணன்: தேவையில்ல. மனசுல வரைஞ்சுக் கிட்டிருக்கேன். தம்புராட்டி. மெல்லச் சிரிக்கிறாள்.
கண்ணன்: அது அழியாது.
தம்புராட்டி அடுத்த அடவுக்கு மாறுகிறாள்.
கண்ணன் அவளது ரூபம் மனதிற்குள் பதியும் வண்ணம் பார்க்கிறான்.
வேறு வேறு அடவுகளில் தம்புராட்டி. முகம். கைகள். கால்கள். உடல்.
கண்ணன் கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.
பிறகு சற்று பின்னால் நகர்ந்து பார்த்து. தூணில் ஒரு கால் வைத்து நிற்கிற நிலையை கவனித்து அருகில் சென்று அவளது கையைக் கொஞ்சம் நகர்த்தி வைக்கையில் எதிர் பாராமல் நீலகண்டனின் குரல்: அடேய்!
கண்ணன் விலகி நிற்கிறான்.
குஞ்சிக்காவு காலைக் கீழே இறக்கி வைக்கிறாள்.
நீலகண்டன்: தேவ நர்த்தகிகளுக்கு ஆடை தேவையில்ல.

அதையும் அவிழ்க்கணும் கறதா அடுத்த கட்டம்? குஞ்சிக்காவு: (பயத்தோடு ஆனால் தீர்மானமான குரலில்) மண்டப வேலைக்கு மேற்பார்வை பாக்கத்தான் அச்சந்திருமேனி உங்களை வெச்சிருக்காரன்னு நான்கேள்விப்பட்டேன்... ராஜாங்கத்தையே கையில் எடுத்துக்கிட்டது இப்பத்தான் எனக்குத் தெரியுது. பயத்தோடு கண்ணன்: திருமேனி, எட்டு தூண்கள்ல - நீலகண்டன்: போதும் நிறுத்து... பாக்கி வேலைய பழைய மூத்த ஆசாரிங்க யாராவது செய்யட்டும். நீ கிளம்பலாம். கண்ணன்: (இப்போது தைரியமாக) அதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியது தம்புராட்டி. மேற்பார்வை மட்டுந்தான் ஆச்சார்யனுக்கு வேலை. தம்புராட்டி மௌனமாக நின்று கொண்டிருக்கிறாள். நீலகண்டன் குஞ்சிக்காவைப் பார்க்கிறான். எதிர்பார்ப்போடு கண்ணனும். சிறிது நேரம் நீடிக்கிறது அந்த அவஸ்தையான சூழல். பிறகு குஞ்சிக்காவு: ஆரம்பிச்ச ஸ்தபதியே முடிச்ச வெக்கவேன்னா கட்டிடத்துக்கு அல்பாயுசு. அந்த அளவுக்கு எனக்கு சாஸ்திரம் தெரியும். சரிதானே? பார்த்துவிடலாம் என்பதைப்போல நீலகண்டனை முறைத்துவிட்டு வெளியேறுகிறாள். வன்மத்துடன் கண்ணனின் அருகே சென்று நீலகண்டன்: என்ன பரிசாரம் பண்ணினும்னு எனக்குத் தெரியும். நீ கெளம்பலாம்... திருமங்கலத்துத் திருமேனி யாரன்னு உனக்குத் தெரியாது. அதையும் பார்த்துவிடலாம் என்பதைப்போல கண்ணன்: என்னைத் திருமேனிக்கும் சரியாத் தெரியாது... நான் கண்ணன் விஸ்வகர்மன்... பெருந்தச்சனோட மகன்... தம்புராட்டியே போகச் சொல்றவரைக்கும் என்ன யாரும் இங்க இருந்து அசைக்க முடியாது. என்றபடி நடக்கிறான். என்ன செய்வது என்று புரியாமல் கோபத்துடன் தன்னிலை மறந்த நீலகண்டன்.

காட்சி எழுபது

இரவு

மனையில் அவஸ்தையோடு காணப்படுகிற குஞ்சிக்காவுத் தம்புராட்டி. தூரத்திலிருந்து நீலகண்டனின் குரோதம் நிரம்பிய குரல்: ஆயிரம் ஆயிரமா கொட்டிக் குடுக்கற பெரிய பெரிய வேலையையெல்லாம் விட்டுட்டு வந்ததும் போதும் அவமானப் பட்டதும் போதும். உண்ணித் தம்புரானின் குரல் கேட்கவில்லை. பணிப்பெண் கதவருகில் தயக்கத்தோடு வந்தபோது குஞ்சிக்காவின் பார்வை அவளை எரிக்ிறது. அவள் பின் வாங்குகிறாள். மீண்டும் நீலகண்டனின் குரல்: மாம்பற்றை நம்புதிரி என்ன சொல்றீங்க? எனக்குத் தெரியினும்.

காட்சி எழுபத்து ஒன்று

இரவு (தொடர்ச்சி)

வாசல்

திண்ணையில் நீலகண்டனும் உண்ணித் தம்புரானும். பின்னணியில் நிழலுருவமாக மாணி. உண்ணித் தம்புரான்: (சமாதானப்படுத்தும் விதமாக) இவன் சரியில்லேன்னா ராமனைக் கூப்பிடலாம். நான் அதைத்தான முதல்லியே சொன்னேன்? (சற்று கோபத்தோடு) இவந்தான் பெரிய இவன், மலையப் புரட்டிடுவான் கடலைக் குடிச்சடுவானு நீங்கதான் சொல்லிக்கிட்டிருந்தீங்க. நீலகண்டன்: அவன் சிற்பம் வாஸ்து மட்டுமில்லாம காமக் கலையிலும் திறமைசாலியா இருப்பானு எனக்குத் தெரியாம போச்சு... என்னோட தப்புதான். அவன் உண்ணித் தம்புரான்: சின்ன வயசு. தெரியாம மேல கை பட்டுச்சங்கறதுக்காக... (ஒரு முடிவுக்கு வந்தவர்போல், குரலுயர்த்தி) மாணீ... மாணி இருளிலிருந்து அருகில் வருகிறார்.

காட்சி எழுபத்து இரண்டு பகல்

களைப்புடன் காணப்படுகிற பெருந்தச்சன் ஒரு மண்டப மேடையில் அமர்ந்து எழுத்தாணியால் கிரந்தம் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்.

மாணி: (அருகே வந்து) ஹ, நீ இங்கயா இருக்க? உன்னத் தேடி நடக்காத இடமில்ல. கிளம்பு கிளம்பு!

எழுதிக்கொண்டிருப்பதில்தான் கவனம். சிந்தனையின் நூலிழைகள் அறுந்துபோகாமல் இருக்க வேண்டுமே என்கிற கவனத்தினால் இறுகிக் கிடக்கிற முகம்.

மாணி: ரொம்ப அவசரம். உடனே புறப்பட்டு வரச் சொன்னாரு தம்புராள்.

பெருந்தச்சன் தயங்குகிறார்.

மாணி: (உற்சாகத்தோடு) உன் பையனுக்கும் நீலாண்டன் நம்பூதிரிக்கும் சரியான சண்டை. ரெண்டு பேருக்கும் நடுவுல கிடந்து பாவம் தம்புராந்தான் மூச்சு முட்டிக்கிட்டு இருக்காரு.

பெருந்தச்சன் யோசனையோடு எழுத்தாணியைக் கீழே வைக்கிறார்.

காட்சி எழுபத்து மூன்று இரவு

படுக்கையறையில் தம்புராட்டி தனியாக யாருக்கோ காத்திருக்கிறாள். கதவருகே கைவிளக்கோடு பணிப்பெண் வந்ததும் எழுகிறாள்.

பணிப்பெண்: (பயத்துடன்) சமையல்கார சாமி இன்னும் தூங்கல. தம்புராட்டி, யாராவது பாத்துட்டா -

குஞ்சிக்காவு: உம். இன்னியோட முடிஞ்சுடும்னு சொன்னத கேக்கலையா நீ?

பணிப்பெண் கைவிளக்கோடு முன்னால் செல்கிறாள்.

குஞ்சிக்காவு பின்தொடர்கிறாள்.

ஒரு ரகசியஉறவு கழிந்து பாதி திறந்துவைத்திருந்த கதவைத் தாண்டி மாணியே வெளியே வந்தபோது மங்கிய இருட்டில் வெளிச்சம் நகர்ந்து வருவதைப் பார்த்து பயந்து சற்று பதுங்கி நிற்கிறார். பார்த்தால் ஆச்சர்யம்! குஞ்சிக்காவு தம்புராட்டியும் பணிப்பெண்ணும். அவருக்கு நிம்மதி. ஒரு ரகசியம் வெளிப்பட்டுவிட்ட சந்தோஷம்.

காட்சி எழுபத்து நான்கு இரவு (தொடர்ச்சி)

மண்டபத்தில் தனிமையில் காத்திருக்கும் கண்ணன் தம்புராட்டியின் விளக்கைப் பார்த்ததும் உற்சாகம் அடைகிறான். அவர்கள் வந்து சேர்ந்ததும் -

கண்ணன்: வருவீங்களாண்டு சந்தேகமா இருந்தது. லேசான வருத்தத்துடன் குஞ்சிக்காவு: (தனக்குள் பேசுவள் போல) பகல் வெளிச்சத்துல எல்லாரும் பாக்க செய்யற காரியம்தான் இது... ஆனா தம்புராட்டியாச்சே? நேரங்கெட்ட நேரத்துல ஒளிஞ்சு ஒளிஞ்சு வரவேண்டியிருக்கு.

கண்ணன் கைவிளக்கிலிருந்து திரியெடுத்து. இரண்டு விளக்குகளை ஏற்கிறான்.

தம்புராட்டி: (ஒரு நடன முத்திரையில் நின்றபடி) கை? நேத்து இப்படித்தான் வெச்சிருந்தேன்.

கண்ணன்: உம். போதும்...

ஓரளவு வடிவம் வந்துவிட்ட மரத்தில் அவன் செதுக்கத் தொடங்குகிறான். உளி அசையும்போது கவனம் முழுவதும் மரத்தில்தான். இருந்தாலும் கவனம் சிதறிவிடாமல் பேசிக்கொண்டும் இருக்கிறான்.

கண்ணன்: எப்பவாவது ஒரு காலத்துல எல்லாரும் சொல்லுவாங்க இல்ல? இதுதான் அன்னிக்கிருந்த குன்னத்தூர் தம்புராட்டினு...

குஞ்சிக்காவு கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். உளியின் சப்தம்.

கண்ணன்: மரம் எந்தக் காலத்துலயும் ஜொலிக்கணும்னு

அப்பா சொன்னது இப்பத்தான் புரியுது.

தம்புராட்டி கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

கண்ணன்: எப்பவாவது ஒரு காலத்துல யாராரோ இங்க வந்து பாப்பாங்க.

நிறுத்தி, வேலையில் ஏதோ நுணுக்கத்தில் கவனம்.

கண்ணன்: (தனக்குள் பேசிக்கொள்பவன்போல) தம்புராட்டியோட கதைய அவங்க சொல்லுவாங்க...

தம்புராட்டி புன்னகைக்கிறாள்.

கண்ணன்: ஆனா தச்சனோட பேரு யாருக்கும் ஞாபகம் இருக்காது.

தம்புராட்டி: அது ஏன் அப்படி?

மீண்டும் பணியைத் தொடர்ந்தவாறு மெல்லிய புன்னகையுடன் கண்ணன்: அதானே வழக்கம்?

சற்று தள்ளி உட்கார்ந்திருக்கும் பணிப்பெண் உளியோசை கேட்டு மெல்ல படுக்கிறாள்... ஓசைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு.

உறங்கத் துவங்குகிறாள்.

நேர்த்தியோடு அசையும் கண்ணனின் விரல்கள்.

ஒரே நிலையில் நிற்கிற தம்புராட்டியின் களைப்பு.

குஞ்சிக்காவு: (சிரித்து) உம். கொஞ்சம் உக்காந்துக்கறேன்.

இது ரொம்ப கஷ்டமான வேலைதான்.

கண்ணன்: ஒரே மாதிரி உருவங்களான பிரதியெடுத்துக்கலாம். ரொம்ப சலபம். வேற வேறயா இருந்ததாதானே பெருமை? அதுனால்தான் இப்படி

கஷ்டப்படுத்த வேண்டியிருக்கு.

விளக்கின் வெளிச்சத்தில் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ளாமல் அவர்கள் சிந்தனையில் மூழ்கி இருக்கிறார்கள். இதயங்களில் தவிப்பு. ஏதோ ஒரு கணத்தில் அவர்களின் கண்கள் சந்தித்துக் கொள்கின்றன. உயர்குடி தாழ்குடி குறித்த வேதனை. துக்கம்.

பரஸ்பர ஆராதனை. இவையெல்லாம் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருக்கும் முகங்கள். தம்புராட்டி மீண்டும் தன்னுணர்வு பெற்று எழுந்து பழைய நிலையிலேயே நிற்கிறாள்.

குஞ்சிக்காவு: உம். நேரத்தை வீணாக்கவேண்டாம்.

கண்ணன்: ஓ... முத்திரை அப்ப இருந்ததவிட ரொம்ப மாறிடுச்சே. அருகில் சென்று கையின் நிலையை மாற்றியமைக்கிறான். பிறகு முகத்தை சற்று திருப்புகிறான். எண்ணெய்த் திரிகளின் வெளிச்சத்தில், தேஜஸ் மிகுந்த அந்த முகம் மிக அருகில்.

வியர்வையும் உத்வேகமும் வழிகிற பக்தனின் முகத்தைத் தம்புராட்டியும் மிக அருகில் காண்கிறாள். கண்ணன் தோளில் கை வைக்கிறான். கண்களுக்குள் பார்க்கிறான். வர்ணாசிரமம் மறந்து இளமையின் அடக்க முடியாத தூண்டுதலால் யார் முதலடி எடுத்து

வைத்தது என்பதே தெரியாதபடி ஒரு கணத்தில் அவர்கள் தழுவிக்கொள்கிறார்கள். தடைகள் உடைந்துபட அழுத்தமான தழுவுல். தம்மை மறந்த சில நிமிடங்கள். சுயநினைவுக்கு வந்த தம்புராட்டி கண்களைத் திறந்தபோது இருளுக்குள்ளிருந்து பயமுறுத்துகிற இரண்டு கண்கள். குஞ்சிக்காவு பயந்து அவறி விலகி நிற்கிறாள்.

கண்ணன் பயமுறுத்தியது எது என்றறியத் திரும்பியபோது இருளிலிருந்து வெளிச்சத்துக்கு அந்த முகம் வந்து நிற்கிறது. பெருந்தச்சன்! அவரல் கேட்டு ஓடிவந்த பணிப்பெண் தம்புராட்டியின் அருகில் வருகிறாள். பணிப்பெண்ணின் முகத்தில் தூக்கக் கலக்கம்.

கண்ணன்: (தேரீயம் வந்தவனாக) அப்பா இங்க - அதை கவனிக்காமல் பெருந்தச்சன்: (வணங்கி) தம்புராட்டி பயந்துட்டிங்களா? அடியேனோட தப்பு இல்ல. முகம் அப்படி. அந்த சாக்ஷாத் பெருந்தச்சன் செதுக்கினது.

தூரத்தில் கோழி கூவும் சப்தம்.

கண்டிப்புடன் பெருந்தச்சன்: தம்புராட்டி கிளம்புங்க. மத்தவங்க எழுந்துக்கறதுக்கு முன்னாடி மனைக்குள்ள போயிடுங்க...! (பணிப்பெண்ணிடம் கட்டளை போல) உம்!

குற்ற உணர்வோடு தலை குனிந்து குஞ்சிக்காவும் பணிப்பெண்ணும் நடக்கிறார்கள்.

பெருந்தச்சன் கைவிளக்கை எடுத்து செதுக்கிய சிலைக்கருகே பிடித்துப் பார்க்கிறார். குஞ்சிக்காவின் முகம்.

கைவிளக்கின் வெளிச்சத்தில் வேலை முடிந்த மற்றொரு சிற்பம். அதிலும் குஞ்சிக்காவின் முகம்.

படிப்பகம்

அவர் நடுங்கிப்போய் நிற்கிறார்.

காட்சி எழுபத்து ஐந்து

ஒரு சூர்யோதயம்

ஆற்றங்கரையில் காலைக் கர்மங்கள் கழிந்து தனிமையில் அமர்ந்திருக்கும் பெருந்தச்சன். மகன் அருகில் வந்து நிற்கிறான். இன்னும் அவன் குளித்திருக்கவோ நெற்றியில் நீறிட்டிருக்கவோ இல்லை.

பெருந்தச்சன் மகன் ஏதாவது சொல்கிறானா என்று எதிர்பார்த்து மௌனம் காக்கிறார்.

அவர்தான் ஆரம்பிக்கட்டுமே என்பதாக மகன். மகனுக்கு சற்று மரியாதை கலந்த பயம் இருக்கிறது. ஆனால் அகம்பாவம் இல்லாத தைரியமும் இருக்கிறது.

மெல்ல பெருந்தச்சன்: திறமைகள் எல்லாம் கடவுளோட அனுக்ரஹத்தானது எப்பவாவது யோசிச்சிருக்கியா? கண்ணன் ஆமென்று தலையாட்டுகிறான்.

பெருந்தச்சன்: அனுபவத்துல வளத்துக்கலாம். ஆனாலும் அனுக்ரஹத்தான் ஆதாரம்.

கண்ணன் கவனிக்கிறான்.

பெருந்தச்சன்: ஆசாரங்களும் அனுஷ்டானங்களும் கைவிட்டுப்போனா -

கண்ணன் விஷயத்தை எதிர்கொள்ளத் தயாராக நிற்கிறான்.

பெருந்தச்சன்: அப்புறம்... நீயும் நானும் வெறும் தச்சனாத்தான் இருப்போம். சித்தரா இருக்கமாட்டோம்! புரியுதா?

இன்னும் சொல்ல என்ன இருக்கிறது என்கிற பாவத்தில் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு பெருந்தச்சன் நடக்கிறார்.

ஆற்றங்கரையில் கண்ணன் தனித்து விடப்படுகிறான். மனதில் துக்கம்.

காட்சி எழுபத்து ஆறு

திண்ணை அருகே திருமேனியும் பெருந்தச்சனும். நிற்கிறார்கள். பெருந்தச்சன்: ரெண்டு முணு நாள்ல வேலை முடிஞ்சிடும். இப்ப அனுப்பி வெச்சுட்டா எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சு போயிடும்...

அடியேன்தான் இங்க இருக்கேன்ல.

தவிப்போடு தம்புரான். இன்னும் என்ன சொல்வது என்று அறியாத பெருந்தச்சன்: முகத்தைப் பார்த்து சிலை செதுக்குனது... ஒரு தப்பில்ல. நானும் செஞ்சதுதானே?

உண்ணித் தம்புரான்: (துக்கமும் கோபமுமாக) உயர்வு தாழ்வு தெரிஞ்சு நியமங்கள் மீறாம இருக்க. பெருந்தச்சனுக்குத் தெரிஞ்சிருந்தது. இவங்களுக்கு?

பெருந்தச்சன்: மானக்கேடு வந்துராம அடியேன் பாத்துக்கறேன் தம்புரான்.

உண்ணித் தம்புரான்: (துக்கத்தோடு) கதியில்வாத ஒரு தம்புரான் காவலுக்கு இருக்கற நேரத்துல குலம் கெட்டுதுன்னு ஒரு கெட்ட பேர்...!

பெருந்தச்சன்: தம்புரான்! அப்போது நீலகண்டன் வெளியிலிருந்து குளித்துவிட்டு வருவதைக் கண்டு உண்ணித் தம்புரான் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

பெருந்தச்சன்: அப்பறம் வரேன் என்றபடி எதிர் திசையில் நடக்கிறார்

நீலகண்டனும் தம்புரானும்.

நீலகண்டனுக்கு கோபம் பொறிபறந்து கொண்டிருக்கிறது.

நீலகண்டன்: ஒரே ஒரு வேலைக்காரன்... ஒரே ஒரு குதரன்... ஒரே ஒருத்தன் சாட்சி சொன்னா போதும். கதவை சாத்தி வெளிய தள்ள! நம்புதிரிக்குத் தெரியுமில்ல?

உண்ணித் தம்புரான்: (தன்னை அடக்கிக் கொண்டு) அப்படி என்ன இங்க பெரிய பிரச்சனை?

நீலகண்டன்: (குருமான பரிகாசத்தோடு) அர்த்தராத்திரியில மண்டபம் கட்டற இடத்துல ஆசாரிப் பையன்கூட தம்புராட்டியோட ரகசிய சல்லாபம்... வேற என்ன? துணைக்குப் போன தானிய விட்டு சொல்லச் சொல்லட்டுமா? சாட்சி வேணுமா?

என்றபடி சற்று தள்ளி பதுங்கி நிற்கின்ற மாணியை நோக்குகிறான்.

தம்புரான் மாணியைக் கோபத்தோடு பார்க்கையில் மாணி திரும்பி நடக்கிறார்.

நீலகண்டன்: வேணுமா? கோபமடைந்த உண்ணித் தம்புரான்: (நீலகண்டனைப் பார்த்து) நம்புதிரி கெளம்பலாம்... கலச பூஜைக்கு வேற ஆள் பாத்துக்கறோம். (குரலைத் தாழ்த்தி) இங்க தாலி கட்டப்போறோம்னு மனசல நெனச்சுக்கிட்டிருக்கவும் வேண்டாம். தீர்ந்ததா?

பகையோடு நீலகண்டன்: தீரல. அரண்மனைக்கு நான் போயிட்டு வந்தப்புறம்தான் எல்லாமே ஆரம்பிக்கும்.

உண்ணித் தம்புரான் அதிர்ந்து போகிறார்.

நீலகண்டன்: (நடக்க ஆரம்பித்து மீண்டும் திரும்பி நின்று) ஒரே வாரிகன்னுதானே நம்புதிரி ஆட்டம் போட்டுக்கிட்டு இருக்கீங்க. ரகசியம் அம்பலமாபிடுச்சன்னா மகாராஜா ஒரு செப்போலை அனுப்புனார்னா போதும். அதுல ஒரு நாலே நாலு வரி!

தளர்ந்து போன தம்புரான்: நீலகண்டன்! நீலகண்டன் பகையுணர்வோடும் கோபத்தோடும் பார்க்கிறான்.

தீமமான குரலில் தம்புரான்: எந்த ரகசியமுமே இங்க இல்லையே நீலகண்டன்!

நீலகண்டன் கேலியாகப் பார்க்கிறான்.

தம்புரான்: என் மகளப்பத்திதான் சொல்லிக் கிட்டிருக்கோம்கிற ஞாபகம் இருக்கட்டும்.

தம்புராட்டின்னாலும் அவ எனக்கு மகதான். அத நீலகண்டன் மறக்கக்கூடாது.

நீலகண்டன்: அப்படினா அந்த மகளுக்கு திருமங்கலத்து நம்புதிரி வேணுமா. ஆசாரிப் பையன் வேணுமான்னு ரெண்டுல ஒன்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டு வாங்க...! மத்ததெல்லாம் அப்புறம் பாத்துக்கலாம்.

சவாலோடு நிந்தனையோடு தம்புரானைப் பார்த்தபடி நிற்கிறான். உண்ணித் தம்புரான் தலை குனிந்தபடி உள்ளே செல்கிறார்.

நீலகண்டன் திண்ணையில் சப்பணமிட்டு ஐபிக்கத் துவங்குகிறான்.

காட்சி எழுபத்து ஏழு

தந்தையும் மகளும். உண்ணித் தம்புரான்: அவன் சொல்றதக் கேட்டேல்ல. என்னதான் சொல்ற?

குஞ்சிக்காவு: (தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு) அங்க கத்திக்கிட்டிருந்தது இங்கயும் கொஞ்சம் கேட்டுச்சு... வால்து பூஜைக்கு வேற ஆள் பாத்துக்கலாம். அவர் போகலாம்.

வேதனையுடன் உண்ணித் தம்புரான்: அப்படி போக முடியாதுன்னு இல்ல சொல்றான். விவகாரம் எவ்வளவு தூரம் போயிருக்குன்னு உனக்குத் தெரியுமா?

குஞ்சிக்காவு அமைதியாகிறான்.

அக்கறையுடன் உண்ணித் தம்புரான்: அப்படியெல்லாம் எதுவும் நடக்கவேன்னு. தோ, இந்த தேவிக்கு முன்னாடி ஒரு விளக்க ஏத்தி வெச்ச சத்தியம் பண்ணு. அந்த ஆளுக்குத் தெரியட்டும். உம்.

மகன் தயங்குகிறான். தந்தை மகளையே உற்று நோக்குகிறார்.

தம்புரான்: என்ன? குஞ்சிக்காவு: ராத்திரி மண்டபத்துக்குப் போனேங்கறதுதான் குற்றச்சாட்டுன்னா - (நிறுத்தி) ஆமா. போயிருந்தேன்.

(முற்றத்திற்கு திரும்பி வந்த பெருந்தச்சன் அதைக் கேட்கிறார்)

குஞ்சிக்காவு: அவர் கடைசியா கேட்ட கேள்வியும் என் காதுல விழுந்தது. அதுக்கு என்னோட பதில் -

கதறி அழுதபடி உண்ணித் தம்புரான்: வேண்டாம்... வேண்டாம்... சொல்லாதே... சொல்லாதே...

என்றபடி அவர் சுவரில் சாய்ந்து தேம்பியழுகிறார்.

துக்கமடைந்த பெருந்தச்சன் அதைக் காணும்
தெரியவில்லாமல் வேறு எங்கோ பார்க்கிறார்.
மகனும் தர்மசங்கடத்தில் ஆழ்ந்துதான் போயிருக்கிறான்.

காட்சி எழுபத்து எட்டு

பகல்

பணிக்கூடத்தில் சிற்பங்களெல்லாம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு
விட்டன. தூண்களில் பளபளப்பு ஏற்றுவது முதலான
வேலைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. பெரிய
உத்தரத்தின் மரச் சட்டங்கள் மேலே ஏற்றப்பட்டு
விட்டாலும் இன்னும் கோர்க்கப்படவில்லை. கண்ணன்
சட்டங்களை வெட்ட வேண்டிய அளவை உளியால்
குறித்துக்கொண்டிருக்கும் போதுதான் பெருந்தச்சன்
வெளியே வந்து நிற்கிறார். மற்ற ஆசாரிகளின் மரியாதை
கலந்த பார்வையைக் கவனித்து கண்ணன் வெளியே
பார்க்கிறான்.

வெளியே பெருந்தச்சன் கோபத்தை அடக்கியபடி
காத்திருக்கிறார். மகன் மெல்ல மெல்ல அருகில்
செல்கிறான்.

அருகில் சென்ற பிறகும் ஓரிரு நிமிடங்கள் இருவரும்
ஏதும் பேசிக்கொள்ளாமல் நிற்கிறார்கள்.

பெருந்தச்சன்: நீ கிளம்பு கண்ணா, வேலைய முடிச்ச
கலசபூஜை நடத்திக் குடுத்துட்டு நான் வந்துரேன்.

கொஞ்சம்கூட தயக்கமில்லாமல் கண்ணன்: இவ்வளவு
தூரம் பண்ணது நான்தானே... வேலை முடிச்ச
வைக்கறதுக்கும் என்னால முடியும்.

பெருந்தச்சன்: உன்னால முடியாதுங்கறது இல்ல
பிரச்சனை, இது தம்புரானோட உத்தரவு.

கண்ணன்: பேரும் புகழும் கிடைக்கற ஒரு வேலை
பெருந்தச்சன் செஞ்சதுன்னு எல்லாரும் சொல்லணும்.
அதான உங்க ஆசை?

பெருந்தச்சன் எதிரியாகிவிட்ட தன் மகனைப் பார்க்கிறார்.
தன் மகனாகிப் போய்விட்டானே என்கிற கையறுநிலை.
கோபத்தை ஒத்தி வைத்துவிட்டு குரலைத் தாழ்த்தி
பெருந்தச்சன்: குற்றம் சாட்டி விசாரணை நடத்தி அந்த
தம்புராட்டிய மனையிலிருந்து வெளிய அனுப்பி
அவளுக்கு பிண்டம் வைக்கற வரைக்கும் நீ அடங்க
மாட்ட இல்லையா?

மகன் பேசாமல் நிற்கிறான்.

பெருந்தச்சன்: (சற்று உரக்க) சொல்லு!

மகனின் மௌனம்.

உபதேசமாக பெருந்தச்சன்: இவங்களோட நியமங்கள்
உனக்குத் தெரியுமா?

கண்ணன்: கொஞ்சம்... ஒரு தம்புராட்டிய யாரும்
ஏத்துக்கவேன்னா மகாராஜா அவளை ஏவல் விடலாம்.

பெருமூச்சுடன் பெருந்தச்சன்: ஈஸ்வரா!

கண்ணன்: இங்க அப்படியெல்லாம் ஒன்னும் நடக்கப்
போறதில்ல. எதுக்காக அவசியமில்லாத இந்த குழப்பம்?
பெருந்தச்சன் மகனையே பார்க்கிறார்.

கண்ணன்: அப்படி எதுவும் நடக்காம இருக்கட்டும்...
நடந்தா...

பெருந்தச்சன் பார்க்கிறார்: நடந்தா?

ரோஷத்துடன் கண்ணன்: அபயம் கொடுக்க... ஒன்னும்
இல்லேன்னாலும் ஒரு ஆசாரி வீடாவது இருக்கும். சத்யம்.
பெருந்தச்சன் நடுங்கிப் போகிறார்.

கண்ணன்: சூத்திரச்சிய, பறச்சிய எல்லாம் தம்புரான்கள்
உபயோகிக்கலாம்... சந்ததி உண்டானா வாய் கீறிய
தெய்வம் இரை கொடுக்கும்னு தத்துவம் சொல்லிட்டு
விட்டுட்டுப் போகலாம்.

பெருந்தச்சன் பார்க்கிறார்.

கண்ணன்: ஆனா தம்புராட்டி தாழ்ந்த ஜாதிக்காரன
இஷ்டப்பட்டா? அதுக்கு இவங்க நியமம் என்ன
சொல்லுது?

பெருந்தச்சன் சட்டென மகனை மூர்க்கத்தோடு அடிக்கத்
துவங்குகிறார்.

சுற்றிலுமிருக்கும் வேலைக்காரர்கள் அருகே வர பயந்து
ஸ்தம்பித்துப் போய் நிற்கிறார்கள். அடித்து ஓய்ந்து
கொஞ்சம் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு,
மூச்சிறைத்தபடி பெருந்தச்சன் நின்றுகொண்டிருக்க, கீழே
விழுந்து கிடக்கும் மகன் மெல்ல எழுகிறான்.

பெருந்தச்சன்: (மூச்சிறைத்தபடி) நீ யாரு? ஸ்மிருதிக்கு
விளக்கம் சொல்ல நீ யாரு? புதிய மனுவா,
புஷ்யமித்திரனா, இல்ல கல்லுகபட்டனா?

தயங்காமல் கண்ணன்: நானா? பெருந்தச்சனோட மகன்!
அப்படின்னு... அகங்காரத்தோட சொல்லிக்கிட்டிருந்தேன்
இதுவரைக்கும்!

பெருந்தச்சன் பார்க்கிறார்.

கண்ணன்: இனிமே சொல்ல மாட்டேன்! பெத்தவ
பறைச்சிங்கறதுனால வெளிய சொல்லாம மறைச்சிங்க.
பிராமணனோட வித்துங்கறதுனாலதான் நான்
திறமைசாலியா இருக்கேன்னும் சொல்ல பயந்திங்க.

அதுதான் பெருந்தச்சன்! மஹா ஞானி!

கண்ணன் திரும்பி பணிக்கூடத்தை நோக்கிச் செல்கிறான்.
பெருந்தச்சன் தளர்ந்துபோய் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்.

காட்சி எழுபத்து ஒன்பது

காலை

திண்ணையில் வைதீகர்கள் என்று பார்த்தாலே
தெரியக்கூடிய நாளவந்து முக்கியஸ்தர்களை அழைத்துக் கொண்டு
வந்து அமரச் செய்கிறான் நீலகண்டன். (பெரிய தலைகள், கரடு
முரடான முகங்கள், வயதானவர்கள். வேதமும் சாஸ்திரமும்
கரைத்துக் குடித்து மனம் கல்லானவர்கள்)

நீலகண்டன்: உக்காருங்க, உக்காருங்க... மாம்பற்றையும்
வந்துறட்டும் அப்புறம் விலாவரியா முதல் இருந்து
ஆரம்பிக்கலாம்...

என்றபடி நீலகண்டன் உள்ளே போகையில் கோவிலைப்
பிரதட்சணம் செய்துவிட்டு போகின்ற குஞ்சிக்காவு. நீலகண்டனைப்
பார்த்து புன்னகைத்து நிறைந்த ஆத்ம தெரியத்தோடு குஞ்சிக்காவு:
குளிச்ச ஜெபமெல்லாம் முடிச்சிட்டாங்கன்னா இலை போடச்
சொல்றேன்.

தெய்வீக தேஜஸ் பொருந்திய அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்து
நீலகண்டனின் மன உறுதி சற்று தளர்கிறது.

பதிலை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற குஞ்சிக்காவு.

நீலகண்டன்: ஆங்? இல்லை... சொல்றேன்...

அவள் உள்ளே போவதைப் பார்த்தபடி நிற்கையில் அவளின்
மனதில் கரும் போராட்டமே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அவள்
இறுக்கமான முகத்தோடு உள் திண்ணையில் அமர்ந்திருக்கும்போது
உண்ணித் தம்புரான் அருகில் வருகிறார்.

நீலகண்டன்: எனக்கு இன்னம்கூட ஒரு ஆலோசனை...

கவலையுடன் உண்ணித் தம்புரான்: உம்!

அவருக்கு உதவுவது போன்ற தொனியில் நீலகண்டன்: அப்படி
குற்றம் சொல்ற அளவுக்கு பெரிசா ஒன்னும் நடந்துல! தெரியும்.
ஆனா நடந்துச்சுன்னு நிரூபிக்கறதுக்கும் என்னால முடியும்னு
வெச்சுக்கங்களேன்.

துக்கத்தோடு மௌனமாக உண்ணித் தம்புரான்.

நீலகண்டன்: ஆனா உங்களோட கவலைய நெனச்சுப்
பாக்கும்போதுதான் -

உண்ணித் தம்புரான்: (வெளியே கை நீட்டிக் காட்டி) கோஷம்
போட்டு ஊரைக் கூட்டறதுக்கு தனி ஆளா ஆகாதுன்னுதானே
அவங்களைக் கூட்டிட்டு வந்திருக்கு!

நீலகண்டன்: (ஒரு விஷமச் சிரிப்புடன்) நாலு தேசத்து நாலு பெரிய
மனுஷங்க கிட்ட அபிப்பிராயம் கேக்கறதுல ஒன்னும்
தப்பில்லையே... கேக்கணுமா வேண்டாமாங்கறத நீங்கதான்
தீர்மானிக்கணும். ஒரு நாற்பது மடங்கள்ல வம்பு பேசறதுக்கு
அவங்களுக்கு இது நல்ல சந்தர்ப்பமா இருக்கும்.

திருமேனியின் வருத்தத்தைக் கண்டு ரசித்தபடி நீலகண்டன்:
இல்ல... நாள் குறிக்கறதுக்காக கூப்பிட்டோம்னு சொல்லிடலாம்...
கலசபூஜையும் வாஸ்து பலியும் காலையில... தாலி கட்டறது
சாயந்திரம். பாக்கியெல்லாம் எல்லாம் சுமமா புகைஞ்சுதுதான்னு
நானே தீர்மானிச்சுட்டா போதும்ல. உம்?

தம்புரான் பாதி சம்மதத்துடன் தலையாட்டுகிறார். நீலகண்டன்: அப்ப அதுக்கான வேலையெல்லாம் பாத்துக்கங்க. (வெளியே போகும்போது நின்று) ரெண்டு வழி சொல்லிட்டேன்... உங்க இஷ்டம்... இப்போதைக்கு வந்தவங்கள் அது இதுன்னு சொல்லி உக்கார வெச்சர்லாம். நாளைக்குப் பாத்துக்கலாம்.

காட்சி என்பது

உள்ளே தம்புராட்டி நிலை கொள்ளாத தவிப்போடு காணப்படுகிறான். உண்ணித் தம்புரான் உள்ளே வந்தபோது அவள் மெல்ல தலையை உயர்த்திப் பார்க்கிறாள். அவளின் கண்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. பிரயாசைப்பட்டு அழுகையை அடக்கி அவள் வேறு எங்கோ பார்க்கிறாள். உண்ணித் தம்புரான் ஏதும் செய்ய இயலாமல் நிற்கிறார். பாசத்தின் பரவசத்தோடு அவளையே பார்த்தபடி சற்று நின்று, பிறகு ஒன்றும் சொல்லாமல் வெளியே போகிறார்.

காட்சி என்பது ஒன்று

கண்ணன் மேலே உட்கார்ந்திருக்கிறான். உத்திரங்களாலான கோபுரச் சட்டங்களை ஒன்று சேர்ப்பதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் கண்ணனும் உதவியாளர்களும். நான்கு

மூலைகளிலிருந்தும் உதவியாளர்கள் தள்ளிவிடுகிறார்கள். பெரியவர் ஒருவர்: கூடம் சேரமாட்டேங்குதே. கண்ணன்: உம். (சைகை செய்கிறான்) எல்லோரும் முனைகிறார்கள். கூடம் சரியாகச் சேராதது கண்டு கண்ணன் ஏமாற்றம் அடைகிறான். மீண்டும் முயற்சி தொடர்கிறது.

காட்சி என்பது இரண்டு

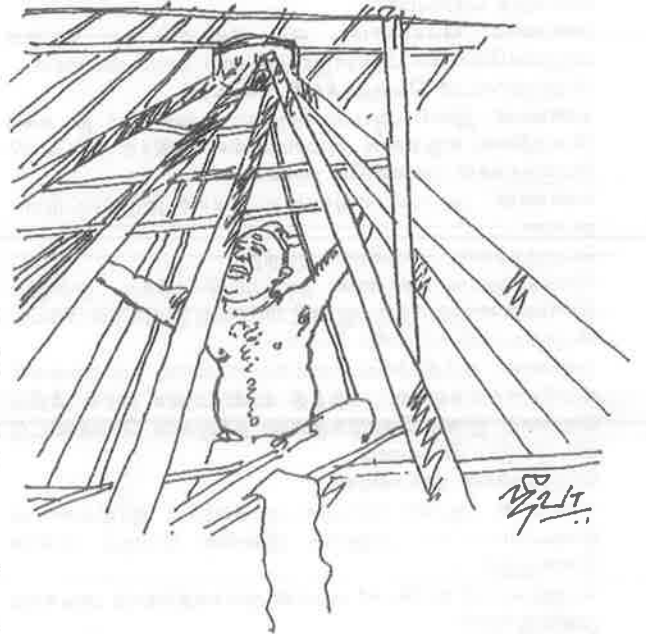
மனையின் அருகில் யாருமில்லாத ஓரிடத்தில் பெருந்தச்சனும் உண்ணித் தம்புரானும். உண்ணித் தம்புரான் சகிக்க முடியாத அளவு வேதனைப்பட்டவராகக் காணப்படுகிறார். உண்ணித் தம்புரான்: செத்துப் போனவளை நினைச்சு வருத்தப்பாத நாளே கிடையாது. இதையெல்லாம் பாக்காம அவ போய்ச் சேந்துட்டாளேன்னு இப்பதான் நான் சந்தோஷப்பட்டேன். ராமா. பெருந்தச்சன் ஏதும் பேசவில்லை. வேதனையோடு. கோபத்தோடு உண்ணித் தம்புரான்: எத்தனைபேர் வேலை செய்யற இடத்துல செத்துப் போறாங்க! இந்த விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டதிலிருந்து இவனும் கால் தவறி விழுந்து சாகமாட்டாளானனு வேண்டிக்கிட்டிருக்கேன்... பெருந்தச்சன் பார்க்கிறார். தம்புரான்: (வேதனையை மீறிய கோபத்தோடு) அதான்... உன் உத்தம புத்திரன்தான்... பிறகு நெடுங்கால நண்பனிடம் தான் இப்போது குரூரமாக இப்படி சொல்லிவிட நேர்ந்து விட்டதே என்ற எண்ணத்தோடு கோபம் விலகி குற்ற உணர்வோடு தம்புரான்: ராமா! பெருந்தச்சன் தலை குனிகிறார். உண்ணித் தம்புரான்: ராமா... என்ன மன்னிச்சுடு... வேதனை தாங்காம நான் ஏதேதோ... (வருந்தி) தப்புதான்! தெரியுது... ஆனா அப்படி நெனச்சுட்டேங்கறதுதான் நிஜம்! (தளர்ந்துவிடுகிறார்) தற்காலிகமான ஒரு தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு உண்ணித் தம்புரான்: உளியை எறிஞ்சு கொடிமரத்தையே வெட்டுனவன் ராமன்னு நான் கேள்விப்பட்டிருக்கேன். இல்லியா? பெருந்தச்சன் ஆம் என்று தலையாட்டுகிறார். வருத்தத்துடன் உண்ணித் தம்புரான்: அப்படினான்... மானம் போறதுக்கு முன்னால... என்னை... அப்படி ஏதாவது செஞ்சு முடிச்ச வெச்சுடேன் ராமா. நான் - அப்போது ஒரு வேலையாள் அவசரமாக ஓடி வந்து: தம்புரான், கூடம் சேரமாட்டேங்குது! சூழ்நிலையில் ஏதோ மாற்றம் வந்தது போல் தம்புரான் பெருந்தச்சனைப் பார்க்கிறார். வேலையாள்: (பெருந்தச்சனைப் பார்த்து) குருநாதர்தான் வரணும்.

மீண்டும் அவனைப் பார்க்கிறார்.

வேலையாள்: கண்ணன் சொன்னாரு, உடனே வரச்சொல்லி! கண்ணனால முடியல. பெருந்தச்சன் யோசிக்கிறார். எழுகிறார்.

காட்சி என்பது மூன்று

மண்டபத்தில் பெருந்தச்சன். நான்கு மூலைகளிலும் வேலையாட்கள் மரச்சட்டங்களைத் தாங்கி நிற்குகொண்டிருக்கிறார்கள். உளியையும் சுத்தியலையும் இடுப்பில் செருகியபடி பெருந்தச்சன் மேலேறுகிறார். கண்ணன் உத்திரத்தின் கீழே கட்டப்பட்டிருந்த தாங்கு கட்டையில் அமர்ந்து அதைப் பார்க்கிறான். நீலகண்டனும் அப்போது மண்டபத்துக்கு வருகிறான். அவன் பார்க்கிறான். பார்வை கண்ணன்மீது விழுந்தபோது இறுகிறது. மற்றோரிடத்தில் உண்ணித் தம்புரான். விவரம் அறிந்து வந்த குஞ்சிக்காவு அவருக்கு சற்று பின்னால். மேலே ஏறிய பெருந்தச்சன் கீழே பார்க்கிறார். குஞ்சிக்காவின் கண்களும் கண்ணனின் கண்களும் பரஸ்பரம் பார்த்துக்கொள்வதையும் அவர்கள் மௌனமாக ஏதோ தகவல் பரிமாறிக்கொள்வதையும் பார்க்கிறார் அவர். அவர் ஒரு மரத்தின் ஓரத்தை கொஞ்சம் செதுக்குகிறார். கண்ணாலேயே அளவெடுத்துவிட முடிகிறது அவருக்கு. குஞ்சிக்காவும் கண்ணனும் கண்களால் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிற நீலகண்டன். வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் பெருந்தச்சன். பெருந்தச்சன்: உம்! கண்ணன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை கவனித்த பெருந்தச்சன்: அடேய், தெரியாதத பாத்து தெரிஞ்சுக்கோ! இங்க பாரு. கண்ணன் குற்ற உணர்வுடன் கீழேயிருந்து நான்கு மூலையிலும் நிற்கும் வேலையாட்களிடம்: ம். தள்ளுங்க. ஒரே மாதிரி தள்ளுங்க. பெருந்தச்சன் தன் அதிகபட்சத் திறமையையும் உடல் வலிமையையும் உபயோகித்து கூடத்தைச் சேர்க்கிறார். மிகத் துல்லியமாக. சேர்ந்துவிட்டது. தம்புரானுக்கு நிம்மதி. கீழே தாங்கு கட்டையிலிருந்து குஞ்சிக்காவைப் பார்த்து புன்னகைக்கும் கண்ணன். கொதித்துப் போயிருக்கும் நீலகண்டன்.

மீண்டும் கையறுநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்ட அவலம் தம்புரானின் முகத்தில் படரத் துவங்கிவிட்டதைப் பெருந்தச்சன் பார்க்கிறார்.

உளியை இடுப்பில் செருகிக் கொள்வதற்காகக் கையில் எடுக்கின்றார்.

கீழே தம்புராட்டியைப் பார்த்து புன்னகைத்தபடி தாங்கு கட்டையில் சாய்ந்திருக்கும் மகன்.

மகனின் கழுத்து.

இடுப்பில் செருகுவதற்காக எடுத்த உளியை அவர் குறிவைத்து கையிலிருந்து நழுவ விடுகிறார்.

விட்டபிறகு பெரும் குற்றவுணர்வால் அவர் நெஞ்சில் கை வைத்துக்கொள்கிறார். ஒரு பிரார்த்தனை போல! குறி தவறிவிட்டால் நன்றாக இருக்குமே என்று அவர் மனத்தில் அப்போது இருந்திருக்கக் கூடும்.

கீழேயிருந்து கூக்குரல்கள், பதட்ட நிலை.

பெருந்தச்சனின் முகம். பின்னணியில் ஏகப்பட்ட குரல்கள், உடல் கீழே விழுமின்ற ஓசை.

பாதி கழுத்து அறுந்து மண்ணில் கிடக்கும் கண்ணன்.

கண்ணன். அவன் உடம்பின் மீது நெஞ்சில் விழுந்து ஓலமிட்டு அழுகிற குஞ்சிக்காவு.

கீழே வந்த பெருந்தச்சனின் முகம். பின்னணியில் தெளிவில்லாமல் பல குரல்கள்: விடக்கூடாது...

விடக்கூடாது... மஹா பாவி, அப்பனுக்கு ஏற்கனவே பொறாமை. அவனை விடக்கூடாது.

அழுகின்ற பெண் குரல்: உளியை ஏறிஞ்சு என்னையும் கொல்லு.

அவர் ஓடுகிறார்.

காட்சி எண்பத்து நான்கு

இருளில் பெருந்தச்சன் வீட்டுக்குள் போகிறார்.

தூரத்தில் எங்கிருந்தெல்லாமோ குரல்கள்.

அவர் கூர்ந்து கவனிக்கிறார்.

‘அப்பன விடக்கூடாது, அப்பன விடக்கூடாது’

‘அப்பனுக்கு பையன் மேல பொறாமை’

‘அப்பன கொல்லு...!’

குரல்கள் ஒன்றிணைந்த இரைச்சல்.

இருளில் பல இடங்களிலிருந்தும் ஓடி வருகிற மனிதர்கள், பந்தங்களோடு.

அது நிஜமாகவும் இருக்கலாம். பெருந்தச்சன் மனதின் பிரம்மையாகவும் இருக்கலாம்.

விளக்கை ஏற்றுகிறார். தரையில் வைத்த விளக்கு. கிரந்தப் பெட்டி திறந்திருக்கிறது. பாதி எழுதப்பட்ட கிரந்தத்தை அவர் கைகளில் வைத்துக்கொண்டு யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

குரல்களில் பேரிரைச்சல் அருகில் வந்து கொண்டிருக்கிறதா?

அவர் அந்த கிரந்தத்தை விளக்கில் பிடித்து எரிக்கிறார்.

எரிகின்ற கிரந்தத்தை கிரந்தப் பெட்டியில் இடுகிறார்.

பழைய பனையோலை கிரந்தங்களெல்லாம் எரியத் துவங்குகின்றன. அது ஒரு பெருந் தீயாக வளர்ந்து

படர்கையில் அவர் பூமியைத் தொட்டு வணங்கி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரமாக விழுந்து கிடக்கிறார்.

தூரத்துப் பார்வையில் பணிக்கூடமும் வீடும் எல்லாம் ஒன்றாக எரிந்து பெரும் ஜ்வாலை எழுகிறது.

எரிகின்ற அக்னி ஜ்வாலைகளில் இருந்து பெருந்தச்சனின் குரல்:

சமுத்தர வஸனே தேவி

பர்வத ஸ்தன மண்டிதே!

விஷ்ணு பத்னி நமஸ்துப்யம்

பாத ஸ்பர்சம் கூடிமஸ்வமே!

(முற்றும்)

பெருந்தச்சன்

மலையாளத் திரைப்படம்

எழுத்து எம் டி வாசுதேவன் நாயர்

ஒளிப்பதிவு சந்தோஷ் சிவன்

கலை பி கிருஷ்ணமூர்த்தி

இசை ஜான்சன்

இயக்கம் அஜயன்

தயாரிப்பு பாவசித்ரா :பிலிம்ஸ்

பெருந்தச்சன் திலகன்

கண்ணன் பிரசாந்த்

உண்ணித் தம்புரான் நெடுமுடி வேணு

நீலகண்டன் மனோஜ் கே ஜெயன்

பார்கவி தம்புராட்டி வினயா பிரசாத்

குஞ்சிக்காவு தம்புராட்டி மோனிஷா

அப்பா
கவிதைகள்
சுதேசமித்திரன்
33 ரூபா

பூஜ்யம்
கவிதைகள்
ஸ்ரீபதி பத்மநாபா
28 ரூபா

கடல்முகம்
கவிதைகள்
பாலைநிலவன்
40 ரூபா

இலக்கியம்
தத்துவம்
அரசியல்
ஆன்மீகம்
ஔவோ
சிறுவர் நூல்கள்
மருத்துவம்
ஆய்வுகள்
சுய முன்னேற்றம்
சமையல் புத்தகம்
அறிவியல் நூல்கள்
சிற்றிதழ்கள்
உள்ளிட்ட

அனைத்துத் தமிழ்ப் பதிப்பகங்களின் புத்தகங்களும் உங்களுக்காகவே மற்றும் சிறந்த மலையாள நூல்களும்...

தமிழ் உலகின் துரயான புத்தகங்களுக்கென்றே
பிரதிபலமாக
ஒரு புத்தகப் பூங்கா
கோவையில்

பூங்கா

புத்தகப் பூங்கா

அரண்மனை

aranyama quarterly for arts and literature

கைலாசபுரம்
ஒரு புகழ் பரம்பரை

செவ்வாய்
செவ்வாய்

2020 ஜூன் 15-ம் தேதி வரையில்

பத்திரிகைத் துறைக்கலை

செவ்வாய்
செவ்வாய்

2020 ஜூன் 15-ம் தேதி வரையில்

அரண்மனை

aranyama quarterly for arts and literature

கலை இலக்கியக் காலாண்டுப் பதிவு

நெய்தல் எங்கே
சிறுகதைப்போட்டி முடிவுகள்

செவ்வாய்
செவ்வாய்

2020 ஜூன் 15-ம் தேதி வரையில்

our living samples

designs
concepts
advertisements
prints

either we do

mahakavi

the design studio